HAPPINESS . DIGEST

Divina Vindecare

Sănătate şi Binecuvântare

New Covenant Publications International Ltd. Romanian

Drepturile de Autor © 2020. Publicații internaționale al Noului Legământ

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, fără permisiunea scrisă expresă a autorului, cu excepția cazurilor de citate scurte încorporate în articole critice și recenzii. Vă rugăm să trimiteți toate întrebările pertinente editorului.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau de către un sistem de stocare și extragere a informațiilor - cu excepția unui recenzor care poate cita pasaje scurte într-o recenzie pentru a fi tipărit într-o revistă sau ziar - fără permisiunea în scris a editorului.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Catalogarea Datelor de Publicare

Editare și Design: Grupul Internațional al Noului Legământ

Tipărit în Marea Britanie.

Prima tipărire 26 mai 2020

Publicat de: Publicații internaționale al Noului Legământ

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Accesați site-ul: www.newcovenant.co.uk

Divina Vindecare

Ellen G. White

Macbeth: Nu poți să te ocupi de o minte bolnavă,
Să smulgi din memorie o durere înrădăcinată,
Să scoți din creierul tău necazurile scrise,
Și cu un dulce antidot de neuitat.
"Să cureți pieptul înțesat de acea materie primejdioasă
Care apasă pe inimă?

Actul V, Scena III
Macbeth, 1606
William Shakespeare

Această pagină a fost lăsată goală în mod intenționat

New Covenant Publications

International Ltd.

Cărți Reformate, Minți Transformate

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Recunoştinţă

Dedicată lui Dumnezeu.

Introducere

New Covenant Publications International leagă din nou cititorul cu planul divin legând cerul și pământul, și consolidează veșnica lege al dragostei. Logoul, Chivotul legământului care reprezintă intimitatea între Cristos Isus și poporul Lui și centralitatea legii lui Dumnezeu. Precum este scris „ „Ieremia 31:31-33; Evreii 8:8-10) Într-adevăr, noul legământ adevereşte despre o răscumpărare, născut de o certă nepotolită și pecetluită cu sânge.

De secole nenumărate, mulți au răbdat nenorociri iritante și asuprire de neînțeles, care au avut scopul pentru a distruge adevărul. În Special în evul întunecat aceasta lumină a întâlnit mari confruntări și întunecat de tradiții omenești și ignoranța populară din cauza că locuitorii pământului au urât înțelepciunea și au încălcat legământul. Ciuma compromisului cu o creștere în răul provocat, o biciuire și o asemenea degenerare neînfrânată care este o inumanitate diabolică prin care multe vieți au fost sacrificate pe nedrept. Cei care au refuzat ca să își predea libertatea conștiinței lor. Cu toate acestea o cunoștință pierdută a fost renăscută în special în vremea Preformației.

Era Preformației al secolului 16 a dat scânteia la un moment de adevăr, o schimbare fundamentală și consecințe tulburătoare precum este reflectat în Contra Preformației. În orice caz prin acest volum putem redescoperi semnificația netăgăduită al acestei singure revoluții din perspectiva Reformatorilor și al altor pioneri curajoși. Din relatările lor putem înțelege bătăliile pustiitoare, motivele care sunt în spatele rezistențelor fenomenale și intervențiilor supranaturale.

Mottoul nostru „Cărți Reformate, Minți Transformate” accentuează deosebirea între genul literaturi foarte diferit compus într-o eră critică și impactul ei. De asemenea rezonează urgența reformării personale, naștere din nou și transformare. În timp ce mașina de imprimat al lui Gutenberg împreună cu agenția de traducere au împrăștiat principiile credinței Reformate în urma cu 500 de ani. Presa digitală și media Online ar comunica în toate limbile lumina adevărului în aceste ultime vremuri.

CUPRINS

Capitolul 1. Exemplul nostru 7

Capitolul 2. Zile de slujire 13

Capitolul 3. Cu natura și cu Dumnezeu 24

Capitolul 4. Atingerea credinței 28

Capitolul 5. Vindecarea sufletului 36

Capitolul 6. Mântuit pentru a sluji 47

Capitolul 7. Lucrarea medicului 56

Capitolul 8. Medicul, un educator 65

Capitolul 9. Misionarii medicali și lucrarea lor 74

Capitolul 10. Ajutându-i pe cei ispitiți 89

Capitolul 11. Lucrând pentru cei necumpătați 95

Capitolul 12. Ajutor pentru cei fără ocupație și pentru cei fără adăpost 103

Capitolul 13. Cei sărmani, lipsiți de ajutor 114

Capitolul 14. Lucrarea pentru cei bogați 120

Capitolul 15. În camera celui bolnav 125

Capitolul 16. Rugăciunea pentru cei bolnavi 129

Capitolul 17. Folosirea remediilor 135

Capitolul 18. Vindecarea minții 139

Capitolul 19. În contact cu natura 152

Capitolul 20. Igienă generală 156

Capitolul 21. Igiena printre Israeliți 160

Capitolul 22. Îmbrăcămintea 166

Capitolul 23. Alimentația și sănătatea 172

Capitolul 24. Carnea ca aliment 181

Capitolul 25. Extreme în dietă 185

Capitolul 26. Stimulente și narcotice 189

Capitolul 27. Traficul de alcool și prohibiția 196
Capitolul 28. Lucrarea în cămin 203
Capitolul 29. Ziditorii căminului 207
Capitolul 30. Alegerea și pregătirea căminului 212
Capitolul 31. Mama 216
Capitolul 32. Copilul 221
Capitolul 33. Influențele din cămin 227
Capitolul 34. Adevărata educație — O instruire misionară 231
Capitolul 35. O adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu 240
Capitolul 36. Primejdia reprezentată de cunoașterea speculativă 254
Capitolul 37. Fals și adevărat în educație 265
Capitolul 38. Importanța căutării adevăratei cunoașteri 273
Capitolul 39. Cunoașterea primită prin cuvântul lui Dumnezeu 278
Capitolul 40. Ajutor în viețuirea zilnică 285
Capitolul 41. În contact cu alții 294
Capitolul 42. Creștere și slujire 303
Capitolul 43. O experiență mai înaltă 308

Adevăratul medic misionar

„Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți;
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
Să vestesc slobozenia și prinșilor de război izbăvirea.”
(Isaia 61, 1.){DV 16.1}

CAPITOLUL 1. EXEMPLUL NOSTRU

„Eu sunt în mijlocul vostru ca Cel ce slujește.” Luca 22, 27.

Domnul nostru Isus Hristos a venit în această lume spre a sluji neobosit trebuințelor omului. „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre” pentru a putea sluji fiecărei nevoi a omenirii. (Matei 8, 17.) El a venit să îndepărteze povara bolii, a nefericirii și a păcatului. Era misiunea Sa aceea de a-i reface în mod complet pe oameni; El a venit pentru a le da sănătate, pace și desăvârșire a caracterului. {DV 17.1}

Împrejurările și nevoile celor care I-au implorat sprijinul au fost variate și nici unul dintre aceia care au venit la El nu a plecat fără să fie ajutat. De la El se revărsa un șuvoi de putere vindecătoare și oamenii erau întregiți trupește, mintal și spiritual. {DV 17.2}

Lucrarea Mântuitorului nu era niciodată condiționată de timp sau loc. Compasiunea Sa nu cunoștea limite. Lucrarea Sa de vindecare și predicare era de o atât de mare anvergură, încât nu exista în Palestina nici o clădire suficient de încăpătoare ca să primească mulțimile care se înghesuiau spre El. Spitalul Său era fie pe coastele înverzite ale dealurilor Galileii, fie pe drumurile bătute de drumeți, fie pe malul mării, fie în sinagogi și în oricare alt loc în care I se puteau aduce bolnavii. În fiecare oraș, în fiecare orășel, în fiecare sat prin care trecea, El Își punea mâinile asupra celor bolnavi și îi vindeca. Oriunde erau inimi dornice să primească solia Sa, El îi mângâia, asigurându-i de iubirea Tatălui lor ceresc. El slujea în tot timpul zilei celor care veneau la El; seara, atenția Îi era îndreptată către cei care ziua trebuia să trudească pentru o plată de mizerie, necesară susținerii familiilor lor. {DV 17.3}

Isus purta povara grozavă a răspunderii pentru mântuirea oamenilor. El știa că totul avea să fie pierdut dacă nu avea loc o schimbare hotărâtă în principiile și idealurile neamului omenesc. Aceasta era povara sufletului Său și nimeni nu putea înțelege ce greutate apăsa asupră Lui. Din copilărie, tinerețe și până la maturitate, El a umblat singur. Cu toate acestea, atmosfera cerului Îl însoțea. Zi de zi întâlnea încercări și ispite; zi de zi era adus în contact cu răul și era martorul puterii pe care acesta o avea asupra acelora pe care El căuta să-i binecuvânteze și să-i mântuiască. Totuși, n-a dat greș și nici nu S-a descurajat. {DV 18.1}

În toate lucrurile, și-a adus dorințele într-o dependență strictă de misiunea Sa. El și-a slăvit viața, supunând voinței Tatălui Său tot ceea ce ținea de ea. Când era tânăr, mama Sa, găsindu-L în școala rabinilor, a zis: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi?” El a răspuns — și răspunsul Său este ideea fundamentală a lucrării vieții Sale: „De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuie să fiu în cele1 ale Tatălui Meu?” (Luca 2, 48.49.) {DV 19.1}

Viața Sa a fost o jertfire neîncetată. El nu a avut un cămin în această lume, în afară de acela pe care bunătatea prietenilor I-l punea la dispoziție, Lui, ca drumeț. El a venit să ducă, în locul nostru, traiul celui mai sărac și să umble și să lucreze printre cei suferinzi și

nevoiași. Nerecunoscut și neonorat, El a umblat fără încetare în mijlocul oamenilor pentru care făcuse atât de mult. {DV 19.2}

El era întotdeauna răbdător și voios, iar cei loviți de nenorocire Îl întâmpinau ca pe un mesager al vieții și al păcii. El a văzut nevoile bărbaților și femeilor, copiilor și tinerilor și tuturor le-a făcut invitația: „Veniți la Mine!” {DV 19.3}

În timpul lucrării Sale, Isus a petrecut mai mult timp vindecând bolnavii decât predicând. Minunile Sale mărturiseau în favoarea adevărului din cuvintele Lui, că nu a venit să distrugă, ci să mântuiască. Oriunde mergea, vestea îndurării Sale se răspândea înaintea Lui. Pe unde trecuse, cei ce constituiseră obiectul compasiunii Sale se bucurau de sănătate, făcând uz de noile lor puteri dobândite. În jurul lor se adunau mulțimi pentru a auzi din gura lor lucrările pe care le înfăptuise Domnul. Vocea Sa a fost pentru mulți primul sunet pe care îl auziseră; Numele Său, primul cuvânt pe care îl spuseseră vreodată; fața Sa, prima pe care o priviseră în viața lor. Cum să nu-L iubească pe Isus și să nu vestească lauda Sa? Trecând prin orașe mai mici și mai mari, El era ca un izvor vital, răspândind viață și bucurie. {DV 19.4}

„Țara lui Zabulon și țara lui Neftali,
înspre mare, dincolo de Iordan,
Galilea Neamurilor,
Norodul acesta, care zăcea în întuneric,
a văzut o mare lumină,
și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții
a răsărit lumina.”

(Matei 4, 15.16.) {DV 20.1}

Mântuitorul a făcut din fiecare lucrare de vindecare o ocazie pentru a sădi principiile divine în minte și suflet. Acesta era scopul lucrării Sale. El dăruia binecuvântări pământești pentru a putea pregăti inimile oamenilor să primească Evanghelia harului Său. {DV 20.2}

Hristos ar fi putut ocupa cel mai înalt loc între învățătorii neamului evreiesc; însă El a preferat mai degrabă să ducă Evanghelia celor săraci. Mergea din loc în loc pentru ca cei aflați la drumul mare și pe cărări lăturalnice să poată auzi cuvintele adevărului. Pe malul mării, la poalele muntelui, pe străzile cetății, în sinagogă, glasul Său se auzea explicând Scripturile. Adesea, El predica în curtea din afară a Templului, pentru ca Neamurile să poată auzi cuvintele Sale. {DV 20.3}

„Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.... Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi preface

întunericul în lumină, înaintea lor, şi locurile strâmte în locuri netede: iată ce voi face, şi nu-i voi părăsi." (Isaia 42, 6-16.)

Învățătura lui Hristos era atât de diferită de explicațiile referitoare la Scriptură date de cărturari și farisei, încât atrăgea atenția norodului. Rabinii se sprijineau pe tradiție, pe teoriile și speculațiile omenești. Deseori, ceea ce oamenii scriseseră și predicaseră despre Scriptură era pus în locul Scripturii însăși. Subiectul învățăturii lui Hristos era Cuvântul lui Dumnezeu. El venea în întâmpinarea celor care puneau întrebări cu „Stă scris", „Cum spune Scriptura?", „Cum citești?" Cu fiecare ocazie prin care era stârnit interesul, fie de către prieteni, fie de către vrăjmași, El prezenta Cuvântul. Cu claritate și putere, El vestea solia Evangheliei. Cuvintele Lui revărsau un torent de lumină asupra învățăturilor patriarhilor și profeților, iar Scripturile le apăreau oamenilor ca o descoperire nouă. Niciodată mai înainte nu găsiseră ascultătorii Săi În Cuvântul lui Dumnezeu o asemenea profunzime a înțelesurilor. {DV 21.1}

Nu mai fusese vreodată un evanghelist asemenea lui Hristos. El era Maiestatea cerului, însă S-a smerit luând asupră-I natura noastră, pentru a-i întâmpina pe oameni pe terenul lor. Tuturor oamenilor, bogați și săraci, slobozi și robi, Hristos, Solul legământului, le-a adus vestea mântuirii. Faima Sa ca mare Vindecător s-a răspândit în toată Palestina. Cei bolnavi veneau în locurile pe unde avea El să treacă pentru a-I putea cere ajutorul. Tot acolo veneau și mulți care erau dornici să-I audă cuvintele și să primească o atingere a mâinii Sale. Astfel, El mergea din cetate în cetate, din orășel în orășel, predicând Evanghelia și vindecându-i pe cei bolnavi — Împăratul slavei în veșmântul umil al omenescului. {DV 22.1}

El participa la marile sărbători anuale ale națiunii și vorbea mulțimii absorbite de ceremonialurile exterioare despre lucrurile cerești, aducând veșnicia înaintea ochilor lor. El le-a adus tuturor comori din vistieria înțelepciunii. Le-a vorbit într-o manieră atât de simplă, încât nu aveau cum să nu înțeleagă. Prin metodele Sale specifice, El i-a ajutat pe toți care se aflau în întristare și necaz. El slujea sufletului bolnav de păcat cu har plin de blândețe și amabilitate, aducând vindecare și tărie. {DV 22.2}

Prințul tuturor învățătorilor a căutat o cale de acces către inima oamenilor prin asociațiile de idei cele mai accesibile lor. El prezenta adevărul în așa fel, încât acesta se împletea pentru totdeauna cu cele mai sfinte amintiri și sentimente ale lor. El dădea învățătură într-un fel în care îi făcea să simtă deplina Sa identificare cu interesele și fericirea lor. Instrucțiunile Lui erau atât de directe, ilustrațiile Sale atât de potrivite, cuvintele Lui atât de pline de simpatie și voioșie, încât ascultătorii Săi erau vrăjiți. Simplitatea și sinceritatea cu care se adresa celor nevoiași sfințeau fiecare cuvânt. {DV 23.1}

Ce viață încărcată a avut! El putea fi văzut zilnic intrând în locuințele umile ale lipsurilor și amărăciunii și aducând speranță celor lepădați de societate și pace celor deznădăjduiți.

Plin de îndurare, cu o inimă blândă, compătimitor, El cutreiera, ridicându-i pe cei aplecați și aducând mângâiere celor întristați. Oriunde mergea, El ducea binecuvântare. {DV 24.1}

În timp ce slujea celor săraci, Isus medita de asemenea și asupra modalităților de a ajunge la cei bogați. El căuta să facă cunoștință cu fariseul bogat și cultivat, cu evreul nobil și cu conducătorul roman. El accepta invitațiile lor, participa la sărbătorile lor, asculta care erau interesele și preocupările lor, pentru a căpăta acces la inimile lor și a le descoperi bogățiile nepieritoare. {DV 24.2}

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți «terebinți ai neprihănirii», «un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui».” (Isaia 61, 1-3.)

Hristos a venit în această lume pentru a arăta că, primind putere de sus, omul poate trăi o viață neîntinată. Cu o răbdare neobosită și făcându-Se util, în compătimirea Sa, El venea în întâmpinarea nevoilor oamenilor. Prin atingerea blândă a harului, El izgonea din suflet neliniștea și îndoiala, preschimbând dușmănia în iubire și neîncrederea în încredere. {DV 25.1}

Putea spune oricui dorea: „Urmează-Mă”, iar cel căruia i se adresa se ridica și Îl urma. Vraja atracției lumii era ruptă. La auzul vocii Sale, spiritul lăcomiei și ambiției fugea din inimă și oamenii se ridicau eliberați pentru a-L urma pe Mântuitorul. {DV 25.2}

Dragoste de frate

Hristos nu a acceptat nici o delimitare de ordin național, de rang sau credință. Cărturarii și fariseii doreau să tragă foloase pe plan local și național de pe urma darurilor cerului și să-i excludă pe ceilalți membri ai familiei lui Dumnezeu, aflați în lume. Însă Hristos a venit ca să surpe orice zid despărțitor. A venit să arate că darul îndurării și iubirii Sale este la fel de neîngrădit ca aerul, ca lumina sau ca ploile care reînviorează pământul. {DV 25.3}

Viața lui Hristos a întemeiat o religie în care nu există caste, o religie prin care evreii și neamurile, liberi și robi, sunt uniți într-o frățietate de obște, egali înaintea lui Dumnezeu. Nici o rațiune de ordin politic nu-I influența acțiunile. El nu făcea nici o deosebire între apropiați și necunoscuți, între prieteni și dușmani. Ceea ce Îi mișca inima era un suflet care înseta după apele vieții. {DV 25.4}

El nu a trecut pe lângă nici o ființă umană, considerând-o lipsită de orice valoare, ci a căutat să aplice remediul vindecător în cazul fiecărui suflet. În orice anturaj S-ar fi aflat, El

prezenta o lecție potrivită timpului și circumstanțelor respective. Fiecare neglijare sau insultare a oamenilor față de semenii lor nu reușea decât să-L facă și mai conștient de nevoia pe care o aveau de înțelegerea Sa divino-umană. El căuta să-i inspire cu speranță chiar și pe cei mai grosolani și mai nepromițători, punând înaintea lor asigurarea că ei pot deveni fără vină și inofensivi, dobândind un asemenea caracter, încât să poată fi în stare să se manifeste ca niște copii ai lui Dumnezeu. {DV 25.5}

Adesea, El îi întâlnea pe aceia care căzuseră sub stăpânirea lui Satana și care nu aveau nici o putere să se smulgă din capcana lui. Unui astfel de om, descurajat, bolnav, ispitit, căzut, Isus îi adresa cuvinte de milă, pline de blândețe, cuvinte de care era nevoie și care puteau fi înțelese. Mai întâlnea pe unii care se luptau corp la corp cu vrăjmașul sufletelor. Pe aceștia îi încuraja să persevereze, asigurându-i că vor învinge; căci îngeri ai lui Dumnezeu erau de partea lor și aveau să le dea biruința. {DV 26.1}

La masa vameșilor, El stătea ca un oaspete onorat, arătând prin simpatia și condescendența Sa socială că recunoștea demnitatea umană; și oamenii doreau cu înfocare să devină vrednici de încrederea Sa. Cuvintele Lui cădeau asupra inimilor lor însetate cu o putere binecuvântată, dătătoare de viață. Erau trezite noi impulsuri și înaintea acestor proscriși ai societății se deschidea posibilitatea unei vieți noi. {DV 26.2}

Deși era evreu, Isus Se amesteca fără ascunzișuri cu samaritenii, neținând cont de obiceiurile fariseice ale neamului Său. În ciuda prejudecăților lor, El accepta ospitalitatea acestui popor disprețuit. Dormea alături de ei sub acoperișurile lor, mânca împreună cu ei la mesele lor — luând din mâncarea pregătită și servită de mâinile lor, îi învăța pe străzile lor și îi trata cu cea mai mare blândețe și amabilitate. Și, în timp ce atrăgea inimile lor către Sine prin legătura simpatiei omenești, harul Său divin le aducea mântuirea pe care o respingeau evreii. {DV 26.3}

Lucrarea personală

Hristos nu a neglijat nici o ocazie de a vesti Evanghelia mântuirii. Ascultați cuvintele Sale minunate către acea femeie din Samaria. El stătea lângă fântâna lui Iacov când a venit femeia să scoată apă. Spre surprinderea ei, El i-a cerut un serviciu. „Dă-Mi să beau”, a zis El. Dorea o înghițitură de apă rece și voia, de asemenea, să deschidă o cale prin care să-i poată da apa vieții. „«Cum Tu, Iudeu, ceri să bei de la mine, femeie Samariteancă?» — Iudeii n-au legături cu Samaritenii. Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!”, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie».... «Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică».” (Ioan 4, 7-14.) {DV 27.1}

Cât interes a manifestat Hristos numai față de această femeie! Cât de hotărâte și elocvente au fost cuvintele Sale! Când le-a auzit, femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate, spunându-le prietenilor ei: „Veniți să vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?” Citim mai departe că „mulți samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus.” (Versetul 29.39.) Și cine poate aprecia ce influență au avut aceste cuvinte pentru salvarea de suflete în anii care au trecut de atunci? {DV 28.1}

Oriunde se deschid inimile pentru a primi adevărul, Hristos este gata să le dea învățătură. El le descoperă pe Tatăl și slujirea care este acceptată de Cel ce citește inima. Pentru aceștia, El nu folosește nici o pildă. El le spune, ca și femeii de la fântână: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela”. {DV 28.2}

CAPITOLUL 2. ZILE DE SLUJIRE

„Niciodată mai înainte nu avusese lumea parte de zile ca acestea. Cerul fusese adus pe pământ pentru oameni.”

În căminul pescarului din Capernaum, mama soției lui Petru zace bolnavă, cuprinsă de „friguri mari”, și ei „L-au rugat pentru ea” pe Isus. El s-a plecat spre ea, a certat frigurile, „și au lăsat-o frigurile”, iar ea s-a ridicat și Îi slujea Mântuitorului și ucenicilor Săi. (Luca 4, 38; Marcu 1, 30; Matei 8, 15.) {DV 29.1}

Vestea s-a răspândit cu repeziciune. Minunea fusese săvârșită în Sabat și, de teama rabinilor, oamenii nu îndrăzneau să vină pentru vindecare până nu apunea soarele. După aceea, din case, dughene, piețe, locuitorii cetății se grăbeau către locuința umilă care-L adăpostea pe Isus. Bolnavii erau aduși pe paturi, veneau ajutându-se de toiege sau sprijiniți de prieteni, clătinându-se cuprinși de slăbiciune în prezența Mântuitorului. {DV 29.2}

Ore în șir veneau și plecau; căci nici unul dintre ei nu putea ști dacă a doua zi aveau să-L mai găsească pe Vindecător în mijlocul lor. Cetatea Capernaum nu mai fusese vreodată martora unei zile ca aceasta. Văzduhul era plin de glasuri triumfătoare și strigăte de izbăvire. {DV 29.3}

Isus nu și-a încetat lucrarea până când nu a fost ușurat și ultimul suferind. Era noaptea târziu când a plecat mulțimea, și peste casa lui Simon s-a așternut tăcerea. Ziua cea lungă și agitată trecuse, iar Isus căuta odihnă. Dar, în timp ce orașul era cufundat în somn, Mântuitorul „S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo.” (Marcu 1, 35.) {DV 29.4}

Dis-de-dimineață, Petru și tovarășii lui au venit la Isus, spunându-I că oamenii din Capernaum Îl căutau deja. Spre surprinderea lor, ei au auzit cuvintele lui Hristos: „Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți; fiindcă pentru aceasta am fost trimis.” (Luca 4, 43.) {DV 30.1}

În agitația care cuprinsese atunci cetatea, exista pericolul ca oamenii să piardă din vedere obiectul misiunii Sale. Isus nu era satisfăcut să atragă atenția asupra Sa numai ca Unul care face minuni sau ca Vindecător de boli fizice. El căuta să-i atragă pe oameni la Sine ca Mântuitor al lor. În timp ce oamenii erau dornici să creadă că El venise ca împărat pentru a întemeia o împărăție pământească, El dorea să le abată mințile de la cele pământești la cele spirituale. Doar succesul lumesc ar fi împiedicat lucrarea Sa. {DV 31.1}

Și admirația mulțimii nepăsătoare provoca un adevărat chin duhului Său. Nici o dorință de afirmare de sine nu se făcea simțită în viața Sa. Cinstea pe care lumea o acordă poziției sociale, bogăției sau talentului era străină de Fiul omului. Nici unul din mijloacele pe care le folosesc oamenii pentru a câștiga loialitatea sau a impune respectul nu a fost folosit de Isus.

Secole înainte de naşterea Sa a fost proorocit: „El nu va striga, nu-şi va ridica glasul, şi nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frântă n-o va zdrobi, şi mucul care mai arde încă, nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr.” (Isaia 42, 2.3.) {DV 31.2}

„Şi, după cum a înălțat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălțat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică.” (Ioan 3, 14.15.)
„Şi după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” (Ioan 12, 32.)
„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6, 44.)

Fariseii căutau să se deosebească prin ritualismul lor scrupulos şi caracterul ostentativ al închinării şi faptelor lor de milostenie. Ei îşi dovedeau zelul pentru religie, făcând din aceasta o temă de discuție. Disputele dintre sectele potrivnice erau îndelungi şi gălăgioase şi nu era un lucru ieşit din comun să auzi pe străzi glasurile mânioase ale polemicii dintre învățații specializați în studiul Legii. {DV 32.1}

Într-un vădit contrast cu toate acestea, era viața lui Isus. În acea viață nu s-a văzut nicicând vreo dispută zgomotoasă, o închinare ostentativă, nici o faptă spre a câştiga aplauze. Hristos era ascuns în Dumnezeu, iar Dumnezeu era descoperit în caracterul Fiului Său. Către această descoperire dorea Isus să se îndrepte mințile oamenilor. {DV 32.2}

Soarele neprihănirii nu S-a arătat lumii în splendoarea Sa, pentru a orbi simțurile cu slava Lui. Despre Hristos este scris: „Căci El Se iveşte ca zorile dimineții.” (Osea 6, 3.) Cu gingăşie şi în tăcere, zorii zilei se arată pe pământ, risipind întunericul şi trezind lumea la viață. Tot aşa a răsărit şi soarele neprihănirii, „şi tămăduirea va fi sub aripile Lui.” (Maleahi 4, 2.) {DV 32.3}

Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Şi chiar dacă aş avea darul proorociei, şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiința; chiar dacă aş avea toată credința aşa încât să mut şi munții, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic.... Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuieşte, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. (1 Corinteni 13, 1-6.)

„Iată Robul Meu, pe care-L sprijin,
Alesul Meu, în care Îşi găseşte plăcere sufletul Meu.”

(Isaia 42, 1.) {DV 33.1}

„Căci Tu ai fost un loc de scăpare pentru cel slab,
un loc de scăpare pentru cel nenorocit în necaz,
un adăpost împotriva furtunii, un umbrar împotriva căldurii.”

(Isaia 25, 4.) {DV 33.2}

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu,
care a făcut cerurile și le-a întins,
care a întins pământul și cele de pe el,
care a dat suflare celor care-l locuiesc,
și suflet celor ce merg pe el:
«Eu, Domnul, Te-am chemat ca
să dai mântuire și Te voi lua de mână,
Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului,
ca să fii Lumina neamurilor,
să deschizi ochii orbilor,
să scoți din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei care locuiesc în întuneric»”.

(Isaia 42, 5-7.) {DV 33.3}

„Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei,
îi voi povățui pe cărări neștiute de ei;
voi preface întunericul în lumină,
înaintea lor, și locurile strâmbe în locuri netede;
iată ce voi face, pentru ei, și nu-i voi părăsi.”

(Isaia 42, 16.) {DV 33.4}

„Cântați Domnului o cântare nouă,
cântați laudele Lui până la marginile pământului,
voi, care mergeți pe mare și cei care locuiți în ea,
ostroave și locuitorii lor!
Pustia și cetățile ei să înalțe glasul!
Satele locuite de Chedar, să-și înalțe glasul!
Locuitorii stâncilor să sară de veselie;
să strige de bucurie din vârful munților!
Să dea slavă Domnului,
și să vestească laudele Lui în ostroave!”

(Isaia 42, 10-12.) {DV 33.5}

„Bucurați-vă, ceruri! Căci Domnul a lucrat;
răsunați de veselie, adâncimi ale pământului!
Izbucniți în strigăte de bucurie, munților!
Și voi, pădurilor, cu toți copacii voștri!
Căci Domnul a răscumpărat pe Iacov,
și-a arătat slava în Israel.”

(Isaia 44, 23.) {DV 33.6}

Din temnița lui Irod, Ioan Botezătorul, care privea și aștepta cuprins de dezamăgire și uimire lucrarea Mântuitorului, a trimis pe doi dintre ucenicii săi la Isus cu solia: {DV 34.1}

„Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?" (Matei 11, 3.) {DV 34.2}

Mântuitorul nu a răspuns imediat la întrebarea ucenicilor. În timp ce ei stăteau, neînțelegând tăcerea Sa, cei năpăstuiți veneau necontenit la El. Glasul puternicului Vindecător penetra urechea surdă. Un cuvânt, o atingere a mâinii Sale deschideau ochii nevăzători, pentru a privi lumina zilei, peisajele naturale, fețele prietenilor și fața Izbăvitorului. Glasul Său ajungea la urechile celor muribunzi și ei se ridicau plini de sănătate și vigoare. Demonizați care erau paralizați se supuneau cuvântului Său, nebunia îi lăsa, iar ei I se închinau. Bieții țărani și muncitori, care erau trecuți cu vederea de către rabini ca fiind necurați, se adunau în jurul Său și El le spunea cuvintele vieții veșnice. {DV 34.3}

În felul acesta, ziua se apropia de sfârșit, iar ucenicii lui Ioan vedeau și auzeau tot. În cele din urmă, Isus i-a chemat la Sine și i-a îndemnat să meargă la Ioan și să-i spună ce văzuseră și auziseră, adăugând: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire." (Matei 11, 6.) Ucenicii au dus solia, și aceasta a fost de-ajuns. {DV 35.1}

Ioan și-a reamintit profeția cu privire la Mesia: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului și ... să mângâi pe toți cei întristați." (Isaia 61, 1.2.) Isus din Nazaret era Cel făgăduit. Dovada divinității Lui s-a văzut în lucrarea Sa de slujire pentru nevoile umanității suferinde. Slava I s-a arătat prin bunăvoința față de starea noastră decăzută. {DV 35.2}

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se opreşte pe calea celor păcătoşi, şi nu se aşează pe scaunul celor batjocoritori! Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care îşi dă rodul la vremea lui, şi ale cărui frunze nu se veştejesc: tot ce începe duce la bun sfârşit." (Psalmii 1, 1-3.)

Lucrările lui Hristos n-au arătat doar că El este Mesia, ci au făcut dovada modului în care avea să fie stabilită împărăția Sa. Lui Ioan i-a fost descoperit același adevăr pe care îl înțelesese Ilie în deșert, când „înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Și după foc, a venit un susur blând și subțire." (1 Împărați 19, 11.12.) În același fel avea să-și facă Isus lucrarea, nu prin răsturnarea scaunelor împărătești și a împăraților, nu cu pompă și printr-o etalare exterioară

ostentativă, ci vorbindu-le oamenilor, printr-o viață de îndurare și jertfire de sine. {DV 36.1}

Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel, încât s-o putem vedea. Ea vine prin blândețea inspirației din Cuvântul Său, prin lucrarea interioară a Duhului Său, prin întovărășirea sufletului cu Acela care este viața sa. Cea mai mare manifestare a puterii ei se vede în natura umană adusă la desăvârșirea caracterului lui Hristos. {DV 36.2}

Urmașii lui Hristos trebuie să fie lumina lumii; dar Dumnezeu nu-i îndeamnă să facă un efort de a străluci. El nu aprobă nici o strădunță a mulțumirii de sine de a etala o bunătate infatuată. El dorește ca sufletele lor să fie umplute cu principiile cerului; atunci, venind în contact cu lumea, ei vor da pe față lumina care este în ei. Fidelitatea lor statornică în fiecare faptă a vieții va fi un mijloc de iluminare. {DV 36.3}

Bogăția sau o poziție socială înaltă, echipamentul costisitor, forma arhitecturală sau mobilierul nu sunt esențiale pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu; și nici realizările care câștigă aplauze din partea oamenilor și stârnesc vanitatea. Etalarea lumească ostentativă, oricât ar fi ea de impunătoare, nu are nici o valoare în ochii lui Dumnezeu. Deasupra celor văzute și trecătoare, El pune preț pe cele nevăzute și veșnice. Primele au valoare numai în măsura în care le dezvăluie pe cele din urmă. Cele mai alese realizări artistice nu au frumusețea care se poate compara cu frumusețea caracterului care este rodul lucrării Duhului Sfânt în suflet. {DV 36.4}

Când Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pentru lumea noastră, El a înzestrat ființele umane cu bogății nepieritoare — bogății care, comparate cu averile adunate de oameni, fac ca acestea din urmă să pară nimic. Hristos a venit pe pământ și a stat înaintea copiilor oamenilor cu tezaurul iubirii veșniciei, și aceasta este comoara pe care, prin legătura noastră cu El, urmează să o primim, să o dezvăluim și s-o împărtășim. {DV 37.1}

Efortul omenesc va fi eficient în lucrarea lui Dumnezeu numai corespunzător devotamentului în consacrare a lucrătorului — dând pe față puterea harului lui Hristos de a transforma viața. Noi trebuie să ne deosebim de lume pentru că Dumnezeu și-a pus sigiliul asupra noastră, pentru că El Își manifestă în noi propriul Său caracter al iubirii. Răscumpărătorul nostru ne acoperă cu neprihănirea Sa. {DV 37.2}

Când alege bărbați și femei pentru slujba Sa, Dumnezeu nu întreabă dacă ei au bogăție lumească, învățătură sau elocvență. El întreabă: „Umblă ei într-o asemenea umilință, încât să-i pot învăța calea Mea? Îmi pot pune Eu cuvintele pe buzele lor? Mă vor reprezenta ei?” {DV 37.3}

Dumnezeu Se poate folosi de fiecare persoană exact în măsura în care Își poate pune Duhul în templul sufletului. Lucrarea pe care o va accepta este lucrarea care reflectă chipul

Său. Urmașii Săi trebuie să poarte, ca dovezi de acreditare înaintea lumii, caracteristicile de neșters ale principiilor Sale nemuritoare. {DV 37.4}

„El va aduna mieii cu brațul Său”

În timp ce Isus Își face lucrarea pe străzile cetăților, mamele își croiesc drum prin mulțime, purtând în brațe pe micuții lor bolnavi și pe moarte, căutând să ajungă atât de aproape, încât să poată fi văzute de El. {DV 38.1}

Priviți aceste mame palide, ostenite, aproape deznădăjduite, și cu toate acestea hotărâte și perseverente. Purtând povara suferinței lor, ele Îl caută pe Mântuitorul. Pentru că sunt împinse înapoi de valurile de oameni, Hristos Își face drum către acestea, pas cu pas, până când Se află în imediata lor vecinătate. Speranța le umple inimile. Lacrimile lor de bucurie se revarsă când El le observă și privesc în ochii care exprimă atâta milă și iubire. {DV 38.2}

Luând deoparte pe una din femeile din acel grup, Mântuitorul îi încurajează încrederea, zicând: „Ce să fac pentru tine?” Ea Îi spune, printre suspine, marea ei dorință: „Stăpâne, dacă vrei, vindecă-mi copilul”. Hristos îl ia pe micuț din brațele ei, iar boala îl părăsește la atingerea Sa. Paloarea morții a dispărut; curentul dătător de viață îi curge prin vene; mușchii primesc tărie. Mamei îi sunt adresate cuvinte de mângâiere și pace. Și apoi I se prezintă un alt caz, la fel de urgent. Din nou Hristos Își pune la lucru puterea dătătoare de viață și toți Îi dau laudă și cinste Celui care face aceste lucruri minunate. {DV 38.3}

Stăruim mult asupra măreției vieții lui Hristos. Vorbim despre lucrurile minunate pe care le-a înfăptuit, despre minunile pe care le-a făcut. Însă atenția pe care a acordat-o El lucrurilor considerate minore este încă o dovadă, și mai mare, a măreției Sale. {DV 39.1}

Printre evrei, era un obicei ca să fie aduși copiii la vreun rabin, pentru ca acesta să-și poată pune mâinile asupra lor, în semn de binecuvântare; însă ucenicii considerau lucrarea Mântuitorului prea importantă pentru a fi întreruptă în felul acesta. Când mamele au venit cu dorința ca El să-i binecuvânteze pe micuții lor, ucenicii le-au privit cu dezaprobare. Ei credeau că acești copii erau prea mici pentru a putea beneficia de o audiență la Isus și au tras concluzia că El ar fi nemulțumit la vederea lor. Însă Mântuitorul a înțeles grija și povara mamelor, care căutau să-și educe copiii după Cuvântul lui Dumnezeu. El le auzise rugăciunile. El Însuși le atrăsese în prezența Sa. {DV 40.1}

O mamă își luase copilul și plecase de acasă pentru a-L găsi pe Isus. Pe drum, i-a spus unei vecine unde voia să meargă, iar vecina a vrut ca Isus să-i binecuvânteze copiii. În acest fel, mai multe mame au venit aici împreună cu micuții lor. Unii dintre copii trecuseră dincolo de anii de pruncie, la copilărie și tinerețe. Când mamele și-au făcut cunoscută dorința, Isus a ascultat cu simpatie cererea timidă și udată de lacrimi. Însă El a așteptat să vadă cum aveau să le trateze ucenicii. Când i-a văzut pe ucenici mustrându-le pe mame și îndepărtându-le, crezând că Îi fac o favoare, le-a arătat greșeala lor, zicând: „Lăsați copilașii

să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei.” (Marcu 10, 14.) I-a luat pe copii în brațe, și-a pus mâinile asupra lor și le-a dat binecuvântările pentru care veniseră. {DV 41.1}

Mamele au fost mângâiate. S-au întors la casele lor, întărite și binecuvântate de cuvintele lui Hristos. Ele au fost încurajate să-și ridice poverile cu o voioșie nouă și să lucreze pline de nădejde pentru copiii lor. {DV 41.2}

Dacă am putea să vedem ce s-a petrecut după aceea în viața micului grup, le-am vedea pe mame aducându-le aminte copiilor lor de scena din acea zi și repetându-le cuvintele iubitoare ale Mântuitorului. Am vedea, de asemenea, cât de ades — în anii care au urmat — amintirea acestor cuvinte i-a păzit pe copii să nu se rătăcească de la poteca așternută pentru răscumpărații Domnului. {DV 41.3}

Hristos este astăzi același Mântuitor plin de compasiune, ca atunci când umbla printre oameni. Este tot atât de mult Ajutorul mamelor acum, ca atunci când i-a strâns în brațele Sale pe micuți, în Iudea. Copiii căminelor noastre sunt tot atât de mult răscumpărați prin sângele Său, pe cât au fost acei copii de demult. {DV 41.4}

Isus cunoaște povara inimii fiecărei mame. El, care a avut o mamă care s-a luptat cu sărăcia și lipsurile, Se arată simțitor față de fiecare mamă în necazurile ei. El, care a făcut o călătorie lungă pentru a ușura inima zbuciumată a unei femei canaanite, va face la fel de mult pentru mamele de astăzi. El, care i-a redat văduvei din Nain pe singurul ei fiu și care, în agonia Sa de pe cruce, și-a amintit de propria Lui mamă, este atins astăzi de suferințele mamei. În fiecare durere și în fiecare nevoie, El va mângâia și va da ajutor. {DV 42.1}

Mamele să vină la Isus cu dilemele în care se află. Ele vor găsi suficient har pentru a le ajuta să îngrijească de copiii lor. Porțile sunt deschise pentru fiecare mamă care își va pune poverile la picioarele Mântuitorului. El, care a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți” (Marcu 10, 14), încă le invită pe mame să-i aducă pe micuții lor pentru a fi binecuvântați de El. {DV 42.2}

În copiii care au fost aduși în contact cu El, Isus a văzut pe bărbații și femeile care ar trebui să fie moștenitori ai harului Său și supuși ai împărăției Sale, dintre care unii aveau să devină martiri pentru El. El știa că acești copii voiau să-L asculte și să-L accepte ca Răscumpărător al lor cu mult mai grabnic decât voiau cei maturi, dintre care mulți erau înțelepți în felul lumii și cu inima împietrită. Învățându-i, El a coborât la nivelul lor. El, Maiestatea cerului, a răspuns la întrebările lor și a simplificat lecțiile Sale importante, pentru ca acestea să corespundă înțelegerii lor de copii. El a sădit în mințile lor semințele adevărului, care aveau să se înalțe în anii următori și să aducă roadă în viața veșnică. {DV 42.3}

Când le-a spus ucenicilor să nu-i oprească pe copii să vină la El, Isus Se adresa urmașilor Săi din toate veacurile — slujbașilor din biserică, pastorilor, ajutoarelor lor și tuturor creștinilor. Isus îi atrage pe copii la Sine și ne poruncește: „Lăsați-i să vină”, vrând să spună cu aceasta: „Ei vor veni, dacă nu-i împiedicați”. {DV 42.4}

Caracterul vostru necreștin să nu-L reprezinte greșit pe Isus. Nu-i țineți pe micuți la distanță de El, prin răceala și asprimea voastră. Nu le dați niciodată motiv să simtă că cerul nu ar fi un loc plăcut pentru ei, dacă ați fi și voi acolo. Nu vorbiți despre religie ca fiind un lucru pe care copiii nu îl pot înțelege și nici nu vă purtați ca și cum nu este de așteptat din partea lor să-L primească pe Hristos în copilărie. Nu le dați impresia greșită că religia lui Hristos este o religie a întristării și că, venind la Mântuitorul, ei trebuie să renunțe la tot ceea ce face viața fericită. {DV 43.1}

Pe măsură ce Duhul Sfânt influențează inimile copiilor, alăturați-vă lucrării Sale. Învățați-i că Mântuitorul îi cheamă, că nimic nu-I poate provoca o bucurie mai mare decât aceea ca ei să I se predea în floarea și prospețimea anilor lor. {DV 44.1}

Responsabilitatea părintească

Mântuitorul privește cu o duioșie infinită asupra sufletelor pe care le-a răscumpărat cu sângele Său. Îi pretinde ca rod al iubirii Sale. Îi privește cu o dorință de nespus. Inima Sa nu este atrasă numai de copiii cei mai drăguți și mai bine pregătiți, ci și de aceia care, prin moștenire și prin neglijență, au trăsături de caracter inadmisibile. Mulți părinți nu înțeleg cât de mult sunt răspunzători de aceste trăsături ale copiilor lor. Ei nu se poartă cu blândețe și înțelepciune cu cei greșiți, pe care ei înșiși i-au făcut ceea ce sunt. Însă Isus îi privește pe acești copii cu milă. El face legătura de la cauză la efect. {DV 44.2}

Lucrătorul creștin poate fi unealta lui Hristos, pentru a-i atrage la Mântuitorul pe cei greșiți și cu lipsuri. Prin înțelepciune și tact, el îi poate lega de inima sa, le poate da curaj și speranță și, prin harul lui Hristos, îi poate vedea transformați în ce privește caracterul, astfel încât să se poată spune despre ei: „Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei.” {DV 44.3}

Cele cinci pâini de orz au hrănit mulțimea

Toată ziua veniseră o mulțime de oameni după Hristos și ucenicii Săi, în timp ce El îi învăța, lângă mare. Ascultaseră cuvintele Sale pline de har, atât de simple și lămurite, încât erau asemenea balsamului din Galaad pentru sufletele lor. Puterea vindecătoare a mâinii Sale divine adusese sănătate celor bolnavi și viață celor muribunzi. Ziua le păruse ca fiind cerul pe pământ și nu-și dădeau seama cât timp trecuse de când mâncaseră ceva. {DV 45.1}

Soarele cobora spre apus și oamenii încă mai zăboveau. În cele din urmă, ucenicii au venit la Hristos, susținând că, pentru binele lor, mulțimea ar trebui să fie lăsată să plece. Mulți veniseră de departe și nu mâncaseră nimic de dimineață. În cetățile și satele din

vecinătate, ei ar fi putut găsi ceva de mâncare. Dar Isus a zis: „Dați-le voi să mănânce” (Matei 14, 16.) Apoi, întorcându-Se către Filip, El a întrebat: „De unde avem să cumpărăm pâini ca să mănânce oamenii aceștia?” (Ioan 6, 5.) {DV 45.2}

Filip a privit asupra mulțimii de capete și s-a gândit că ar fi imposibil să procure hrană pentru o asemenea masă de oameni. El a răspuns că nu va fi suficientă pâinea pe care ar putea s-o cumpere, de două sute de dinari, ca s-o împartă între aceștia, încât fiecare să poată avea puțin. {DV 45.3}

Isus S-a interesat ce cantitate de hrană se poate găsi printre cei adunați acolo. „Este aici un băiețel”, a zis Andrei, „care are cinci pâini de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?” (Ioan 6, 9.) Isus a dat poruncă să le aducă. Apoi le-a zis ucenicilor să le spună oamenilor să se așeze pe iarbă. Când acest lucru s-a făcut, a luat hrana, „Și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat, a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărțit noroadelor. Toți au mâncat și s-au săturat; și s-au ridicat douăsprezece coșuri pline cu rămășițele de firimituri.” (Matei 14, 19.20.) {DV 45.4}

Printr-o minune a puterii divine a hrănit Hristos mulțimea; și totuși, cât de umilă a fost masa oferită — doar peștii și pâinile de orz, care constituiau hrana zilnică a pescarilor din Galilea. {DV 47.1}

Hristos ar fi putut întinde o masă bogată pentru popor, însă hrana pregătită numai pentru satisfacerea apetitului n-ar fi dus la nici o lecție care să fie pentru binele lor. Prin această minune, Hristos dorea să dea o lecție despre simplitate. Dacă oamenii de astăzi ar păstra simplitatea în obiceiurile pe care le au, trăind în armonie cu legile naturii, așa cum au făcut-o Adam și Eva la început, ar exista o cantitate abundentă de hrană pentru nevoile familiei omenești. Însă egoismul și îngăduința apetitului au adus păcatul și mizeria, din pricina excesului, pe de o parte, și a lipsei, pe de altă parte. {DV 47.2}

Isus nu a căutat să-i atragă pe oameni la Sine, satisfăcând dorința care vizează belșugul. Pentru acea mare mulțime, obosită și înfometată în urma unei zile lungi și pline de emoții, hrana cea simplă a constituit o asigurare atât a puterii Sale, cât și a delicatei Sale purtări de grijă față de ei, în nevoile obișnuite ale vieții. Mântuitorul nu le-a făgăduit urmașilor Săi viață de abundență; soarta lor poate sta sub semnul sărăciei; însă cuvântul Său stă drept chezășie că nevoia lor va fi satisfăcută, iar El a promis ceva mai bun decât binele pământesc — mângâierea constantă a propriei Sale prezențe. {DV 47.3}

„Nu vă îngrijorați dar, zicând: «Ce vom mânca?» Sau: «Ce vom bea?» Sau: «Cu ce ne vom îmbrăca?»... Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6, 31-33.)

După ce mulțimea fusese hrănită, a rămas o mare cantitate de hrană. Isus le-a zis ucenicilor Săi: „Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic.” (Ioan 6, 12.) Aceste cuvinte însemnau mai mult decât a pune alimentele în coșuri. Lecția era dublă. Nimic nu trebuie irosit. Nu trebuie să lăsăm să se piardă nici un avantaj vremelnic. Nu ar trebui să neglijăm nimic din ceea ce ar putea sluji spre folosul unei ființe omenești. Să fie strâns tot ceea ce va acoperi din necesitățile celor flămânzi de pe pământ. Cu aceeași grijă trebuie să tezaurizăm pâinea venită din cer, pentru a satisface nevoile sufletului. Trebuie să trăim prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu. Nu trebuie să fie pierdut nimic din ceea ce a spus Dumnezeu. Nu trebuie să neglijăm nici măcar un singur cuvânt de care se leagă veșnica noastră mântuire. Nici un cuvânt nu trebuie să cadă nefolositor pe pământ. {DV 48.1}

Minunea înmulțirii pâinilor învață dependența de Dumnezeu. Când Hristos i-a hrănit pe cei cinci mii, hrana nu era la îndemână. După toate aparențele, El nu avea sub stăpânire nici un mijloc. Și iată-L cu cinci mii de oameni, în afară de femei și copii, în acel loc sălbatic. El nu chemase acea mulțime să-L urmeze acolo. Dornici de a se afla în prezența Sa, ei veniseră fără invitație sau poruncă; dar El știa că, după ce ascultaseră îndrumările Sale toată ziua, erau înfometați și slăbiți. Erau departe de casă și se apropia noaptea. Mulți dintre ei nu aveau cu ce să cumpere hrană. El, care postise de dragul lor patruzeci de zile în pustie, nu-i putea lăsa să se întoarcă postind la casele lor. {DV 48.2}

Providența lui Dumnezeu Îl adusese pe Isus în locul în care Se afla; iar El depindea de Tatăl Său ceresc pentru a căpăta mijloace prin care să facă față acelei necesități. Când ajungem în strâmtorări, trebuie să fim dependenți de Dumnezeu. În orice stare de urgență, trebuie să căutăm ajutor de la Cel care are la îndemână resurse infinite. {DV 48.3}

În acest miracol, Hristos a primit de la Tatăl; El a dat ucenicilor, ucenicii oamenilor, iar oamenii, unii altora. Tot astfel, toți care sunt uniți cu Hristos vor primi de la El pâinea vieții și o vor da și altora. Ucenicii Săi sunt mijloacele hotărâte de comunicare între Hristos și popor. {DV 49.1}

Când ucenicii au auzit sarcina venită de la Mântuitorul: „Dați-le voi să mănânce”, în mințile lor s-au ridicat tot felul de dificultăți. Ei au întrebat: „Să mergem în sate să cumpărăm hrană?” Dar ce a spus Hristos? — „Dați-le voi să mănânce”. Ucenicii au adus la Isus tot ce aveau; însă El nu i-a poftit să mănânce. El i-a îndemnat să slujească poporului. Mâncarea s-a înmulțit în mâinile Lui, iar mâinile ucenicilor, care se îndreptau către Hristos, nu rămâneau niciodată goale. Mica provizie era suficientă pentru toți. Când mulțimea s-a săturat, au mâncat și ucenicii împreună cu Isus din hrana prețioasă oferită de cer. {DV 49.2}

Cât de ades ni se descurajează inimile când vedem necesitățile celor săraci, celor neștiutori, celor bolnavi! Noi întrebăm: „Ce pot face resursele noastre limitate și puțina noastră tărie pentru a acoperi aceste nevoi teribile? N-ar fi mai bine să așteptăm ca altcineva, cu o pricepere mai mare, să conducă lucrarea sau vreo organizație să se ocupe de ea?”

Hristos spune: „Dați-le voi să mănânce”. Folosiți mijloacele, timpul și priceperea pe care le aveți. Aduceți-vă pâinile de orz la Isus. {DV 49.3}

Deși resursele voastre pot fi insuficiente pentru a hrăni mii, ele pot fi îndeajuns pentru a hrăni o persoană. În mâna lui Hristos, ele pot hrăni pe mulți. Asemenea ucenicilor, dați ceea ce aveți. Hristos va înmulți darul. El va răsplăti simpla și sincera noastră nădejde pe care ne-o punem în El. Ceea ce nu pare să fie decât un ajutor sărac se va dovedi o masă îmbelșugată. {DV 49.4}

„Cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera.... Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună, după cum este scris: {DV 50.1}

«A împrăştiat, a dat săracilor, neprihănirea lui rămâne în veac.» {DV 50.2}

«Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană» vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie.” (2 Corinteni 9, 6-11.) {DV 50.3}

CAPITOLUL 3. CU NATURA ȘI CU DUMNEZEU

„În văile înverzite, în pădure, pe povârnișurile munților, Isus stabilea legătura cu Tatăl Său ceresc.”

Pe pământ, viața Mântuitorului era o viață de comuniune cu natura și cu Dumnezeu. În această comuniune, El ne-a descoperit secretul unei vieți puternice. {DV 51.1}

Isus era un lucrător constant, serios. N-a trăit vreodată printre oameni un altul atât de îngreunat de răspunderi. Niciodată n-a trăit un altul care să fi purtat povara atât de grea a suferinței și păcatului lumii. Niciodată un altul n-a mai trudit cu un zel atât de mistuitor pentru binele oamenilor. Cu toate acestea, viața Sa era o viață sănătoasă. El era reprezentat de mielul de jertfă atât fizic, cât și spiritual, „fără cusur și fără pată.” (1 Petru 1, 19.) Atât trupește, cât și sufletește, El era un exemplu a ceea ce intenționa Dumnezeu ca toți oamenii să fie prin ascultare de legile Sale. {DV 51.2}

Când oamenii priveau la Isus, ei vedeau o față în care se contopeau compasiunea divină cu puterea conștientă. El părea să fie învăluit de o atmosferă a vieții spirituale. Cu toate că purtarea Sa era blândă și plină de modestie, El făcea asupra oamenilor o impresie care le dădea simțământul unei puteri ascunse, și totuși care nu putea fi întru totul acoperită. {DV 51.3}

În timpul lucrării Sale, El a fost urmărit neîncetat de oameni vicleni și ipocriți, care atentau la viața Sa. Iscoadele se aflau pe urmele Sale, atente la cuvintele Lui, pentru a găsi vreo împrejurare care să-I fie potrivnică. Cele mai pătrunzătoare și mai educate minți ale neamului căutau să-L înfrângă în polemică. Însă n-au reușit niciodată să obțină vreun avantaj. Au fost nevoiți să părăsească câmpul de luptă zăpăciți și făcuți de rușine de către umilul Învățător din Galilea. Învățătura lui Hristos avea o prospețime și o putere cum nu mai cunoscuseră oamenii până atunci. Până și vrăjmașii Săi erau constrânși să mărturisească: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.” (Ioan 7, 46.) {DV 51.4}

Copilăria lui Isus, petrecută în sărăcie, nu fusese stricată de către obiceiurile omenești ale unui veac corupt. Lucrând la masa de tâmplărie, purtând poverile vieții de familie, învățând lecțiile ascultării și trudei, Își găsea momentele de recreare în mijlocul scenelor din natură, strângând cunoștințe în timp ce căuta să înțeleagă tainele naturii. El studia Cuvântul lui Dumnezeu, iar ceasurile de cea mai adâncă fericire erau acelea în care Se putea întoarce de la scenele muncilor Sale, pentru a merge pe câmpuri să mediteze în văile liniștite, să fie în comuniune cu Dumnezeu pe povârnișurile munților sau printre copacii pădurii. Zorii dimineții Îl găseau adesea în vreun loc retras, meditând, cercetând Scripturile sau rugându-Se. El întâmpina lumina dimineții cu glasul numai cântec. Își înveselea orele de trudă prin cântări de recunoștință și aducea bucuria cerului celor epuizați de muncă și deprimați. {DV 52.1}

În timpul lucrării Sale, Isus a trăit într-o mare măsură o viață în aer liber. Călătoriile Sale din loc în loc erau făcute pe jos și multe învățături erau date sub cerul liber. Când îi pregătea pe ucenicii Săi, Se retrăgea adesea din forfota cetății în liniștea de pe câmp, căci aceste locuri se armonizau mai bine cu lecțiile despre simplitate, credință și dăruire de sine pe care voia să li le predea. La adăpostul copacilor de pe povârnișul muntelui, la numai câțiva pași de marea Galileii, aici au fost chemați la apostolat cei doisprezece și aici s-a desfășurat predica de pe munte. {DV 52.2}

Lui Isus Îi plăcea mult să adune poporul în jurul Său sub cerul albastru, pe vreo coastă înverzită de deal sau pe țărmul de lângă lac. Aici, înconjurat de lucrările propriei Sale creații, El putea să le abată mințile de la ceea ce era artificial la cele naturale. În creșterea și evoluția naturii erau descoperite principiile împărăției Sale. Când își ridicau ochii către munții lui Dumnezeu și priveau minunatele lucrări ale mâinii Sale, oamenii puteau învăța lecții prețioase despre adevărul divin. În zilele ce urmau să vină, lecțiile Învățătorului divin aveau să le fie repetate de lucrurile din natură. Mintea avea să fie înălțată și inima avea să găsească odihnă. {DV 54.1}

Ucenicii care I se alăturaseră în lucrarea Sa erau adesea lăsați de Isus ca o perioadă de timp să își poată vizita căminele și să se odihnească; însă eforturile lor de a-L distrage de la lucrările Sale grele erau în zadar. El slujea tot timpul zilei mulțimilor care veneau la El și, pe înserat sau dimineața devreme, Se ducea în sanctuarul munților, pentru a avea comuniune cu Tatăl Său. {DV 55.1}

Nu o dată, lucrarea Sa neîncetată și conflictul cu dușmănia și învățăturile eronate ale rabinilor Îl lăsau atât de stors de puteri, încât mama și frații Săi — și chiar ucenicii Lui — se temeau că Își va pierde viața. Dar când Se întorcea de la orele de rugăciune care încheiau ziua cea plină de trudă, ei observau expresia de pace de pe fața Sa, prospețimea, viața și puterea care păreau să inunde întreaga Sa ființă. De la ceasurile petrecute doar cu Dumnezeu, El Se întorcea dimineață de dimineață ca să aducă oamenilor lumina cerului. {DV 55.2}

Imediat după ce s-au întors din prima lor călătorie misionară, Isus i-a îndemnat pe ucenicii Săi: Veniți aici deoparte și odihniți-vă un timp. Ucenicii se întorseseră plini de bucuria succesului pe care-l repurtaseră ca vestitori ai Evangheliei, când vestea că Ioan Botezătorul a murit de mâna lui Irod a ajuns până la ei. Aceasta a provocat o întristare și o dezamăgire amară. Isus știa că, lăsându-l pe Botezător să moară în temniță, pusese la grea încercare credința ucenicilor. El privi cu blândețe plină de milă la fețele lor întristate, acoperite de lacrimi. Lacrimi erau și în ochii și glasul Său când a spus: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin.” (Marcu 6, 31.) {DV 56.1}

Lângă Betsaida, la capătul nordic al mării Galileii, era o regiune singuratică, frumoasă prin verdeața proaspătă a primăverii, care oferea un binevenit loc în care se puteau retrage,

Isus și ucenicii Săi. Către acest loc s-au îndreptat, mergând cu barca de-a curmezișul lacului. Aici, ei se puteau odihni, departe de zgomotul mulțimii. Aici, ucenicii puteau asculta cuvintele lui Hristos fără a fi deranjați de ripostele și acuzațiile fariseilor. Aici, ei sperau să se bucure de un scurt timp de părtășie în compania Domnului lor. {DV 56.2}

Isus a petrecut numai puțin timp singur cu iubiții Săi, dar cât de prețioase au fost acele câteva momente! Ei au vorbit despre lucrarea Evangheliei și despre posibilitatea de a face ca munca lor să fie mai eficientă în ce privește abordarea oamenilor. Pe măsură ce Isus descoperea înaintea lor comorile adevărului, ei erau umpluți cu putere divină și insuflați cu nădejde și curaj. {DV 56.3}

Însă, curând, mulțimile L-au căutat din nou. Presupunând că Se dusese în locul în care Se retrăgea de obicei, poporul L-a urmat acolo. Speranța de a câștiga măcar o oră de odihnă Îi fusese zădărnicită. Dar, în adâncurile inimii Sale curate, simțitoare, bunul Păstor nu avea decât dragoste și milă pentru aceste suflete neliniștite și însetate. El a slujit toată ziua nevoilor lor și, spre seară, le-a dat drumul să meargă pe la casele lor și să se odihnească. {DV 57.1}

În viața Sa închinată în întregime bunăstării celorlalți, Mântuitorul a găsit că este necesar să Se întoarcă de la activitatea neîncetată și de la legătura cu nevoile omenești, pentru a căuta un loc retras, unde să aibă o comuniune netulburată cu Tatăl Său. În timp ce mulțimea care Îl urmase pleacă, El Se duce pe munte și acolo Își pune tot sufletul în rugăciunea pentru acești oameni suferinzi, păcătoși și nevoiași. {DV 58.1}

Când le-a spus ucenicilor Săi că secerișul este mare și că lucrătorii sunt puțini, Isus nu i-a constrâns să lucreze neîncetat, ci i-a îndemnat: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.” (Matei 9, 38.) Lucrătorilor Săi de astăzi, epuizați din pricina eforturilor lor, le spune aceste cuvinte pline de compătimire, întocmai ca și primilor Săi ucenici: „Veniți singuri la o parte ... și odihniți-vă puțin”. {DV 58.2}

Toți cei care sunt învățați de Dumnezeu au nevoie de ora liniștită de comuniune cu propriile lor inimi, cu natura și cu Dumnezeu. În ei trebuie să fie descoperită o viață care nu este în armonie cu lumea, cu obiceiurile sau cu practicile ei; și ei au nevoie de o experiență personală în obținerea unei cunoașteri a voinței lui Dumnezeu. Trebuie să-L auzim în mod individual adresându-Se inimii. Când orice alt glas este redus la tăcere și așteptăm în liniște înaintea Sa, tăcerea sufletului scoate și mai mult în evidență glasul lui Dumnezeu. El ne poruncește: „Stați liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu.” (Psalmii 46, 10.) Aceasta este pregătirea eficientă pentru orice lucrare pentru Dumnezeu. În mijlocul unei mulțimi grăbite și al încordării în activitățile presante ale vieții, cel care este împrospătat astfel va fi învăluit de o atmosferă de lumină și pace. El va primi o nouă provizie de tărie fizică și mintală. Viața Sa va răspândi un miros plăcut și va da pe față o putere divină care va ajunge la inimile oamenilor. {DV 58.3}

CAPITOLUL 4. ATINGEREA CREDINȚEI

„Credința este mâna care atinge infinitul.”

„Dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui.” O biată femeie a rostit aceste cuvinte, o femeie care timp de doisprezece ani suferise de o boală care îi făcuse viața o povară. Își cheltuise toate mijloacele de trai pe doctori și leacuri, și aceasta numai pentru a fi declarată incurabilă. Însă, când a auzit de marele Vindecător, speranțele ei au renăscut. Ea a gândit astfel: „Dacă m-aș putea apropia suficient de mult ca să-I pot vorbi, aș putea fi vindecată.” {DV 59.1}

Hristos tocmai Se îndrepta către casa lui Iair, rabinul iudeu care Îl rugase să vină și să-i vindece fiica. Rugămintea venită din adâncul unei inimi zdrobite: „Fetița mea este pe moarte; Te rog să vii și să-ți pui mâinile peste ea ca să se facă sănătoasă.” (Marcu 5, 23) mișcase inima gingașă, plină de compasiune a lui Hristos, pornind de îndată alături de conducător, către casa acestuia. {DV 59.2}

Ei înaintau însă încet, căci mulțimea Îl împingea pe Isus din toate părțile. Făcându-și drum prin marea de oameni, Mântuitorul a ajuns în apropiere de locul în care se afla femeia suferindă. Ea încercase iarăși și iarăși, fără succes, să se apropie de El. Acum venise și ocazia ei. Nu vedea cum I-ar fi putut vorbi. Ea nu voia să-I împiedice înaintarea, și așa destul de anevoioasă. Însă auzise că vindecarea avusese loc de la o atingere a veșmintelor Sale; și, temătoare că și-ar putea pierde și singura ei șansă de vindecare, ea înaintă cu trudă, zicându-și: „Dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui.” {DV 59.3}

Hristos cunoștea fiecare gând din mintea ei și Își îndrepta pașii către locul în care se afla ea. El și-a dat seama de marea ei nevoie și o ajuta să-și exercite credința. {DV 60.1}

În timp ce El trecea, ea se întinse înainte și abia reuși să atingă marginea veșmântului Său. În acel moment, ea a știut că a fost vindecată. În acea singură atingere se concentrase credința vieții ei și pe loc încetară durerea și slăbiciunea. A simțit imediat cum fiecare fibră a ființei sale este străbătută de un fior, ca acela al unui curent electric. Asupra ei se lăsă simțământul unei sănătăți perfecte. „Și a simțit în tot trupul ei că s-a tămăduit de boală.” (Marcu 5, 29.) {DV 60.2}

Femeia, recunoscătoare, dorea să-și exprime mulțumirea față de puternicul Vindecător care făcuse pentru ea, printr-o singură atingere, mai mult decât făcuseră doctorii în doisprezece ani întregi; însă nu îndrăznea. Ea încercă să se retragă din mulțime, cu inima plină de recunoștință. Deodată, Isus Se opri și, privind în jur, întrebă: „Cine s-a atins de Mine?” {DV 60.3}

Uitându-se la El cu uimire, Petru răspunse: „Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întrebi: «Cine s-a atins de Mine?»” (Luca 8, 45.) {DV 60.4}

„S-a atins cineva de Mine”, a spus Isus, „căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.” (Luca 8, 46.) El putea să deosebească atingerea credinței de atingerea întâmplătoare a mulțimii nepăsătoare. Cineva Îl atinsese cu un scop profund și primise răspuns. {DV 60.5}

Hristos nu a pus întrebarea pentru propria Sa informare. El avea o lecție pentru popor, pentru ucenicii Săi și pentru femeie. El dorea să insufle speranță celor năpăstuiți. Dorea să arate că ceea ce adusese puterea vindecătoare era credința. Încrederea femeii nu trebuia trecută cu vederea fără nici un comentariu. Dumnezeu trebuia să fie slăvit prin mărturisirea ei plină de recunoștință. Hristos dorea ca femeia să înțeleagă că El aproba actul ei de credință. Nu voia ca ea să plece numai cu o jumătate de binecuvântare. Nu trebuia să rămână în necunoștință de faptul că El îi cunoștea suferința sau fără să știe ce dragoste plină de compătimire are El și că îi recunoaște credința în puterea Lui de a mântui în chip desăvârșit pe toți cei ce vin la El. {DV 60.6}

Privind către femeie, Hristos a insistat să afle cine se atinsese de El. Văzând că este în zadar să se ascundă, ea înaintă tremurătoare și se aruncă la picioarele Sale. Printre lacrimi de recunoștință, ea I-a spus, înaintea tuturor oamenilor, de ce I-a atins veșmântul și cum fusese vindecată numaidecât. Ea se temu ca nu cumva gestul său de a-I atinge veșmântul să nu fi fost o încumetare; însă, de pe buzele lui Isus, nu ieși nici un cuvânt de reproș. El nu rosti decât vorbe de aprobare. Ele veneau dintr-o inimă a iubirii, plină de compasiune pentru suferința umană. „Îndrăznește fiică”, a zis Isus cu blândețe, „credința ta te-a mântuit; du-te în pace.” (Luca 8, 48.) Cât de încurajatoare erau aceste cuvinte pentru ea! Acum, nici o temere că L-ar fi supărat nu-i mai umbrea bucuria de amărăciune. {DV 61.1}

Mulțimii curioase care se împingea în Isus nu i-a fost dată nici o putere vitală. Însă femeia suferindă care L-a atins cu credință a primit vindecare. Tot așa și în cele spirituale, contactul de circumstanță este diferit de atingerea credinței. A avea credință în Hristos numai ca Mântuitor al lumii nu poate aduce niciodată vindecare sufletului. Credința care lucrează spre mântuire nu este doar o aprobare a adevărului Evangheliei. Credința adevărată este aceea care Îl primește pe Hristos ca Mântuitor personal. Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu născut, pentru ca eu, prin credința în El, „să nu pier, ci să am viață veșnică”. Când vin la Hristos după cuvântul Său, trebuie să cred că primesc harul Său mântuitor. „Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine.” (Galateni 2, 20.) {DV 62.1}

Mulți păstrează credința doar ca o opinie personală. Credința mântuitoare este o tranzacție, prin care cei care Îl primesc pe Hristos se unesc într-o relație de legământ cu Dumnezeu. O credință vie înseamnă o creștere a vigorii, o încredere sinceră prin care, în harul lui Hristos, sufletul devine o putere biruitoare. {DV 62.2}

Credința este o biruitoare mai puternică decât moartea. Dacă cei bolnavi ar putea fi îndrumați să-și ațintească ochii în credință asupra puternicului Vindecător, vom vedea rezultate minunate. Aceasta va aduce viață corpului și sufletului. {DV 62.3}

Când lucrați pentru victimele obiceiurilor rele, în loc să le faceți să privească înspre disperarea și ruina către care se grăbesc, întoarceți-le privirile către Isus. Fixați-le atenția asupra măreției celor cerești. Aceasta va înfăptui mai mult pentru mântuirea trupului și sufletului decât vor reuși toate lucrurile îngrozitoare ale mormântului, când sunt puse înaintea celor neajutorați și în mod aparent lipsiți de orice speranță. {DV 62.4}

„El ne-a mântuit pentru îndurarea Sa”

Slujitorul unui centurion zăcea bolnav de paralizie. Printre romani, slujitorii erau sclavi, cumpărați și vânduți în piețe și adesea tratați cu răutate și cruzime; dar centurionul era legat afectiv de slujitorul său și dorea mult ca acesta să se refacă. El credea că Isus îl putea tămădui. Nu-L văzuse pe Mântuitorul, însă ceea ce auzise despre El îi inspira credință. În ciuda formalismului iudeilor, acest roman era convins că religia lor era superioară religiei sale. El deja dăduse la o parte barierele prejudecăților și urii naționaliste, care îi separa pe cuceritori de poporul aflat sub cucerire. El manifestase respect față de serviciul divin și se arătase plin de bunătate față de iudeii care-I slujeau lui Dumnezeu. În învățătura lui Hristos — după cum i se spusese — el a găsit ceea ce împlinea nevoia sufletului. Tot ceea ce era spiritual în el vibra la cuvintele Mântuitorului. Însă el se considera nevrednic să se apropie de Isus și a apelat la iudeii bătrâni, pentru a cere vindecarea slujitorului său. {DV 63.1}

Bătrânii au prezentat cazul înaintea lui Isus și au stăruit la El că „face să-i faci acest bine, căci iubește neamul nostru și el ne-a zidit sinagoga.” (Luca 7, 4.5.) {DV 63.2}

Pe când era însă în drum spre casa centurionului, Isus primește un mesaj chiar de la acest ofițer: „Doamne, nu Te mai osteni atâta, pentru că nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu.” (Luca 7, 6.) {DV 63.3}

Totuși, Mântuitorul Își continuă drumul, iar sutașul vine personal pentru a explica mesajul său, zicând: „De aceea nici nu m-am socotit vrednic să vin eu însumi la Tine. Ci, zi o vorbă și robul meu va fi tămăduit. Căci și eu, care sunt sub stăpânirea altuia, am sub mine ostași. Și zic unuia: «Du-te!» și se duce; altuia: «Vino!» și vine; și robului meu: «Fă acest lucru!» și-l face.” (Luca 7, 7; Matei 8, 8.9.) {DV 63.4}

„Eu reprezint puterea Romei și soldații mei recunosc autoritatea mea ca fiind supremă. Tot așa Tu reprezinți puterea Dumnezeului nesfârșit și toate câte sunt create ascultă de cuvântul Tău. Tu poți porunci ca boala să plece, și aceasta ți se va supune. Spune numai un cuvânt și slujitorul meu va fi tămăduit”. {DV 64.1}

„Du-te, și facă-ți-se după credința ta”, a spus Hristos. „Și robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela.” (Matei 8, 13.) {DV 64.2}

Bătrânii evrei l-au recomandat pe centurion lui Hristos din pricina favorului pe care acesta îl făcuse „neamului nostru”. „Face să-i faci acest bine”, au zis ei, „căci ... ne-a zidit sinagoga”. Însă centurionul a zis despre sine: „Nu sunt vrednic”. Totuși, nu s-a temut să ceară ajutor de la Isus. El nu se încredea în propria lui bunătate, ci în mila Mântuitorului. Singurul său temei era marea lui nevoie. {DV 65.1}

În același fel poate veni la Hristos orice ființă omenească. „El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui.” (Tit 3, 5.) Ai tu cumva simțământul că nu poți spera să primești binecuvântare de la Dumnezeu pentru că ești un păcătos? Amintește-ți că Hristos a venit în lume pentru a mântui pe păcătoși. Nu avem nimic care ne-ar putea recomanda înaintea lui Dumnezeu; invocarea clemenței — pe care o putem înainta acum și întotdeauna — este chiar condiția noastră peste măsură de deznădăjduită, care face ca puterea Sa răscumpărătoare să devină o necesitate. Dacă renunțăm complet la independența noastră, putem privi către crucea Calvarului, spunând: {DV 65.2}

„Nu port vreun preț în mâna mea,
Eu doar mă prind de crucea Ta.” {DV 65.3}

„«Dacă poți!»... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede.” (Marcu 9, 23.) Credința este aceea care ne unește cu cerul și ne aduce tărie pentru a face față puterilor întunericului. În Hristos, Dumnezeu a rânduit posibilități pentru a birui orice trăsătură rea și a ne împotrivi oricărei ispite, oricât de tari. Dar mulți au sentimentul că le lipsește credința și de aceea rămân departe de Hristos. Aceste suflete, în nevrednicia lor deznădăjduită, să se prindă de îndurarea Mântuitorului lor plin de compasiune. Nu vă uitați la eu, ci la Hristos. El, care i-a vindecat pe cei bolnavi și a alungat demonii când umbla printre oameni, este încă același puternic Răscumpărător. Atunci, prindeți-vă de făgăduințele Sale, care sunt asemenea unor frunze din pomul vieții: „Pe cel care vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6, 37.) Când veniți la El, să credeți că vă primește, căci a făgăduit. Nu puteți pieri când faceți acest lucru. Niciodată! {DV 65.4}

„Căci Tu ești bun, Doamne, gata să ierți, și plin de îndurare cu toți cei ce Te cheamă. Pleacă-ți urechea, Doamne, la rugăciunea mea, ia aminte la glasul cererilor mele! Te chem, în ziua necazului meu, căci m-asculți.” (Psalmii 86, 5-7.)

„Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.... Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea, și la El este belșug de răscumpărare!” (Psalmii 130, 3-7.)

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.”(Romani 5, 8.) {DV 66.1}

Și „dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8, 31.32.) {DV 66.2}

„Sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 8, 38.39.) {DV 66.3}

„Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești”

Dintre toate maladiile cunoscute în Orient, lepra era cea mai de temut. Caracterul ei incurabil și contagios, precum și efectul său îngrozitor asupra victimelor îl umplea de teamă și pe cel mai curajos. Printre evrei, aceasta era privită ca o judecată în urma păcatului, fiind numită din această pricină „bătaia”, „degetul lui Dumnezeu”. Pentru că este adânc înrădăcinată, incurabilă și mortală, era considerată ca un simbol al păcatului. {DV 67.1}

Leprosul era, în prescripția legii ceremoniale, necurat. Orice atingea devenea necurat. Aerul era stricat de respirația sa. Ca unul care era deja mort, era îndepărtat de locuințele oamenilor. Cel care era bănuit că ar avea boala trebuia să se înfățișeze preoților, care trebuia să-l controleze și să decidă care era condiția sa. Dacă verdictul era lepră, era izolat de familia sa, despărțit de adunarea lui Israel și sortit să nu poată sta decât în compania celor care erau afectați de același flagel. Nici împărații și mai-marii nu făceau excepție. Monarhul care era lovit de această boală teribilă trebuia să predea sceptrul și să părăsească în grabă societatea. {DV 67.2}

Despărțit de prietenii și rudele sale, leprosul trebuia să poarte blestemul maladiei lui. Era obligat să își facă publică propria nenorocire, să-și sfâșie hainele de pe el și să dea alarma, avertizându-i pe toți să fugă din prezența sa vătămătoare. Strigătul „Necurat! Necurat!”, care venea pe un ton sfâșietor de la proscrisul însingurat, era un semnal auzit cu frică și oroare. {DV 67.3}

Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul. (Iov 14, 4.) Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic. (Psalmii 51, 10.) {DV 67.4}

În regiunea în care lucra Hristos, existau mulți astfel de suferinzi, iar atunci când veștile despre lucrarea Sa au ajuns și la ei, s-a găsit unul în a cărui inimă a încolțit credința. Dacă ar putea merge la Isus, ar putea fi vindecat. Dar cum să dea de Isus? Condamnat la veșnică izolare, cum să se înfățișeze înaintea Vindecătorului? Și îl va vindeca oare Hristos? Nu

cumva, asemenea fariseilor — și chiar asemenea medicilor, va pronunța și El un blestem asupra lui și îi va porunci să fugă din vecinătatea oamenilor? {DV 68.1}

El se gândește la tot ceea ce i s-a spus despre Isus. Nici unul din cei care au căutat ajutorul Său nu a fost respins. Nenorocitul om se hotărăște să-L găsească pe Mântuitorul. Deși este oprit să intre în cetăți, poate că va reuși să-I iasă în cale pe vreun drum mai puțin umblat, pe cărările de munte, sau să dea de El când îi învață pe oameni în afara orașelor. Dificultățile sunt mari, dar aceasta este singura lui nădejde. {DV 68.2}

Stând la distanță, leprosul prinde câteva cuvinte de pe buzele Mântuitorului. Îl vede cum Își pune mâinile asupra celor bolnavi. Îi vede pe șchiopi, pe orbi, pe paralitici și pe cei care erau pe moarte din pricina diferitelor boli cum se ridică sănătoși, lăudându-L pe Dumnezeu pentru izbăvirea lor. Credința i se întărește. Se apropie mai mult și mai mult de mulțimea care ascultă. Restricțiile puse asupra lui, siguranța poporului, teama cu care îl privesc toți oamenii, toate sunt deopotrivă uitate. Se gândește numai la binecuvântata nădejde a vindecării. {DV 68.3}

El este o priveliște groaznică. Boala a săpat în el înfricoșător și trupul său care putrezește este oribil la privit. La vederea lui, oamenii se dau înapoi. În groaza care i-a cuprins, se calcă în picioare pentru a scăpa de atingerea lui. Unii încearcă să-l împiedice să se apropie de Isus, dar în zadar. El nici nu-i vede, nici nu-i aude. Expresiile de scârbă de pe fețele lor nu sunt luate în seamă. Nu-L vede decât pe Fiul lui Dumnezeu, nu aude decât glasul care aduce viață celor muribunzi. {DV 69.1}

Înaintând către Isus, se aruncă la picioarele Sale cu strigătul: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești.” (Matei 8, 2.) {DV 69.2}

Isus îi răspunde: „Da, vreau, fii curățit.” (Matei 8, 3.) Și Își pune mâna asupra lui. {DV 69.3}

De îndată, o schimbare se petrece cu leprosul. Sângele lui devine sănătos, nervii i se sensibilizează, mușchii i se întăresc. Crusta albă, solzoasă, nefirească, specifică leprei, dispare; iar carnea lui devine asemenea cărnii unui copilaș. {DV 69.4}

Dacă preoții ar afla împrejurările vindecării leprosului, ura lor față de Hristos i-ar putea împinge să pronunțe o sentință necinstită. Isus dorea să i se poată asigura omului o decizie imparțială. De aceea, El îi poruncește să nu spună nimănui despre vindecare, ci să se prezinte fără întârziere la templu cu un dar, înainte să se răspândească vreun zvon în legătură cu minunea. Înainte ca preoții să poată accepta un astfel de dar, li se cerea să-l cerceteze pe cel care adusese obolul și să confirme însănătoșirea sa completă. {DV 69.5}

Cercetarea aceasta a avut loc. Preoții care îl condamnaseră pe lepros la izolare au dat mărturie cu privire la refacerea sa. Cel vindecat a fost redat familiei lui și societății. El a

simțit că darul sănătății era foarte prețios. El se bucură de vigoarea bărbăției și de întoarcerea sa în sânul familiei. Cu toată precauția luată de Isus, el nu mai putea ascunde faptul că fusese vindecat și umbla peste tot cu bucurie, vestind puterea Celui care îl însănătoșise. {DV 69.6}

Când a venit la Isus, acest om era „plin de lepră". Otrava aceea mortală îi cuprinsese tot trupul. Ucenicii au căutat să-L împiedice pe Maestrul lor să îl atingă; căci acela care atingea un lepros devenea el însuși necurat. Însă, punându-și mâna peste lepros, Isus nu a fost contaminat. Lepra a fost curățită. Tot așa este și cu lepra păcatului — adânc înrădăcinată, mortală, imposibil de curățit prin puterea omenească. „Tot capul este bolnav și toată inima suferea de moarte. Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos; ci numai răni, vânătăi și carne vie." (Isaia 1, 5.6.) Însă Isus, care a venit să umble în firea omenească, nu este întinat de nici o necurăție. Prezența Sa este o putere vindecătoare pentru păcătos. Oricine va cădea la picioarele Sale, spunând cu credință: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești", va auzi răspunsul: „Da, vreau, fii curățit". {DV 70.1}

În unele cazuri de vindecare, Isus nu a dat imediat binecuvântarea râvnită. Dar, în cazul leprei, nici nu a fost adusă bine cererea că a și fost ascultată. Când ne rugăm pentru binecuvântări pământești, răspunsul la rugăciunea noastră poate întârzia sau Dumnezeu ne poate da ceva diferit de ceea ce am cerut; însă lucrurile nu stau așa când cerem să fim izbăviți de păcat. Este voia Sa să ne curețe de păcat, să ne facă pe toți copii ai Săi și în stare să ducem o viață de sfințenie. Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău1, după voia Dumnezeului și Tatălui nostru." Și „îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut". (Galateni 1, 4; 1 Ioan 5, 14.15.) {DV 70.2}

Isus a privit către cei deznădăjduiți și cu inimile împovărate, către aceia ale căror speranțe se năruiseră și care căutau să-și stingă dorința fierbinte a sufletului cu bucurii pământești și i-a îndemnat pe toți să găsească odihnă în El. {DV 71.1}

Veți găsi odihnă

Cu gingășie, El le-a spus oamenilor care trudeau: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre." (Matei 11, 29.) {DV 71.2}

Prin aceste cuvinte, Isus S-a adresat fiecărei făpturi omenești. Toți oamenii sunt obosiți și împovărați, fie că o știu, fie că nu. Toți sunt aplecați sub poveri pe care numai Hristos le poate îndepărta. Cea mai grea povară pe care o ducem este aceea a păcatului. Dacă am fi lăsați să o purtăm, ne-ar strivi. Dar Acela fără păcat S-a pus în locul nostru. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor." (Isaia 53, 6.) {DV 71.3}

Domnul Hristos a purtat povara vinovăției noastre. El va lua greutatea de pe umerii noștri osteniți. Ne va da odihnă. El va purta și povara grijii și întristării. Ne cheamă să punem asupra Lui toate grijile noastre; căci El ne poartă în inima Sa. {DV 71.4}

Fratele mai mare al neamului nostru omenesc Se află înaintea tronului veșnic și privește asupra fiecărui suflet care își întoarce fața către El, ca Mântuitor. Știe din experiență care sunt slăbiciunile firii omenești, care sunt lipsurile noastre și în ce constă tăria ispitelor cu care ne confruntăm; căci El a fost „ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat." (Evrei 4, 15.) El veghează asupra ta, copile tremurător al lui Dumnezeu. Ești ispitit? El va aduce izbăvire. Ești slab? El va da tărie. Ești neștiutor? El va da lumină. Ești rănit? El va aduce vindecare. Domnul „socotește numărul stelelor" și vindecă și „pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănile." (Psalmii 147, 4.3.) {DV 71.5}

Oricare ar fi neliniștile și încercările tale, deschide-ți sufletul înaintea Domnului. Duhul tău va fi îmbărbătat ca să poată suporta. Va fi deschisă pentru tine calea de a te elibera din încurcătura necazului și dificultății. Cu cât te știi mai slab și mai neajutorat, cu atât mai puternic vei deveni în tăria Sa. Cu cât sunt mai grele poverile, cu atât este mai binecuvântată odihna când le pui asupra Purtătorului de poveri. {DV 72.1}

Împrejurările îi pot despărți pe prieteni; apele mereu agitate ale mării celei întinse se pot arunca între ei. Însă nici un fel de situație și nici o distanță nu ne pot despărți de Mântuitorul. Oriunde ne-am afla, El este la dreapta noastră pentru a ne sprijini, păstra, susține și ridica moralul. Dragostea lui Hristos pentru cei răscumpărați ai Săi este mai mare decât iubirea unei mame pentru copilul ei. Este privilegiul nostru acela de a ne odihni în iubirea Sa; acela de a spune: „Voi avea încredere în El, căci El și-a dat viața pentru mine". {DV 72.2}

Iubirea omenească se poate schimba; însă iubirea lui Hristos nu cunoaște schimbare. Când strigăm la El după ajutor, mâna Sa este întinsă pentru a mântui. {DV 72.3}

„Pot să se mute munții,
să se clatine dealurile,
Dar dragostea Mea nu se va muta de la tine,
și legământul Meu de pace nu se va clătina,
zice Domnul, care are milă de tine."

(Isaia 54, 10.) {DV 72.4}

CAPITOLUL 5. VINDECAREA SUFLETULUI

„Ca să știți că fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele.”

Mulți dintre cei care au venit la Hristos pentru a fi ajutați își provocaseră singuri boala; totuși, El nu a refuzat să-i vindece. Iar când puterea din El a pătruns în aceste suflete, ei au fost convinși de păcatul lor și mulți au fost vindecați atât de boala spirituală, cât și de cea fizică. {DV 73.1}

Printre aceștia, era și paraliticul din Capernaum. Asemenea leprosului, acest paralitic își pierduse orice nădejde de vindecare. Boala lui era urmarea unei vieți păcătoase, iar suferințele sale erau și mai amare din pricina remușcărilor. Degeaba apelase el la farisei și la doctori după ajutor; ei l-au declarat incurabil, l-au numit păcătos și au susținut că va muri sub mânia lui Dumnezeu. {DV 73.2}

Cel paralizat se cufundase în deznădejde. Apoi a auzit despre lucrările lui Isus. Alții, la fel de păcătoși și neajutorați ca și el, fuseseră vindecați, iar el prinse curaj să creadă că și el ar putea fi tămăduit dacă ar fi dus la Mântuitorul. Speranța începu să i se năruie când își aminti cauza bolii sale, dar totuși nu putu să înlăture posibilitatea vindecării. {DV 73.3}

Marea sa dorință era ușurarea de povara păcatului. El voia mult să-L vadă pe Isus și să primească asigurarea iertării și a împăcării cu cerul. Atunci ar fi fost mulțumit să trăiască sau să moară, după voia lui Dumnezeu. {DV 74.1}

Nu era timp de pierdut; carnea sa flască purta deja semnele morții. El îi imploră pe prietenii săi să îl ducă cu patul său la Isus, iar ei s-au învoit să facă aceasta cu bucurie. Mulțimea care se adunase în interiorul și împrejurul casei în care Se afla Mântuitorul era însă atât de înghesuită, încât celui bolnav și prietenilor lui le era imposibil să ajungă la El sau măcar să se apropie într-atât, încât să-I audă glasul. Isus dădea învățătură în casa lui Petru. După cum era obiceiul lor, ucenicii Săi stăteau aproape de El și „niște Farisei și învățători ai Legii, care veniseră din toate satele Galileii și Iudeii și din Ierusalim, stăteau acolo.” (Luca 5, 17.) Mulți dintre aceștia veniseră ca iscoade, căutând motive să-L acuze pe Isus. Dincolo de aceștia, se înghesuiau o mulțime de oameni care formau o masă haotică, cei dornici, cei cuviincioși, cei curioși și cei necredincioși. Erau reprezentate acolo diferite naționalități și toate păturile sociale. „Iar puterea Domnului era cu El, ca să vindece.” (Luca 5, 17.) Duhul vieții plutea deasupra celor adunați acolo, dar fariseii și învățătorii nu erau conștienți de prezența Sa. Ei nu erau încercați de nici un simțământ al vreunei nevoi, iar vindecarea nu era pentru ei. „Și îndată și-a ridicat patul și a ieșit afară în fața tuturor.” „Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătăți și pe cei bogați i-a scos afară cu mâinile goale.” (Luca 1, 53.) {DV 74.2}

Din nou și din nou, cei ce-l duceau pe paralitic încercară să-și facă drum împingând prin mulțime, dar în zadar. Bolnavul se uita împrejur, pradă unui chin de nespus. Cum să-și piardă nădejdea când ajutorul mult dorit era atât de aproape? La sugestia lui, prietenii îl purtară până sus pe casă și, desfăcând acoperișul, îl coborâră la picioarele lui Isus. {DV 75.1}

Cuvântarea a fost întreruptă. Mântuitorul privi înfățișarea îndurerată și văzu ochii rugători fixați asupra Sa. Cunoștea bine dorința fierbinte a acelui suflet împovărat. Hristos fusese Cel care adusese convingerea de păcat în conștiința lui, pe când era încă acasă. Când s-a căit de păcatele lui și a crezut în puterea lui Isus de a-l face bine, îndurarea Mântuitorului îi binecuvântase deja inima. Isus privise cum prima licărire de credință crește, transformându-se în convingerea că El era singurul ajutor al păcătosului, și văzuse cum se întărea cu fiecare efort de a veni în prezența Sa. Hristos îl atrăsese pe suferind la Sine. Acum, în cuvinte ce atinseră urechea ascultătorului asemenea unui cânt, Mântuitorul zise: „Îndrăznește, fiule. Păcatele îți sunt iertate”. (Matei 9, 2.) {DV 75.2}

Povara vinei se rostogoli de pe sufletul bolnavului. El nu se poate îndoi. Cuvintele lui Hristos dau pe față puterea Sa de a citi inima. Cine poate tăgădui puterea Sa de a ierta păcatele? Speranța ia locul disperării și bucuria, locul tristeții apăsătoare. Durerea fizică a omului a dispărut și întreaga sa făptură este schimbată. Fără să mai ceară vreun alt lucru, stă întins, cufundat într-o tăcere plină de pace, prea fericit să mai scoată vreun cuvânt. {DV 76.1}

Mulți priveau cu un interes care îi lăsase fără răsuflare, pentru a prinde fiecare gest în această comunicare ciudată. Mulți simțeau că spusele lui Hristos erau un îndemn pentru ei — oare nu aveau ei sufletele bolnave din pricina păcatului? Nu erau ei înșiși dornici să fie eliberați de această povară? Însă fariseii, temându-se să nu-și piardă influența asupra mulțimii, își ziseră în inimile lor: „Hulește! Cine poate să ierte păcatele, decât numai Dumnezeu?” (Marcu 2, 7.) {DV 76.2}

Fixându-și privirea asupra lor, sub apăsarea căreia se ascunseră și se traseră înapoi, Isus zise: „Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne? A zice: «Iertate îți sunt păcatele» sau a zice: «Scoală-te și umblă»? Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, «Scoală-te», a zis El slăbănogului, «ridică-ți patul și du-te acasă.»” (Matei 9, 4-6.) {DV 76.3}

Atunci, cel care fusese adus pe o targă la Isus se ridică în picioare cu elasticitatea și tăria tinereții. Și îndată „și-a ridicat patul și a ieșit afară în fața tuturor; așa că toți au rămas uimiți și slăveau pe Dumnezeu, și ziceau: «Niciodată n-am văzut așa ceva!»” (Marcu 2, 12.) {DV 77.1}

În afară de puterea creatoare, nimic altceva nu ar fi putut restabili sănătatea acelui trup degenerat. Același glas care, vorbind, a insuflat viață omului creat din țărâna pământului vorbise insuflând viață paraliticului muribund. Și aceeași putere care a dat viață trupului reînnoise și inima. El, care la creațiune „a zis și s-a făcut", care „a poruncit și a luat ființă" (Psalmii 33, 9), vorbise insuflând viață sufletului mort în păcate și nelegiuiri. Vindecarea trupului era o dovadă a puterii care reînnoise inima. Hristos i-a poruncit paraliticului să se ridice și să umble, „ca să știți", a zis El „că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele". {DV 77.2}

Paraliticul a găsit în Hristos vindecare atât pentru suflet, cât și pentru trup. El avea nevoie de sănătate sufletească înainte să se poată bucura de sănătate trupească. Înainte ca tulburarea fizică să poată fi vindecată, Hristos trebuie să despovăreze mintea și să curețe sufletul de păcat. Această lecție nu ar trebui trecută cu vederea. Astăzi există mii de oameni care suferă de boli fizice și care, asemenea paraliticului, tânjesc după cuvintele: „Păcatele îți sunt iertate". Povara păcatului, cu dorințele lui neliniștite și nemulțumite, este temelia bolilor lor. Ei nu pot găsi ușurare până nu vin la Vindecătorul sufletului. Pacea, pe care numai El poate s-o dea, ar reda vigoare minții și sănătate corpului. {DV 77.3}

Un asemenea efect a avut asupra poporului vindecarea paraliticului, de parcă s-ar fi deschis cerul și ar fi descoperit strălucirile unei lumi mai bune. În timp ce omul care fusese vindecat trecea prin mulțime, binecuvântând pe Dumnezeu la fiecare pas și ducându-și povara de parcă era un fulg, oamenii se trăgeau înapoi ca să-i facă loc și îl priveau având pe fețe o expresie de teamă amestecată cu respect, șoptind încet între ei: „Ciudate1 lucruri am văzut astăzi." (Luca 5, 26.) {DV 78.1}

În căminul paraliticului a fost mare bucurie când acesta s-a întors în familie, ducând cu ușurință patul pe care fusese luat cu grijă dinaintea lor numai cu puțin timp în urmă. Se strânseseră împreună cu lacrimi de bucurie, abia venindu-le să-și creadă ochilor. El stătea înaintea lor în toată puterea bărbăției. Brațele, pe care ei se obișnuiseră să le vadă lipsite de viață, acum erau gata să se supună voinței lui. Carnea, care fusese smochinită și care avea o culoare plumburie, era acum vie și roșie. Umbla cu pași siguri, sănătoși. Bucuria și speranța se citeau pe fiecare trăsătură a feței sale; iar în locul semnelor păcatului și suferinței, era acum o expresie de curățenie și pace. Lauda plină de recunoștință se înălța din mijlocul acelui cămin, iar Dumnezeu era slăvit prin Fiul Său, care redase nădejdea celui deznădăjduit și tăria celui lovit. Acest bărbat și familia sa erau gata să-și dea viețile pentru Isus. Nici o îndoială nu umbrea credința lor, nici o nehotărâre nu tulbura loialitatea lor față de Acela care adusese lumina în căminul lor întunecat. {DV 79.1}

„Binecuvântează, suflete, pe Domnul
și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt.
Binecuvântează, suflete, pe Domnul

și nu uita nici una din binefacerile Lui!
El îți iartă toate fărădelegile tale;
El îți vindecă toate bolile tale;
El îți izbăvește viața din groapă; ...
și te face să întinerești iarăși ca vulturul.
Domnul face dreptate și judecată tuturor celor asupriți....
nu ne face după păcatele noastre,
Nu ne pedepsește după fărădelegile noastre....
Cum se îndură un tată de copiii lui,
așa Se îndură Domnul de cei care se tem de El.
Căci El știe din ce suntem făcuți;
Își aduce aminte că suntem țărână."

(Psalmii 103, 1-14.) {DV 79.2}

„Vrei să te faci sănătos?"

„În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scăldătoare, numită în evreiește Betesda, care are cinci pridvoare. În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei." (Ioan 5, 2.3.) {DV 81.1}

La anumite intervale de timp, apele bazinului acestuia erau tulburate, iar credința populară era că acest lucru se datora unei puteri supranaturale și că oricine intra primul în scăldătoare, după tulburarea apelor, era vindecat de orice boală ar fi avut. Sute de suferinzi veneau în acel loc; însă erau așa de mulți când apa era tulburată, încât se repezeau înainte, călcând în picioare bărbați, femei și copii mai slabi decât ei. Mulți nu se puteau apropia de scăldătoare. Mulți care reușiseră să ajungă lângă ea mureau pe marginea ei. Fuseseră ridicate adăposturi în jurul acestui loc, pentru ca bolnavii să fie feriți de arșiță în timpul zilei și de răcoarea nopții. Existau unii care petreceau noaptea stând în aceste pridvoare, târându-se zi de zi până la marginea bazinului, în speranța zadarnică de a fi vindecați. {DV 81.2}

Isus Se afla în Ierusalim. Umblând singur, părând că meditează și Se roagă, El veni la scăldătoare. El îi văzu pe bieții suferinzi în așteptarea acelui lucru pe care ei îl credeau singura lor șansă de tămăduire. El dorea fierbinte să-și exercite puterea de vindecare și să tămăduiască pe fiecare suferind. Însă era ziua Sabatului. Mulțimile mergeau la templu pentru a se închina și El știa că o astfel de lucrare de vindecare ar fi ațâțat atât de mult prejudecățile evreilor, încât lucrarea Sa ar fi fost scurtată. {DV 81.3}

Dar Mântuitorul văzu un caz peste măsură de nenorocit. Era acela al unui bărbat care fusese un olog neajutorat timp de treizeci și opt de ani. Boala sa era în mare măsură rezultatul propriilor lui obiceiuri rele și era considerată ca o judecată venită de la Dumnezeu. Singur și fără prieteni, cu simțământul că era condamnat să nu aibă parte de îndurarea lui

Dumnezeu, suferindul petrecuse ani lungi de mizerie. La vremea când se credea că apele se vor tulbura, cei care îi deplângeau starea de neajutorare îl purtau până în pridvor. Dar, în clipa mult râvnită, nu avea pe nimeni care să-l ajute să intre în apă. El văzuse clipocitul apei, dar nu putuse niciodată să ajungă mai departe de marginea bazinului. Alții, mai puternici decât el, aveau să plonjeze în unde înaintea sa. Bietul suferind, lipsit de ajutor, era incapabil să concureze cu succes mulțimea egoistă aflată în busculadă. Eforturile sale stăruitoare îndreptate înspre singurul său obiectiv, neliniștea și continua sa dezamăgire îi consumau cu repeziciune și ultimele rămășițe de tărie. {DV 81.4}

Bolnavul stătea întins pe așternutul său, ridicându-și uneori capul să privească înspre bazin, când un chip plin de blândețe și compasiune se aplecă spre el și atenția îi fu stârnită de cuvintele: „Vrei să te faci sănătos?" Nădejdea i se înfiripă în inimă. Simțea că în vreun fel anume avea să primească ajutor. Dar licărirea curajului simțit se stinse curând. Își aminti de câte ori încercase să ajungă la scăldătoare și că șansele de a mai trăi până când apa avea să se tulbure din nou erau mici. Se întoarse, spunând obosit: „Doamne, n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa; și, până să mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea." {DV 83.1}

Isus îi poruncește: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă." (Ioan 5, 6-8.) Cu speranțe noi, bolnavul privește către Isus. Expresia feței Sale, tonul vocii Sale sunt ceva cu totul aparte. Dinspre El vine parcă iubire și putere. Credința ologului se prinde de cuvântul lui Hristos. Fără să pună vreo întrebare, își concentrează voința spre a I se supune și, făcând aceasta, tot corpul său îl ascultă. {DV 83.2}

Fiecare nerv, fiecare mușchi pulsează, străbătut de o viață nouă, și membrele sale bolnave se pun în mișcare, pline de sănătate. Ridicându-se în picioare, plecă în calea sa cu pași siguri, sănătoși, lăudându-L pe Dumnezeu și bucurându-se de tăria pe care abia o căpătase. {DV 83.3}

Isus nu-i dăduse paraliticului nici o asigurare că va primi ajutor divin. Omul ar fi putut spune: „Doamne, dacă vrei să mă faci sănătos, mă voi supune cuvântului Tău." S-ar fi putut poticni în îndoială și astfel și-ar fi pierdut singura lui șansă de tămăduire. Dar nu, el a crezut cuvântul lui Hristos, a crezut că fusese făcut sănătos; el a făcut imediat un efort, iar Dumnezeu i-a dat puterea; a vrut să meargă și a mers cu adevărat. Acționând după cuvântul lui Hristos, el a fost însănătoșit. {DV 84.1}

Prin păcat, am fost desprinși de viața lui Dumnezeu. Sufletele noastre sunt cuprinse de paralizie. Prin noi înșine, nu suntem în stare să ducem o viață de sfințenie, așa cum nu era în stare să umble cel paralizat. Mulți își dau seama de neputința lor; ei tânjesc după acea viață spirituală care îi va aduce în armonie cu Dumnezeu și se străduiesc s-o obțină. Dar în zadar. Ei strigă cu disperare: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa din acest trup de moarte?" (Romani 7, 24.) Acești oameni descurajați, încleștați în luptă, să privească în sus.

Mântuitorul Se pleacă asupra celor răscumpărați prin sângele Său, spunând cu o gingășie și o milă de nedescris: „Vrei să te faci sănătos?” El îți spune să te ridici în sănătate și pace. Nu aștepta să simți că ești însănătoșit. Crede în cuvântul Mântuitorului. Pune-ți voința de partea lui Hristos. Voința de a-I sluji — și făcând după cuvântul Său, vei primi tărie. Oricare ar putea fi răul practicat, patima dominantă care, prin îndelunga îngăduință, leagă atât trupul, cât și sufletul, poți fi izbăvit de ea prin Hristos, care dorește mult să o facă. El va da viață sufletului care este „mort în păcate.” (Efeseni 2, 1.) El va elibera robul care este ținut prin slăbiciune și nenorocire în lanțurile păcatului. {DV 84.2}

Sentimentul păcătuirii a otrăvit izvoarele vieții. Dar Hristos spune: „Voi ridica păcatele tale; îți voi da pace, te-am răscumpărat cu sângele Meu. Ești al Meu. Harul Meu va întări voința ta slăbită; voi îndepărta de la tine căința pentru păcat.” Când ispitele te asaltează, când grijile și nedumeririle te înconjoară, când, deprimat și descurajat, ești gata să te lași cuprins de disperare, privește la Isus și întunericul care te învăluie va fi risipit de strălucirea puternică a prezenței Sale. Când păcatul se luptă pentru a stăpâni sufletul tău și îți împovărează conștiința, privește către Mântuitorul. Harul Său este îndestulător pentru a birui păcatul. Inima ta recunoscătoare, care tremură din pricina nesiguranței, să se întoarcă spre El. Prinde-te de nădejdea pusă înaintea ta. Hristos așteaptă să te adopte în familia Sa. Tăria Sa va ajuta slăbiciunii tale; El te va conduce pas cu pas. Puneți mâna într-a Lui și lasă-L să te călăuzească. {DV 85.1}

Să nu simți niciodată că Hristos este departe. El este întotdeauna aproape. Prezența Sa iubitoare te înconjoară. Caută-L ca pe Unul care dorește să fie găsit de tine. El dorește nu numai să-I atingi veșmintele, ci să și umbli cu El într-o comuniune neîncetată. {DV 85.2}

„Du-te și nu mai păcătui”

Sărbătoarea Corturilor abia se terminase. Preoții și rabinii din Ierusalim fuseseră înfrânți în uneltirile lor împotriva lui Isus și, când s-a lăsat seara, „s-a întors fiecare acasă. Dar Isus S-a dus la Muntele Măslinilor.” (Ioan 7, 53; 8, 1.) {DV 86.1}

Din frământarea și zăpăceala cetății, depărtându-se de mulțimile neliniștite și de rabinii perfizi, Isus S-a întors în liniștea dumbrăvilor de măslini, unde putea fi singur cu Dumnezeu. Însă dis-de-dimineață, El S-a reîntors la templu; și când poporul s-a strâns în jurul Său, S-a așezat și a început să-i învețe. {DV 86.2}

Însă curând a fost întrerupt. Un grup de farisei și cărturari se apropie de El, târând cu ei o femeie de-a dreptul îngrozită, pe care o acuzau cu strigăte aprinse de ură de a fi călcat porunca a șaptea. Împingând-o înaintea lui Isus, ei ziseră, arătându-I respect în mod ipocrit: „Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când făptuia adulterul. Moise, în lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe unele ca acestea. Tu deci ce zici?” (Ioan 8, 4.5.) {DV 87.1}

Pretinsul lor respect ascundea o uneltire subtilă, menită să-L distrugă. Dacă o achita pe femeie, Isus putea fi acuzat că a disprețuit legea lui Moise. Dacă declara că e vrednică de moarte, putea fi acuzat înaintea romanilor ca fiind unul care își asumă o autoritate care nu le aparține decât lor. {DV 88.1}

Isus privi această scenă — victima tremurând, cuprinsă de rușine, demnitarii cu fețe împietrite, lipsiți și de cea mai ușoară milă omenească. Duhul Său, de o puritate nepătată, se înfioră la această priveliște. Fără să dea vreun semn că auzise întrebarea, Se aplecă și, fixându-și privirile în pământ, începu să scrie în praf. {DV 88.2}

Pierzându-și răbdarea din cauza întârzierii Lui și aparentei Sale indiferențe, acuzatorii se traseră mai aproape, insistând ca El să acorde atenție acestei chestiuni. Însă, când privirile lor, care o urmăreau pe cea a lui Isus, căzură asupra caldarâmului, la picioarele Sale, glasurile le amuțiră. Acolo, scrise înaintea lor, erau secretele vinovate ale propriilor lor vieți. {DV 88.3}

Ridicându-Se și fixându-și ochii asupra mai marilor care uneltiseră împotriva Lui, Isus spuse: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea.” (Ioan 8, 7.) Și, plecându-Se iarăși, continuă să scrie. {DV 88.4}

El nu îndepărtase legea mozaică și nici nu violase principiul autorității Romei. Acuzatorii erau înfrânți. Acum, cu veșmintele pretinsei lor sfințenii sfâșiate de pe ei, stăteau — vinovați și condamnați — în prezența curățeniei infinite. Tremurând de teamă ca nu cumva fărădelegea ascunsă a vieților lor să fie dată în vileag înaintea mulțimii, se furișară de acolo cu capetele plecate și privirile în pământ, părăsindu-și victima în prezența milostivului Mântuitor. {DV 88.5}

Isus Se sculă și spuse, privind către femeie: „Femeie, unde sunt acuzatorii tăi? Nimeni nu te-a condamnat?” „Nimeni, Doamne”, I-a spus ea. Și Isus i-a zis: „Nici Eu nu te condamn. Du-te și să nu mai păcătuiești!” (Ioan 8, 10.11.) {DV 88.6}

Femeia stătuse înaintea lui Isus, ghemuindu-se de frică. Cuvintele Sale: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea”, ajunseseră la urechile ei ca o sentință la moarte. Ea nu îndrăznea să-și ridice ochii către fața Mântuitorului, ci își aștepta moartea în tăcere. Cu uimire, văzu cum acuzatorii ei pleacă fără un cuvânt și teribil de buimăciți; apoi ajunseră la ea acele cuvinte pline de speranță: „Nici Eu nu te condamn. Du-te și să nu mai păcătuiești”. Inima i se topi și, aruncându-se la picioarele lui Isus, își declară, suspinând, dragostea plină de recunoștință și își mărturisi păcatele, vărsând lacrimi amare. {DV 89.1}

Acesta a fost pentru ea începutul unei noi vieți, o viață de curățenie și pace, devotată lui Dumnezeu. Prin ridicarea acestui suflet căzut, Isus a săvârșit o minune mai mare decât aceea a vindecării celei mai cumplite boli fizice; El a vindecat o maladie spirituală care duce la moarte veșnică. Această femeie care s-a pocăit a devenit una dintre cele mai statornice

urmașe ale Sale. Ea și-a arătat recunoștința pentru îndurarea Sa iertătoare printr-un devotament și o iubire jertfitoare de sine. Pentru această femeie păcătoasă, lumea nu avusese decât dispreț și silă; însă Celui fără de păcat I-a fost milă de slăbiciunea ei și îi întinse mâna în ajutor. Când fariseii ipocriți au acuzat-o, Isus a îndemnat-o: „Du-te și să nu mai păcătuiești". {DV 89.2}

Veniţi totuşi să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roşii ca purpura, se vor face ca lâna. (Isaia 1, 18.) Isus cunoaște împrejurările în care evoluează fiecare suflet. Cu cât este mai mare vinovăția păcătosului, cu atât mai multă nevoie are acesta de Mântuitorul. Inima Sa plină de iubire și compasiune divină bate cu cea mai mare putere mai ales pentru cel care este prins în modul cel mai deznădăjduit în capcanele vrăjmașului. El a semnat actele de eliberare a neamului omenesc cu propriul Său sânge.

Isus nu dorește ca aceia care au fost cumpărați cu un asemenea preț să devină jucării ale ispitelor dușmanului. El nu vrea ca noi să fim biruiți și să pierim. El, care a închis gura leilor în groapa în care se aflau și care a umblat împreună cu martorii Săi credincioși în mijlocul flăcărilor, este tot atât de binevoitor să lucreze pentru noi, pentru a șterge orice rău din firea noastră. Astăzi, El stă în fața altarului îndurării, înfățișându-I lui Dumnezeu rugăciunile celor care doresc ajutorul Său. El nu respinge nici un suflet înlăcrimat și pocăit. El va oferi iertare tuturor celor care vin la El pentru îndurare și refacere. El nu spune nimănui tot ce ar putea dezvălui, ci invită fiecare suflet temător să prindă curaj. Oricine vrea se poate prinde de tăria lui Dumnezeu și face pace cu El, iar El va accepta pacea. {DV 90.1}

Sufletele care vin la Isus pentru a se refugia sunt înălțate mai presus de cei care le acuză și de limbile gâlcevitoare. Nici un om și nici un înger rău nu poate pune sub acuzație aceste suflete. Hristos le unește cu propria Sa natură divino-umană. Ele stau lângă marele purtător al păcatelor, în lumina care vine de la tronul lui Dumnezeu. {DV 90.2}

Sângele lui Hristos curăță „de orice păcat." (1 Ioan 1, 7.) {DV 90.3}

„Cine va ridica vreo acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care îndreptățește. Cine-i va condamna? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi." (Romani 8, 33.34.) {DV 90.4}

Hristos a arătat că are un control deplin asupra vânturilor, valurilor şi asupra oamenilor posedați de demoni. El, care a liniștit furtuna și a calmat marea agitată, a rostit cuvinte de pace minților rătăcite și înăbușite de Satana. {DV 91.1}

În sinagoga din Capernaum, Isus vorbea de misiunea Sa de a-i elibera pe cei care sunt robi ai păcatului. A fost întrerupt de un strigăt de groază. Un nebun a ieșit alergând din mijlocul oamenilor, țipând: „Ha!1 Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știu cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu!" (Marcu 1, 24.) {DV 91.2}

Isus l-a certat pe demon, zicând: „Taci și ieși afară din omul acesta! Și demonul, după ce l-a trântit jos, în mijlocul adunării, a ieșit afară din el, fără să-i facă vreun rău.” (Luca 4, 35.) {DV 91.3}

Cauza nenorocirii acestui om se afla în propria sa viață. Fusese fascinat de plăcerile păcatului și se gândise să facă din viață o imensă distracție. Nestăpânirea de sine și frivolitatea pervertiseră atributele nobile ale naturii sale, iar Satana pusese stăpânire deplină asupra lui. Remușcările au venit prea târziu. Când ar fi fost dispus să-și sacrifice averea și plăcerile pentru a-și recâștiga bărbăția pierdută, devenise neputincios în strânsoarea celui rău. {DV 91.4}

În prezența Mântuitorului, se trezi în el dorința fierbinte după libertate; însă demonul se împotrivea puterii lui Hristos. Când omul încercă să ceară ajutor de la Isus, duhul cel rău puse cuvintele în gura lui și el strigă cu o frică agonizantă. Demonizatul înțelesese oarecum că se afla în prezența Unuia care îl putea elibera; însă, când încercă să se apropie cât să poată fi atins de acea mână puternică, voința altuia îl ținu; cuvintele altuia au fost rostite prin el. {DV 91.5}

Conflictul dintre puterea lui Satana și propria sa dorință de libertate era îngrozitor. Părea că omul acesta torturat trebuia să-și piardă viața în această luptă cu dușmanul, care însemnase pentru el ruina bărbăției sale. Însă Mântuitorul vorbi cu autoritate și îl eliberă pe cel robit. Omul care fusese posedat stătea înaintea oamenilor uluiți, în deplină stăpânire de sine. {DV 92.1}

Cu o voce din care răzbătea bucuria, Îl lăudă pe Dumnezeu pentru izbăvirea sa. Ochiul care nu demult era luminat de focul nebuniei acum strălucea, făcând dovada deplinei conștiențe, și se umpluse de lacrimi ale recunoștinței. Oamenii erau muți de uimire. De îndată ce își recăpătaseră graiul, exclamară unii către alții: „Ce este aceasta? Ce învățătură nouă este aceasta? El poruncește cu autoritate chiar și duhurilor necurate și ele Îl ascultă!” (Marcu 1, 27.) {DV 92.2}

Și astăzi există mulți oameni care se află sub puterea duhurilor rele, cum a fost demonizatul din Capernaum. Toți cei care se îndepărtează de bunăvoie de poruncile lui Dumnezeu se plasează sub controlul lui Satana. Mulți oameni se joacă cu răul, gândindu-se că se pot despărți de el după bunul lor plac; ei însă sunt ademeniți tot mai departe, până când descoperă că sunt stăpâniți de o voință mai puternică decât a lor. Ei nu pot scăpa de puterea ei misterioasă. Un păcat tainic sau o pasiune dominantă îi poate ține în robie, neputincioși ca și demonizatul din Capernaum. {DV 92.3}

Totuși, starea în care se află nu este fără scăpare. Dumnezeu nu ne controlează mințile fără consimțământul nostru; dar fiecare om e liber să aleagă ce putere vrea să stăpânească asupra sa. Nimeni n-a ajuns să decadă într-atât și nimeni nu este atât de rău, încât să nu mai

poată găsi dezlegare în Hristos. În locul rugăciunii, demonizatul nu putea rosti decât cuvintele lui Satana; apelul nerostit al inimii a fost totuși auzit. Nici un strigăt al vreunui suflet aflat în nevoie, chiar dacă nu va consta în cuvinte inteligibile, nu va trece neluat în seamă. Cei care consimt să intre în relația de legământ cu Dumnezeu nu sunt lăsați în puterea lui Satana sau în slăbiciunea propriei lor firi. {DV 93.1}

„Se poate lua prada de la cel puternic? Și poate să scape de asupritor cel care este prizonier? Da, zice Domnul, prada celui puternic îi va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta cu cei care se luptă cu tine și voi scăpa pe fiii tăi.” (Isaia 49, 24.25.) {DV 93.2}

Minunată va fi lucrarea de transformare în cel care își deschide prin credință ușa inimii înaintea Mântuitorului. {DV 93.3}

Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriților în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului. (Iosua 24, 15.)

„Vă dau putere”

Ca și cei doisprezece apostoli, cei șaptezeci de ucenici pe care i-a trimis mai târziu Hristos au primit înzestrări supranaturale, ca o pecete a misiunii lor. Când lucrarea lor a fost împlinită, ei s-au întors bucuroși, zicând: „Doamne, chiar și demonii ne sunt supuși în Numele Tău!” Isus răspunse: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer.” (Luca 10, 17.18.) {DV 94.1}

Din acel moment, urmașii lui Hristos trebuia să-l privească pe Satana ca pe un dușman învins. Pe cruce, Isus avea să câștige biruința pentru ei; acea biruință dorea El să fie acceptată de către ei ca fiind a lor proprie. „Iată”, a zis El, „vă dau putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va putea vătăma.” (Luca 10, 19.) {DV 94.2}

Tăria atotputernică a Duhului Sfânt este apărarea oricărui suflet zdrobit. Hristos nu va permite ca vreun om care în pocăință și credință I-a cerut protecție să treacă sub puterea vrăjmașului. Este adevărat că Satana este o ființă puternică; însă mulțumim lui Dumnezeu că avem un Mântuitor tare, care l-a aruncat pe cel rău din ceruri. Satana este mulțumit când preamărim puterea lui. De ce să nu vorbim despre Isus? De ce să nu preamărim puterea și iubirea Sa? {DV 94.3}

Curcubeul făgăduinței, care înconjoară tronul de sus, este o mărturie veșnică pentru faptul că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu născut pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 16.) Acesta dă mărturie Universului că Dumnezeu nu-și va uita niciodată copiii în lupta cu răul. Pentru noi,

el este o asigurare că vom avea tărie și protecție atâta timp cât însuși tronul va exista. {DV 94.4}

CAPITOLUL 6. MÂNTUIT PENTRU A SLUJI

„Du-te și arată ce lucruri mari a făcut Dumnezeu pentru tine.”

E dimineață pe marea Galileii. Isus și ucenicii Săi au ajuns la țărm după o noapte furtunoasă petrecută pe apă și lumina soarelui abia răsărit atinge marea și uscatul, aducând parcă o binecuvântare a păcii. Când păşesc însă pe țărm, sunt întâmpinați de o privelişte mult mai grozavă decât marea frământată de vijelie. Dintr-un loc ascuns, dintre morminte, doi oameni ieșiți din minți se aruncă asupra lor, parcă pentru a-i rupe în bucăți. De acești oameni atârnă resturi din lanțurile pe care le-au rupt când au scăpat din locul în care fuseseră legați. Carnea le este sfâșiată și sângerândă și ochii lor aruncă priviri pline de ură prin părul lung și încâlcit — pare că din ei a fost ștearsă orice asemănare cu ființele omenești. Arătau mai degrabă ca niște fiare sălbatice decât ca oamenii. {DV 95.1}

Ucenicii și tovarășii lor o iau la fugă, îngroziți; dar numaidecât observă că Isus nu este cu ei și se întorc să-L caute. El stă acolo unde L-au lăsat. El, care a liniștit furtuna, care l-a înfruntat mai înainte pe Satana și l-a biruit, nu fuge dinaintea acestor demoni. Când cei doi oameni se apropie de El, scrâșnind din dinți și făcând spume la gură, Isus ridică acea mână care a făcut semn valurilor să se calmeze, iar oamenii nu pot să se apropie mai mult. Ei stau doar înaintea Lui, turbând, dar neputincioși. {DV 95.2}

El poruncește cu autoritate spiritelor necurate să iasă din ei. Bieții oameni își dau seama că au în apropierea lor pe Unul care îi poate salva de demonii care îi torturează. Cad la picioarele Mântuitorului pentru a implora îndurare; însă, când își deschid buzele, demonii vorbesc prin ei, strigând: „Ce avem noi cu Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?” (Matei 8, 29.) {DV 96.1}

Duhurile rele sunt forțate să elibereze victimele și o schimbare minunată se petrece cu cei demonizați. Lumina strălucește în mințile lor. Ochii lor reflectă conștiența de sine. Înfățișarea lor, deformată atât de mult timp după chipul lui Satana, devine dintr-o dată blândă, mâinile lor mânjite de sânge se liniștesc și oamenii își înalță vocile în laudă la adresa lui Dumnezeu. {DV 97.1}

Între timp, demonii, aruncați afară din sălașurile trupurilor omenești, au intrat în porci și i-au împins către nimicire. Păzitorii porcilor pleacă în grabă pentru a spune ce s-a întâmplat și tot poporul de acolo se adună pentru a-L întâlni pe Isus. Cei doi demonizați fuseseră teroarea acelui ținut. Acum, acești oameni sunt îmbrăcați și cu mintea întreagă, șezând la picioarele lui Isus, ascultând cuvintele Sale și slăvind Numele Celui care îi vindecase. Însă cei care privesc această scenă minunată nu se bucură. Pierderea porcilor li se pare mai importantă decât izbăvirea acestor ostateci ai lui Satana. Îngroziți, ei se strâng cu toții în jurul lui Isus, implorându-L să plece de la ei, iar El acceptă, îmbarcându-Se imediat pentru a ajunge pe celălalt mal. {DV 97.2}

„Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.” (Romani 1, 16.)

Sentimentul pe care-l încearcă demonizaţii eliberaţi este însă cu totul diferit. Ei doresc tovărăşia Izbăvitorului lor. În prezenţa Sa, ei nu se mai simt ameninţaţi de demonii care le-au torturat vieţile şi le-au irosit bărbăţia. Când Isus este pe punctul de a intra în barcă, ei se ţin după El, îngenunchează la picioarele Sale şi Îl roagă umili să-i lase să rămână lângă El, unde puteau asculta cuvintele Sale. Însă Isus îi îndeamnă să meargă acasă şi să spună ce lucruri mari a făcut Domnul pentru ei. {DV 98.1}

Iată o lucrare pe care o au de făcut — să meargă într-un cămin păgân şi să spună despre binecuvântările pe care le-au primit de la Isus. Le este greu să fie despărţiţi de Mântuitorul lor. Mari dificultăţi îi vor împovăra când se vor alătura consătenilor lor păgâni. Iar îndelunga lor izolare de societate se pare că i-a descalificat pentru această lucrare. Însă, de îndată ce El le arată care este sarcina lor, ei sunt gata să se supună. {DV 98.2}

Ei nu numai că au spus despre Isus familiilor lor şi vecinilor, dar au bătut cu piciorul întregul Decapole, vestind pretutindeni puterea Sa de a mântui şi descriind cum au fost eliberaţi de demoni. {DV 98.3}

Deşi oamenii din Gherghesa nu-L primiseră pe Isus, El nu i-a lăsat în întunericul ales de ei. Când L-au rugat să plece de la ei, nu auziseră cuvintele Sale. Erau în necunoştinţă de ceea ce respingeau. De aceea, El a trimis lumina către ei, prin aceia pe care nu ar fi refuzat să-i asculte. {DV 98.4}

Provocând nimicirea porcilor, Satana avea în plan să-i îndepărteze pe oameni de Mântuitorul şi să împiedice predicarea Evangheliei în acea regiune. Însă, chiar această întâmplare a ridicat întregul ţinut în picioare, aşa cum nimic altceva n-ar fi reuşit s-o facă, şi le-a atras atenţia asupra lui Hristos. Deşi Hristos plecase, oamenii pe care îi vindecase rămăseseră ca martori ai puterii Lui. Cei care fuseseră unelte ale prinţului întunericului au devenit canale de lumină, mesageri ai Fiului lui Dumnezeu. Când Isus S-a reîntors în Decapole, oamenii s-au adunat în număr mare în jurul Său şi, timp de trei zile, mii de persoane din toate ţinuturile învecinate au auzit solia mântuirii. {DV 98.5}

Cei doi foşti demonizaţi au fost primii misionari pe care i-a trimis Hristos să predice Evanghelia în ţinutul Decapole. Aceşti oameni ascultaseră cuvintele Sale numai un scurt timp. Urechile lor nu mai auziseră vreodată vreo predică de pe buzele Sale. Ei nu puteau instrui poporul aşa cum puteau s-o facă ucenicii, care fuseseră zilnic cu Hristos. Dar erau în stare să spună ceea ce ştiau; ceea ce văzuseră, auziseră şi simţiseră ei înşişi cu privire la puterea Mântuitorului. Acesta este un lucru pe care îl poate face orice persoană a cărei inimă

a fost atinsă de harul lui Dumnezeu. Acesta este tipul de martor pe care îl cheamă Domnul nostru și din lipsa căruia lumea piere. {DV 99.1}

Evanghelia trebuie să fie prezentată nu ca o teorie lipsită de viață, ci ca o forță vie, capabilă să schimbe viața. Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi să dea mărturie despre faptul că, prin harul Său, oamenii pot avea un caracter asemenea lui Hristos și se pot bucura în siguranța marii Sale iubiri. El vrea ca noi să dăm mărturie despre faptul că nu va putea fi satisfăcut până când toți cei ce vor accepta mântuirea nu sunt refăcuți și repuși în privilegiile lor sfinte ca fii și fiice ale Sale. {DV 99.2}

El îi acceptă cu bucurie chiar și pe aceia ale căror căi au fost jignitoare în cel mai înalt grad înaintea Sa. Când ei se căiesc, El le dă Spiritul Său divin și îi trimite în tabăra celor neloiali Lui, pentru a vesti îndurarea Sa. Suflete care au fost degradate până la starea de instrumente ale lui Satana sunt totuși, prin puterea lui Hristos, transformate în mesageri ai dreptății și sunt trimise pentru a spune ce lucruri mari a făcut Domnul pentru ele și cum a avut milă față de ele. {DV 99.3}

Pe Tine te voi lăuda fără încetare

După ce femeia din Capernaum fusese vindecată prin atingerea credinței, Isus a vrut ca ea să recunoască binecuvântarea pe care o primise. Darurile pe care le oferă Evanghelia nu trebuie să fie însușite prin furt și nici nu trebuie să ne bucurăm de ele în taină. {DV 100.1}

„«Voi Îmi sunteți martori», zice Domnul, «că Eu sunt Dumnezeu.»”

(Isaia 43, 12.) {DV 100.2}

Mărturisirea noastră despre credincioșia Sa este mijlocul ales de Cer pentru dezvăluirea lui Hristos lumii. Noi trebuie să recunoaștem harul Său așa cum este făcut cunoscut prin oamenii sfinți din vechime; însă lucrul care va fi cel mai eficient este mărturia venită din propria noastră experiență. Suntem martori ai lui Dumnezeu în măsura în care descoperim în noi înșine lucrarea unei puteri de sorginte divină. Fiecare individ are o viață deosebită de a tuturor celorlalți și o experiență care diferă în mod radical de a lor. Dumnezeu dorește ca lauda noastră să se înalțe către El, purtând amprenta specifică a personalității noastre. Aceste prețioase recunoașteri spre lauda slavei harului Său, când sunt sprijinite de o viață asemănătoare cu a lui Hristos, au o putere irezistibilă, care lucrează pentru salvarea de suflete. {DV 100.3}

Este spre propriul nostru câștig să păstrăm în memorie amintirea nealterată a fiecărui dar al lui Dumnezeu. Prin acest mijloc, credința este întărită să ceară și să primească mai mult și mai mult. Există încurajare mai mare pentru noi în cea mai măruntă dintre binecuvântările pe care le primim noi înșine de la Dumnezeu decât în toate relatările pe care le putem citi

despre credința și experiența altora. Sufletul care răspunde harului lui Dumnezeu va fi ca o grădină udată. Sănătatea îi va înflori cu repeziciune; lumina lui va răsări în întuneric, iar slava Domnului se va vedea asupra lui. {DV 100.4}

„Cum voi răsplăti Domnului
toate binefacerile Lui față de mine?
Voi înălța paharul izbăvirilor
și voi chema Numele Domnului.
Îmi voi împlini juruințele făcute Domnului
în fața întregului Său popor.”

(Psalmii 116, 12-14.) {DV 101.1}

„Voi cânta Domnului cât voi trăi,
voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi.
Fie plăcute Lui cuvintele mele!
Mă bucur de Domnul.”

(Psalmii 104, 33.34.) {DV 101.2}

„Cine va putea spune isprăvile mărețe ale Domnului?
Cine va putea vesti lauda Lui?”

(Psalmii 106, 2.) {DV 101.3}

„Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui!
Faceți cunoscut printre popoare isprăvile Lui!
Cântați, cântați în cinstea Lui.”

(Psalmii 105, 1.2.) {DV 101.4}

„Vorbiți despre toate minunile Lui!
Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt!
Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul!”

(Psalmii 105, 2.3.) {DV 101.5}

„Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața,
de aceea buzele mele cântă laudele Tale ...
Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase
și miezoase și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze,
când mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu
și când mă gândesc la Tine în timpul priveghiurilor nopții.
Căci Tu ești ajutorul meu,
și sunt plin de veselie la umbra aripilor Tale.”

(Psalmii 63, 3-7.) {DV 101.6}

„Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic:
Ce pot să-mi facă niște oameni?
Dumnezeule, trebuie să împlinesc juruințele pe care ți le-am făcut;
Îți voi aduce jertfe de mulțumire.
Căci mi-ai izbăvit sufletul de la moarte,
mi-ai ferit picioarele de cădere,
ca să umblu înaintea lui Dumnezeu, în lumina celor vii.”

(Psalmii 56, 11-13.) {DV 101.7}

„Sfântul lui Israel!
Când Te voi lăuda, voi fi cu bucuria pe buze,
cu bucuria în sufletul pe care mi l-ai izbăvit;
și limba mea va vesti zi de zi dreptatea Ta....”

(Psalmii 71, 22-24.5.6.) {DV 101.8}

„Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne, Dumnezeule!
În Tine mă încred din tinerețea mea....
Pe Tine Te laud fără încetare. Din neam în neam Îți voi pomeni Numele:
de aceea în veci de veci Te vor lăuda popoarele.”

(Psalmii 45, 17.) {DV 102.1}

„Fără plată ați primit, fără plată să dați.”

Invitația Evangheliei nu trebuie îngustată și prezentată numai câtorva aleși, care, credem noi, ne onorează dacă o acceptă. Solia trebuie vestită tuturor. Când Dumnezeu Își binecuvântează copiii, n-o face doar pentru propriul lor bine, ci și pentru binele lumii. Când El Își revarsă darurile asupra noastră, aceasta este pentru ca noi să le putem înmulți, dăruindu-le și altora. {DV 102.2}

Femeia din Samaria care a vorbit cu Isus la fântâna lui Iacov abia-L găsise pe Mântuitorul, că a și adus pe alții la El. Ea s-a dovedit o misionară mai eficientă decât propriii Săi ucenici. Aceștia n-au văzut nimic în Samaria care să fie un semn că aici se deschidea un câmp promițător. Gândurile lor erau fixate asupra unei mari lucrări, care avea să fie înfăptuită în viitor. Ei n-au văzut că tocmai în jurul lor era o recoltă de cules. Însă, prin femeia pe care ei au disprețuit-o, o cetate întreagă a fost adusă în ascultare de Isus. Ea a dus de îndată lumina concetățenilor ei. {DV 102.3}

Această femeie reprezintă lucrarea unei credințe practice în Hristos. Orice ucenic sincer se naște în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Nici nu apucă să-L cunoască bine pe

Mântuitorul, că dorește să le facă și altora cunoștință cu El. Adevărul mântuitor și sfințitor nu poate fi închis în inima lui. Cel care bea din apa vie devine un izvor al vieții. Cel ce primește devine un dătător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în deșert, țâșnind pentru a-i înviora pe toți și făcându-i pe cei ce sunt gata să piară dornici să bea din apa vieții. Făcând această lucrare, este primită o binecuvântare mai mare decât dacă am lucra doar spre folosul nostru personal. Lucrând pentru a răspândi veștile bune ale mântuirii, suntem aduși aproape de Mântuitorul. {DV 102.4}

Despre cei ce primesc harul Său, Domnul spune: {DV 103.1}

„Le voi face, pe ele și împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme, și aceasta va fi o ploaie binecuvântată!" (Ezechiel 34, 26.) {DV 103.2}

„În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura»." (Ioan 7, 37.38.) {DV 103.3}

Cei ce primesc trebuie să le facă parte și altora. Din toate părțile vin strigăte de ajutor. Dumnezeu îi cheamă pe oameni să le slujească semenilor lor cu bucurie. Trebuie câștigate coroane nemuritoare; Împărăția cerurilor trebuie dobândită; lumea, care piere în necunoștință, trebuie luminată. {DV 103.4}

„Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o plată și strânge roadă pentru viața veșnică." (Ioan 4, 35.36.) {DV 103.5}

Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: „Iată Dumnezeul vostru!" (Isaia 40, 9.)

Timp de trei ani au avut ucenicii înainte exemplul minunat al lui Isus. Zi de zi au umblat și au vorbit cu El, auzind cuvintele Sale de înviorare adresate celor obosiți și împovărați și văzând manifestările puterii Lui în folosul celor bolnavi și năpăstuiți. Când a sosit timpul să-i lase, El le-a dat har și putere pentru ca ei să ducă mai departe lucrarea Sa, în Numele Lui. Trebuia ca ei să împrăștie pretutindeni lumina Evangheliei Sale de iubire și vindecare. Iar Mântuitorul a făgăduit că prezența Sa îi va însoți întotdeauna. Prin Duhul Sfânt, El avea să fie chiar mai aproape de ei ca atunci când umbla în mod vizibil printre oameni. {DV 104.1}

Lucrarea pe care au făcut-o ucenicii trebuie s-o facem și noi. Fiecare creștin trebuie să fie un misionar. Trebuie să slujim cu simpatie și compasiune celor ce au nevoie de ajutor, căutând cu o seriozitate lipsită de egoism să ușurăm necazurile omenirii suferinde. {DV 104.2}

Toți pot găsi ceva de făcut. Nimeni nu trebuie să simtă că nu există nici un loc în care poate lucra pentru Hristos. Mântuitorul Se identifică pe Sine cu fiecare copil al omenirii. Pentru ca noi să putem deveni membri ai familiei cerești, El a devenit membru al familiei omenești. El este Fiul omului și astfel este frate cu fiecare fiu și fiică a lui Adam. Urmașii Săi nu trebuie să se simtă izolați de lumea care piere în jurul lor. Ei sunt o parte din marea țesătură a omenirii, iar cerul îi privește ca fiind frați atât cu cei păcătoși, cât și cu sfinții. {DV 104.3}

Milioane și milioane de ființe omenești, aflate în boală, în ignoranță și păcat, nici măcar n-au auzit de dragostea lui Hristos pentru ei. Dacă s-ar inversa rolurile, ei trecând în locul nostru și noi în locul lor, ce-am dori ca ei să facă pentru noi? Ei bine, atât cât putem, trebuie să facem toate aceste lucruri pentru ei. Regula de viață a lui Hristos, după care fiecare dintre noi va trebui să stea în picioare sau să cadă, la judecată, este: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” (Matei 7, 12.) {DV 104.4}

Prin tot ceea ce a constituit un avantaj al nostru față de altul — fie că acesta a fost educația și rafinamentul, noblețea caracterului, instruirea creștină, experiența religioasă — suntem datori celor mai puțin favorizați; și, atât cât stă în puterea noastră, avem îndatorirea de a le sluji. Dacă suntem puternici, trebuie să ridicăm mâinile celor slabi. {DV 105.1}

Îngeri slăviți care privesc întotdeauna fața Tatălui din ceruri găsesc bucurie în slujirea micuților Săi. Îngerii sunt mereu prezenți acolo unde este cel mai mult nevoie de ajutorul lor, împreună cu cei care au de dus cele mai grele bătălii împotriva eului și ale căror anturaje sunt cele mai descurajante. Într-un mod deosebit, în sarcina lor se află suflete slabe și tremurătoare, care au multe trăsături inadmisibile de caracter. Ceea ce ar fi privit de inimile egoiste ca fiind o lucrare umilitoare, și anume slujirea celor care sunt jalnici și în toate privințele inferiori în caracter, este lucrarea ființelor fără păcat din curțile cerești. {DV 105.2}

Isus nu a considerat cerul ca fiind un loc vrednic de dorit, atâta vreme cât noi eram pierduți. El a părăsit curțile cerești pentru o viață plină de batjocuri și insulte și pentru o moarte de rușine. El, Cel bogat în comorile neprețuite ale cerului, a devenit sărac, pentru ca, prin sărăcia Sa, noi să putem fi bogați. Trebuie să înaintăm pe poteca pe care a umblat El. {DV 105.3}

Cel care devine un copil al lui Dumnezeu ar trebui ca de atunci înainte să se privească pe sine ca fiind o verigă în lanțul coborât pentru a mântui lumea, una cu Hristos în planul Său plin de îndurare, înaintând cu El pentru a-i căuta și salva pe cei pierduți. {DV 105.4}

Mulți au impresia că ar fi un înalt privilegiu acela de a vizita ținuturile unde a trăit Isus pe pământ, de a umbla pe acolo pe unde a trecut El, de a contempla lacul pe țărmul căruia Îi plăcea mult să dea învățătură, dealurile și văile asupra cărora se odihneau adesea privirile

Sale. Însă n-avem nevoie să mergem la Nazaret, la Capernaum sau în Betania pentru a umbla pe urmele pașilor lui Isus. Vom găsi urmele Sale de pași lângă patul bolnavului, în cocioabele sărăciei, pe străzile aglomerate ale marilor orașe și în orice loc în care există inimi omenești care au nevoie de consolare. {DV 105.5}

Avem datoria de a-i hrăni pe cei înfometați, de a-i îmbrăca pe cei goi și de a-i mângâia pe cei suferinzi și năpăstuiți. Avem datoria de a sluji celor disperați și de a insufla speranță celor deznădăjduiți. {DV 106.1}

Iubirea lui Hristos, manifestată în slujire dezinteresată, va fi mult mai eficientă în îndreptarea răufăcătorului decât sabia sau curtea justiției. Acestea sunt necesare pentru a băga groaza în călcătorul legii, însă misionarul iubitor poate face mai mult de-atât. Adesea, inima care se întărește sub influența reproșurilor se va topi sub aceea a iubirii lui Hristos. {DV 106.2}

Misionarul nu numai că va putea să vindece maladii fizice, dar va reuși să-l conducă pe păcătos la marele Medic, care poate curăța sufletul de lepra păcatului. Prin robii Săi, Dumnezeu intenționează ca cei bolnavi, cei nenorociți și cei posedați de spirite rele să audă glasul Său. Prin agenții Săi umani, El dorește să fie un mângâietor cum n-a mai cunoscut lumea. {DV 106.3}

Mântuitorul și-a dat prețioasa Sa viață pentru a întemeia o biserică în stare să le slujească celor suferinzi, celor întristați și celor ispitiți. Unii credincioși pot fi săraci, needucați și necunoscuți; cu toate acestea, ei pot face o lucrare, în cămin, în comunitate și chiar în alte țări, ale cărei rezultate se vor măsura cu etalonul veșniciei. {DV 106.4}

Pentru urmașii de astăzi ai lui Hristos, la fel ca și pentru primii ucenici, sunt rostite aceste cuvinte: {DV 106.5}

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele". „Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură." (Matei 28, 18.19; Marcu 16, 15.) {DV 106.6}

Făgăduința prezenței Sale este și pentru noi: „Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului." (Matei 28, 20.) {DV 107.1}

Astăzi, nu mai există mulțimi care să se adune în locurile pustii pentru a-L vedea și auzi pe Isus. Glasul Său nu Se face auzit pe străzile aglomerate. Nu se mai aud strigăte la margine de drum: „Trece Isus din Nazaret!" (Luca 18, 37.) Și totuși, acest cuvânt este valabil și astăzi. Hristos umblă nevăzut pe străzile noastre. Cu solii ale îndurării, El ne vizitează familiile. El așteaptă să coopereze cu toți cei care caută să slujească în Numele Său. El Se află în mijlocul nostru pentru a vindeca și a binecuvânta, dacă vrem să Îl primim. {DV 107.2}

„Așa vorbește mai departe Domnul: «La vremea îndurării Te voi asculta și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război „Ieșiți!” Și celor ce sunt în întuneric: „Arătați-vă!”»” (Isaia 49, 8.9.) {DV 107.3}

„Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce
vești bune, care vestește pacea,
picioarele celui ce aduce vești bune,
care vestește mântuirea!
Picioarele celui ce zice Sionului: «Dumnezeul tău împărățește!»”

(Isaia 52, 7.) {DV 107.4}

„Izbucniți cu toate în strigăte de bucurie, dărâmături ale Ierusalimului!
Căci Domnul mângâie pe poporul Său ...
Domnul Își descoperă brațul Său cel sfânt înaintea tuturor neamurilor;
și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru.”

(Versetul 9, 10.) {DV 107.5}

CAPITOLUL 7. LUCRAREA MEDICULUI

„V-am dat un exemplu, ca să faceți cum am făcut Eu.”

Cooperarea divinului cu umanul

În lucrarea de vindecare, medicul trebuie să fie un împreună lucrător cu Hristos. Mântuitorul a îngrijit atât sufletul, cât și trupul. Evanghelia pe care a predicat-o a fost o solie de viață spirituală și vindecare fizică. Izbăvirea de păcat și tămăduirea bolii erau legate una de cealaltă. Exact aceeași lucrare este încredințată medicului creștin. El trebuie să se alăture lui Hristos atât pentru ușurarea nevoilor fizice, cât și spirituale ale semenilor lui. El trebuie să fie pentru cei bolnavi un mesager al îndurării, aducându-le un remediu și pentru trupul bolnav, și pentru sufletul suferind de păcat. {DV 111.1}

Hristos este Capul adevărat al slujitorilor medicinii. Ca Medic-șef, El stă lângă fiecare practicant temător de Dumnezeu, care lucrează pentru ușurarea suferinței umane. În timp ce medicul folosește remediile naturii pentru bolile fizice, el ar trebui să îndrepte atenția pacienților săi către Acela care poate ușura atât maladiile sufletului, cât și cele ale trupului. Ceea ce medicii nu pot decât să sprijine în ceea ce fac, Hristos duce la împlinire. Ei se străduiesc să ajute lucrarea naturală de vindecare; Însuși Hristos este vindecătorul. Medicul caută să păstreze viața; Hristos dăruiește viața. {DV 111.2}

Izvorul vindecării

În minunile Sale, Mântuitorul a dezvăluit puterea care este neîncetat la lucru în favoarea omului, pentru a-l susține și vindeca. Prin mijloacele naturale, Dumnezeu lucrează zi de zi, oră de oră, clipă de clipă, pentru a ne ține în viață, pentru a ne zidi și reface. Când oricare din părțile corpului suferă un accident, începe de îndată un proces de tămăduire; agenții naturali sunt puși la lucru pentru a restabili sănătatea. Însă puterea care lucrează prin acești agenți este puterea lui Dumnezeu. Toată puterea dătătoare de viață este de la El. Când cineva își revine după o boală, Dumnezeu este Acela care îl reface. {DV 112.1}

Boala, suferința și moartea sunt lucrarea unei puteri opuse. Satana este nimicitorul. Dumnezeu este reparatorul. {DV 113.1}

Cuvintele rostite către Israel sunt valabile astăzi pentru cei care își recapătă sănătatea corporală sau sufletească. „Eu sunt Domnul care te vindec.” (Exod 15, 26.) {DV 113.2}

Dorința pe care o are Dumnezeu pentru fiecare ființă omenească este exprimată prin cuvintele: „Preaiubitule, doresc ca în toate să-ți meargă bine și să fii sănătos, tot așa cum îi merge bine și sufletului tău.” (3 Ioan 2.) {DV 113.3}

El este Acela care „îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare.” (Psalmii 103, 3.4.) {DV 113.4}

Când Hristos a vindecat, El i-a avertizat pe mulți dintre cei afectați: „Să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.” (Ioan 5, 14.) Astfel, El i-a învățat că aduseseră boala peste ei, călcând legile lui Dumnezeu, și că sănătatea nu putea fi păstrată decât prin ascultare. {DV 113.5}

Medicul ar trebui să-și învețe pacienții că trebuie să coopereze cu Dumnezeu în lucrarea de refacere. Medicul are o înțelegere crescândă a faptului că boala este rezultatul păcatului. El știe că legile naturale, ca și preceptele Decalogului, sunt divine și că sănătatea poate fi redobândită sau păstrată numai prin ascultare față de ele. El îi vede pe mulți suferind în urma unor obiceiuri vătămătoare, care ar putea fi reînsănătoșiți, dacă ar binevoi să facă tot ceea ce sunt în stare pentru propria lor refacere. Ei au nevoie să fie învățați că fiecare practică ce distruge energiile fizice, mintale sau spirituale este păcat și că sănătatea trebuie să fie asigurată prin ascultarea de legile pe care le-a stabilit Dumnezeu pentru binele întregii omeniri. {DV 113.6}

Când un medic vede un pacient care suferă din pricina unei boli cauzate de faptul că a mâncat și a băut în mod necorespunzător, sau de alte obiceiuri greșite, și totuși neglijează să-i spună aceasta, el îi face un rău semenului său. Bețivii, împătimiții, cei dedați la desfrâu, toți trebuie să constituie pentru medic motivul pentru care acesta să declare lămurit, răspicat, că suferința este rezultatul păcatului. Cei care înțeleg principiile vieții ar trebui să se străduiască în mod sincer să dezrădăcineze cauzele bolii. Văzând lupta neîncetată împotriva durerii, depunând eforturi constante pentru a ușura suferința, cum ar putea medicul să rămână netulburat? Este el binevoitor și milostiv dacă nu îi învață pe oameni stricta cumpătare ca remediu pentru boală? {DV 114.1}

Trebuie să fie făcut clar faptul că umblarea după poruncile lui Dumnezeu este o viețuire corectă. Dumnezeu a stabilit legile naturii, însă legile Sale nu sunt niște impuneri arbitrare. Fiecare „Să nu ...”, atât în legea sănătății trupești, cât și în cea morală, implică o făgăduință. Dacă ne supunem lui, în drumul nostru vom găsi binecuvântare. Dumnezeu nu ne forțează niciodată să facem ceea ce este bine, dar El caută să ne salveze de la rău și să ne conducă la bine. {DV 114.2}

Să se îndrepte atenția oamenilor către legile care au slujit de învățătură Israelului. Dumnezeu le-a dat instrucțiuni concise în ce privește obiceiurile lor de viețuire. El le-a făcut cunoscute legile legate atât de bunăstarea spirituală, cât și de cea fizică; și, punând condiția ascultării, El i-a asigurat: „Domnul va depărta de la tine orice boală.” (Deuteronom 7, 15.) „Puneți-vă inima la toate cuvintele prin care dau mărturie astăzi.” „Căci ele sunt viață pentru

cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor.” (Deuteronom 32, 46; Proverbe 4, 22.) {DV 114.3}

Dumnezeu dorește ca noi să atingem standardul perfecțiunii, care a devenit posibil pentru noi prin darul lui Hristos. El ne cheamă să facem alegerea de a ne așeza de partea cea corectă, de a ne uni cu uneltele cerești, de a adopta principiile care vor reface în noi chipul divin. În Cuvântul Său scris și în marea carte a naturii, El a descoperit principiile vieții. Este lucrarea noastră aceea de a obține o cunoaștere a acestor principii și, prin ascultare, să cooperăm cu El pentru refacerea sănătății, atât a corpului, cât și a sufletului. {DV 114.4}

Oamenii au nevoie să afle că binecuvântările care vin din ascultare, în plinătatea lor, pot fi ale lor numai când primesc harul lui Hristos. Harul Său este ceea ce îi dă omului puterea de a asculta de legile lui Dumnezeu. Acesta îl face capabil să rupă legăturile obiceiului rău. Aceasta este singura putere care îl poate face să umble și să rămână statornic pe calea cea dreaptă. {DV 115.1}

Când este primită în curățenia și puterea sa, Evanghelia este un remediu pentru maladiile care își au rădăcina în păcat. Soarele neprihănirii răsare „cu vindecare sub aripile Lui.” (Maleahi 4, 2.) Nimic din tot ceea ce oferă această lume nu poate vindeca o inimă zdrobită, nu poate aduce liniște sufletească, alunga grijile sau boala. Faima, geniul, talentul — nici unul dintre acestea nu poate aduce bucurie unei inimi întristate sau de a da înapoi viața irosită. Viața lui Dumnezeu în sufletul omului este singura nădejde a acestuia. {DV 115.2}

Iubirea pe care Hristos o răspândește prin toată ființa este o putere dătătoare de viață. Fiecare parte vitală — creierul, inima, nervii — este atinsă de aceasta, aducându-i vindecare. Prin ea, cele mai înalte energii ale făpturii sunt puse în mișcare. Ea dezleagă sufletul de vină și tristețe, de neliniște și griji care strivesc forțele vitale. O dată cu ea, vin seninătatea și stăpânirea de sine. Ea sădește în suflet o bucurie pe care nici un lucru pământesc nu o poate distruge — bucurie în Duhul Sfânt — , o bucurie dătătoare de sănătate, dătătoare de viață. {DV 115.3}

Cuvintele Mântuitorului: „Veniți la Mine ... și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11, 28.) sunt o rețetă pentru vindecarea suferințelor fizice, mintale și spirituale. Deși oamenii și-au provocat suferința prin propria lor purtare greșită, El îi privește cu milă. În El, ei pot găsi ajutor. Domnul Hristos va face lucruri mari pentru cei care se încred în El. {DV 115.4}

Deși, de-a lungul veacurilor, păcatul și-a mărit influența pe care o avea asupra neamului omenesc, deși, prin fals și născocire, Satana a aruncat umbra interpretării lui asupra Cuvântului lui Dumnezeu și i-a făcut pe oameni să se îndoiască de bunătatea Sa, totuși iubirea și îndurarea Tatălui nu au încetat să se reverse în șuvoaie bogate către pământ. Dacă ființele umane și-ar deschide către cer ferestrele sufletului, cu recunoștință pentru darurile divine, ar năvăli înăuntru un torent de putere vindecătoare. {DV 116.1}

Medicul care dorește să fie un bun împreună lucrător cu Hristos se va strădui să devină eficient în fiecare aspect al lucrării sale. El va studia cu sârguință ca să fie bine pregătit pentru a-și îndeplini răspunderile profesiei sale și va aspira neîncetat să atingă un standard mai înalt, căutând să-și sporească învățătura, să dobândească o îndemânare mai mare și un discernământ mai adânc. Fiecare medic ar trebui să-și dea seama că acela care înfăptuiește o lucrare slabă, ineficientă, nu numai că face un rău celor bolnavi, dar și o nedreptate față de colegii săi de profesie. Medicul care este mulțumit cu un nivel scăzut de îndemânare și cunoștințe nu numai că disprețuiește profesia de medic, dar Îl dezonorează și pe Hristos, Medicul-șef. {DV 116.2}

Cei care cred că sunt nepotriviți pentru lucrarea medicală ar trebui să aleagă un alt serviciu. Cei care au înclinația firească de a-i îngriji pe cei bolnavi, dar a căror educație și studii medicale sunt limitate, vor face un lucru bun slujind în sectoarele mai umile ale lucrării, servind cu credincioșie ca infirmieri. Printr-o slujire plină de răbdare sub autoritatea unor medici pricepuți, ei pot învăța în mod constant și, folosindu-se de orice ocazie de a dobândi cunoștințe, ei pot, în timp, să devină pe deplin calificați pentru lucrarea unui medic. Medicii mai tineri, „ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu (Marele Medic), ... să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu, ... nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră (pentru cei bolnavi) să nu fie defăimată. Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 6, 1-4.) {DV 116.3}

Scopul pe care-l are în vedere Dumnezeu cu noi este să urcăm încontinuu. Adevăratul medic misionar va fi un practicant care crește neîncetat în pricepere. Medici creștini talentați, care au o capacitate profesională superioară, ar trebui căutați și încurajați să se angajeze în slujba lui Dumnezeu în locuri în care îi pot învăța și pregăti pe alții să devină misionari medicali. {DV 117.1}

Medicul ar trebui să strângă în sufletul său lumina din Cuvântul lui Dumnezeu. El ar trebui să crească neîncetat în har. În ce-l privește, religia sa nu va fi o influență oarecare printre altele. Ea trebuie să fie o influență care să le domine pe toate celelalte. El trebuie să acționeze în virtutea unor motivații înalte, sfinte — motivații care sunt puternice pentru că își au obârșia în Acela care și-a dat viața pentru a ne oferi puterea de a birui răul. {DV 117.2}

Dacă medicul se străduiește cu credincioșie și perseverență să devină eficient în profesia lui, dacă se consacră în slujba lui Hristos și își face timp să-și cerceteze propria inimă, atunci va înțelege cum să descopere tainele sacrei sale chemări. El se va putea disciplina și educa în așa fel, încât toți cei aflați în sfera lui de influență vor vedea superioritatea strălucită a educației și înțelepciunii dobândite de unul care este în legătură cu Dumnezeul înțelepciunii și puterii. {DV 117.3}

Nicăieri nu poate exista o nevoie mai acută a părtășiei cu Hristos ca în lucrarea unui medic. Cel care dorește să se achite așa cum se cuvine de îndatoririle unui medic trebuie să ducă o viață de creștin zi de zi și ceas de ceas. Viața pacientului este în mâinile medicului. Un diagnostic neatent sau o mișcare neîndemânatică în timpul unei operații, fie și de grosimea unui fir de păr, și o viață poate fi sacrificată, un suflet poate fi aruncat în veșnicie. Ce gând solemn este acesta! Cât de important este ca medicul să fie mereu sub controlul Medicului divin! {DV 117.4}

Mântuitorul este dornic să-i ajute pe toți cei care apelează la El după înțelepciune și o minte limpede. Și cine are nevoie mai mare de înțelepciune și clarviziune decât medicul, de ale cărui decizii depinde atât de mult? Cel care încearcă să prelungească viața trebuie să privească la Hristos cu credință, pentru ca El să-i conducă orice mișcare. Mântuitorul îi va da delicatețe și îndemânare de a aborda cazuri dificile. {DV 117.5}

Minunate sunt ocaziile oferite celor care veghează la căpătâiul celor bolnavi. În tot ce se face pentru restabilirea sănătății celor bolnavi, ei să înțeleagă faptul că medicul caută să îi ajute să coopereze cu Dumnezeu în lupta cu boala. Conduceți-i să-și dea seama că, la fiecare pas făcut în armonie cu legile lui Dumnezeu, ei pot nădăjdui ajutorul puterii divine. {DV 118.1}

Cei bolnavi și suferinzi vor avea mult mai multă încredere în medicul pe care-l știu temător și iubitor de Dumnezeu. Ei se bizuie pe cuvintele lui. Au un simțământ de siguranță în prezența și îngrijirea acelui medic. {DV 118.2}

Cunoscându-L pe Domnul Isus, este privilegiul practicantului creștin să ceară prin rugăciune prezența Sa în camera celui bolnav. Înainte ca medicul să execute o operație critică, să ceară ajutorul Marelui Medic. Să-l asigure pe suferind că Dumnezeu îl poate trece în siguranță prin această încercare grea, că, în orice vreme de necaz, este un loc sigur de scăpare pentru cei ce-și pun încrederea în El. Medicul care nu poate face acest lucru va pierde caz după caz, care de altfel ar fi putut fi salvate. Dacă ar putea rosti cuvinte care să inspire credință într-un Mântuitor plin de compasiune, care simte fiecare zvâcnire de suferință, și dacă ar putea pune înaintea Sa în rugăciune nevoile sufletului, criza ar fi trecută în siguranță, mult mai des. {DV 118.3}

Numai Acela care citește inima poate ști cu ce tremur și groază consimt mulți pacienți să intre la operație, sub mâna chirurgului. Ei își dau seama de primejdia în care se află. Deși pot avea încredere în îndemânarea medicului, mai știu, de asemenea, că aceasta nu este infailibilă. Însă, când îl văd pe medic plecat în rugăciune, cerând ajutor de la Dumnezeu, ei devin încrezători. Recunoștința și optimismul le deschid inima ca să pătrundă puterea vindecătoare a lui Dumnezeu, energiile ființei întregi sunt puse în mișcare, iar forțele vieții triumfă. {DV 118.4}

Chiar și pentru medic, prezența Mântuitorului este un element de tărie. Adesea, răspunderile și posibilitățile lucrării sale îl îngrozesc. Starea febrilă a incertitudinii și fricii poate face ca mâna să-i devină neîndemânatică. Dar asigurarea că Sfetnicul divin este lângă el pentru călăuzire și sprijin, îi dă liniște și curaj. Hristos atinge mâna medicului, și aceasta aduce vitalitate, pace, încredere și putere. {DV 119.1}

Când criza a trecut cu bine și se pare că totul este încununat de succes, petreceți câteva momente în rugăciune împreună cu pacientul. Exprimați-vă mulțumirea pentru viața care a fost cruțată. Când cuvintele de recunoștință se revarsă dinspre pacient către medic, faceți astfel încât lauda și gratitudinea să fie canalizate către Dumnezeu. Spuneți-i pacientului că viața i-a fost cruțată pentru că s-a aflat sub protecția Medicului ceresc. {DV 119.2}

Medicul care urmează o asemenea cale îl conduce pe pacientul său la Acela de care este dependent în ce privește viața, Acela care îi poate mântui în chip desăvârșit pe toți cei ce vin la El. {DV 119.3}

În lucrarea misionară medicală, ar trebui pus un zel mistuitor pentru salvarea de suflete. Medicului, în egală măsură cu slujitorul Evangheliei, i se încredințează cea mai mare răspundere dată vreodată omului. Fie că își dă seama de aceasta sau nu, fiecărui medic i se dă sarcina vindecării sufletelor. {DV 119.4}

În lucrarea lor, în care au de-a face cu boala și moartea, medicii pierd adesea din vedere realitățile solemne ale vieții viitoare. În efortul lor sincer de a îndepărta primejdia ce amenință trupul, ei uită pericolul în care se află sufletul. Cel căruia îi slujesc poate fi pe punctul de a-și pierde controlul asupra vieții sale. Ultimele ei ocazii îi scapă printre degete. Medicul va trebui să se întâlnească din nou cu acest suflet la scaunul de judecată al lui Hristos. {DV 119.5}

Adesea pierdem cele mai prețioase binecuvântări, neglijând să rostim un cuvânt la timpul potrivit. Dacă nu este așteptată, ocazia de aur va fi pierdută. La căpătâiul celor bolnavi, nu trebuie rostit nici un cuvânt care ține de o anumită doctrină sau de o controversă. Suferindul să fie îndrumat să privească înspre Acela care este binevoitor să-i mântuiască pe toți cei ce vin la El cu credință. Cu toată seriozitatea, cu blândețe, străduiți-vă să ajutați sufletul care plutește între viață și moarte. {DV 120.1}

„Domnul Dumnezeu mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezește, în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici.” (Isaia 50, 4.) „Omul are bucurie să dea un răspuns cu gura lui, și ce bună este o vorbă spusă la vreme potrivită.” (Proverbe 15, 23.) „Un cuvânt spus la vremea potrivită este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint.” (Proverbe 25, 11.) {DV 120.2}

Medicul care știe că Hristos este Mântuitorul său personal — pentru că el însuși a fost îndrumat către Refugiu — știe cum să procedeze cu sufletele tremurătoare, vinovate, bolnave de păcat, care vin la el după ajutor. El poate răspunde la întrebarea: „Ce trebuie să fac pentru a fi salvat?” El poate spune povestea iubirii Răscumpărătorului. Poate vorbi din experiență despre puterea pocăinței și credinței. În cuvinte simple, sincere, el poate pune înaintea lui Dumnezeu nevoia sufletului și îl poate încuraja și pe cel bolnav să ceară și să primească mila îndurătorului Mântuitor. Când el slujește în acest fel la căpătâiul celui bolnav, străduindu-se să spună cuvinte care să aducă ajutor și mângâiere, Domnul lucrează cu el și prin el. Când mintea celui suferind este îndreptată către Mântuitorul, pacea lui Hristos îi umple inima, iar sănătatea spirituală care îl însuflețește este folosită ca mână prin care Dumnezeu dă ajutor pentru refacerea sănătății corpului. {DV 120.3}

Îngrijind de bolnavi, medicul va găsi adesea ocazia de a lucra pentru prietenii celui lovit. În timp ce aceștia veghează lângă patul celui suferind, simțindu-se neputincioși să împiedice măcar un singur acces de durere, inimile lor sunt înmuiate. Adesea, față de medic este dezvăluită o suferință ascunsă de ceilalți. Atunci este momentul de a-i face pe acești oameni întristați să privească înspre Acela care i-a chemat pe cei obosiți și împovărați să vină la El. Adesea, rugăciunea poate fi înălțată pentru și cu ei, punând nevoile lor înaintea Vindecătorului oricărei suferințe, Mângâietorul oricărei întristări. {DV 121.1}

Făgăduințele lui Dumnezeu

Medicul are ocazii prețioase de a-i îndruma pe pacienții săi către făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu. El trebuie să scoată din vistierie lucruri noi și vechi, rostind când aici, când acolo cuvinte de mângâiere și învățătură mult dorite. Medicul trebuie să facă din mintea sa un tezaur de gânduri proaspete. Să studieze cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a-i putea cunoaște bine făgăduințele. Să învețe să repete cuvintele mângâietoare pe care Hristos le-a rostit în timpul lucrării Sale pe pământ, când dădea învățătură și îi vindeca pe bolnavi. Ar trebui să vorbească despre lucrările de vindecare înfăptuite de Hristos, despre gingășia și dragostea Sa. El ar trebui să nu neglijeze niciodată să îndrepte mințile pacienților săi către Hristos, Medicul șef. {DV 121.2}

Aceeași putere pe care a folosit-o Hristos când a umblat în trup printre oameni se află în Cuvântul Său. Prin cuvântul Său a vindecat Isus boli și a alungat demoni; prin cuvântul Său a calmat marea și i-a înviat pe morți; iar oamenii au dat mărturie că era putere în cuvântul Său. El a rostit cuvântul lui Dumnezeu așa cum le vorbise tuturor profeților și învățătorilor Vechiului Testament. Întreaga Biblie este o descoperire a lui Hristos. {DV 122.1}

Scripturile trebuie primite ca fiind cuvântul lui Dumnezeu pentru noi, nu doar scris, ci și vorbit. Când cei năpăstuiți au venit la Hristos, El nu i-a primit numai pe cei care I-au cerut atunci ajutor, ci pe toți aceia care aveau să vină de-a lungul veacurilor, cu aceleași nevoi și aceeași credință. Când El i-a spus paraliticului: „Îndrăznește, fiule. Păcatele îți sunt iertate.”

(Matei 9, 2); când i-a zis femeii din Capernaum: „Fiică, îndrăznește, credința ta te-a mântuit; du-te în pace.” (Luca 8, 48), El a vorbit și cu alți nefericiți, împovărați de păcat, care aveau să caute ajutor la El. {DV 122.2}

Așa este cu toate promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu. Prin ele, El ni Se adresează în mod individual, vorbindu-ne atât de direct, ca și cum I-am putea auzi vocea. Chiar prin aceste făgăduințe ne transmite Hristos harul și puterea Sa. Ele sunt frunze din acel copac care este „pentru vindecarea neamurilor.” (Apocalipsa 22, 2.) Primite, asimilate, ele trebuie să fie tărie de caracter, inspirație și sprijin în viață. Nimic altceva nu poate avea o asemenea putere de vindecare. Nimic în afară de acestea nu poate da curajul și credința care umplu întreaga făptură cu energie vitală. {DV 122.3}

Unuia care stă tremurând de frică pe marginea mormântului, sufletului obosit de povara suferinței și a păcatului, medicul trebuie să-i repete, când are ocazia, cuvintele Mântuitorului — căci toate cuvintele Sfintei Scripturi sunt ale Sale: {DV 122.4}

„Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău!... Pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc.” „Eu, Eu, îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale.” „Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine.” (Isaia 43, 1-4.25.5.) {DV 122.5}

„Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți: Își aduce aminte că suntem țărână.” (Psalmii 103, 13.14.) {DV 123.1}

„Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincioasă Domnului, Dumnezeului tău”. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nelegiuire.” (Ieremia 3, 13; 1 Ioan 1, 9.) {DV 123.2}

„Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, și păcatele ca o ceață: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat.” (Isaia 44, 22.) {DV 123.3}

„Veniți totuși să ne judecăm1, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. Dacă veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării.” (Isaia 1, 18.19.) {DV 123.4}

„Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!” „Îmi ascunsesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică.” (Ieremia 31, 3; Isaia 54, 8.) {DV 123.5}

„Să nu vi se tulbure inima.” „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.” (Ioan 14, 1.27.) {DV 123.6}

„Fiecare2 va fi ca un adăpost împotriva vântului, și ca un loc de scăpare împotriva furtunii, ca niște râuri de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari într-un pământ ars de sete.” (Isaia 32, 2.) {DV 124.1}

„Cei nenorociți și cei lipsiți caută apă, și nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul, îi voi asculta; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi.” (Isaia 41, 17.) {DV 124.2}

„Așa vorbește Domnul, care te-a făcut”. „Voi turna ape peste pământul3 însetat și râuri peste pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale.” (Isaia 44, 2.3.) {DV 124.3}

„Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți, toți cei ce sunteți la marginile pământului!” (Isaia 45, 22.) {DV 124.4}

„El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre”. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți.” (Matei 8, 17; Isaia 53, 5.) {DV 124.5}

CAPITOLUL 8. MEDICUL, UN EDUCATOR

„Buzele celor înțelepți seamănă știința”.

Adevăratul medic este un educator. El își dă seama de răspunderea pe care o are, nu numai față de bolnavii aflați nemijlocit în grija sa, dar și față de comunitatea în care trăiește. El stă ca un veghetor, atât al sănătății fizice, cât și al celei morale. Eforturile sale sunt făcute nu numai pentru a-i învăța pe ceilalți metode corecte de tratament al celor bolnavi, dar și pentru a încuraja obiceiuri sănătoase de viață și a răspândi cunoașterea principiilor corecte. {DV 125.1}

Necesitatea dobândirii unei educații în ce privește principiile sănătății

Niciodată n-a fost mai multă nevoie ca acum de o educație în ce privește principiile sănătății. În pofida progresului minunat realizat în atâtea domenii ale confortului și facilităților care îmbunătățesc traiul, chiar în privința celui medical și în tratarea bolilor, declinul vigorii fizice și al puterii de rezistență este alarmant. Acest lucru reclamă atenția tuturor celor care au pe inimă bunăstarea semenilor lor. {DV 125.2}

Civilizația noastră artificială încurajează rele care distrug principiile sănătoase. Ceea ce se obișnuiește și ceea ce este la modă sunt în război cu natura. Practicile pe care le prescriu și îngăduințele pe care le încurajează diminuează constant atât tăria mintală, cât și cea fizică și aduc o povară copleșitoare asupra neamului omenesc. Necumpătarea și crima, boala și nenorocirea se găsesc pretutindeni. {DV 125.3}

Mulți încalcă legile sănătății din neștiință și au nevoie de instruire. Însă majoritatea celorlalți știu mai multe decât acestea. Ei au nevoie să înțeleagă cât este de important să facă din cunoștințele lor un ghid al vieţuirii. Medicul are multe ocazii atât de a răspândi cunoașterea principiilor sănătății, cât și de a arăta importanța punerii acestora în practică. Printr-o instruire corectă, el poate face mult pentru îndreptarea relelor care aduc o pagubă de nespus. {DV 126.1}

O practică ce duce la instalarea unui mare număr de boli, și care provoacă rele încă și mai serioase, este folosirea neîngrădită a medicamentelor nocive. Când sunt atinși de boală, mulți nu se obosesc să caute cauza afecțiunii lor. Principala lor grijă este aceea de a scăpa de durere și neplăcere. Așa că recurg la unele patent nostrum1, despre ale căror proprietăți reale știu puține lucruri, sau apelează la un medic pentru vreun remediu care să contracareze efectul greșelii comise de ei, dar fără a intenționa să facă o schimbare în obiceiurile lor nesănătoase. Dacă nu obțin o ameliorare imediată, încearcă un alt medicament și apoi un altul. În felul acesta, răul continuă. {DV 126.2}

Oamenii trebuie să fie învățați că medicamentele nu vindecă boala. Este adevărat că ele produc uneori o ușurare de moment, iar pacientul pare să-și revină în urma folosirii lor; se

întâmplă așa pentru că organismul are suficientă forță vitală pentru a elimina otrava și a îndepărta cauzele care au provocat boala. Sănătatea survine în ciuda folosirii medicamentului. Dar, în cele mai multe cazuri, medicamentul schimbă numai forma și locul de manifestare al bolii. Adesea, efectul substanței toxice pare să fie înlăturat pentru un timp, însă rezultatele rămân în sistemul organismului și aduc un mare rău mai târziu. {DV 126.3}

Prin folosirea medicamentelor toxice, mulți atrag asupra lor boala pe toată perioada vieții și multe vieți — care ar fi putut fi salvate prin folosirea metodelor naturale de vindecare — sunt pierdute. Otrăvurile din multe așa-numite remedii formează obiceiuri și pofte care înseamnă ruină atât pentru suflet, cât și pentru trup. Multe dintre panaceele populare, numite medicamente miraculoase, și chiar unele doctorii eliberate de medici au un rol în așezarea temeliei pentru dezvoltarea obiceiului de a bea alcool, de a folosi opium, morfină, care sunt un blestem atât de îngrozitor pentru societate. {DV 126.4}

Singura nădejde ca lucrurile să meargă mai bine stă în educarea poporului în ce privește principiile corecte. Medicii trebuie să-i învețe pe oameni că puterea regeneratoare nu își are izvorul în medicamente, ci în forțele vitale ale organismului. Boala reprezintă un efort al funcțiunilor vitale naturale de a elibera organismul din starea în care a fost adus prin încălcarea legilor sănătății. În caz de boală, trebuie clarificată cauza. Ar trebui schimbate stările de lucruri nesănătoase și corijate obiceiurile greșite. Apoi trebuie ajutat organismul în efortul său de a elimina impuritățile și de a restabili funcțiunile normale ale corpului. {DV 127.1}

Remedii naturale

Aerul curat, lumina solară, cumpătarea, odihna, exercițiul fizic, dieta1 corespunzătoare, folosirea apei, încrederea în puterea divină — acestea sunt adevăratele remedii. Fiecare om ar trebui să aibă cunoștințe despre mijloacele de refacere ale organismului și despre modul în care să le folosească. Este foarte important, chiar esențial, să înțelegi principiile implicate în tratarea celor bolnavi, cât și să ai o pregătire practică în acest scop, lucru care îl va ajuta pe cel cunoscător să folosească în mod corect aceste informații. {DV 127.2}

Pentru aplicarea remediilor naturale este necesar un volum mare de efort și îngrijire, pe care mulți nu îl agreează. Procesul de vindecare și restabilire inițiat de forțele vitale ale corpului este treptat, iar acest proces i se pare lent celui nerăbdător. Cel care a cedat îngăduințelor nocive are nevoie să facă sacrificii. Până la urmă însă, se va vedea că forțele vitale ale organismului, nestingherite, își duc până la capăt lucrarea cu înțelepciune și eficiență. Cei care rămân statornici în ascultarea față de legile după care lucrează acestea vor culege răsplata în sănătate trupească și mintală. {DV 127.3}

În general, se acordă prea puțină atenție păstrării sănătății. Este cu mult mai bine să preîntâmpini boala decât să știi cum s-o tratezi când aceasta s-a instalat. Este datoria fiecărei

persoane, în interesul său și în interesul omenirii, de a se informa în ce privește legile vieții și de a le respecta cu conștiinciozitate. Toți au nevoie să se familiarizeze cu cel mai minunat organism din câte există — corpul omenesc. Ar trebui să înțeleagă funcțiile diferitelor organe și interdependența lor pentru o funcționare sănătoasă a tuturor. Ar trebui să studieze influența minții asupra corpului și a corpului asupra minții și legile care le guvernează. {DV 128.1}

Pregătire pentru bătălia vieții

Nu ni se poate reaminti îndeajuns de des că sănătatea nu depinde de întâmplare. Ea este rezultatul ascultării față de lege. Acest lucru este recunoscut de către concurenții participanți la jocurile atletice și la probele de rezistență. Acești oameni fac pregătirile cele mai atente. Ei se supun unor antrenamente minuțioase și unei discipline stricte. Fiecare obicei fizic este adus cu grijă în orânduială. Ei știu că fiecare neglijență, exces sau neatenție, care slăbește sau vatămă orice organ sau funcție a corpului, în mod sigur va atrage după sine înfrângerea. {DV 128.2}

Cu atât mai mult trebuie ca această îngrijire să asigure succesul în bătălia vieții. Noi nu suntem angajați în lupte simulate. Noi ducem un război de care atârnă rezultate veșnice. Avem de înfruntat inamici nevăzuți. Îngeri răi se luptă pentru stăpânirea fiecărei ființe omenești. Orice vatămă sănătatea, nu numai că micșorează vigoarea fizică, dar tinde să slăbească puterile mintale și morale. Îngăduirea oricărei practici nesănătoase face dificilă deosebirea dintre bine și rău și, de aici, mai dificilă împotrivirea față de rău. Aceasta sporește pericolul eșecului și înfrângerii. {DV 128.3}

„Nu știți că cei ce aleargă într-o cursă,1 toți aleargă, dar numai unul capătă premiul?” (1 Corinteni 9, 24.) În războiul în care suntem prinși, pot câștiga toți care se vor autodisciplina prin supunerea față de principiile corecte. Aplicarea acestor principii în cele mai mici lucruri ale vieții este considerată adesea ca fiind lipsită de importanță, o chestiune prea măruntă pentru a i se acorda atenție. Însă, având în vedere lucrurile puse în joc, nici un amănunt cu care avem de-a face nu este neînsemnat. Fiecare faptă își are greutatea ei în cântarul care hotărăște înfrângerea sau biruința în viață. Scriptura ne îndeamnă: „Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul!” (1 Corinteni 9, 24.) {DV 129.1}

În cazul primilor noștri părinți, pofta nestăpânită a avut ca rezultat pierderea Edenului. Cumpătarea în toate lucrurile are mai mult de-a face cu recâștigarea Edenului decât își pot da seama oamenii. {DV 129.2}

Arătând tăgăduirea de sine exercitată de cei care concurau la vechile competiții grecești, apostolul Pavel scrie: „Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș

ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat." (1 Corinteni 9, 25-27.) {DV 129.3}

Înaintarea reformei depinde de o recunoaștere clară a adevărului fundamental. În timp ce, pe de-o parte, pericolul pândește printr-o filosofie îngustă și o ortodoxie rece, dură, pe de altă parte, există o mare primejdie în liberalismul ușuratic. Temelia oricărei reforme viabile este Legea lui Dumnezeu. Trebuie să prezentăm în linii clare, lămurite, nevoia de supunere față de această Lege. Principiile ei trebuie ținute înaintea poporului. Ele sunt tot atât de veșnice și inexorabile ca Însuși Dumnezeu. {DV 129.4}

Unul dintre cele mai deplorabile efecte ale apostaziei originare a fost pierderea puterii omului de a se stăpâni. Numai în măsura în care această putere este redobândită putem vorbi de un progres real. {DV 129.5}

Trupul este singurul mijloc prin care mintea și sufletul se dezvoltă în direcția zidirii caracterului. Din acest motiv își dirijează vrăjmașul sufletelor ispitele pentru slăbirea și degradarea puterilor fizice. Succesul său în acest punct înseamnă capitularea întregii ființe înaintea răului. Tendințele naturii noastre fizice — dacă nu se vor afla sub controlul unei puteri mai înalte — vor aduce cu siguranță ruina și moartea. {DV 130.1}

Corpul trebuie adus în ascultare. Puterile mai înalte ale făpturii trebuie să conducă. Pasiunile trebuie să fie controlate de către voință, care trebuie ea însăși să se afle sub controlul lui Dumnezeu. Puterea împărătească a rațiunii, sfințită prin harul divin, trebuie să fie stăpână în viețile noastre. {DV 130.2}

Cerințele lui Dumnezeu trebuie aduse înaintea conștiinței. Bărbați și femei deopotrivă trebuie conștientizați de datoria de a fi stăpâni pe ei înșiși, de nevoia purității, de eliberarea de orice poftă stricată și obicei murdar. Ei trebuie să fie pătrunși de înțelegerea faptului că toate puterile minții și trupului sunt darul lui Dumnezeu și că este imperativ să fie păstrate în cea mai bună formă posibilă, pentru slujirea Sa. {DV 130.3}

În acel ritual străvechi care reprezenta în simbol Evanghelia, nu putea fi adusă pe altarul lui Dumnezeu nici o jertfă ce avea vreun cusur. Sacrificiul care avea menirea să-L reprezinte pe Hristos trebuia să fie fără pată. Cuvântul lui Dumnezeu arată către acest lucru ca fiind o ilustrație a ceea ce trebuie să fie copiii Săi — „o jertfă vie", „sfântă și fără cusur", „plăcută înaintea lui Dumnezeu." (Romani 12, 1; Efeseni 5, 27.) {DV 130.4}

Fără puterea divină, nici o reformă reală nu poate fi făcută. Barierele omenești înălțate împotriva tendințelor naturale și cultivate nu sunt decât ca niște diguri de nisip împotriva torentului. Numai când viața lui Hristos devine o putere dătătoare de viață în existența noastră putem rezista ispitelor care ne asaltează dinăuntru și din afară. {DV 130.5}

Hristos a venit în lumea aceasta și a trăit Legea lui Dumnezeu pentru ca omul să poată avea control deplin asupra înclinațiilor naturale care corup sufletul. Medicul sufletului și trupului, El dă biruință asupra poftelor răzvrătite. El a pus la îndemâna noastră toate mijloacele pentru ca omul să poată avea desăvârșire de caracter. {DV 130.6}

Când un om se predă lui Hristos, mintea sa este adusă sub stăpânirea Legii; însă tocmai Legea împărătească este cea care vestește eliberarea fiecărui rob. Devenind una cu Hristos, omul este eliberat. Supunerea față de voința lui Hristos înseamnă redobândirea întregii bărbății. {DV 131.1}

Ascultarea de Dumnezeu înseamnă eliberare din robia păcatului, izbăvire de pasiunile și pornirile omenești. Omul poate sta drept, ca biruitor al eului, biruitor al propriilor înclinații, al domniilor și puterilor, biruitor asupra „stăpânitorilor întunericului acestui veac" și asupra „duhurilor răutății care sunt în locurile cerești." (Efeseni 6, 12.) {DV 131.2}

În nici un alt loc nu este nevoie mai mare de o asemenea instruire și nicăieri nu va aduce un bine mai mare ca în cămin. Părinții au de-a face chiar cu temelia obiceiului și caracterului. Mișcarea de reformă trebuie să înceapă prin prezentarea principiilor Legii lui Dumnezeu ca având înrâurire atât asupra sănătății fizice, cât și asupra celei morale. Arătați că ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu este singurul nostru mod de apărare împotriva relelor care împing lumea spre distrugere. Faceți clară răspunderea părinților nu numai pentru aceștia, ci și pentru copiii lor. Ei le pot da copiilor lor un exemplu fie de ascultare, fie de călcare a Legii. Prin exemplul și învățătura lor se hotărăște destinul familiei lor. Copiii vor fi ceea ce îi fac să fie părinții lor. {DV 131.3}

Dacă părinții ar putea fi conduși să urmărească rezultatele faptelor lor și dacă ar putea să vadă cum, prin exemplul și învățătura pe care au dat-o, ei perpetuează și sporesc puterea păcatului sau puterea neprihănirii, s-ar ajunge cu siguranță la o schimbare. Mulți s-ar întoarce de la tradiții și obiceiuri și ar accepta principiile divine de viețuire. {DV 131.4}

Puterea exemplului

Medicul care slujește în căminele oamenilor, veghind la căpătâiul celor bolnavi, ușurându-le suferința, trăgându-i înapoi de pe marginea mormântului, rostind cuvinte de speranță celor aflați pe moarte, câștigă încrederea și afecțiunea lor, așa cum puțini o pot face. Nici slujitorului Evangheliei nu-i sunt încredințate posibilități atât de mari sau o influență care să ajungă la rezultate atât de înalte. {DV 132.1}

Exemplul medicului, și în aceeași măsură învățătura pe care o dă, ar trebui să fie o putere pozitivă, de partea binelui. Cauza reformei cheamă bărbați și femei ale căror conduite sunt o ilustrare a stăpânirii de sine. Modul în care trăim principiile întipărite în minte este ceea ce le dă greutate. Lumea are nevoie de o demonstrație practică a ceea ce poate face harul lui Dumnezeu pentru a le reda oamenilor noblețea pierdută, dându-le stăpânire asupra lor

înșile. Nu este nimic de care lumea să aibă mai mare nevoie ca o cunoaștere a puterii mântuitoare a Evangheliei, descoperite în vieți trăite asemenea lui Hristos. {DV 132.2}

Medicul este adus neîncetat în contact cu aceia care au nevoie de tărie și încurajare, printr-un exemplu de corectitudine. Mulți sunt slabi în ce privește puterea morală. Le lipsește stăpânirea de sine și sunt biruiți ușor de ispită. Medicul nu poate ajuta aceste suflete decât dacă descoperă în propria sa viață o fermitate a principiilor care îl face în stare să triumfe asupra oricărui obicei vătămător și patimă degradantă. În viața sa trebuie să se vadă lucrarea unei puteri care este de origine divină. Dacă nu izbutește în acest punct, oricâtă tărie ar avea cuvintele sale și oricât de convingătoare ar fi, influența sa va da mărturie pentru rău. {DV 133.1}

Mulți care au devenit epave morale din pricina propriilor lor obiceiuri greșite caută consiliere medicală și tratament. Ei sunt vătămați, slabi și răniți, dându-și seama de nebunia lor și de incapacitatea de a birui. Aceștia nu ar trebui să mai aibă în preajmă nimic care să le nutrească aceleași gânduri și sentimente care i-au făcut să decadă. Ei au nevoie să respire o atmosferă a curățeniei, a gândurilor nobile și înălțătoare. Ce răspundere înfricoșătoare stă asupra celor care ar trebui să le dea un exemplu corect, dar nu sunt nici ei decât robi ai obiceiurilor vătămătoare, influența lor conferind ispitei un plus de tărie! {DV 133.2}

Medicul și lucrarea cumpătării

Mulți care își ruinează sufletul și trupul prin folosirea tutunului sau prin intoxicare alcoolică ajung sub îngrijirea medicului. Medicul care este credincios răspunderii pe care o are trebuie să le arate acestor pacienți cauza suferințelor lor. Dar, dacă el însuși folosește tutun sau băuturi alcoolice, ce greutate vor avea cuvintele sale? Când el are înaintea ochilor propria sa îngăduință, nu va șovăi el oare să pună degetul pe rană în viața pacientului său? Câtă vreme și el folosește aceste lucruri, cum îi va putea convinge pe tineri de efectele lor nocive? {DV 133.3}

Cum poate trece un medic în comunitate drept un exemplu de curățenie și stăpânire de sine, cum poate fi el un lucrător eficient pentru cauza cumpătării, când își îngăduie el însuși un obicei rău? Cum poate sluji el așa cum se cuvine la căpătâiul celor bolnavi și celor muribunzi, când propria sa respirație este respingătoare, încărcată de izul de alcool sau tutun? {DV 134.1}

Câtă vreme își provoacă tulburări nervoase și își întunecă mintea, folosind narcotice toxice, cum ar putea fi demn de încrederea pe care o primește ca fiind un medic priceput? Ce sarcină imposibilă este pentru el aceea de a avea o judecată rapidă sau de a opera cu precizie! {DV 134.2}

Dacă el nu păzește acele legi care îi guvernează propria făptură, dacă el alege să-și satisfacă o plăcere egoistă în detrimentul sănătății minții și corpului, nu se recunoaște el oare nepotrivit pentru a primi răspunderea față de viețile omenești? {DV 134.3}

Oricât de priceput și credincios ar putea fi un medic, există în experiența sa și multe descurajări și înfrângeri aparente. Adesea, străduințele sale nu reușesc să obțină ceea ce a dorit el atât de mult. Deși sănătatea este readusă pacienților săi, este posibil ca acest lucru să nu fie de un real folos pentru ei înșiși sau pentru lume. Mulți își recapătă sănătatea numai pentru a repeta îngăduințele care au provocat boala. Ei se aruncă din nou, cu aceeași plăcere de mai înainte, în cercul închis al îngăduinței de sine și al nebuniei. Lucrarea pe care a făcut-o medicul pentru ei pare un efort risipit în vânt. {DV 134.4}

Hristos a avut aceeași experiență, dar, cu toate acestea, nu și-a încetat eforturile pentru vreun suflet cuprins de suferință. Dintre cei zece leproși care au fost curățiți, numai unul a apreciat darul — și acesta era străin și chiar samaritean. Numai de dragul aceluia singur, Hristos i-a vindecat pe toți zece. Dacă medicul nu are parte de o experiență mai bună decât cea pe care a avut-o Mântuitorul, să învețe o lecție de la Medicul șef. Despre Hristos stă scris: „El nu va slăbi, nici nu se va lăsa". „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora." (Isaia 42, 4; 53, 11.) {DV 134.5}

Dacă nu s-ar fi găsit decât un singur suflet care să fi acceptat Evanghelia harului Său, pentru a-l salva, Hristos ar fi acceptat viața Lui de trudă și umilință și moartea Sa rușinoasă. Dacă prin eforturile noastre va fi ridicată și înnobilată o singură ființă omenească și pregătită să strălucească în curțile Domnului, nu avem motiv să ne bucurăm? {DV 135.1}

Îndatoririle medicului sunt grele și obositoare. Pentru a le îndeplini cu maximum de succes, el are nevoie de o constituție robustă și o sănătate bună. Un om sensibil sau bolnăvicios nu poate suporta truda obositoare, proprie profesiei de medic. Unul căruia îi lipsește perfecta stăpânire de sine nu poate deveni apt să se ocupe de toate categoriile de boli. {DV 135.2}

Adesea privat de somn, neglijând chiar să se hrănească, lipsit într-o mare măsură de bucurii sociale și de privilegii religioase, medicul pare să aibă o viață veșnic umbrită. Nenorocirile asupra cărora privește, muritorii neajutorați care doresc mult să primească ajutor, contactul său cu cei stricați, toate acestea îi amărăsc inima și aproape îi năruie încrederea în oameni. {DV 135.3}

În bătălia cu boala și moartea, fiecare putere îi este solicitată până la limita rezistenței. Tensiunea acestei încordări îi pune caracterul la cea mai grea încercare. Atunci are ispita cea mai mare putere. Mai mult decât practicanții oricărei alte meserii care cere vocație, medicul are nevoie de stăpânire de sine, curăție spirituală și de acea credință care se prinde cu tărie de cer. De dragul celorlalți și pentru propriul său bine, el nu-și poate permite să

disprețuiască legile trupului omenesc. Ușurătatea în obiceiurile fizice duce la ușurătatea morală. {DV 135.4}

Singura siguranță a medicului este aceea de a acționa în orice împrejurare din principiu, întărit fiind și înnobilat de o intransigență în scopul urmărit, pe care o găsim numai la Dumnezeu. El trebuie să rămână neclintit în desăvârșirea morală a caracterului Său. Zi de zi, oră de oră, clipă de clipă, el trebuie să trăiască, purtându-se ca în prezența lumii nevăzute. Asemenea lui Moise, el trebuie să rabde totul „ca și cum L-ar vedea pe Acela care este nevăzut". {DV 135.5}

Neprihănirea își are rădăcinile în evlavie. Nici un om nu poate oferi cu statornicie privirilor semenilor săi o viață pură, plină de putere, dacă aceasta nu este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Cu cât este mai extinsă activitatea printre oameni, cu atât trebuie să fie mai strânsă comuniunea inimii cu cerul. {DV 136.1}

Cu cât sunt mai urgente îndatoririle sale și cu cât sunt mai mari răspunderile, cu atât medicul are nevoie mai mare de puterea divină. Trebuie răscumpărat timpul petrecut cu lucrurile vremelnice, pentru a medita asupra lucrurilor veșnice. El trebuie să reziste unei lumi care-i răpește tot timpul și care va face presiuni asupra lui pentru a-l despărți de Sursa de tărie. Mai presus de oricare altul, el ar trebui, prin rugăciune și studiu al Scripturilor, să se așeze sub scutul protector al lui Dumnezeu. El trebuie să trăiască în contact conștient, ceas de ceas, cu principiile adevărului, dreptății și îndurării care descoperă atributele lui Dumnezeu în suflet. {DV 136.2}

Exact în măsura în care este primit și respectat Cuvântul lui Dumnezeu va impresiona, prin puterea și simpla atingere cu viața sa, orice acțiune și orice fază de formare a caracterului. Va curăți orice gând, va transforma orice dorință. Aceia care își vor pune toată încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu se vor purta ca niște oameni adevărați și vor fi puternici. Ei se vor ridica deasupra tuturor lucrurilor demne de dispreț, pentru a trăi într-o atmosferă lipsită de orice lucru murdar. {DV 136.3}

Când omul este în tovărășie cu Dumnezeu, țelul care i-a păstrat integri pe Daniel și Iosif în mijlocul stricăciunii curților păgâne, viața sa va fi de o puritate desăvârșită. Veșmântul caracterului său va fi nepătat. În viața sa, lumina lui Hristos nu va scădea. Steaua strălucitoare a dimineții va răsări cu o lumină statornică asupra lui într-o slavă neschimbătoare. {DV 136.4}

O asemenea viețuire va fi un element de tărie în comunitate. Va fi un zăgaz înaintea răului, un loc de apărare pentru cei ispitiți, o lumină călăuzitoare pentru cei care, în mijlocul dificultăților și descurajărilor, sunt în căutarea căii celei adevărate. {DV 136.5}

CAPITOLUL 9. MISIONARII MEDICALI ȘI LUCRAREA LOR

„Ei vor fi în mijlocul multor popoare ca roua de la Domnul”.

Dând învățătură și vindecând

„El i-a trimis să predice despre Împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi.”

Când i-a trimis pe cei doisprezece ucenici în primul lor tur misionar, Hristos le-a spus: „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!» Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară demonii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.” (Matei 10, 7.8.) {DV 139.1}

Celor șaptezeci, trimiși mai târziu, le-a zis: „În orice cetate veți intra, ... să vindecați pe bolnavii care vor fi acolo și să le ziceți: «Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi».” (Luca 10, 8.9.) Prezența și puterea lui Hristos îi însoțea, „iar cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie, și au zis: «Doamne, chiar și demonii ne sunt supuși în Numele Tău».” (Luca 10, 17.) {DV 139.2}

După înălțarea Domnului Hristos, a fost continuată aceeași lucrare. Scenele propriei Sale lucrări s-au repetat. „Din cetățile vecine”, în Ierusalim au venit mulți oameni, aducând „pe cei bolnavi și pe cei chinuiți de duhuri necurate: și toți se vindecau.” (Faptele Apostolilor 5, 16.) {DV 139.3}

Iar ucenicii „au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei.” (Marcu 16, 20.) „Filip s-a coborât în cetatea Samariei, și le-a propovăduit pe Hristos. Noroadele luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip.... Căci din mulți îndrăciți ieșeau duhuri; ... mulți slăbănogi și șchiopi erau tămăduiți. Și a fost o mare bucurie în cetatea aceasta.” (Faptele Apostolilor 8, 5-8.) {DV 139.4}

Lucrarea ucenicilor

Luca, cel care a scris Evanghelia ce-i poartă numele, a fost un misionar medical. În Scripturi, el este numit „doctorul prea iubit.” (Coloseni 4, 14.) Apostolul Pavel a auzit de îndemânarea lui ca medic, l-a căutat și l-a descoperit ca fiind unul căruia Domnul îi încredințase o lucrare specială. El i-a câștigat cooperarea și, o vreme, Luca l-a însoțit în călătoriile sale din loc în loc. După un timp, Pavel l-a lăsat pe Luca la Filipi, în Macedonia. Aici, el a continuat să lucreze mai mulți ani, atât ca medic, cât și ca predicator al Evangheliei. În lucrarea pe care o făcea ca medic, el slujea celor bolnavi și apoi se ruga pentru ca puterea vindecătoare a lui Dumnezeu să coboare asupra celor năpăstuiți. Astfel, era deschisă calea pentru solia Evangheliei. Succesul ca medic al lui Luca l-a ajutat să câștige multe ocazii de a-L predica pe Hristos printre păgâni. Planul divin este ca și noi să

lucrăm cum au lucrat ucenicii. Vindecarea fizică este legată de însărcinarea evanghelică. În lucrarea Evangheliei, predicarea și vindecarea nu trebuie separate niciodată. {DV 140.1}

Lucrarea ucenicilor era de a răspândi cunoașterea Evangheliei. Lor le era încredințată lucrarea de vestire pentru întreaga lume a veștilor bune pe care Hristos le-a adus oamenilor. Ei au împlinit acea lucrare pentru oamenii din timpul lor. Într-o singură generație, Evanghelia a fost dusă fiecărui neam sub cer. {DV 141.1}

Proclamarea Evangheliei pentru lume este lucrarea pe care Dumnezeu a încredințat-o celor ce-I poartă Numele. Pentru păcatul și mizeria pământului, Evanghelia este singurul antidot. A face cunoscut întregii omeniri mesajul harului lui Dumnezeu este prima lucrare a celor care îi cunosc puterea vindecătoare. {DV 141.2}

„Duhul Domnului, Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.” (Isaia 61, 1.)

Când Hristos i-a trimis pe ucenici cu solia Evangheliei, credința în Dumnezeu și în Cuvântul Său aproape că dispăruse din lume. În poporul evreu, care mărturisea că se bucură de o cunoaștere a lui Iehova, Cuvântul Său fusese dat la o parte pentru tradiție și speculații omenești. Ambiția egoistă, iubirea de paradă a lăudăroșeniei și lăcomia după orice câștig stăpâneau gândurile oamenilor. Așa cum dispăruse respectul față de Dumnezeu, tot așa dispăruse și compasiunea față de oameni. Egoismul era principiul conducător, iar Satana lucra după placul lui în atmosfera de mizerie și degradare a neamului omenesc. {DV 142.1}

Agenții satanici au pus stăpânire pe oameni. Trupurile ființelor omenești, făcute ca vase în care să locuiască Dumnezeu, au devenit lăcașuri ale demonilor. Simțurile, nervii, organele oamenilor erau împinse de către agenți supranaturali înspre îngăduința celor mai murdare patimi. Pe fețele oamenilor era imprimată chiar pecetea demonilor. Înfățișarea lor reflecta expresia legiunilor răului, de care erau posedați. {DV 142.2}

Și care este situația din lume astăzi? Nu este credința în Biblie aproape nimicită de către „critica înaltă” și speculațiile zilelor noastre, așa cum a fost distrusă de către tradiție și „rabinism” în zilele lui Hristos? Nu au lăcomia, ambiția și iubirea de plăceri o înrâurire la fel de puternică asupra inimilor oamenilor acum ca și atunci? În lumea care-și spune creștină, chiar în bisericile care mărturisesc că sunt ale lui Hristos, cât de puțini sunt conduși de principii creștine! În cercurile de afaceri, în cele sociale, familiale și chiar religioase — cât de puțini fac din învățăturile lui Hristos regula de viețuire zilnică! Nu este adevărat că „mântuirea a stat deoparte; ... neprihănirea nu poate să se apropie; ... și cel ce se depărtează de rău este jefuit”? (Isaia 59, 14.15.) {DV 142.3}

Trăim în mijlocul unei „epidemii infracționale”, care îi uluiește pe oamenii înțelepți, temători de Dumnezeu, oriunde s-ar afla. Stricăciunea generală este prea mare pentru ca

pana omenească să o poată descrie. Fiecare zi aduce ştiri proaspete cu privire la dispute politice, mită şi înşelăciune. Fiecare zi îşi desfăşoară bilanţul sfâşietor al violenţei şi nelegiuirii, al indiferenţei faţă de suferinţa umană, al distrugerii brutale şi pline de cruzime a vieţii omeneşti. Fiecare zi este o nouă mărturie despre creşterea nebuniei, înmulţirea crimelor şi sinuciderilor. Cine se poate îndoi că agenţii satanici se află la lucru printre oameni, extinzându-şi activitatea de distragere şi corupere a minţii, de întinare şi distrugere a corpului? {DV 142.4}

Iar în timp ce lumea este plină de aceste rele, Evanghelia este prea adesea prezentată într-un spirit de asemenea indiferenţă, încât nu impresionează decât într-o mică măsură conştiinţele sau vieţile oamenilor. Pretutindeni există inimi care strigă pentru a primi ceea ce le lipseşte. Ele tânjesc după o putere care să le dea stăpânire asupra răului, o putere care să-i elibereze din legăturile răului, o putere care să le dea sănătate, viaţă şi pace. Mulţi care au cunoscut odată puterea Cuvântului lui Dumnezeu au locuit acolo unde nu există o recunoaştere a lui Dumnezeu şi tânjesc după prezenţa divină. {DV 143.1}

Lumea are nevoie astăzi de ceea ce a avut nevoie şi acum o mie nouă sute de ani — o descoperire a lui Hristos. Se cere o mare lucrare de reformă, şi numai prin harul lui Hristos se poate împlini această lucrare de vindecare — fizică, mintală şi spirituală. {DV 143.2}

Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El şi-a arătat simpatia faţă de ei, a îngrijit de nevoile lor şi le-a câştigat încrederea. Apoi le-a spus: „Urmaţi-Mă!” {DV 143.3}

Este nevoie să ne apropiem de oameni prin eforturi personale. Dacă am petrece mai puţin timp predicând şi mai mult timp în lucrare personală de slujire, s-ar vedea rezultate mai mari. Celor săraci trebuie să li se uşureze povara, cei bolnavi să fie îngrijiţi, cei întristaţi şi cei care au pierdut pe cineva drag să fie mângâiaţi, cei neştiutori instruiţi, cei lipsiţi de experienţă sfătuiţi. Trebuie să plângem cu cei care plâng şi să ne bucurăm cu cei care se bucură. Însoţită de puterea de convingere, de puterea rugăciunii şi de puterea iubirii lui Dumnezeu, această lucrare nu va fi şi nici nu poate fi lipsită de roade. {DV 143.4}

Ar trebui să ne amintim necontenit că lucrarea misionarului medical este aceea de a îndrepta atenţia bărbaţilor şi femeilor bolnavi de păcat către Omul de pe Calvar, care ridică păcatele lumii. Privindu-L, ei vor fi schimbaţi după asemănarea Sa. Trebuie să-i încurajăm pe cei bolnavi şi suferinzi să privească înspre Isus şi să trăiască. Lucrătorii să-L prezinte pe Hristos, Marele Medic, neîncetat înaintea celor cărora boala trupului şi sufletului le-a provocat descurajare. Puneţi-i să privească înspre Acela care poate vindeca atât boala fizică, cât şi cea spirituală. Spuneţi-le despre Acela care este mişcat de înţelegerea neputinţelor noastre. Încurajaţi-i să se lase în grija Celui care şi-a dat viaţa pentru ca ei să poată avea viaţa veşnică. Vorbiţi despre iubirea Sa; spuneţi despre puterea Sa de a mântui. {DV 144.1}

Aceasta este înalta datorie și prețiosul privilegiu al misionarului medical. Iar lucrarea personală pregătește adesea calea pentru aceasta. Adesea, Dumnezeu ajunge la inimi prin eforturile noastre, pentru a le ușura suferința fizică. {DV 144.2}

Lucrarea misionarului medical este lucrarea de pionierat a Evangheliei. În lucrarea de propovăduire a Cuvântului și în cea misionară medicală, Evanghelia trebuie să fie predicată și trăită. {DV 144.3}

Aproape în orice comunitate există mulți care nu ascultă predicarea Cuvântului lui Dumnezeu sau nu participă la nici un serviciu religios. Pentru ca Evanghelia să ajungă la ei, trebuie să fie dusă în familiile lor. Deseori, ușurarea durerilor fizice este singura cale prin care pot fi abordați. Infirmierele misionare, care îi îngrijesc pe cei bolnavi și ușurează strâmtorarea în care se găsesc cei săraci, vor găsi multe ocazii de a se ruga împreună cu ei, de a le citi din Cuvântul lui Dumnezeu și de a le vorbi despre Mântuitorul. Ele se pot ruga cu și pentru cei lipsiți de ajutor, care nu au tăria voinței de a-și controla poftele degradate de pasiune. Ele pot aduce o rază de speranță în viețile celor înfrânți și deznădăjduiți. Iubirea lor altruistă, manifestată în fapte de bunătate dezinteresată, vor face ca acestor suferinzi să le fie mai ușor să creadă în dragostea lui Hristos. {DV 144.4}

Mulți nu au deloc credință în Dumnezeu și și-au pierdut încrederea în oameni. Dar ei apreciază dovezile de simpatie și ajutorul primit. Văzând pe unul care nu urmărește lauda pământească sau răsplata intrând în căminele lor, slujindu-le celor bolnavi, hrănindu-i pe cei înfometați, îmbrăcându-i pe cei dezbrăcați, mângâindu-i pe cei triști și îndrumându-i pe toți către Acela a cărui iubire și milă lucrătorul uman nu face decât s-o vestească — văzând aceasta, inimile lor sunt atinse. Recunoștința se înalță din sufletele lor. Credința se aprinde. Ei văd că Dumnezeu are grijă de ei și sunt pregătiți să asculte când Cuvântul Său este deschis. {DV 145.1}

Fie că sunt misionari în străinătate, fie că se află în câmpul misionar de acasă, atât bărbații, cât și femeile vor avea acces mult mai degrabă la inimile oamenilor și vor fi cu mult mai folositori dacă sunt în stare să le slujească celor bolnavi. Femeile care merg ca misionari în ținuturi păgâne pot găsi în acest fel ocazia de a vesti Evanghelia femeilor din aceste țări, când orice altă cale de acces este închisă. Toți lucrătorii Evangheliei ar trebui să știe cum să aplice tratamentele simple care fac atât de mult pentru ușurarea durerii și îndepărtarea bolii. {DV 145.2}

Învățând principiile sănătății

Lucrătorii Evangheliei ar trebui, de asemenea, să fie în stare să dea instrucțiuni în ce privește principiile unei viețuiri sănătoase. Boala se află pretutindeni și multe cazuri pot fi prevenite dând atenție legilor sănătății. Oamenii au nevoie să vadă care sunt urmările respectării principiilor sanitare asupra bunăstării lor fizice, atât pentru viața aceasta, cât și

pentru aceea ce va veni. Ei trebuie să fie conștientizați în privința vasului omenesc care a fost pregătit de Creatorul lor, ca să fie locul în care să poată locui El și peste care să fim administratori credincioși. Trebuie să fie impresionați de adevărul cuprins în cuvintele Sfintei Scripturi: {DV 146.1}

„Căci noi suntem templul Dumnezeului Celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu».” (2 Corinteni 6, 16.) {DV 146.2}

Mii de oameni au nevoie și ar primi cu bucurie instrucțiuni cu privire la metodele simple de tratare a celor bolnavi — metode care să ia locul consumului de medicamente otrăvitoare. Este o mare nevoie de învățătură în ce privește reforma alimentară. Obiceiurile greșite de a mânca și de a folosi alimente nesănătoase nu sunt răspunzătoare doar într-o mică măsură pentru necumpătare, crime și nenorocirile care sunt un blestem pentru lume. {DV 146.3}

Când dați învățătură despre principiile sănătății, păstrați viu înaintea minții marele obiectiv al reformei — că scopul său este de a asigura cea mai înaltă dezvoltare a corpului, minții și sufletului. Arătați că legile naturii corpului nostru, fiind date de Dumnezeu, există pentru binele nostru; că supunerea față de ele aduce fericirea în această viață și ajută în pregătirea pentru viața viitoare. {DV 146.4}

Îndrumați-i pe oameni să studieze manifestarea iubirii și înțelepciunii lui Dumnezeu în lucrările naturii umane. Îndrumați-i să studieze acel organism minunat, cel omenesc, și legile de care este guvernat. Aceia care văd dovezile iubirii lui Dumnezeu, care înțeleg ceva din înțelepciunea și bunătatea care rezultă din legile Sale și care văd rezultatele ascultării vor ajunge să privească datoriile și obligațiile lor dintr-un punct de vedere complet diferit. În loc să considere păzirea legilor sănătății ca o chestiune de sacrificiu sau tăgăduire de sine, ei o vor privi ca pe ceea ce este, de fapt, o neprețuită binecuvântare. {DV 147.1}

Fiecare lucrător al Evangheliei ar trebui să simtă că a instrui pe oameni în principiile vieții sănătoase este o parte din lucrarea ce i s-a încredințat. Este mare nevoie de această lucrare, iar lumea este deschisă pentru ea. {DV 147.2}

Există pretutindeni o tendință ca lucrarea organizațiilor să înlocuiască efortul individual. Înțelepciunea omenească tinde spre concentrare, centralizare, spre construirea unor mari biserici și instituții. Mulțimile lasă lucrarea de binefacere în grija instituțiilor și organizațiilor; ei își scuză prin acest lucru lipsa de legătură cu lumea, iar inimile lor se răcesc. Devin preocupați de ei înșiși și ajung nepăsători. Iubirea de Dumnezeu și de oameni moare în suflet. {DV 147.3}

Hristos încredințează urmașilor Săi o lucrare individuală — o lucrare care nu poate fi înfăptuită prin procură. Slujirea celor bolnavi și celor săraci, vestirea Evangheliei celor

pierduți nu trebuie lăsate în seama comitetelor sau organizațiilor de binefacere. Răspunderea individuală, efortul individual, sacrificiul personal, aceasta este cerința Evangheliei. {DV 147.4}

„Ieși la drumuri și la garduri și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre", este porunca lui Hristos, „ca să mi se umple casa." (Luca 14, 23.) El îi aduce pe oameni în contact cu aceia pe care caută să-i binecuvânteze. „Să aduci în casa ta pe nenorociții fără adăpost", spune El. „Dacă vezi pe un om gol, acoperă-l". „Își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoșa." (Isaia 58, 7; Marcu 16, 18.) Prin contact direct, prin slujire personală trebuie împărtășite binecuvântările Evangheliei. {DV 147.5}

Când a dăruit lumină poporului Său din vechime, Dumnezeu nu a lucrat în mod exclusiv printr-o clasă socială anume. Daniel era un prinț din Iuda. Și Isaia era descendent regal. David a fost un păstor, Amos a fost văcar, Zaharia rob în Babilon, Elisei lucrător al pământului. Domnul a ridicat ca reprezentanți ai Săi profeți și prinți, dintre cei nobili și cei de condiție umilă, și i-a învățat adevărurile pe care urma să le dea lumii. {DV 148.1}

Fiecărui om care devine părtaș al harului, Domnul îi încredințează o lucrare pentru alții. Trebuie să stăm fiecare în locul nostru, cu sarcina ce ne revine, zicând: „Iată-mă, trimite-mă." (Isaia 6, 8.) Răspunderea stă asupra tuturor — asupra slujitorului Cuvântului, infirmierei misionare, medicului creștin, creștinului de rând, fie el comerciant sau fermier, jurist sau mecanic. Este lucrarea noastră aceea de a le descoperi oamenilor Evanghelia mântuirii lor. Orice întreprindem ar trebui să servească drept mijloc pentru atingerea acestui scop. {DV 148.2}

Aceia care primesc lucrarea ce le-a fost încredințată nu vor fi numai o binecuvântare pentru alții, ci vor fi ei înșiși binecuvântați. Conștiinciozitatea datoriei pe care o duc cu bine la îndeplinire va avea o influență directă asupra propriilor lor suflete. Cel disperat va uita de disperarea sa, cel slab va deveni puternic, cel neștiutor va deveni cunoscător și toți vor găsi un ajutor nesecat în Acela care i-a chemat. {DV 148.3}

Biserica lui Hristos este organizată în vederea slujirii. Deviza ei este cuvântul „lucrare". Membrii săi sunt ostași care trebuie pregătiți pentru luptă, sub conducerea Căpeteniei mântuirii lor. Slujitorii creștini, medicii, învățătorii au o lucrare mai mare decât au crezut mulți. Ei nu au numai datoria de a sluji poporului, ci și de a-i învăța pe oameni cum să lucreze. Ei nu trebuie doar să dea învățătură în ce privește principiile corecte, ci să-i educe pe ascultătorii lor să împărtășească și altora aceste principii. Adevărul care nu este trăit, care nu este comunicat, își pierde puterea dătătoare de viață, virtuțile sale vindecătoare. Binecuvântarea sa poate fi reținută numai în măsura în care este dată și altora. {DV 148.4}

Monotonia serviciului nostru divin trebuie să înceteze. Fiecare membru al bisericii trebuie să fie angajat într-un sector de slujire pentru Maestru. Unii nu pot face atât de mult

ca alții, însă fiecare ar trebui să-și dea toată silința pentru a respinge avalanșa de boli și nenorociri care se revarsă asupra lumii noastre. Mulți ar dori să lucreze, dacă ar fi învățați cum să înceapă. Ei trebuie să fie instruiți și încurajați. {DV 149.1}

Fiecare biserică ar trebui să fie o școală de pregătire a lucrătorilor creștini. Membrii ei ar trebui să fie învățați cum să facă ședințe de lecturi biblice, cum să conducă și să predea la școala de Sabat, cum să-i ajute cel mai bine pe cei săraci și să îngrijească de cei bolnavi, cum să lucreze pentru cei neconvertiți. Ar trebui să existe școli sanitare, școli de gastronomie și cursuri în diverse domenii ale lucrării de ajutorare creștină. N-ar trebui doar să se predea, ci să se lucreze efectiv sub supravegherea unor instructori experimentați. Învățătorii să deschidă calea, lucrând în mijlocul poporului, iar ceilalți, alăturându-li-se, vor învăța din exemplul dat de aceștia. Exemplul este mai valoros decât multe precepte. {DV 149.2}

Toți să-și cultive puterile fizice și mintale la capacitatea lor maximă, pentru a putea lucra pentru Dumnezeu acolo unde îi va chema providența Sa. Același har care a venit de la Hristos la Pavel și Apolo, și i-a consacrat ca somități pe tărâm spiritual, va fi oferit astăzi creștinilor misionari devotați. Dumnezeu dorește ca fiii Săi să aibă discernământ și cunoștințe, pentru ca slava Sa să poată fi descoperită în lumea noastră cu o claritate și o putere imposibil de trecut cu vederea. {DV 149.3}

Lucrătorii educați, care sunt consacrați lui Dumnezeu, pot sluji în mult mai multe feluri și pot efectua o lucrare mult mai extinsă decât aceia care sunt needucați. Disciplina minții lor îi plasează pe un teren avantajos. Însă și aceia care nu au nici talente mari, nici o educație prea înaltă pot lucra acceptabil pentru alții. Dumnezeu îi va folosi pe acei bărbați care doresc să fie folosiți. Nu persoanele cele mai strălucite și cele mai talentate sunt acelea a căror lucrare produce rezultatele cele mai mari și mai trainice. Este nevoie de bărbați și femei care au auzit o solie din cer. Cei mai eficienți lucrători sunt aceia care dau curs invitației: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine.” (Matei 11, 29.) {DV 150.1}

Misionarii inimoși sunt cei de care este nevoie. Cel a cărui inimă o atinge Dumnezeu este umplut de o dorință arzătoare, îndreptată către aceia care n-au cunoscut niciodată iubirea Sa. Condiția lor îl umple cu un simțământ al nenorocirii acestora pe care îl resimte personal. Luându-și propria viață în mâini, el pornește ca sol trimis și inspirat de cer, pentru a înfăptui o lucrare la care pot coopera și îngerii. {DV 150.2}

Dacă aceia cărora Dumnezeu le-a încredințat talente intelectuale mari folosesc aceste daruri într-un scop egoist, ei vor fi lăsați, după o perioadă de încercare, să urmeze propria lor cale. Dumnezeu îi va primi pe bărbații care nu par să fie atât de bogat înzestrați, care nu prea au încredere în ei înșiși, și îi va face tari pe cei slabi, pentru că ei au încredere că El va face ceea ce ei înșiși nu pot săvârși. Dumnezeu va accepta serviciul făcut din toată inima și va îndrepta El Însuși deficiențele. {DV 150.3}

Adesea, Domnul și-a ales colaboratorii dintre bărbații care au avut ocazia să obțină numai o educație școlară limitată. Acești oameni și-au folosit puterile cu cea mai mare sârguință, iar Domnul a răsplătit fidelitatea lor în lucrarea Sa, zelul și setea lor de cunoaștere. El a fost martor când ei au vărsat lacrimi și le-a auzit rugăciunile. Așa cum binecuvântările Sale au venit asupra robilor de la curțile Babilonului, tot așa dă El înțelepciune și cunoștințe lucrătorilor Săi de astăzi. {DV 150.4}

Prin harul lui Hristos, bărbații cărora le lipsea educația primită în sistemul de învățământ, și care erau umili ca poziție socială, au avut uneori un succes minunat în lucrarea de câștigare de suflete pentru El. Secretul succesului a fost încrederea lor în Dumnezeu. Ei au învățat zilnic de la Acela care este minunat la sfat și puternic ca nimeni altul. {DV 151.1}

Asemenea lucrători trebuie să fie încurajați. Domnul îi aduce în legătură cu cei care se bucură de înzestrări superioare, pentru a umple golurile lăsate de alții. Agerimea lor de a vedea ce e de făcut, disponibilitatea lor de a-i ajuta pe cei în nevoie, cuvintele și faptele lor pline de bunătate deschid uși care aduc mult folos, uși care altfel ar rămâne închise. Ei se apropie de cei aflați în necaz, iar influența convingătoare a cuvintelor lor are puterea de a atrage multe suflete tremurătoare către Dumnezeu. Lucrarea lor arată ce-ar putea face mii de alți oameni numai dacă ar vrea. {DV 151.2}

O viață mai largă

Nimic nu va trezi un zel plin de jertfire de sine, nu va lărgi și întări caracterul într-o așa măsură ca angajarea în lucrarea pentru alții. Mulți dintre cei ce mărturisesc că sunt creștini, căutând legături în cadrul bisericii, se gândesc numai la ei înșiși. Ei doresc să se bucure de tovărășie în sânul bisericii și de grijă pastorală. Devin membri ai unor biserici mari și prospere și se mulțumesc să facă puțin pentru alții. În acest fel, ei își răpesc cele mai prețioase binecuvântări. Mulți ar avea un mare câștig dacă și-ar sacrifica prieteniile lor plăcute, care îi conduc la comoditate. Ei trebuie să meargă acolo unde este nevoie de descătușarea energiei lor în lucrarea creștină și unde pot învăța să poarte răspunderi. {DV 151.3}

„Purtați-vă sarcinile unii altora, şi veți împlini astfel legea lui Hristos.” (Galateni 6, 2.)

Copacii care sunt înghesuiți unii într-alții nu cresc sănătoși și puternici. Grădinarul îi replantează, pentru ca aceștia să aibă spațiu pentru a se putea dezvolta. O lucrare similară va fi folositoare pentru mulți membri din bisericile mari. Ei au nevoie să fie aduși acolo unde vor fi chemați să depună un efort creștin activ. Ei își pierd viața spirituală, devenind niște pigmei ineficienți, din pricina lipsei de lucrare jertfitoare de sine pentru alții. Replantați într-un anumit câmp misionar, ei ar crește puternici și viguroși. {DV 152.1}

Dar nimeni nu trebuie să aștepte până când este chemat în vreun câmp aflat departe, înainte să înceapă să-i ajute pe alții. Uși pentru slujire se deschid pretutindeni. Toți cei din jur au nevoie de ajutorul nostru. Văduva, orfanul, cel bolnav și cel muribund, cel îndurerat și cel descurajat, cel neștiutor și cel de la periferia societății, toți aceștia se găsesc pretutindeni. {DV 152.2}

Ar trebui să simțim că este datoria noastră specială aceea de a lucra pentru cei ce trăiesc în vecinătatea noastră. Studiați modul în care puteți să-i ajutați cel mai bine pe cei care nu manifestă nici un interes pentru lucrurile religioase. Când vă vizitați prietenii și vecinii, arătați-vă interesul atât pentru bunăstarea lor spirituală, cât și pentru cea vremelnică. Vorbiți-le despre Hristos ca Mântuitor care iartă păcatul. Invitați-vă vecinii acasă și citiți împreună cu ei din prețioasa Biblie și din cărți care îi explică adevărurile. Invitați-i să vi se alăture în cântare și rugăciune. Însuși Hristos va fi prezent la aceste mici adunări, după cum a făgăduit, iar inimile vor fi atinse de harul Său. {DV 152.3}

Membrii bisericii ar trebui să se autoeduce să facă această lucrare. Acest lucru este la fel de vital ca și salvarea sufletelor aflate în întuneric, în țări străine. În timp ce unii simt povara pentru sufletele aflate departe, mulți dintre cei care stau acasă ar trebui să simtă povara sufletelor prețioase care trăiesc în jurul lor și să lucreze tot atât de sârguincios pentru mântuirea lor. {DV 152.4}

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19, 10.)

Mulți regretă că duc o viață îngustă. Dar ei înșiși ar putea să-și facă viața mai plină și mai influentă, dacă ar dori aceasta. Aceia care îl iubesc pe Isus cu inima, mintea și sufletul și pe aproapele lor ca pe ei înșiși au un câmp larg în care să-și folosească talentul și influența. {DV 153.1}

Ocaziile mărunte

Nimeni să nu treacă pe lângă ocaziile mărunte pentru a căuta o lucrare mai mare. Ai putea să înfăptuiești bine mica lucrare, dar să eșuezi teribil încercând s-o faci pe cea mare și să te descurajezi. Făcând cu hotărâre ceea ce găsești de făcut, vei dezvolta aptitudini pentru o lucrare mai mare. Disprețuind ocaziile zilnice, neglijând lucrurile mărunte aflate la îndemână, mulți ajung ofiliți și neroditori. {DV 153.2}

Să nu depindeți de ajutorul omenesc. Priviți dincolo de ființele umane, către Acela hotărât de Dumnezeu să poarte durerile noastre, să ducă suferințele noastre și să îngrijească de nevoile noastre. Dându-I crezare lui Dumnezeu, începeți oriunde găsiți o lucrare de făcut și înaintați cu credință nestrămutată. Credința în prezența lui Hristos este cea care dă tărie și statornicie. Lucrați în mod dezinteresat, dându-vă toată osteneala, cu o energie mereu crescândă. {DV 153.3}

„Isus a răspuns: „Tu zici: «Dacă poți!»... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!” (Marcu 9, 23.)

În câmpurile unde condițiile sunt atât de neplăcute și descurajante, încât mulți nu doresc să meargă acolo, s-au produs schimbări remarcabile prin eforturile lucrătorilor jertfitori de sine. Ei au trudit cu răbdare și perseverență, fără a se bizui pe puterea omenească, ci pe Dumnezeu, iar harul Său i-a susținut. Binele care a fost astfel înfăptuit nu va fi cunoscut niciodată în această lume, însă, în lumea măreață ce va urma, vor fi văzute rezultate binecuvântate. {DV 153.4}

Misionari care se întrețin singuri

Misionarii care se întrețin singuri pot lucra cu succes în multe locuri. Ca misionar independent a lucrat apostolul Pavel, pentru răspândirea cunoașterii lui Hristos în întreaga lume. Deși predica zilnic Evanghelia în marile orașe din Asia și Europa, el lucra la atelierul unui meșteșugar, pentru întreținerea sa și a tovarășilor săi. Cuvintele de despărțire adresate prezbiterilor din Efes, care arătau ce fel de muncă presta, conțin lecții prețioase pentru fiecare lucrător al Evangheliei: {DV 154.1}

„Știți cum m-am purtat cu voi în toată vremea.”, a zis el.... „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case.... N-am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva. Singuri știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine. În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuși a zis: «Este mai ferice să dai decât să primești».” (Faptele Apostolilor 20, 18-35.) {DV 154.2}

Astăzi, dacă ar fi pătrunși de același spirit al jertfirii de sine, mulți ar putea face o lucrare bună într-un mod asemănător. În lucrarea evanghelistică, să pornească împreună câte doi sau mai mulți. Să-i viziteze pe oameni, rugându-se, cântând, dând învățătură, explicând Scripturile și slujind celor bolnavi. Unii se pot întreține ca librari ambulanți1, alții, asemenea apostolului, pot practica o anumită meserie sau pot depune eforturi în alte tipuri de munci. În timp ce înaintează în acea lucrare, dându-și seama de neputința lor, dar depinzând cu umilință de Dumnezeu, ei câștigă o experiență binecuvântată. Domnul Isus merge înaintea lor, iar ei găsesc favoare și ajutor printre cei bogați și printre cei săraci. {DV 154.3}

Cei care s-au pregătit pentru lucrare misionară medicală pentru alte țări ar trebui să fie încurajați să meargă fără nici o întârziere acolo unde cred că pot lucra și să înceapă să muncească printre cei din acel popor, învățându-le limba în timp ce lucrează. Foarte curând, ei vor fi în stare să predice adevărurile simple din Cuvântul lui Dumnezeu. {DV 155.1}

Este nevoie în întreaga lume de soli ai îndurării. Familii creștine sunt chemate să meargă în comunități care se află în întuneric și eroare, să meargă în câmpuri din străinătate, să afle

care sunt nevoile semenilor lor și să lucreze pentru cauza Maestrului. Dacă asemenea familii s-ar stabili în locurile întunecate ale pământului, locuri în care oamenii sunt învăluiți în negură spirituală, și ar lăsa ca lumina lui Hristos să strălucească prin ei, ce lucrare nobilă s-ar înfăptui! {DV 155.2}

Această lucrare reclamă jertfire de sine. În timp ce mulți așteaptă ca toate obstacolele să fie îndepărtate, lucrarea pe care ar putea-o face rămâne nefăcută și mulțimi de oameni mor fără nădejde și fără Dumnezeu. Unii, de dragul avantajelor comerciale sau pentru a dobândi date științifice, se vor aventura în regiuni în care nu sunt așezări omenești și vor îndura cu bucurie sacrificii și greutăți; dar, de dragul semenilor lor, cât de puțini sunt gata să meargă împreună cu familiile lor în regiunile care au nevoie de Evanghelie! {DV 156.1}

Să ajungem la oameni, oriunde ar fi ei și oricare ar fi condiția și poziția lor socială, și să-i ajutăm în orice mod posibil — aceasta este slujire adevărată. Printr-un asemenea efort, puteți câștiga inimi și deschide o ușă înaintea sufletelor care pier. {DV 156.2}

În tot timpul lucrării voastre, amintiți-vă că sunteți legați de Hristos, că sunteți o parte din marele plan de răscumpărare. Iubirea lui Hristos trebuie să curgă în viața voastră într-un șuvoi vindecător, dătător de viață. În timp ce căutați să-i trageți pe alții în cercul iubirii Sale, faceți în așa fel încât puritatea exprimării voastre, altruismul slujirii voastre, bucuria ce strălucește pe înfățișarea voastră să dea mărturie despre puterea harului Său. Aduceți înaintea lumii o reprezentare a Sa de o asemenea puritate și neprihănire, încât oamenii să-L privească în toată frumusețea Sa. {DV 156.3}

Este aproape nefolositor să încercăm să-i reformăm pe alții, atacând ceea ce noi am putea privi ca fiind obiceiuri greșite. Rezultatele unor asemenea eforturi aduc adesea mai mult rău decât bine. În discuția Sa cu femeia samariteancă, în loc să disprețuiască fântâna lui Iacov, Hristos a prezentat ceva mai bun. „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau», tu ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie.” (Ioan 4, 10.) El a deviat discuția către comoara pe care o avea de oferit, dându-i femeii ceva mai bun decât ceea ce avea ea, chiar apa vie, bucuria și nădejdea Evangheliei. {DV 156.4}

Aceasta este o ilustrație a modului în care trebuie să lucrăm. Trebuie să le oferim oamenilor ceva mai bun decât ceea ce au ei, însăși pacea lui Hristos, care depășește orice înțelegere. Trebuie să le spunem despre Legea sfântă a lui Dumnezeu, transcrierea caracterului Său și o expresie a ceea ce El dorește să devenim. Arătați-le cum slava nepieritoare a cerului este infinit superioară bucuriilor și plăcerilor fugare ale lumii. Spuneți-le despre libertatea și odihna pe care le pot afla în Mântuitorul. „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete.” (Ioan 4, 14), a declarat El. {DV 157.1}

Înălțați-L pe Isus, strigând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.) Numai El poate satisface dorința fierbinte a inimii și poate da pace sufletului. {DV 157.2}

Dintre toți oamenii din lume, reformatorii ar trebui să fie cei mai dezinteresați, cei mai blânzi, cei mai politicoși. În viețile lor, ar trebui să se vadă adevărata bunătate a faptelor dezinteresate. Lucrătorul care dă pe față lipsă de amabilitate, care arată nerăbdare față de neștiința sau îndărătnicia altora, care vorbește precipitat sau acționează fără să reflecteze mai întâi, poate închide ușa inimilor, încât să nu mai poată ajunge niciodată la ele. {DV 157.3}

Așa cum roua și ploile liniștite cad asupra plantelor care se ofilesc, tot așa de blânde să fie și cuvintele voastre, când căutați să-i scoateți pe oameni din întunericul în care se află. Planul lui Dumnezeu este ca mai întâi să atingă inima. Trebuie să rostim adevărul cu iubire, având încredere că El îi va da putere pentru transformarea vieții. Duhul Sfânt va lipi de suflet cuvântul care este rostit cu iubire. {DV 157.4}

Din fire, suntem egocentrici și prea siguri de noi înșine. Dar, când învățăm lecțiile pe care Hristos dorește să ni le predea, devenim părtași ai naturii Sale; din acel moment, trăim viața Sa. Exemplul minunat al lui Hristos, blândețea de neegalat cu care a pătruns în sentimentele altora, plângând cu cei care plângeau, bucurându-Se cu cei care se bucurau, trebuie să aibă o influență profundă asupra caracterului tuturor celor care Îl urmează cu sinceritate. Prin cuvinte și fapte pline de bunătate, ei vor încerca să netezească drumul pentru picioarele obosite. {DV 157.5}

„Domnul Dumnezeu, mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez printr-un cuvânt spus la vreme2 celui oboist.” (Isaia 50, 4.) {DV 158.1}

Toți cei din jurul nostru sunt suflete rănite. Le putem găsi aici, acolo, pretutindeni. Să-i descoperim pe acești suferinzi și să le spunem un cuvânt la vreme, pentru a le mângâia inimile. Să fim întotdeauna canale prin care vor curge apele înviorătoare ale compasiunii. {DV 158.2}

În toate legăturile pe care le stabilim cu alții, trebuie să ne amintim că în experiența altora există capitole ascunse de privirea muritorilor. Pe paginile memoriei există istorii triste, care sunt păzite cu sfințenie de ochi curioși. Acolo sunt înregistrate bătălii lungi, grele, cu împrejurările lor apăsătoare, poate necazuri în viața de familie, care slăbesc zi de zi curajul, încrederea și credința. Cei care duc bătălia vieții în condiții foarte nefavorabile pot fi întăriți și încurajați prin mici atenții, care nu costă decât efortul de a iubi. Pentru astfel de persoane, faptul de a-și simți mâna prinsă întru ajutor de către un prieten adevărat valorează mai mult decât aur sau argint. Cuvintele pline de bunătate sunt tot atât de binevenite ca și zâmbetul îngerilor. {DV 158.3}

Există mulțimi de oameni care se luptă cu sărăcia, fiind siliți să trudească din greu pentru o plată mică și incapabili să-și asigure mai mult decât strictul necesar al vieții. Munca grea și lipsurile, fără vreo speranță că i-ar aștepta și lucruri mai bune, fac ca povara să le fie foarte grea. Când durerea și boala se alătură acestora, povara este aproape insuportabilă. Epuizați de griji și apăsați, ei nu știu încotro să apuce pentru a fi ușurați. Compătimiți-i, fiindu-le aproape în încercări, necazuri și dezamăgiri. Acest lucru vă va deschide calea pentru a-i ajuta. Vorbiți-le despre făgăduințele lui Dumnezeu, rugați-vă cu și pentru ei, inspirați-le nădejde. {DV 158.4}

Cuvintele de înviorare și încurajare rostite atunci când sufletul este bolnav, iar pulsul curajului este scăzut — acestea sunt privite de Mântuitorul ca fiind spuse către El Însuși. Când inimile sunt înviorate, îngerii cerești privesc, aprobând încântați. {DV 159.1}

Veac după veac, Domnul a încercat mereu să trezească în sufletele oamenilor sentimentul frăției lor divine. Fiți împreună lucrători cu El! În timp ce neîncrederea și înstrăinarea cuprind întreaga lume, ucenicii lui Hristos trebuie să dea pe față acel spirit care domnește în ceruri. {DV 159.2}

Vorbiți așa cum ar vorbi El, purtați-vă așa cum S-ar purta El. Descoperiți neîncetat farmecul caracterului Său. Descoperiți acea bogăție a iubirii care stă la baza tuturor învățăturilor Sale și a tuturor raporturilor Sale cu oamenii. Cei mai umili lucrători, cooperând cu Hristos, pot atinge corzi ale căror vibrații vor răsuna până la marginile pământului și se vor aduna într-un cânt ce va străbate veacurile nesfârșite. {DV 159.3}

Inteligențele cerești așteaptă să coopereze cu uneltele omenești, pentru a putea descoperi lumii ce pot deveni ființele umane și, prin unirea cu divinul, ce poate fi înfăptuit pentru salvarea sufletelor care sunt gata să piară. Nu există nici o limită a măsurii în care poate fi folositor cineva care, punând eul deoparte, face loc lucrării Duhului Sfânt asupra inimii sale și duce o viață pe deplin consacrată lui Dumnezeu. Toți cei care se consacră trup, suflet și spirit în slujba Sa vor primi în mod constant noi înzestrări cu puteri fizice, mintale și spirituale. Rezervele inepuizabile ale cerului le stau la dispoziție. Hristos le dă suflarea propriului Său Duh, viața propriei Sale vieți. Duhul Sfânt pune la lucru cele mai înalte puteri ale Sale în minte și inimă. Prin harul dat nouă, putem dobândi biruințe care, din pricina părerilor noastre eronate, preconcepute, a defectelor de caracter și a puținei noastre credințe, au părut imposibile. {DV 159.4}

Cel care se oferă cu totul Domnului spre slujire, fără a reține nimic, primește putere pentru atingerea unor rezultate nemăsurat de mari. Dumnezeu va face lucruri mari pentru aceștia. El va lucra asupra minților oamenilor, astfel încât chiar în această lume se va vedea în viețile lor o împlinire a făgăduinței stării lor viitoare. {DV 160.1}

„Pustia şi ţara fără apă se vor bucura;
pustietatea se va înveseli, şi va înflori ca trandafirul;
se va acoperi cu flori, şi va sări de bucurie,

cu cântece de veselie şi strigăte de biruinţă,
căci i se va da slava Libanului,
strălucirea Carmelului şi a Saronului.
Vor vedea slava Domnului,
măreţia Dumnezeului nostru." {DV 160.2}

„Întăriţi mâinile slăbănogite,
şi întăriţi genunchii care se clatină.
Spuneţi celor slabi de inimă: «Fiţi tari, şi nu vă temeţi:
Iată Dumnezeul vostru!»"... {DV 160.3}

„Atunci se vor deschide ochii orbilor,
se vor deschide urechile surzilor;
atunci şchiopul va sări ca un cerb
şi limba mutului va cânta de bucurie;
căci în pustie vor ţâşni ape,
şi în pustietate pâraie;
marea de nisip se va preface în iaz şi
pământul uscat în izvoare de apă...." {DV 160.4}

„Acolo se va croi o cale, un drum,
care se va numi Calea cea sfântă:
nici un om necurat nu va trece pe ea,
ci va fi numai pentru cei sfinţi;
cei ce vor merge pe ea, chiar şi cei fără minte,
nu vor putea să se rătăcească." {DV 160.5}

„Pe calea aceasta nu va fi nici un leu,
şi nici o fiară sălbatică nu va apuca pe ea,
nici nu va fi întâlnită pe ea,
ci cei răscumpăraţi vor umbla pe ea.
Cei izbăviţi de Domnul se vor întoarce,
şi vor merge spre Sion cu cântece de biruinţă.
O bucurie veşnică le va încununa capul, veselia şi bucuria,
îi vor apuca iar durerea şi gemetele vor fugi."

(Isaia 35, 1-10.) {DV 160.6}

CAPITOLUL 10. AJUTÂNDU-I PE CEI ISPITIȚI

„Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți unul pe celălalt.”

Hristos ne-a iubit nu pentru că noi L-am fi iubit mai înainte, ci, „pe când eram noi păcătoși”, El a murit pentru noi. El nu ne tratează după cum am merita. Deși după păcatele noastre meritām condamnarea, El nu ne osândește. An după an, El ne-a suportat slăbiciunea și neștiința, nerecunoștința și încăpățânarea. În ciuda rătăcirilor noastre, împietririi inimii, neglijării Cuvântului Său Sfânt, mâna Sa este încă întinsă. {DV 161.1}

Harul este un atribut al lui Dumnezeu, exercitat față de ființele omenești nedemne. Noi nu l-am căutat — acesta a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu are plăcere să-și reverse harul asupra noastră nu pentru că suntem vrednici, ci pentru că suntem deznădăjduit de nevrednici. Singura pretenție pe care o putem aduce pentru a primi îndurarea Sa este însăși marea noastră nevoie de a o avea. {DV 161.2}

Prin Isus Hristos, Domnul Dumnezeu Își întinde mâna cât este ziua de mare, invitându-i pe cei păcătoși și căzuți. El dorește să îi primească pe toți. Toți sunt binevenițți. Este slava Sa să-l ierte și pe cel mai păcătos. El va lua prada de la cel puternic, îl va elibera pe prizonier, va scoate tăciunele din foc. Va coborî lanțul de aur al îndurării Sale în cele mai mari adâncimi ale ticăloșiei umane și va ridica sufletul degradat, contaminat de păcat. {DV 161.3}

Fiecare ființă omenească este obiectul interesului iubitor al Celui care și-a dat viața pentru a-i putea aduce pe oameni înapoi la Dumnezeu. Sufletele vinovate și lipsite de ajutor, gata să fie distruse de șireteniile și capcanele lui Satana, sunt îngrijite așa cum un păstor îngrijește de oile turmei sale. {DV 162.1}

Exemplul Mântuitorului trebuie să fie modelul slujirii pe care o acordăm celor ispitiți și greșiți. Noi trebuie să manifestăm față de alții același interes, blândețe și îndelungă răbdare pe care a manifestat-o El față de noi. „Cum v-am iubit Eu”, spune El, „așa să vă iubiți și voi unul pe altul.” (Ioan 13, 32.) Dacă Hristos locuiește în noi, vom da pe față iubirea Sa dezinteresată față de toți cu care avem de-a face. Văzând bărbați și femei care au nevoie de înțelegere și ajutor, să nu întrebăm: „Sunt ei vrednici?”, ci „Cum le pot fi de folos?” {DV 162.2}

Fie că sunt bogați, fie că sunt săraci, liberi sau robi, mari sau mici, toți sunt moștenirea lui Dumnezeu. Cel care și-a dat viața pentru a răscumpăra pe om vede în fiecare ființă umană o valoare care depășește orice evaluare a oamenilor mărginiți. Din taina și gloria crucii, noi trebuie să descoperim la cât estimează Domnul Isus valoarea sufletului. Când facem aceasta, vom simți că ființele omenești, oricât de degradate ar fi, au costat prea mult

pentru a fi tratate cu răceală sau dispreț. Ne vom da seama de importanța lucrării pentru semenii noștri, astfel încât să poată fi înălțați până la tronul lui Dumnezeu. {DV 162.3}

Banul pierdut, din parabola Mântuitorului, măcar că zăcea în murdărie și gunoi, era totuși o piesă de argint. Posesoarea lui l-a căutat pentru că era de valoare. Tot așa, orice suflet, oricât de degradat de păcat, trece în ochii lui Dumnezeu ca prețios. Așa cum banul purta chipul și inscripția puterii cârmuitoare, tot așa și omul purta la crearea sa chipul și inscripția lui Dumnezeu. Deși stricată și ștearsă acum prin influența păcatului, urmele acestei inscripții rămân asupra fiecărui suflet. Dumnezeu dorește să îndrepte acel suflet și să-l remodeleze după propriul Său chip, în neprihănire și sfințenie. {DV 163.1}

Cât de puțin ne potrivim cu Hristos în ceea ce ar trebui să fie cea mai trainică legătură dintre noi și El — compasiunea pentru sufletele depărtate, vinovate, suferinde, moarte în păcate și fărădelege! Lipsa de omenie este cel mai mare păcat al nostru. Mulți cred că ei reprezintă dreptatea lui Dumnezeu, în timp ce eșuează total în reprezentarea blândeții și marii Sale iubiri. Adesea, aceia pe care ei îi întâmpină cu rigiditate și severitate se află sub presiunea ispitei. Satana se luptă cu aceste suflete, iar cuvintele dure, lipsite de simpatie, le descurajează și le fac să cadă pradă puterii ispititorului. {DV 163.2}

Cum să abordăm modurile diferite de gândire este o chestiune delicată. Numai Acela care citește inima știe cum să-i aducă pe oameni la pocăință. Numai înțelepciunea Sa ne poate asigura succesul în încercarea de a-i sensibiliza pe cei pierduți. Poți privi de sus, cu gâtul țeapăn, simțind că „eu sunt mai sfânt decât tine și nu contează cât de corect este raționamentul tău sau cât de adevărate sunt cuvintele tale”; acestea nu vor atinge niciodată inimile. Dragostea lui Hristos, manifestată în cuvânt și faptă, își va croi drum către suflet, când repetarea preceptelor sau argumentelor nu va aduce nici un rezultat. {DV 163.3}

Avem nevoie de mai multă simpatie ca aceea arătată de Hristos; simpatie nu doar pentru cei care ne par fără greșeală, ci simpatie pentru bietele suflete suferinde, care se află în stare de conflict, care cad adesea în greșeală, care păcătuiesc și se pocăiesc, care sunt ispitite și descurajate. Avem datoria să mergem la semenii noștri, asemenea milostivului nostru Mare Preot, și să le înțelegem neputințele. {DV 164.1}

Pe cei fără căpătâi i-a chemat Hristos, pe vameș și pe păcătos, iar prin bunătatea Sa plină de iubire, i-a silit să vină la El. Singurii oameni pe care nu i-a băgat niciodată în seamă au fost aceia care se țineau deoparte, în iubirea pe care o aveau pentru ei înșiși, și se uitau disprețuitori asupra celorlalți. {DV 164.2}

„Ieșiți la drumuri și la garduri și siliți-i să intre”, ne poruncește Hristos, „ca să mi se umple casa.” În ascultare de acest cuvânt, trebuie să mergem la păgânii care sunt în apropiere de noi și la aceia care sunt departe. „Vameșii și desfrânatele” trebuie să audă invitația Mântuitorului. Prin bunătatea și îndelunga răbdare a solilor Săi, invitația devine o

putere coercitivă, spre ridicarea celor scufundați în cele mai mari adâncimi ale păcatului. {DV 164.3}

Rațiunile de ordin creștin ne cer să lucrăm urmărind în mod constant țelul nostru, cu un interes neabătut, cu o stăruință mereu mai mare, pentru sufletele pe care Satana caută să le distrugă. Nimic nu trebuie să ne înghețe energia pe care o punem cu seriozitate și pasiune în lucrarea de salvare a celor pierduți. {DV 164.4}

„De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării.” (Isaia 1, 18.19.)

Observați cum se descoperă, peste tot în Cuvântul lui Dumnezeu, acest spirit de urgență, de implorare a oamenilor să vină la Hristos. Trebuie să folosim orice ocazie, în particular și în public, prezentând orice argument, descoperind orice motiv de o greutate infinită, pentru a-i atrage pe oameni la Mântuitorul. Cu toată puterea noastră, trebuie să-i facem să se uite la Isus și să accepte viața Lui de sacrificiu și tăgăduire de sine. Trebuie să arătăm că așteptăm de la ei să aducă bucurie inimii lui Hristos prin folosirea tuturor darurilor Sale, pentru onoarea Numelui Său. {DV 164.5}

Mântuiți prin speranță

„Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți.” (Romani 8, 24.) Cei căzuți trebuie aduși acolo unde pot simți că nu este prea târziu să devină bărbați integri. Hristos l-a onorat pe om prin încrederea Sa, aducându-l astfel în postura de a-L cinsti la rândul său. El i-a tratat cu respect chiar și pe aceia care căzuseră pe treptele cele mai de jos. Pentru Hristos, a fi în contact neîncetat cu vrăjmășia, stricăciunea și necurăția însemna o durere continuă; însă El n-a rostit niciodată vreo expresie prin care să arate că sensibilitatea Sa suferise un șoc sau că gustul Său rafinat fusese ofensat. Oricare ar fi fost obiceiurile rele, prejudecățile adânci sau pasiunile care stăpâneau ființele umane, El i-a întâmpinat pe toți cu o blândețe plină de milă. Când vom fi părtași ai Duhului Său, îi vom privi pe toți oamenii ca pe frați, având aceleași ispite și încercări, căzând adesea și luptându-se să se ridice din nou, războindu-se cu descurajările și dificultățile, însetând după compasiune și ajutor. {DV 165.1}

Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu. Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic, care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire. (Romani 14, 12.13.)

Atunci îi vom întâmpina într-un asemenea mod, încât să nu-i descurajăm sau să-i scârbim, ci să trezim speranța în inimile lor. Când ei sunt astfel încurajați, vor putea spune cu încredere: „Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea!” „El îmi va apăra pricina și-mi

va face dreptate; El mă va scoate la lumină, și voi privi dreptatea Lui.” (Mica 7, 8.9.) {DV 165.2}

„Dumnezeu privește pe toți locuitorii pământului.

El le întocmește inima la toți.”

(Psalmii 33, 14.15.) {DV 166.1}

Domnul Hristos ne îndeamnă, când ne ocupăm de cei ispitiți și greșiți, să luăm seama „să nu fii ispitit și tu.” (Galateni 6, 1.) Pătrunși de sentimentul propriilor noastre slăbiciuni, vom avea compasiune pentru slăbiciunile altora. {DV 166.2}

„Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit?” (1 Corinteni 4, 7.) „Unul singur este Învățătorul vostru ... și voi toți sunteți frați.” (Matei 23, 8.) „Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău?” (Romani 14, 10.) „Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.” (Romani 14, 13.) {DV 166.3}

Întotdeauna este umilitor să ți se arate greșelile. Nimeni nu trebuie să amărască experiența cuiva și mai mult prin admonestări inutile. Nimeni nu a fost recâștigat vreodată prin certare; dar mulți au fost respinși în felul acesta și au fost conduși să-și oțelească inimile împotriva unei convingeri proprii. Un duh blând, o purtare gingașă, care să te câștige, îi pot salva pe cei greșiți și pot acoperi o mulțime de păcate. {DV 166.4}

Apostolul Pavel a găsit necesar să condamne răul, dar cu câtă grijă a căutat să arate că era un prieten al celor greșiți! Cu câtă neliniște le-a explicat motivul purtării sale! I-a făcut să înțeleagă faptul că, provocându-le lor durere, și-ar fi provocat durere lui însuși. El și-a arătat încrederea și simpatia față de aceia care se luptau să iasă biruitori. {DV 166.5}

„V-am scris cu multă mâhnire și strângere de inimă”, a spus el, „cu ochii scăldați în lacrimi, nu ca să vă întristați, ci ca să vedeți dragostea nespus de mare pe care o am față de voi.” (2 Corinteni 2, 4.) „Măcar că v-am întristat prin epistola mea, nu-mi pare rău, ... acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăință.... Căci uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă! Ce pedeapsă! În toate voi ați arătat că sunteți curați în privința aceasta.... De aceea am fost mângâiați.” (2 Corinteni 7, 8-13.) {DV 166.6}

„Mă bucur că mă pot încrede în voi în toate privințele.” (2 Corinteni 7, 16.) „Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte, pe care o păstrez față de voi. În toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toți, cu bucurie, pentru partea pe care o luați la Evanghelie, din cea dintâi zi până acum. Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos. Este drept să gândesc astfel

despre voi toți, fiindcă vă port în inima mea." (Filipeni 1, 3-5; 1, 6.7.) „De aceea, prea iubiții și mult dorițiii mei frați, bucuria și cununa mea, rămâneți astfel tari în Domnul, prea iubiților!" (Filipeni 4, 1.) „Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul." (1 Tesaloniceni 3, 8.) {DV 167.1}

Pavel le-a scris acestor frați, exprimându-se: „sfinți în Hristos Isus"; dar el nu le scria celor care aveau un caracter desăvârșit. El le-a scris unor bărbați și femei care luptau împotriva ispitei și care se aflau în primejdia de a cădea. El le-a îndreptat atenția către Dumnezeul păcii, care a adus înapoi dintre cei morți pe Domnul nostru Isus, Marele Păstor al oilor. El i-a asigurat că, „prin sângele legământului veșnic", El vă va face „desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos." (Evrei 13, 20.21.) {DV 167.2}

Când cineva care este vinovat își dă seama de greșeala sa, fiți atenți să nu-i distrugeți respectul față de sine însuși. Nu-l descurajați prin indiferență sau neîncredere. Nu spune: „Înainte să-i acord încrederea mea, am să aștept să văd dacă o să reziste." Adesea, tocmai această neîncredere îl face pe cel ispitit să se poticnească. {DV 167.3}

Ar trebui să ne străduim să înțelegem slăbiciunea altora. Nu prea știm care sunt încercările inimii celor care au fost legați în lanțurile întunericului și cărora le lipsește hotărârea și puterea morală. Cea mai vrednică de milă este starea în care se află cel care suferă sub povara remușcărilor; acesta este ca unul paralizat, care se clatină și cade în țărână. El nu poate vedea nimic clar. Mintea îi este întunecată, nu știe ce pași să facă. Multe suflete nefericite sunt rău înțelese, disprețuite, nenorocite și agonizante — oi pierdute, rătăcitoare. Ele nu-L pot găsi pe Dumnezeu, și cu toate acestea au o mare dorință de a avea pace și iertare. {DV 168.1}

O, să nu spuneți nici un cuvânt care să provoace o durere mai adâncă! Sufletului obosit de o viață de păcat, dar care nu știe unde poate afla ușurare, prezentați-i-L pe Mântuitorul cel plin de compasiune. Luați-l de mână, ridicați-l, spuneți-i cuvinte de încurajare și de speranță. Ajutați-l să prindă mâna Mântuitorului. {DV 168.2}

Ne descurajăm prea repede pentru sufletele care nu răspund de îndată la eforturile noastre. N-ar trebui să încetăm niciodată să lucrăm pentru un suflet câtă vreme există o licărire de nădejde. Pentru Răscumpărătorul nostru, care S-a jertfit pe Sine, aceste suflete sunt prea prețioase ca să fie lăsate cu ușurință în puterea ispititorului. {DV 168.3}

Trebuie să ne punem în locul celor ispitiți. Luați în calcul puterea eredității, influența prieteniilor și mediului rău în care au trăit, puterea obiceiurilor greșite. Să ne mai minunăm că, sub imperiul acestor influențe, mulți se strică? Să ne mai întrebăm de ce răspund atât de încet la eforturile depuse pentru ridicarea lor? {DV 168.4}

Adesea, când sunt câștigați pentru Evanghelie, aceia care păreau necioplți și nepromițători se vor afla printre cei mai loiali susținători și apărători. Ei nu sunt corupți cu totul. Dincolo de aparențele exterioare nepromițătoare, există porniri bune la care s-ar putea ajunge. Fără o mână de ajutor, mulți nu s-ar redresa niciodată, însă ei pot fi ridicați printr-un efort răbdător, stăruitor. Asemenea persoane au nevoie de cuvinte pline de blândețe, de atenție acordată cu bunătate și de un ajutor real. Ei au nevoie de acel sfat care nu va stinge slaba licărire de curaj în suflet. Lucrătorii care vin în contact cu ei să țină seama de aceasta. {DV 168.5}

Vor fi găsiți unii oameni ale căror minți au fost degradate o perioadă de timp atât de mare, încât ei nu vor mai deveni niciodată în această viață ceea ce ar fi putut fi în împrejurări mai favorabile. Dar razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii pot lumina în suflet. Este privilegiul lor acela de a avea o viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Sădiți în mințile lor gânduri înălțătoare, care înnobilează spiritul. Faceți ca viața voastră să le arate clar care este diferența între viciu și puritate, întuneric și lumină. Faceți ca în exemplul vostru să citească ce înseamnă să fii creștin. Hristos îi poate ridica și pe cei mai păcătoși și poate pune, acolo unde vor fi recunoscuți ca fiind copii ai lui Dumnezeu, moștenitori împreună cu Hristos ai unei moșteniri nemuritoare. {DV 169.1}

Prin miracolul harului divin, mulți pot fi pregătiți să ducă vieți folositoare. Disprețuiți și părăsiți, ei au ajuns teribil de descurajați; ei pot părea neclintiți și puternici. Dar sub lucrarea Duhului Sfânt, stupiditatea care face ca înălțarea lor să pară atât de lipsită de nădejde va dispărea. Mintea lenevă, încețoșată, se va trezi. Robul păcatului va fi eliberat. Viciul va dispărea, iar neștiința va fi depășită. Prin credința care lucrează prin iubire, inima va fi curățită și mintea luminată. {DV 169.2}

CAPITOLUL 11. LUCRÂND PENTRU CEI NECUMPĂTAȚI

„Izbăvește-i pe cei care sunt duși la moarte și ai grijă ca cei care sunt gata să fie uciși să scape”.

Orice reformă reală își are locul în lucrarea Evangheliei și este îndreptată către înălțarea sufletului la o viață nouă, nobilă. În special reforma în cumpătare cere sprijinul lucrătorilor creștini. Ei ar trebui să atragă atenția asupra acestei lucrări și să facă din ea o activitate viabilă. Ei ar trebui să prezinte pretutindeni oamenilor principiile adevăratei cumpătări și să cheme semnatari ai angajamentului de cumpătare. Ar trebui să se facă un efort serios pentru aceia care se află în robia obiceiurilor rele. {DV 171.1}

Pretutindeni, există de făcut o lucrare pentru aceia care au căzut din pricina necumpătării. În mijlocul bisericilor, a instituțiilor religioase și a căminelor celor care mărturisesc că sunt creștini, mulți tineri aleg calea către distrugere. Prin obiceiuri necumpătate, ei aduc asupra lor boala, iar prin lăcomia de a obține bani pentru îngăduințe păcătoase, ei ajung la practici necinstite. Sănătatea și caracterul sunt ruinate. Străine de Dumnezeu, lepădate de societate, aceste biete suflete simt că sunt fără nădejde atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare. Inimile părinților sunt frânte. Oamenii vorbesc despre acești greșiți ca fiind lipsiți de speranță. Însă Dumnezeu nu-i privește în același fel. El înțelege toate împrejurările care au făcut din ei ceea ce sunt și privește asupra lor cu milă. Aceasta este o clasă de persoane care au nevoie de ajutor. Să nu le dai niciodată ocazia să spună: „Nici unui om nu-i pasă de sufletul meu”. {DV 171.2}

Printre victimele necumpătării, se numără oameni de orice condiție și profesie. Oameni având o poziție înaltă, cu talente remarcabile și mari realizări, au cedat îngăduinței poftei până când au devenit incapabili să mai reziste ispitei. Unii dintre ei, care au avut odată avere, au rămas fără un cămin, fără prieteni, în suferință, mizerie, boală și degradare. Ei și-au pierdut stăpânirea de sine. Dacă nu li se întinde o mână de ajutor, ei se vor scufunda din ce în ce mai mult. În cazul acestora, cedarea în fața plăcerilor nu este numai un păcat moral, ci și o boală fizică. {DV 172.1}

Adesea, când îi ajutăm pe cei necumpătați, trebuie, așa cum a făcut de atâtea ori Hristos, să acordăm mai întâi atenție stării lor fizice. Ei au nevoie de hrană și băutură absolut nestimulative, de îmbrăcăminte curată, de posibilitatea de a-și păstra curățenia fizică. Ei au nevoie să fie înconjurați de o atmosferă a unei influențe creștine înălțătoare și de ajutor. În fiecare oraș ar trebui să existe un loc în care cei ce sunt robi ai obiceiului rău să poată primi ajutor, pentru a rupe lanțurile care îi țin legați. Băutura tare este privită de unii ca fiind singura alinare în necaz; dar lucrurile nu ar sta astfel dacă, în loc să joace rolul preotului și al levitului, creștinii ar urma exemplul bunului samaritean. {DV 172.2}

Când avem de-a face cu victimele necumpătării, trebuie să ne amintim că nu lucrăm cu oameni sănătoși, ci cu unii care, pe moment, se află sub puterea unui demon. Fiți îngăduitori și răbdători. Nu vă gândiți la înfățișarea urâtă, respingătoare, ci la viața prețioasă pentru răscumpărarea căreia a murit Hristos. Când bețivul ajunge să-și dea seama de degradarea la care a ajuns, fă tot ce-ți stă în putere să-i arăți că-i ești prieten. Nu rosti nici un cuvânt de admonestare. Nici un gest și nici o privire să nu exprime reprosul sau dezaprobarea. Este foarte probabil ca bietul suflet să se blesteme singur. Ajută-l să se ridice. Spune-i cuvinte care îi vor încuraja credința. Caută să întărești fiecare trăsătură bună a caracterului său. Învață-l cum să se înalțe. Arată-i că poate trăi în așa fel, încât să câștige respectul semenilor săi. Ajută-l să vadă valoarea talentelor pe care i le-a dat Dumnezeu, dar pe care el a neglijat să le cultive. {DV 172.3}

Deși voința i-a fost slăbită și stricată, există nădejde pentru el în Hristos. El va trezi în inimă porniri mai înalte și dorințe mai sfinte. Încurajează-l să se prindă de nădejdea pusă înaintea lui în Evanghelie. Deschide Biblia înaintea celui ispitit care se luptă și citește-i iarăși și iarăși făgăduințele lui Dumnezeu. Aceste făgăduințe vor fi pentru el asemenea frunzelor din pomul vieții. Continuă-ți eforturile cu răbdare, până când se va prinde cu o mână tremurătoare și cu bucurie recunoscătoare de nădejdea răscumpărării prin Hristos. {DV 173.1}

Trebuie să te ții cu putere de cei pe care încerci să-i ajuți, căci altfel nu vei avea niciodată biruință. Ei vor fi ispitiți tot timpul să facă rău. Din nou și din nou, ei vor fi aproape învinși de dorința puternică de a bea ceva tare; din nou și din nou, ei pot cădea; dar să nu-ți încetezi lucrarea din pricina aceasta. {DV 173.2}

Ei s-au hotărât să facă un efort pentru a trăi pentru Hristos; dar puterea voinței lor este slăbită și trebuie să fie păziți cu multă grijă de aceia care veghează asupra sufletelor, ca unii care trebuie să dea socoteală. Ei și-au pierdut bărbăția și trebuie să și-o recâștige. Mulți trebuie să se lupte cu înclinații ereditare puternice către rău. Pofte anormale, impulsuri senzuale, iată ce moștenire au avut la naștere. Trebuie păziți cu grijă împotriva acestora. Binele și răul se luptă pentru stăpânire și înăuntru, și afară. Cei care n-au trecut prin asemenea experiențe niciodată nu pot cunoaște ce putere aproape covârșitoare are pofta sau cu ce violență se desfășoară conflictul dintre obiceiurile îngăduinței de sine și hotărârea de a fi cumpătat în toate lucrurile. Bătălia trebuie dată din nou și din nou. {DV 173.3}

Mulți care sunt atrași de Hristos nu vor avea curajul moral de a continua războiul împotriva apetitului și patimii. Dar lucrătorul nu trebuie să se descurajeze din această pricină. Numai cei salvați din cele mai mari adâncimi apostaziază? {DV 173.4}

Amintește-ți că nu lucrezi singur. Îngeri slujitori se unesc în serviciul acesta cu fiecare fiică sau fiu credincios al lui Dumnezeu. Și Hristos este Cel care aduce refacerea. Însuși

marele Medic stă alături de lucrătorii Săi credincioși, spunând sufletului care se pocăiește: „Copile, păcatele îți sunt iertate.” (Marcu 2, 5.) {DV 174.1}

Mulți sunt acei paria care se vor prinde de nădejdea pusă înaintea lor în Evanghelie și vor intra în Împărăția cerurilor, câtă vreme alții, care au fost binecuvântați cu mari ocazii și mare lumină — pe care nu le-au folosit — vor fi lăsați în întunericul de afară. {DV 174.2}

Victimele obiceiurilor rele trebuie să fie conștientizate să depună un efort pentru ei înșiși. Alții se pot strădui cu cea mai adâncă seriozitate să-i ridice, harul lui Dumnezeu poate fi oferit fără plată, Domnul Hristos poate stărui fierbinte și îngerii Săi pot sluji; dar totul va fi în van dacă nu se ridică ei înșiși să ducă bătălia pentru sufletul lor. {DV 174.3}

Ultimele cuvinte ale lui David către Solomon, pe atunci un tânăr care avea să primească în curând coroana lui Israel, au fost: „Întărește-te și fii om.” (1 Împărați 2,2.) Fiecărui copil al umanității, candidat la coroana nemuririi, i se spun aceste cuvinte ale inspirației: „Întărește-te și fii om.” {DV 174.4}

Cei care cedează înaintea plăcerilor trebuie să fie călăuziți pentru a vedea și simți că este nevoie de o mare reformă pe tărâm moral, dacă vor să fie oameni. Dumnezeu îi cheamă să se ridice și, în tăria lui Hristos, să-și recâștige bărbăția care le-a fost dată de Dumnezeu, dar care a fost sacrificată prin îngăduințe păcătoase. {DV 174.5}

Simțind puterea îngrozitoare a ispitei, pornirea dorinței care duce la îngăduință, mulți oameni strigă cu disperare: „Nu pot să mă împotrivesc răului”. Spune-le că pot, că trebuie să i se împotrivească. Este posibil să fi fost biruit din nou și din nou, dar nu este neapărată nevoie să fie mereu așa. Ei sunt slabi în ce privește puterea morală, sub stăpânirea obiceiurilor dobândite printr-o viață de păcat. Făgăduințele și hotărârile pe care le iau sunt ca niște funii de nisip. Amintirea promisiunilor și angajamentelor încălcate le slăbește încrederea în propria lor sinceritate și îi face să simtă că Dumnezeu nu-i poate primi și nici nu se poate folosi de eforturile lor. Dar nu trebuie să se lase cuprinși de disperare. {DV 174.6}

Cei care-și pun încrederea în Hristos nu vor fi robiți nici unui obicei sau tendință, ereditară sau cultivată. În loc să fie prizonierii naturii inferioare, ei trebuie să fie stăpâni peste orice poftă și pasiune. Dumnezeu nu ne-a lăsat să ne luptăm împotriva răului prin propria noastră tărie limitată. Oricare ar fi tendințele noastre către rău, moștenite sau cultivate, le putem birui prin puterea pe care El este gata să ne-o ofere. {DV 175.1}

Puterea voinței

Cel ispitit trebuie să înțeleagă adevărata forță a voinței. Aceasta este puterea stăpânitoare din firea omului — puterea de decizie, puterea alegerii libere. Totul depinde de acțiunea corectă a voinței. Dorințele de bine și puritate sunt bune în sine; dar, dacă ne oprim aici, ele

nu vor sluji la nimic. Mulți se vor îndrepta către ruină, în timp ce speră și doresc să-și învingă înclinațiile rele. Ei nu-și predau voința lui Dumnezeu. Ei nu fac alegerea de a-I sluji. {DV 176.1}

Dumnezeu ne-a dat puterea de a alege liber; ne-o putem exercita, căci este a noastră. Noi nu ne putem schimba inimile, nu ne putem controla gândurile, pornirile, afecțiunile. Nu ne putem face pe noi înșine curați, potriviți pentru serviciul lui Dumnezeu. Dar putem alege să-I slujim lui Dumnezeu, Îi putem da voința noastră; atunci va lucra în noi voința și înfăptuirea după bunul Său plac. Astfel, întreaga noastră fire va fi adusă sub controlul lui Hristos. {DV 176.2}

Prin corecta exercitare a voinței, poate fi făcută o schimbare totală în viață. Predându-ne voința în mâinile lui Hristos, ne aliem cu puterea divină. Primim tărie de sus pentru a ne păstra statornici. O viață curată și nobilă, o viață de biruință asupra apetitului și lascivității este posibilă pentru oricine își va uni voința slabă și șovăitoare a omului, cu voința atotputernică și neclintită a lui Dumnezeu. {DV 176.3}

Aceia care se luptă împotriva puterii apetitului ar trebui să fie instruiți în ce privește principiile unei viețuiri sănătoase. Ar trebui să li se arate că încălcarea legilor sănătății, prin crearea unor stări morbide și a unor pofte anormale, pune temelia obiceiului de a consuma alcool. Numai trăind în ascultare de principiile sănătății pot ei spera să fie eliberați de dorința de a lua stimulenți nenaturali. Atâta timp cât depind de tăria divină pentru a rupe legăturile poftei, ei trebuie să coopereze cu Dumnezeu prin ascultare de legile Sale, atât de cele morale, cât și de cele fizice. {DV 176.4}

Aceia care doresc o reformă ar trebui să primească de lucru. Cei care sunt în stare să muncească nu ar trebui să fie învățați să aștepte gratuit hrană, îmbrăcăminte și adăpost. Pentru binele lor, dar și pentru al altora, trebuie găsit un mod prin care să poată plăti cumva pentru ceea ce primesc. Încurajați orice efort de a se întreține singuri. Acest lucru va întări respectul de sine și o independență cu o motivație nobilă. Iar ocuparea minții și trupului într-o muncă utilă este esențială ca pavăză împotriva ispitei. {DV 177.1}

Dezamăgiri, primejdii

Cei care lucrează pentru cei căzuți vor fi dezamăgiți de mulți care promit să facă o reformă. Mulți nu vor face decât o schimbare superficială în obiceiurile și practicile lor. Ei acționează din impuls și, pentru o vreme, poate părea că s-au îndreptat; însă nu există o schimbare reală a inimii. Ei nutresc aceeași dragoste de sine, au aceeași „foame” după plăceri nesăbuite, aceeași dorință de a ceda în fața comodităților. Ei nu știu ce înseamnă zidirea caracterului și nu poți avea încredere în ei ca oameni cu principii solide. Ei și-au degradat puterile mintale și spirituale pentru satisfacerea poftei și pasiunii, și aceasta îi face să fie slabi. Sunt nestatornici, capricioși. Pornirile lor sunt îndreptate către senzualitate.

Aceste persoane sunt adesea o sursă de pericol pentru alții. Fiind considerați bărbați și femei care s-au pocăit, li se încredințează răspunderi și sunt puși acolo unde influența lor îi corupe pe cei nevinovați. {DV 177.2}

Chiar și aceia care caută în mod sincer să se schimbe n-au trecut de pericolul de a cădea. Ei trebuie să fie tratați cu multă înțelepciune și, de asemenea, cu bunătate. Dispoziția de a-i flata și înălța pe cei care au fost salvați din cele mai mari adâncimi se dovedește uneori a fi chiar ruina lor. Obiceiul de a invita bărbați și femei să-și spună în public experiența vieții lor de păcat este foarte periculos atât pentru vorbitor, cât și pentru auditori. A te ocupa cu scene de păcat este un lucru care strică mintea și sufletul. Iar importanța dată celor salvați este dăunătoare pentru ei. Mulți ajung să creadă că viața lor păcătoasă le-a conferit o anumită distincție. Sunt încurajate dragostea de a deveni notoriu și spiritul de încredere de sine infatuată, care se dovedesc fatale pentru suflet. Numai în neîncredere față de sine și în dependență de îndurarea lui Hristos pot ei rămâne neclintiți. {DV 178.1}

Toți aceia care dovedesc o adevărată convertire ar trebui să fie încurajați să lucreze pentru alții. Nimeni să nu întoarcă înapoi un suflet care părăsește serviciul lui Satana pentru a intra în serviciul lui Hristos. Când cineva dovedește că Duhul lui Dumnezeu lucrează în el, dați-i toate încurajările pentru a intra în serviciul Domnului. „Să arătați înțelegere față de cei care se îndoiesc.” (Judecători 22.) Aceia care au înțelepciunea care vine de la Dumnezeu vor vedea suflete care au nevoie de ajutor, pe aceia care s-au pocăit în mod sincer, dar care, fără încurajare, nici nu ar îndrăzni să nădăjduiască. Domnul va pune în inimile slujitorilor Săi dorința de a-i pofti pe acești pocăiți sfioși la tovărășia lor plină de iubire. Oricare au fost păcatele lor persistente, oricât de jos au căzut, când vin la Hristos cu sufletul sfâșiat, El îi primește. Atunci dați-le să facă ceva pentru El! Dacă doresc să lucreze pentru ridicarea altora din groapa distrugerii din care ei înșiși au fost salvați, dați-le această ocazie. Aduceți-i în compania creștinilor cu experiență, pentru a putea câștiga tărie spirituală. Umpleți-le inimile și mâinile cu lucrarea pentru Maestru. {DV 178.2}

Când lumina strălucește în suflet, unii care păreau dedați păcatului cu totul vor deveni lucrători încununați de succes pentru exact același tip de păcătoși cum au fost ei înșiși odinioară. Prin credința în Hristos, unii se vor ridica până la locuri înalte de slujire și li se vor încredința răspunderi în lucrarea de salvare a sufletelor. Ei văd unde stă propria lor slăbiciune, își dau seama de stricăciunea firii lor. Ei cunosc tăria păcatului, puterea obiceiului rău. Își dau seama de incapacitatea lor de a birui fără ajutorul lui Hristos, iar strigătul lor neîncetat este: „Mă prind cu sufletul meu neputincios de Tine.” {DV 179.1}

Aceștia îi pot ajuta pe alții. Cel care a fost ispitit și încercat, a cărui speranță dispăruse aproape complet, dar care a fost salvat auzind o solie de iubire, poate pricepe știința salvării de suflete. El, a cărui inimă este umplută cu dragoste pentru Hristos, pentru că el însuși a fost căutat de Mântuitorul și adus înapoi la turmă, el știe cum să-i caute pe cei pierduți. El îi

poate îndruma pe păcătoși către Mielul lui Dumnezeu. El s-a predat fără rezerve lui Dumnezeu și a fost acceptat în Fiul iubit. Mâna care a fost întinsă în slăbiciune după ajutor a fost prinsă. Prin lucrarea unor astfel de suflete, mulți fii rătăcitori vor fi aduși la Tatăl. {DV 179.2}

Pentru fiecare suflet care se luptă să se ridice dintr-o viață de păcat la o viață de curățenie, marele element de putere stă în singurul „Nume sub cer dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți." (Faptele Apostolilor 4, 12.) „Dacă însetează cineva" după o nădejde dătătoare de odihnă, după o izbăvire de înclinații păcătoase, Hristos spune „să vină la Mine și să bea." (Ioan 7, 37.) Singurul remediu împotriva viciului sunt harul și puterea lui Hristos. {DV 179.3}

Hotărârile bune luate în propria tărie nu sunt de nici un folos. Nici toate jurămintele din lume nu vor stinge puterea obiceiului rău. Oamenii nu vor exercita cumpătarea în toate lucrurile, până când inimile lor nu sunt înnoite prin har divin. Nu ne putem opri să păcătuim nici o clipă. În fiecare moment, suntem dependenți de Dumnezeu. {DV 179.4}

Adevărata schimbare începe prin curățirea sufletului. Lucrarea noastră pentru cei căzuți va avea un succes real numai când harul lui Hristos remodelează caracterul, iar sufletul este adus într-o legătură vie cu Dumnezeu. {DV 180.1}

Hristos a trăit o viață de ascultare desăvârșită față de Legea lui Dumnezeu și, prin aceasta, a stabilit un exemplu pentru fiecare ființă omenească. Trebuie să trăim viața pe care a trăit-o El în această lume, prin puterea Sa și sub învățătura Sa. {DV 180.2}

În lucrarea noastră pentru cei căzuți, cerințele Legii lui Dumnezeu și nevoia de a-I fi loiali trebuie să fie imprimate asupra minții și inimii. Să nu uitați niciodată să arătați că există o diferență clară între unul care Îi slujește lui Dumnezeu și altul care nu Îi slujește. Dumnezeu este iubire, însă El nu poate scuza nesocotirea voită a poruncilor Sale. Prevederile legale ale guvernării Sale sunt de așa natură, încât oamenii nu se pot sustrage consecințelor lipsei de loialitate. El nu-i poate onora decât pe aceia care-L onorează. Comportamentul pe care-l are omul în această lume îi hotărăște soarta veșnică. El va secera ceea ce a semănat. Cauza va fi urmată de un efect. {DV 180.3}

Nimic mai prejos de supunere totală nu poate împlini standardul cerinței lui Dumnezeu. El nu a lăsat cerințele Sale nedeslușite. Nu a prescris nimic care să nu fie necesar pentru aducerea omului în armonie cu El. Avem datoria de a îndrepta atenția celor păcătoși către idealul stabilit de El pentru caracter și de a-i conduce la Hristos, acest ideal putând fi atins numai prin harul Său. {DV 180.4}

Mântuitorul a luat asupra Lui neputințele firii omenești și a dus o viață fără păcat, pentru ca oamenii să aibă siguranța biruinței, în ciuda slăbiciunii naturii umane. Hristos a venit să

ne facă „părtași la natura divină”, iar viața Sa declară că umanul, combinat cu divinul, nu comite păcat. {DV 180.5}

Mântuitorul a biruit pentru a-i arăta omului cum poate birui la rândul său. Hristos a întâmpinat toate ispitele lui Satana cu Cuvântul lui Dumnezeu. Încrezându-Se în făgăduințele lui Dumnezeu, El a primit putere să asculte de poruncile Lui, iar ispititorul n-a putut câștiga nici un avantaj. La fiecare ispită, răspunsul Său era: „Stă scris”. Tot așa, Dumnezeu ne-a dat și nouă Cuvântul Său, prin care să ne împotrivim răului. Ne-au fost date făgăduințe enorm de mari și prețioase, pentru ca, prin acestea, „să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.” (2 Petru 1, 4.) {DV 181.1}

Îndemnați-l pe cel ispitit să nu se uite la împrejurări, la slăbiciunea persoanei sau la puterea ispitei, ci la puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Toată tăria Sa ne aparține. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, spune psalmistul, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.” „După cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori.” (Psalmii 119, 11; 17, 4.) {DV 181.2}

Insuflați-le oamenilor curaj, vorbindu-le; înălțați-i la Dumnezeu în rugăciune. Mulți care au fost biruiți de ispită sunt umiliți de eșecurile lor și simt că este în zadar să se apropie de Dumnezeu; dar acest gând este sugerat de vrăjmașul. Când au păcătuit și simt că nu se pot ruga, spuneți-le că atunci este momentul să se roage. Se poate să fie rușinați și într-o umilință adâncă; dar când își mărturisesc păcatele, El, care este credincios și drept, le va ierta păcatele și îi va curăți de orice nelegiuire. {DV 181.3}

„Pot totul în Hristos, care mă întărește. Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos.” (Filipeni 4, 13.19.)

Nimeni nu este practic mai neajutorat, dar de fapt invincibil, ca sufletul care își simte nimicnicia și se bizuie total pe meritele Mântuitorului. Prin rugăciune, prin studierea Cuvântului Său, prin credința în prezența Sa constantă, cea mai slabă ființă omenească poate trăi în continuare cu Hristos cel viu, iar El o va ține cu o mână care nu-i va da drumul niciodată. {DV 182.1}

Fiecare suflet care rămâne în Hristos își poate însuși aceste cuvinte prețioase. El poate spune: {DV 182.2}

„Eu însă voi privi spre Domnul,
îmi voi pune nădejdea în Dumnezeul mântuirii mele,
Dumnezeul meu mă va asculta.
Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși;
chiar dacă stau în întuneric,
totuși Domnul este Lumina mea.”

(Mica 7, 7.8; 7, 19.) {DV 182.3}

Dumnezeu a făgăduit: {DV 182.4}

„Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat
și mai scumpi decât aurul din Ofir.”

(Isaia 13, 12.) {DV 182.5}

„Pe când voi vă odihniți în mijlocul staulelor,
aripile porumbelului sunt acoperite de argint
și penele lui sunt de un galben auriu.”

(Psalmii 68, 13.) {DV 182.6}

Cei cărora Hristos le-a iertat cel mai mult Îl vor iubi cel mai mult. Aceștia sunt cei care în ziua de pe urmă vor sta cel mai aproape de tronul Său. {DV 182.7}

„Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor.” (Apocalipsa 22, 4.) {DV 182.8}

CAPITOLUL 12. AJUTOR PENTRU CEI FĂRĂ OCUPAȚIE ȘI PENTRU CEI FĂRĂ ADĂPOST

„Dumnezeu poate întinde o masă în pustie.”

Există bărbați și femei cu inima largă, care iau în considerație cu neliniște starea celor săraci și mijloacele care se pot găsi pentru ușurarea lor. Cum pot fi ajutați cei fără ocupație și cei lipsiți de adăpost, pentru a se putea bucura de binecuvântările obișnuite ale providenței lui Dumnezeu și să ducă viața pe care El a intenționat ca omul s-o ducă este o chestiune căreia mulți se străduiesc cu seriozitate să-i găsească un răspuns. Însă nu sunt mulți aceia care înțeleg cauzele care stau la temelia stării actuale a societății, aceștia fiind rari chiar și printre educatori și oameni de stat. Cei care țin în mâini pârghiile guvernării nu sunt în stare să rezolve problema sărăciei și a delincvenței crescânde. Ei se luptă în van să pună operațiile cerute de activitățile comerciale pe o temelie mai sigură. {DV 183.1}

Dacă oamenii ar da mai multă atenție învățăturii din Cuvântul lui Dumnezeu, ei ar găsi o soluție a acestor probleme care îi pune în încurcătură. Se poate învăța mult din Vechiul Testament în legătură cu problema muncii și ușurarea celor săraci. {DV 183.2}

Planul lui Dumnezeu cu Israel

În planul lui Dumnezeu pentru Israel, fiecare familie avea o locuință în țară, cu pământ arabil suficient. În felul acesta, erau asigurate atât mijloacele, cât și stimulentul pentru o viață folositoare, caracterizată de sârguință și independență materială. Și nici cel mai inventiv om nu a reușit vreodată să aducă un plan mai bun. Îndepărtării lumii de la acest plan se datorează, într-o mare măsură, sărăcia și nenorocirea care există astăzi. {DV 183.3}

La așezarea lui Israel în Canaan, pământul a fost împărțit întregului popor; numai leviții, ca slujitori ai sanctuarului, au fost excluși de la distribuirea egală a terenului. Semințiile erau luate ca număr de familii, iar fiecărei familii, după numărul de membri, i se atribuia o moștenire. {DV 184.1}

Și chiar dacă cineva putea dispune o vreme de proprietatea sa, nu putea vinde pentru totdeauna moștenirea copiilor săi. Când putea să-și răscumpere pământul, el avea libertatea s-o facă în orice moment. Datoriile erau iertate din șapte în șapte ani, iar în al cincizecilea an, anul jubileu, toate proprietățile funciare (agricole) se întorceau la proprietarul originar. {DV 184.2}

„Pământurile să nu se vândă pe veci”, a fost rânduiala Domnului; „căci țara este a Mea, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici. De aceea în toată țara pe care o veți stăpâni, să dați dreptul de răscumpărare pentru pământuri. Dacă fratele tău sărăcește și vinde o bucată din moșia lui, cel ce are dreptul de răscumpărare, ruda lui cea mai de aproape, să

vină și să răscumpere ce a vândut fratele său. Dacă un om ... îi stă în putință lui singur să facă răscumpărarea, ... să se întoarcă la moșia lui. Dacă n-are cu ce să-i dea înapoi, lucrul vândut să rămână în mâinile cumpărătorului până la anul de veselie." (Leviticul 25, 23-28.) {DV 184.3}

„Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare din voi să se întoarcă în familia lui." (Leviticul 25, 10.) {DV 185.1}

Astfel, fiecare familie își avea proprietatea asigurată și exista un sistem de protecție atât împotriva extremei bogății, cât și împotriva celei a sărăciei. {DV 185.2}

Pregătirea pentru o muncă utilă

În Israel, pregătirea pentru o muncă utilă era privită ca o datorie. Fiecărui tată i se cerea să-și învețe fiii o meserie utilă. Cei mai mari oameni din Israel erau pregătiți să desfășoare o activitate în cadrul unei ocupații. O cunoaștere a datoriilor care țineau de muncile casnice era considerată esențială pentru fiecare femeie. Iar priceperea în aceste datorii era privită ca o cinste acordată unor femei de cea mai înaltă condiție. {DV 185.3}

În școlile profeților, erau predate diferite meserii și mulți dintre învățăcei se întrețineau singuri prin muncă fizică. {DV 186.1}

Atenție față de cei săraci

Aceste rânduieli nu eradicau totuși sărăcia. Planul lui Dumnezeu nu era ca sărăcia să dispară cu desăvârșire. Acesta reprezintă unul din mijlocul Său pentru dezvoltarea caracterului. „Totdeauna vor fi săraci în țară", spune El; „de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta»." (Deuteronom 15, 11.) {DV 186.2}

„Dacă va fi la tine vreun sărac dintre frații tăi, în vreuna din cetățile tale, în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău, să nu-ți împietrești inima și să nu-ți închizi mâna înaintea fratelui tău, ci să-i deschizi celui lipsit mâna și să-l împrumuți cu ce-i trebuie, ca să facă față nevoilor lui." (Deuteronom 15, 7.8.) {DV 186.3}

„Dacă fratele tău sărăcește, și nu mai poate munci lângă tine, să-l sprijini, fie ca străin, fie ca venetic, ca să trăiască împreună cu tine." (Leviticul 25, 35.) {DV 186.4}

„Când vei secera holdele țării, să lași nesecerat un colț din câmpul tău." (Leviticul 19, 9.) „Când îți vei secera ogorul și vei uita un snop pe câmp, să nu te întorci să-l iei.... Când îți vei scutura măslinii, să nu culegi a doua oară roadele rămase pe ramuri.... Când îți vei culege via, să nu culegi a doua oară ciorchinele care rămân pe urma ta: ele să fie ale străinului, ale orfanului și ale văduvei." (Deuteronom 24, 19-21.) {DV 186.5}

Nimeni nu trebuie să se teamă că mărinimia sa îl va aduce în situația de a duce lipsă. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu va aduce cu siguranță după sine prosperitatea. „Căci pentru aceasta", a spus Dumnezeu, „te va binecuvânta Domnul, Dumnezeul tău, în toate lucrările de care te vei apuca." „Vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut de la ele; tu vei stăpâni peste multe neamuri, dar ele nu vor stăpâni peste tine." (Deuteronom 15, 10.6.) {DV 187.1}

Principii în afaceri

Cuvântul lui Dumnezeu nu aprobă nici o politică de îmbogățire a unei clase sociale prin apăsarea și suferința alteia. În toate tranzacțiile noastre comerciale, el ne învață să ne punem în locul acelora cu care tratăm, să nu ne uităm numai la lucrurile noastre, ci și la ale celorlalți. Cel care va profita de nenorocirile altuia pentru folosul său sau care caută să câștige de pe urma slăbiciunii sau incompetenței altuia este un călcător atât al principiilor, cât și al preceptelor Cuvântului lui Dumnezeu. {DV 187.2}

„Să nu te atingi de dreptul străinului și al orfanului și să nu iei zălog haina văduvei." (Deuteronom 24, 17.) „Dacă ai vreo datorie la aproapele tău, să nu intri în casa lui ca să-i iei lucrul pus zălog; ci să stai afară și cel pe care l-ai împrumutat să-ți aducă afară lucrul pus zălog. Dacă omul acela este sărac, să nu te culci cu lucrul luat în zălog." (Deuteronom 24, 10-12.) „Dacă iei zălog haina aproapelui tău, să i-o dai înapoi înainte de apusul soarelui; căci este singura lui învelitoare; ... cu ce are să se culce? Dacă strigă spre Mine după ajutor, Eu îl voi auzi, căci Eu sunt milostiv." (Exod 22, 26.27.) „Dacă vindeți ceva aproapelui vostru sau cumpărați ceva de la aproapele vostru, nici unul din voi să nu înșele pe fratele lui." (Leviticul 25, 14.) {DV 187.3}

Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii. (Matei 7, 12.) „Să nu faceți nedreptate la judecată, nici în măsurile de lungime, nici în greutăți, nici în măsurile de încăpere." (Leviticul 19, 35.) „Să n-ai în sacul tău două feluri de greutăți, una mare și alta mică. Să n-ai în casă două feluri de efă, una mare și alta mică." (Deuteronom 25, 13.14.) „Să aveți cumpene drepte, greutăți drepte, efe drepte și hine drepte." (Leviticul 19, 36.) {DV 187.4}

„Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine." (Matei 5, 42.) „Cel rău ia cu împrumut și nu dă înapoi; dar cel neprihănit este milos și dă." (Psalmii 37, 21.) {DV 188.1}

„Sfătuiește, mijlocește, acoperă-ne ziua în amiaza mare cu umbra ta, ca noaptea neagră, ascunde pe cei ce sunt urmăriți, nu da pe față pe cei fugiți! Lasă să locuiască pentru o vreme la tine cei goniți ... fii un loc de scăpare pentru ei împotriva pustiitorului!" (Isaia 16, 3-4.) {DV 188.2}

Planul pe care l-a dat Dumnezeu lui Israel pentru viețuirea sa a fost conceput ca o pildă pentru întreaga omenire. Dacă aceste principii ar fi puse în practică astăzi, ce diferită ar fi fața acestei lumi! {DV 188.3}

În spațiul vast pe care-l ocupă natura, este încă loc și pentru cei care se chinuie să-și găsească un cămin. În sânul ei există suficiente resurse pentru alimentarea lor. Ascunse în adâncimile pământului, există binecuvântări pentru toți care au curaj, voință și perseverență pentru a-i aduna comorile. {DV 188.4}

Lucrarea pământului, ocupația pe care i-a dat-o Dumnezeu omului în Eden, deschide un câmp de activitate în care mulțimile au ocazia să-și câștige traiul. {DV 189.1}

„Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară și umblă1 în credincioșie.”

(Psalmii 37, 3.) {DV 189.2}

Mii și zeci de mii dintre cei care stau înghesuiți în marile orașe, așteptând o ocazie de a câștiga o plată de nimic, ar putea lucra pământul. În multe cazuri, această plată de nimic nu este cheltuită pe pâine, ci este pusă în sertarul vânzătorului de băuturi alcoolice, pentru a căpăta ceea ce distruge sufletul și trupul. {DV 189.3}

Mulți consideră munca o corvoadă ingrată și încearcă să-și câștige existența prin înșelăciune, mai degrabă decât prin lucru cinstit. Această dorință de a-și asigura traiul fără muncă deschide poarta ticăloșiilor, viciului și nelegiuirilor aproape fără limită. {DV 189.4}

Mahalalele din orașele mari

În marile orașe, există mulți oameni care primesc mai puțină grijă și atenție decât se acordă necuvântătoarelor. Gândiți-vă numai la familiile înghesuite laolaltă în locuințe mizere, multe dintre acestea fiind subsoluri întunecoase, mirosind îngrozitor din pricina umezelii și a murdăriei. În aceste locuri ingrate se nasc copii, acolo trăiesc și tot acolo mor. Ei nu văd nimic din frumusețea lucrurilor naturale pe care le-a creat Dumnezeu spre desfătarea simțurilor și înălțarea sufletului. În zdrențe și pe jumătate morți de foame, ei trăiesc în mijlocul viciului și depravării, cu caracterul modelat de ticăloșia și păcatul care îi înconjoară. Copiii aud Numele lui Dumnezeu numai luat în deșert. Vorbirea murdară, imprecațiile și înjurăturile le umplu urechile. Mirosul greu de alcool și tutun, duhoarea îngrețoșătoare și degradarea morală le strică simțurile. Astfel, o mulțime de oameni sunt pregătiți să devină infractori, vrăjmași ai societății care i-a lăsat pradă mizeriei și degradării. {DV 189.5}

Nu toți săracii din mahalalele marilor orașe aparțin acestei categorii. Bărbați și femei cu teamă de Dumnezeu au fost aduși în cea mai adâncă sărăcie prin boli și nenorociri, adesea din cauza stratagemelor necinstite ale celor care trăiesc prădându-și semenii. Mulți dintre cei

care sunt cinstiți și bine intenționați devin săraci din cauza lipsei unei calificări într-o meserie. Din pricina ignoranței lor, ei nu sunt capabili să se lupte cu dificultățile vieții. Rătăcind prin orașe, de multe ori nu reușesc să-și găsească de lucru. Împresurați de priveliștea și zgomotele viciului, ei sunt supuși unor ispite îngrozitoare. Trăind împreună cu cei vicioși și degradați și adesea fiind etichetați ca făcând parte din aceeași tagmă, numai printr-o luptă supraomenească, printr-o putere care s-o depășească pe cea limitată, umană, mai pot fi opriți să nu se scufunde în aceleași adâncuri. Mulți se țin cu îndârjire de integritatea lor, alegând mai degrabă să sufere decât să păcătuiască. În special această categorie de oameni are nevoie de ajutor, compasiune și încurajare. {DV 190.1}

Dacă cei săraci, acum îngrămădiți în marile orașe, ar putea găsi case la țară, nu numai că și-ar putea câștiga traiul, dar ar găsi sănătate și fericire, care acum le sunt necunoscute. Partea lor ar fi munca grea, o hrană simplă, o economie strictă, adesea greutăți și privațiuni. Dar ce binecuvântare și-ar însuși părăsind orașul, cu ispitele sale atrăgătoare către rău, cu fierberea și nelegiuirea sa, cu mizeria și murdăria sa — dacă l-ar părăsi pentru liniștea, pacea și puritatea de la țară! {DV 190.2}

Dacă mulți dintre cei care trăiesc la oraș, care nu au nici un petic de iarbă verde pe care să calce, care an după an au privit de la fereastra lor o curte murdară și niște alei înguste, niște ziduri de cărămidă, care au avut ca priveliște cerurile întunecate de praf și fum — dacă aceștia ar putea fi luați și duși în vreun district agricol, înconjurat de câmpii verzi, de păduri, dealuri și râuri, cu cerul senin și aerul proaspăt de țară, aproape totul le-ar părea un paradis. {DV 191.1}

Lipsiți într-o mare măsură de contactul cu oamenii și dependența de ei și izolați de obiceiurile și „vorbele de duh” corupătoare ale lumii, de agitația ei, s-ar apropia mai mult de inima naturii. Prezența lui Dumnezeu ar fi mult mai reală pentru ei. Mulți ar învăța lecția dependenței de El. Prin natură, ei ar auzi glasul Său, rostind către inimile lor cuvinte despre pacea și iubirea Sa, iar mintea, sufletul și trupul ar primi puterea vindecătoare, dătătoare de viață. {DV 192.1}

Ca să poată deveni vreodată oameni muncitori și independenți din punct de vedere material, foarte mulți au nevoie neapărat de asistență, încurajare și instruire. Există o mulțime de familii sărace pentru care nici o lucrare misionară n-ar fi mai bună ca aceea de a-i ajuta să se instaleze la țară și să învețe cum să lucreze pământul, ca să-și scoată cele necesare traiului de pe urma sa. {DV 192.2}

Necesitatea unui asemenea ajutor nu se restrânge numai la cei care vin de la oraș. Chiar și la țară, cu toate posibilitățile unei vieți mai bune care există acolo, mulți dintre cei săraci sunt în mare încurcătură. Comunități întregi sunt lipsite de educație pe linia sănătății și lucrării practice. Sunt familii care trăiesc în cocioabe, cu mobilier și îmbrăcăminte sărace, fără unelte, fără cărți, lipsite atât de confort și bunuri utilitare, cât și de mijloace culturale.

Suflete abrutizate, trupuri slabe și deformate, acestea descoperă rezultatele unei eredități sărace și ale unor obiceiuri greșite. Acești oameni trebuie educați pornind de la zero. Ei au dus o viață de lenevie, lipsită de energie, stricată, și au nevoie să fie învățați să-și schimbe obiceiurile. {DV 192.3}

Cum pot fi conștientizați de necesitatea schimbării lor? Cum pot fi îndrumați către un ideal de viață mai înalt? Cum pot fi ajutați să se ridice? Ce poate fi făcut acolo unde domnește sărăcia, cu care trebuie să te lupți la fiecare pas? Desigur, lucrarea este dificilă. Nu va avea loc reforma necesară până când oamenii nu sunt ajutați de o putere din afara lor. Scopul lui Dumnezeu este ca atât cei bogați, cât și cei săraci să fie strâns uniți prin legăturile simpatiei și ajutorării. Cei care au mijloace, talente și calități trebuie să le folosească pentru binecuvântarea semenilor lor. {DV 193.1}

Fermierii creștini pot face o reală lucrare misionară, ajutându-i pe cei săraci să-și găsească niște cămine la țară și să-i învețe cum să lucreze pământul și să-l facă productiv. Învățați-i cum să folosească uneltele agricole, cum să cultive diferitele soiuri de plante, cum să sădească și să îngrijească livezile. {DV 193.2}

Mulți care lucrează pământul nu reușesc să asigure rezultate profitabile din pricina neglijenței lor. Livezile lor de pomi fructiferi nu sunt îngrijite corespunzător, culturile nu sunt puse la timpul potrivit și doar se zgârie la suprafață când se ară pământul. Ei pun insuccesul lor pe seama neproductivității pământului. Adesea, se aduce o mărturisire falsă când se dă vina pe pământul care, dacă ar fi lucrat cum se cuvine, ar aduce roade bogate. Planurile înguste, puțina energie depusă și studiul insuficient cu privire la cele mai bune metode care trebuie adoptate reclamă cu putere schimbarea acestei stări de lucruri. {DV 193.3}

Toți cei care au bunăvoință trebuie să fie învățați care sunt metodele corecte. Dacă unii nu doresc să le vorbiți despre idei avansate, lecțiile să fie predate în tăcere. Continuați cultivarea propriului vostru pământ. Aruncați vecinilor câte un cuvânt când puteți și lăsați ca recolta să vorbească de la sine în favoarea metodelor corecte. Demonstrați ce se poate face cu pământul când este lucrat cum trebuie. {DV 193.4}

Ar trebui să se dea atenție creării unor locuri de muncă diferite, astfel încât familiile sărace să găsească de lucru. Dulgherii, fierarii și practic oricine cunoaște o anumită meserie ar trebui să simtă răspunderea de a-i învăța și ajuta pe cei necunoscători și lipsiți de ocupație. {DV 194.1}

În lucrarea pentru cei săraci există un câmp larg de slujire, atât pentru femei, cât și pentru bărbați. Bucătăreasa eficientă, gospodina, croitoreasa, sora medicală — e nevoie de ajutorul tuturor. Membrii unor gospodării sărace să fie învățați cum să gătească, să-și confecționeze și să-și repare propria îmbrăcăminte, cum să îngrijească de cei bolnavi, cum

să aibă grijă de cămin așa cum trebuie. Băieții și fetele să fie învățați foarte bine o meserie sau să fie formați într-o ocupație utilă. {DV 194.2}

Familii misionare

Este nevoie de familii misionare care să se stabilească în locuri pustii. Fermieri, cei pricepuți în afaceri, constructori și toți cei care sunt calificați în diferite meserii și îndeletniciri să desțelenească pământul, să creeze locuri de muncă, să-și construiască și pentru ei case modeste și să-și ajute vecinii. {DV 194.3}

Locurile nepromițătoare din natură, locurile sălbatice au fost făcute atrăgătoare de către Dumnezeu, căci a pus lucruri frumoase printre cele deloc ispititoare. Aceasta este lucrarea la care suntem chemați. Chiar și locurile pustii ale pământului, unde priveliștea pare neatrăgătoare, pot deveni o adevărată grădină a lui Dumnezeu. „În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții și ochii orbilor, izbăviți de negură și întuneric, vor vedea. Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul, și săracii se vor veseli de Sfântul lui Israel.” (Isaia 29, 18.19.) {DV 194.4}

Instruindu-i în meserii practice, adesea îi putem ajuta mult mai eficient pe cei săraci. Ca regulă, cei care nu au fost învățați să muncească nu au obiceiurile hărniciei, perseverenței, economiei și tăgăduirii de sine. Ei nu știu cum să se descurce. Adesea, prin lipsa de chibzuință și judecată se irosește ceea ce ar menține familiile lor într-o stare de decență și confort, dacă ar fi folosit cu grijă și cu economie. „Multă hrană este în țarina celui sărac; dar aceasta este cea care este prăpădită din lipsă de judecată.” 1 (Proverbe 13, 23.) {DV 194.5}

Noi le putem da celor săraci și în același timp să le facem rău, deprinzându-i să fie dependenți. O asemenea dăruire încurajează egoismul și starea de neajutorare. Adesea ea duce la lenevie, comportament ciudat și necumpătare. Nici un om care își poate câștiga singur traiul nu are dreptul de a depinde de alții. Zicala „lumea să îmi ducă”2 are în sine esența falsului, înșelăciunii și furtului. Lumea nu datorează nimic nici unui om care este capabil să lucreze și să-și câștige singur existența. {DV 195.1}

Adevărata milostenie îi ajută pe oameni să se ajute singuri. Dacă ar veni cineva la ușa noastră să ne ceară de mâncare, n-ar trebui să-l lăsăm să plece flămând; sărăcia lui poate fi rezultatul unei nenorociri. Dar adevărata binefacere înseamnă mai mult decât niște simple daruri. Înseamnă interesul real în ce privește bunăstarea altora. Ar trebui să căutăm să înțelegem nevoile celor săraci și deznădăjduiți și să le dăm ajutorul care le va folosi cel mai mult. A investi cugetul, timpul și efortul personal este mult mai mult decât a da doar bani. Dar aceasta este milostenia adevărată. {DV 195.2}

Cei ce sunt învățați să muncească pentru plată vor învăța mult mai grabnic care este valoarea cea mare a acestui lucru. Și, învățând să se descurce singuri, ei dobândesc ceea ce îi va face nu numai să se întrețină singuri, ci să fie capabili să-i ajute și pe alții. Învățați-i

importanța îndatoririlor vieții pe cei care își irosesc ocaziile. Arătați-le că religia Bibliei nu-i învață pe oameni să fie leneși. Hristos a încurajat întotdeauna hărnicia. „De ce stați aici toată ziua fără lucru?", le-a spus el celor leneși. „Cât este ziuă, trebuie să lucrez; ... vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze." (Matei 20, 6; Ioan 9, 4.) {DV 195.3}

Este privilegiul tuturor acela de a da o pildă, în viața de familie, în obiceiurile, practicile și rânduielile lor, despre ceea ce poate face Evanghelia pentru cei care ascultă de ea. Hristos a venit în lumea noastră pentru a ne da un exemplu despre ceea ce putem deveni. El pretinde de la urmașii Săi să fie modele de corectitudine în toate împrejurările vieții. El dorește ca asupra lucrurilor practice să se vadă amprenta divină. {DV 196.1}

Propriile noastre cămine și împrejurimile lor ar trebui să fie pilde spre învățătură, care să ne instruiască în căile de schimbare în bine, astfel ca hărnicia, curățenia, gustul și rafinamentul să poată lua locul leneviei, murdăriei, grosolăniei și neorânduielii. Prin viețile și exemplul nostru, îi putem ajuta pe alții să-și dea seama ce este respingător în caracterul sau în anturajul lor și îi putem încuraja — cu delicatețe creștină — să facă schimbări. Pe măsură ce manifestăm interes în ceea ce îi privește, vom găsi ocazii să-i învățăm cum să-și canalizeze cel mai bine puterile. {DV 196.2}

Speranță și curaj

Nu putem face nimic fără curaj și perseverență. Adresați cuvinte de speranță și curaj celor săraci și descurajați. Dacă este nevoie, dovediți în mod practic, palpabil, interesul vostru de a-i ajuta când ajung la strâmtoare. Cei care au avut multe avantaje ar trebui să-și amintească faptul că ei înșiși greșesc în multe lucruri și că este dureros și pentru ei când li se descoperă greșelile și că este pus înaintea lor un model a ceea ce ar trebui ei să fie. Amintiți-vă că bunătatea va înfăptui mult mai mult decât cenzura. În timp ce încercați să-i învățați pe alții, faceți în așa fel încât să vadă că doriți ca ei să atingă standardul cel mai înalt și că sunteți gata să le dați ajutor. Dacă vor eșua în unele lucruri, nu vă grăbiți să-i condamnați. {DV 196.3}

Simplitatea, tăgăduirea de sine, economia, lecțiile esențiale pe care trebuie să le învețe cei săraci le par adesea dificile și neatrăgătoare. Exemplul și spiritul lumii stârnesc și nutresc în mod constant mândria, dorința de exhibare, îngăduința de sine, spiritul risipitor și lenevia. Aceste rele aduc mii de oameni la sărăcie și fac ca alte mii să nu se poată ridica din starea de degradare și nevrednicie. Creștinii au datoria de a-i încuraja pe cei săraci să se împotrivească acestor influențe. {DV 196.4}

Isus a venit în lume în umilință. Descendența Sa era de condiție umilă. Maiestatea cerului, Împăratul slavei, Căpetenia întregii oștiri angelice S-a smerit, acceptând firea omenească, și a ales apoi o viață de sărăcie și umilință. El n-a fost avantajat de ocazii pe care săracii nu le au. Truda, greutățile și privațiunile au fost o parte din experiența de zi cu

zi. „Vulpile au vizuini”, a spus Isus, „și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.” (Luca 9, 58.) {DV 197.1}

Isus nu a căutat admirația sau aplauzele oamenilor. El nu a comandat vreo armată. Nu a cârmuit vreo împărăție pământească. El nu i-a curtat pe cei bogați și onorați de lume pentru a obține favoruri. Nu a pretins o poziție între conducătorii națiunii. A trăit printre cei de condiție umilă. A disprețuit distincțiile artificiale ale societății. A ignorat descendența regală, bogăția, talentul, învățătura și rangul. {DV 197.2}

El era Prințul cerului, și totuși nu și-a ales ucenicii dintre oameni ai legii, dintre mai mari, cărturari sau farisei. El a trecut pe lângă aceștia, pentru că se mândreau cu învățătura și poziția lor. Ei stăteau neclintiți în tradițiile și superstițiile lor. El, care putea citi toate inimile, a ales pescari smeriți care aveau bunăvoința de a se lăsa învățați. El a stat la masă cu vameșii și păcătoșii și s-a amestecat printre oamenii de rând, nu pentru a deveni vulgar și pământesc cu ei, ci pentru a le prezenta principiile corecte prin cuvânt și faptă și a-i înălța din degradarea și starea lumească în care se aflau. {DV 197.3}

Isus a căutat să corijeze standardul greșit al lumii, după care era judecată valoarea oamenilor. El S-a alăturat celor săraci, pentru a putea înlătura stigmatul pe care lumea îl pusese asupra sărăciei. El i-a smuls pentru totdeauna batjocura disprețului, binecuvântându-i pe săraci, moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu. El ne îndrumă să mergem pe calea pe care El Însuși a mers, zicând: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.” (Luca 9, 23.) {DV 197.4}

Lucrătorii creștini trebuie să vină în întâmpinarea oamenilor la nivelul la care se găsesc aceștia și să-i educe nu cum să devină mândri, ci cum să-și zidească un caracter. Învățați-i cum a lucrat Hristos în tăgăduire de sine. Ajutați-i să învețe de la El lecțiile de tăgăduire de sine și sacrificiu. Învățați-i să fie cu băgare de seamă la îngăduința de sine, în ceea ce privește moda. Viața este prea valoroasă, prea încărcată de răspunderi solemne, sacre, pentru a fi irosită în satisfacerea eului. {DV 198.1}

Cele mai bune lucruri din viață

Nu se poate spune cu hotărâre că oamenii au început să priceapă care este adevăratul obiectiv al vieții. Ei sunt atrași de strălucire și de ostentație. Ambiția lor este aceea de a dobândi superioritate lumească. Adevăratele țeluri ale vieții sunt sacrificate în favoarea acesteia. Cele mai bune lucruri din viață — simplitatea, onestitatea, buna credință, puritatea, integritatea — nu pot fi cumpărate sau vândute. Ele sunt oferite gratuit, atât celor lipsiți de educație, cât și celor educați, muncitorului umil și omului de stat onorabil. Dumnezeu a lăsat pentru fiecare o plăcere de care se pot bucura atât cei bogați, cât și cei săraci — plăcerea descoperită în cultivarea purității gândirii și faptelor dezinteresate, plăcerea care vine din adresarea unor cuvinte de simpatie și din faptele pline de bunătate. De la aceștia, care aduc o

asemenea slujire, lumina lui Hristos strălucește spre a înviora vieți întunecate de atâtea umbre. {DV 198.2}

În timp ce îi ajutați pe cei săraci în cele vremelnice, să aveți întotdeauna în vedere nevoile lor spirituale. Faceți așa încât propria voastră viață să mărturisească despre puterea păstrătoare a Mântuitorului. Caracterul vostru trebuie să descopere standardul înalt pe care îl pot atinge toți. Predicați Evanghelia prin pilde simple. Fiecare lucru cu care aveți de-a face să fie o lecție pentru zidirea caracterului. {DV 198.3}

Chiar în truda umilă obișnuită, cei mai slabi, cei mai neobservați pot fi împreună lucrători cu Dumnezeu și pot avea mângâierea prezenței Sale și a harului Său susținător. Ei nu trebuie să se obosească din pricina neliniștilor împovărătoare și a grijilor inutile. Să continue să lucreze zi după zi, împlinind cu credincioșie sarcina pe care le-o pune în seamă providența lui Dumnezeu, care va avea grijă de ei. El spune: {DV 199.1}

„Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” (Filipeni 4, 6.7.) {DV 199.2}

Grija Domnului îmbrățișează toate creaturile Sale. El le iubește pe toate și nu face discriminări, având însă cea mai duioasă milă pentru aceia care sunt chemați să poarte poverile cele mai grele ale vieții. Copiii lui Dumnezeu trebuie să se confrunte cu încercări și dificultăți. Dar ei trebuie să-și accepte soarta cu un spirit voios, amintindu-și că acelora pe care lumea neglijează să-i sprijine, Însuși Dumnezeu le va suplini lipsurile prin cele mai mari favoruri. {DV 199.3}

Când ajungem în situații dificile El, Își descoperă puterea și înțelepciunea, ca răspuns la rugăciunea făcută în umilință. Aveți încredere în El ca într-un Dumnezeu care ascultă și răspunde la rugăciuni. El vi Se va descoperi ca Unul care poate da ajutor în orice stare de urgență. El, care l-a creat pe om, care i-a dat minunatele sale însușiri fizice, mintale și spirituale, nu va reține ceea ce este necesar pentru sprijinirea vieții pe care a dat-o. El, care ne-a dat Cuvântul Său — frunzele pomului vieții, nu Se va feri să ne dea cunoștința legată de modul în care să facem rost de hrană pentru copiii Săi nevoiași. {DV 199.4}

Cum poate obține înțelepciune cel care ține plugul și mână boii? Căutând-o ca pe argint, căutând-o ca pe o comoară ascunsă. „Dumnezeul lui l-a învățat să facă așa, El i-a dat aceste învățături.” (Isaia 28, 26.) „Și lucrul

acesta vine de la Domnul oștirilor; minunat este planul Lui și mare este înțelepciunea Sa.” (Isaia 28, 29.) {DV 199.5}

El, care i-a învățat pe Adam și Eva în Eden cum să îngrijească grădina, dorește să-i instruiască și pe oamenii de astăzi. Există înțelepciune pentru cel care ține în mâini plugul și

care seamănă sămânța. Înaintea celor care se încred în El și Îl ascultă, Dumnezeu va deschide căi pe care ei să înainteze. Să înainteze deci cu curaj, având încredere că El Se va îngriji de nevoile lor după bogățiile bunătății Sale. {DV 200.1}

El, care a hrănit mulțimea cu cinci pâini și doi peștișori, este în stare și astăzi să ne dea roada muncii noastre. El, care a zis pescarilor din Galilea: „Aruncați-vă mrejele pentru pescuire" și care, după ce I-au dat ascultare, le-a umplut năvoadele până s-au rupt, dorește ca poporul Său să vadă în aceasta o dovadă a ceea ce dorește El să facă pentru ei, astăzi. Dumnezeul care le-a dat copiilor lui Israel în pustie mană din cer încă trăiește și domnește. El îi va călăuzi pe cei care formează poporul Său și le va da pricepere și înțelegere pentru lucrarea pe care sunt chemați s-o facă. El le va da înțelepciune celor care se străduiesc să-și împlinească datoria în mod conștiincios și rațional. El, care este Stăpânul lumii, este bogat în resurse și-i va binecuvânta pe toți cei care caută să aducă binecuvântări altora. {DV 200.2}

Noi trebuie să privim cu credincioșie către cer. Nu trebuie să fim descurajați din pricina eșecului aparent și nici să fim demoralizați din cauza întârzierii. Ar trebui să lucrăm cu voioșie, având nădejde și fiind recunoscători, crezând că pământul păstrează în sânul său comori bogate, care să fie adunate de lucrătorul credincios, comori mai valoroase decât aurul sau argintul. Munții și dealurile sunt în schimbare, pământul se învechește ca o haină; dar binecuvântarea lui Dumnezeu, care întinde o masă în pustie pentru poporul Său, nu va înceta niciodată. {DV 200.3}

CAPITOLUL 13. CEI SĂRMANI, LIPSIȚI DE AJUTOR

„Binecuvântat este cel care își amintește de cei săraci.”

Când se va fi făcut totul pentru ca cei săraci să se ajute singuri, rămân totuși văduva și orfanul, cei în vârstă, cei lipsiți de ajutor și cei bolnavi, care cer compătimire și grijă. Aceștia nu ar trebui neglijați niciodată. Ei sunt încredințați de Însuși Dumnezeu milei, iubirii și grijii pline de duioșie a tuturor celor pe care El i-a făcut intendenți ai Săi. {DV 201.1}

Casa credinței

„Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.” (Galateni 6, 10.) {DV 201.2}

Într-un sens special, Hristos a pus asupra bisericii Sale datoria de a îngriji de cei nevoiași dintre propriii săi membri. El admite ca săracii Săi să existe în sânul fiecărei biserici. E lăsat ca ei să fie întotdeauna printre noi, iar El pune asupra membrilor bisericii răspunderea personală de a le purta de grijă. {DV 201.3}

Așa cum membrii unei familii integre își poartă de grijă unul celuilalt, slujind celor bolnavi, sprijinindu-i pe cei slabi, învățându-i pe cei neștiutori, pregătindu-i pe cei lipsiți de experiență, tot așa trebuie ca frații în credință să îngrijească de nevoiașii și neputincioșii săi. Pentru nici un motiv, aceștia nu trebuie trecuți cu vederea. {DV 201.4}

Văduvele și orfanii

Văduva și orfanul sunt obiectivul grijii deosebite a Domnului. {DV 202.1}

„El este Tatăl orfanilor, Apărătorul văduvelor,
El, Dumnezeu, care locuiește în locașul Lui cel sfânt.”

(Psalmii 68, 5.) {DV 202.2}

„Căci Făcătorul tău este bărbatul tău:
Domnul este Numele Lui,
și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel.
El Se numește Dumnezeul întregului pământ.”

(Isaia 54, 5.) {DV 202.3}

„Lasă pe orfanii tăi! Eu îi voi ține în viață;
și văduvele tale să se încreadă în Mine.”

(Ieremia 49, 11.) {DV 202.4}

Mulți părinți, când au fost chemați să se despartă de cei dragi, au murit mângâiați de credința în făgăduința că Dumnezeu va avea grijă de ei. Domnul Se îngrijește de văduvă și de orfan nu printr-un miracol, trimițând mană din cer, nici trimițând corbi care să le aducă hrană; ci printr-un miracol asupra inimilor omenești, izgonind de acolo egoismul și deschizând izvoarele iubirii creștine. El îi încredințează urmașilor Săi pe cei năpăstuiți și sărmani ca un bun prețios. Ei pot pretinde cu cea mai mare îndreptățire compasiunea noastră. {DV 202.5}

În căminele în care există comoditățile necesare vieții, în sacii și hambarele umplute cu roadele unor recolte bogate, în depozitele înțesate cu produse ieșite de sub războaiele de țesut și în subsolurile ascunse încărcate cu aur și argint, Dumnezeu a păstrat mijloace de susținere a acestor nevoiași. El ne cheamă să fim canale ale bogăției Sale. {DV 202.6}

Tămăduiește pe cei cu inima zdrobită, și le leagă rănile. (Psalmii 147, 3.)

Multe mame rămase văduve, cu copii orfani, luptă cu vitejie pentru a-și duce îndoita povară, trudindu-se adesea cu mult peste puterile lor pentru a-i putea păstra pe micuții lor cu ele și pentru a le asigura cele necesare traiului. Ce puțin timp au ele pentru pregătirea și educația lor, ce ocazii sărace pentru a-i înconjura de influențe care să le lumineze viețile! Ele au nevoie de încurajare, simpatie și ajutor material. {DV 203.1}

Dumnezeu ne cheamă să umplem, pe cât ne stă în putință, golul făcut de absența purtării de grijă a unui tată. În loc să stăm deoparte, rezervați, plângându-ne de greșelile lor și de necazul pe care-l pot provoca, ajutați-le în orice mod este cu putință. Căutați să o ajutați pe mama epuizată de atâtea griji. Ușurați-i poverile. {DV 203.2}

Apoi există o mulțime de copii care au fost complet lipsiți de călăuzirea părinților și de influența pătrunzătoare a unui cămin creștin. Creștinii să-și deschidă inimile și căminele înaintea acestora lipsiți de ajutor. Lucrarea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu, ca datorie a fiecăruia în parte, n-ar trebui să fie lăsată în seama vreunei instituții de binefacere sau în voia sorții, la mila lumii. În cazul în care copiii nu au rude care să poată avea grijă de ei, membrii bisericii să le găsească un cămin. Cel care ne-a întocmit a rânduit să fim uniți în familii, iar firea copilului se va dezvolta cel mai bine în atmosfera plină de iubire a căminului creștin. {DV 203.3}

Mulți care nu au copii ar putea face o lucrare bună, îngrijind de copiii altora. În loc să dea atenție unor animale preferate, risipindu-și afecțiunea asupra unor necuvântătoare, ar trebui să dea atenție copilașilor, ale căror caractere le pot modela după chipul divin. Investiți iubirea voastră în membrii familiei umane lipsiți de cămin. Vedeți câți astfel de copii puteți crește în cunoașterea și teama de Domnul. Mulți ar fi ei înșiși binecuvântați în acest mod. {DV 203.4}

Cei vârstnici

Și cei vârstnici au nevoie de influențele binefăcătoare ale familiei. În căminul fraților și surorilor în Hristos, pot fi consolați aproape deplin de pierderea propriului cămin. Dacă sunt încurajați să ia parte la interesele și nevoile gospodărești, acest lucru îi va ajuta să simtă că ajutorul pe care-l pot da nu s-a sfârșit. Faceți-i să simtă că ajutorul lor este apreciat, că mai există încă ceva de făcut pentru ei în slujirea altora, și aceasta le va înveseli inimile și viața lor va fi importantă pentru ei. {DV 204.1}

Pe cât este posibil, faceți în așa fel, încât aceia ai căror peri albi și pași șovăitori arată că se apropie de mormânt să rămână în mijlocul prietenilor și reuniunilor familiale. Să se închine înconjurați de aceia pe care i-au cunoscut și iubit. Să fie îngrijiți de mâini iubitoare și atente. {DV 204.2}

Ori de câte ori le va sta în putință, ar trebui ca membrii fiecărei familii să se folosească de privilegiul lor de a sluji celor cu care se înrudesc. Când acest lucru nu este posibil, lucrarea îi aparține bisericii și ar trebui acceptată atât ca un privilegiu, cât și ca o datorie. Toți cei care au Duhul lui Hristos vor privi cu duioșie asupra celor slabi și în vârstă. {DV 204.3}

Prezența în familiile noastre a unuia dintre acești neajutorați este o ocazie prețioasă de a coopera cu Hristos în lucrarea sa plină de har, pentru a dezvolta trăsături de caracter ca ale Sale. Există o binecuvântare în strângerea laolaltă a celor bătrâni cu cei tineri. Cei tineri pot aduce raze de soare în inimile și viețile celor vârstnici. Cei care se prind de viață cu din ce în ce mai multă greutate au nevoie de binecuvântarea contactului cu optimismul și energia sufletească a tinereții. Iar cei tineri pot fi ajutați de înțelepciunea și experiența celor bătrâni. Mai presus de orice, ei au nevoie să învețe lecția slujirii dezinteresate. Prezența unei persoane care are nevoie de dragoste jertfitoare de sine, de simpatie și îndelungă răbdare ar fi pentru multe cămine o binecuvântare neprețuită. Ar îndulci și rafina viața de familie și ar dezvolta în tineri și bătrâni acele haruri de la Hristos, care le-ar da o frumusețe divină și o comoară cerească nepieritoare. {DV 204.4}

Un test al caracterului

„Căci pe săraci îi aveți totdeauna cu voi”, a spus Hristos, „Și le puteți face bine oricând voiți.” (Marcu 14, 7.) „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este: să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” (Iacov 1, 27.) {DV 205.1}

Punându-i pe cei lipsiți de ajutor și pe cei săraci în mijlocul lor, pentru ca aceștia să depindă de grija lor, Hristos îi pune la probă pe cei care mărturisesc că sunt urmașii Săi. Prin iubirea și slujirea noastră îndreptate către copiii Săi nevoiași, dăm dovadă de o adevărată iubire față de El. A-i neglija înseamnă să ne declarăm ucenici mincinoși, străini de Hristos și de dragostea Sa. {DV 205.2}

Dacă s-ar face tot ce poate fi făcut pentru a găsi cămine pentru cei orfani în sânul unor familii, ar rămâne încă foarte mulți care au nevoie de îngrijire. Mulți dintre ei au primit o moștenire rea. Ei sunt nepromițători, neatrăgători și vicioși, dar sunt și ei răscumpărați prin sângele lui Hristos, iar înaintea Sa, ei sunt la fel de scumpi ca și micuții noștri. Dacă nu li se întinde o mână de ajutor, vor crește în neștiință și vor lua calea viciului și delincvenței. Mulți dintre acești copii ar putea fi salvați prin lucrarea în orfelinate. {DV 205.3}

Pentru a avea maximum de eficiență, asemenea instituții ar trebui să fie modelate cât mai mult cu putință după planul unui cămin creștin. În locul unor instituții mari, care să cuprindă un număr mare de persoane, să fie înființate instituții mici în locuri diferite. În loc să se afle în sau în apropierea vreunui oraș mai mic sau mai mare, acestea ar trebui să se afle la țară, unde poate fi găsit pământ arabil, unde copiii sunt aduși în contact cu natura și pot avea avantajele învățării unei îndeletniciri. {DV 205.4}

Cei care conduc un asemenea cămin ar trebui să fie toleranți, educați și altruiști, oameni care primesc această lucrare din iubire față de Hristos și care îi pregătesc pe copii pentru El. Sub o asemenea purtare de grijă, mulți dintre cei lipsiți de un cămin și neglijați pot fi pregătiți pentru a deveni membri folositori ai societății, onorându-L pe Hristos prin ei înșiși și ajutându-i pe alții la rândul lor. {DV 206.1}

Mulți disprețuiesc economia, confundând-o cu zgârcenia și îngustimea de caracter. Însă economia se armonizează cu cea mai mare generozitate. Într-adevăr, fără economie nu poate exista o dărnicie veritabilă. Avem datoria de a economisi pentru a putea dărui. {DV 206.2}

Nimeni nu poate da dovadă de o bunăvoință reală fără tăgăduire de sine. Numai printr-o viață caracterizată prin simplitate, tăgăduire de sine și economie strictă ne va fi cu putință să împlinim lucrarea ce ne-a fost încredințată, ca reprezentanți ai lui Hristos. Mândria și ambiția lumească trebuie alungate din inimile noastre. În toată lucrarea noastră, trebuie pus în practică principiul altruismului descoperit în viața lui Hristos. Pe pereții căminelor noastre, pe tablouri și pe mobilier, trebuie să citim: „Și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost.” (Isaia 58, 7.) Trebuie să vedem scris pe garderoba noastră, ca și cu degetul lui Dumnezeu, „îmbracă-i pe cei goi”. În camera de zi, pe masa încărcată cu mâncare îmbelșugată, ar trebui să vedem înscris: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând!” (Isaia 58, 7.) {DV 206.3}

Înaintea noastră se află o mie de uși prin care putem fi de folos. Adesea, ne plângem de resursele sărace de care dispunem, dar, dacă ar fi cu adevărat sinceri, creștinii și-ar putea înmulți mijloacele de o mie de ori. Egoismul, îngăduința de sine sunt cele care stau în calea folosului pe care l-am putea aduce. {DV 206.4}

Cât de multe cheltuieli se fac pentru lucruri care nu sunt altceva decât idoli care ne acaparează gândurile, timpul și tăria ce ar trebui folosite pentru un scop mai înalt! Cât de

mulți bani sunt irosiți pe case și mobilier scump, pe plăceri egoiste, pe o hrană sofisticată și dăunătoare, pe îngăduințe vătămătoare! Cât de mult se aruncă în vânt pe daruri care nu sunt de folos nimănui! Cei care mărturisesc că sunt creștini cheltuiesc pe lucruri inutile, adesea vătămătoare, mai mult, de multe ori mai mult decât cheltuiesc pentru salvarea de suflete din mâna ispititorului. {DV 207.1}

Mulți care mărturisesc că sunt creștini cheltuiesc atât de mult pe îmbrăcăminte, încât nu le mai rămâne nimic pentru nevoile altora. Ei cred că trebuie să aibă podoabe costisitoare, indiferent de nevoile acelora care-și pot procura cu greutate chiar și cea mai simplă îmbrăcăminte. {DV 207.2}

Surorile mele, dacă veți face în așa fel încât modul vostru de a vă îmbrăca să fie conform cu regulile date în Biblie, veți avea din belșug cu ce să le ajutați pe surorile voastre mai sărace. Nu veți avea numai mijloace, ci și timp. Adesea, acesta este cel mai necesar. Sunt mulți pe care i-ați putea ajuta cu sugestiile, tactul și priceperea voastră. Arătați-le cum să se îmbrace simplu și totuși cu gust. Multe femei nu calcă în casa lui Dumnezeu pentru că hainele lor sărăcăcioase, croite prost, sunt într-un contrast izbitor cu îmbrăcămintea altora. Multe suflete sensibile nutresc un simțământ de umilință amară și nedreptățire din pricina acestui contrast. Și din această cauză, mulți ajung să se îndoiască de adevărul religiei și să-și împietrească inimile față de Evanghelie. {DV 207.3}

Hristos ne îndeamnă: „Adunați firimiturile care rămân, ca să nu se piardă nimic.” În vreme ce mii de oameni pier în fiecare zi de foame, din pricina vărsării de sânge, incendiilor și molimelor, este potrivit ca oricine gândește la fel ca Isus să aibă grijă să nu se piardă nimic, să nu se cheltuiască nimic în mod inutil, nimic din ceea ce ar putea fi de folos unei ființe omenești. {DV 207.4}

„Adunați firimiturile care rămân, ca să nu se piardă nimic.”

Este rău să ne irosim timpul, este rău să ne irosim gândurile. Pierdut este fiecare moment pe care îl consacrăm lăcomiei. Dacă fiecare clipă ar fi prețuită și folosită corect, ar trebui să avem timp pentru tot ceea ce este nevoie să facem pentru noi sau pentru lume. Când cheltuiește bani, când folosește timpul, tăria, ocaziile, fiecare creștin să privească spre Dumnezeu după călăuzire. „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” (Iacov 1, 5.) {DV 208.1}

„Dați și vi se va da”

„Faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți ceva în schimb. Și răsplata voastră va fi mare și veți fi fiii Celui Prea Înalt; căci El este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi.” (Luca 6, 35.) {DV 208.2}

„Cine dă săracului nu duce lipsă, dar cine închide ochii va fi încărcat cu blesteme.” (Proverbe 28, 27.) {DV 208.3}

„Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra.” (Luca 6, 38.) {DV 208.4}

CAPITOLUL 14. LUCRAREA PENTRU CEI BOGAȚI

„Ca să nu se încreadă în bogățiile nesigure.”

Corneliu, centurionul roman, era un bărbat bogat și de descendență nobilă. El avea o poziție de încredere și cinste. Păgân în ce privește nașterea, pregătirea și educația, prin legăturile sale cu evreii, căpătase o cunoaștere a adevăratului Dumnezeu și I s-a închinat, arătând sinceritatea credinței sale prin mila față de cei săraci. „El făcea multe milostenii norodului și se ruga totdeauna lui Dumnezeu.” (Faptele Apostolilor 10, 2.) {DV 209.1}

Corneliu nu cunoștea Evanghelia așa cum fusese descoperit în viața și moartea lui Hristos, dar Dumnezeu i-a trimis o solie direct din cer și, printr-o altă solie, l-a trimis pe apostolul Pavel să-l viziteze și să-l instruiască. Corneliu nu se alăturase bisericii iudaice pentru că ar fi fost privit de către rabini ca fiind păgân și necurat; dar Dumnezeu i-a citit în inimă sinceritatea și a trimis mesageri de la tronul Său, ca să se alăture slujitorului Său de pe pământ, în lucrarea sa de a duce vestea cea bună acestui ofițer roman. {DV 209.2}

Și astăzi Dumnezeu caută suflete în același fel, atât printre cei mari, cât și printre cei de condiție umilă. Există mulți asemenea lui Corneliu, oameni pe care El dorește să-i aducă în legătură cu biserica Sa. Aceștia simpatizează cu poporul Domnului. Dar legăturile pe care le au cu lumea îi țin cu putere. Acești oameni au nevoie de curaj moral pentru a lua poziție alături de cei de condiție umilă. Ar trebui depus un efort deosebit pentru aceste suflete, care se află într-un așa de mare pericol din cauza răspunderilor și relațiilor lor. {DV 209.3}

Se spun multe cu privire la datoria noastră față de cei săraci neglijați; nu ar trebui acordată ceva mai multă atenție bogaților neglijați? Mulți privesc această clasă ca fiind compusă din oameni lipsiți de speranță și fac puțin pentru a deschide ochii acelora care, orbiți și ametiți de strălucirea slavei pământești, au pierdut veșnicia din calculele lor. Mii de oameni bogați au coborât în mormânt neavertizați. Dar, oricât de indiferenți ar părea, mulți dintre cei bogați au sufletele împovărate. „Cine iubește argintul nu se satură niciodată de argint și cine iubește bogăția multă nu trage folos din ea.” (Eclesiastul 5, 10.) Cel care spune aurului curat „tu ești nădejdea mea” s-a „lepădat de Dumnezeul cel de sus.” (Iov 31, 24.28.) „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării. Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că nu se va face niciodată.” (Psalmii 49, 7.8.) {DV 210.1}

Bogățiile și onorurile lumești nu pot satisface sufletul. Mulți dintre cei bogați tânjesc după o garanție divină, o nădejde spirituală. Mulți tânjesc după ceva care să pună capăt monotoniei vieților lor fără rost. Mulți simt în viața lor oficială nevoia unui „ceva” pe care nu-l au. Puțini dintre aceștia merg la biserică, pentru că simt că primesc un ajutor nesubstanțial. Învățătura pe care o aud nu le atinge inima. Să nu le facem oare o chemare personală? {DV 210.2}

Printre victimele sărăciei și păcatului se numără și cei care au avut odată avere. Oameni cu diferite vocații și condiții sociale în viață au fost biruiți de necurățiile lumii, folosind băuturi tari și îngăduindu-și pofta carnală, și au căzut în ispită. În vreme ce acești oameni căzuți cer milă și ajutor, să nu acordăm noi atenție celor care nu au atins aceste adâncimi încă, dar ai căror pași se îndreaptă către aceeași cărare? {DV 210.3}

Mii de persoane aflate în poziții de încredere și cinste își îngăduie obiceiuri care înseamnă ruină pentru suflet și trup. Slujitori ai Evangheliei, oameni de stat, autori, oameni bogați și talentați, oameni extrem de capabili în afaceri și care au o energie ce poate aduce mult folos se află în primejdie de moarte pentru că nu văd necesitatea stăpânirii de sine în toate lucrurile. Este nevoie să li se atragă atenția asupra principiilor cumpătării, și aceasta nu într-un mod îngust și arbitrar, ci în lumina marelui plan pe care-l are Dumnezeu cu omenirea. Dacă principiile adevăratei cumpătări ar putea fi aduse astfel înaintea lor, sunt foarte mulți din clasele sociale înalte care le-ar recunoaște valoarea și le-ar accepta din toată inima. {DV 211.1}

Ar trebui să le arătăm acestor persoane rezultatele îngăduințelor vătămătoare în ce privește slăbirea puterii fizice, mintale și morale. Ajutați-le să-și dea seama de responsabilitatea lor ca administratori ai darurilor lui Dumnezeu. Arătați-le binele pe care l-ar putea face cu banii pe care acum îi cheltuiesc pentru ceea ce nu le face decât rău. Prezentați-le varianta stăpânirii desăvârșite, cerându-le ca banii pe care i-ar da pe băuturi alcoolice, tutun sau îngăduințe asemănătoare să fie folosiți pentru îngrijirea bolnavilor săraci sau pregătirea copiilor și tineretului pentru ceva util în lume. Confruntați cu un asemenea apel, mulți nu vor refuza să asculte. {DV 211.2}

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.” (Romani 1, 16.)

Mai este și o altă primejdie la care sunt expuși în special cei bogați și, de asemenea, un câmp de acțiune pentru misionarul medical. În lume, mulți oameni prosperi, care n-ar ceda nicicând formelor obișnuite de viciu, sunt totuși nimiciți prin iubirea de bogății. Nu cupa cea goală este cel mai greu de dus, ci cupa care este plină ochi. Aceasta trebuie purtată într-un echilibru perfect. Nenorocirile și suferințele aduc dezamăgire și tristețe; dar prosperitatea este cea mai periculoasă pentru viața spirituală. {DV 211.3}

Cei care suferă eșecuri sunt reprezentați prin tufișul pe care l-a văzut Moise în deșert, care, deși ardea, nu se consuma. Îngerul Domnului era în mijlocul tufișului. Tot așa, în lipsuri și nenorociri, strălucirea prezenței Celui Nevăzut este cu noi, pentru a ne mângâia și sprijini. Adesea, se solicită rugăciuni pentru cei ce suferă din pricina bolii sau vreunei nenorociri; dar cel mai mult au nevoie de rugăciunile noastre oamenii prosperi și influenți. {DV 212.1}

În valea umilinței, unde oamenii își simt nevoia și depind de Dumnezeu pentru călăuzirea pașilor lor, există o relativă siguranță. Dar oamenii care stau, ca să zicem așa, într-un turn semeț și care, din cauza poziției lor, ar trebui să aibă o mare înțelepciune, aceștia sunt în cea mai mare primejdie. Dacă nu aleg să depindă de Dumnezeu, astfel de oameni vor cădea cu siguranță. {DV 212.2}

Biblia nu condamnă nici un om pentru că este bogat, dacă acesta și-a câștigat bogățiile în mod cinstit. Nu banii, ci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. Dumnezeu este Acela care le dă oamenilor puterea să facă avere; și în mâinile celui care acționează ca administrator al lui Dumnezeu, folosindu-și mijloacele în mod dezinteresat, bogăția este o binecuvântare atât pentru posesorul ei, cât și pentru lume. Însă mulți, absorbiți de interesul lor pentru comori lumești, devin insensibili față de cerințele lui Dumnezeu și nevoile semenilor lor. Ei își privesc bogăția ca pe un mijloc de a se autoglorifica. Ei strâng casă după casă, pământ lângă pământ; își umplu căminele cu lux, în timp ce pretutindeni în jurul lor sunt ființe omenești aflate în mizerie și crimă, în boală și pe moarte. Aceia care își dedică astfel viețile slujirii eului nu dezvoltă în ființa lor atributele lui Dumnezeu, ci atributele celui rău. {DV 212.3}

Acești oameni au nevoie de Evanghelie. Au nevoie ca ochii să le fie întorși de la deșertăciunea lucrurilor materiale, pentru a privi către valoarea bogățiilor nepieritoare. Au nevoie să deprindă bucuria de a dărui, binecuvântarea de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu. {DV 213.1}

Domnul ne îndeamnă: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia” să nu se încreadă „în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață.” (1 Timotei 6, 17-19.) {DV 213.2}

Sufletele bogate, iubitoare de lume și închinătoare la lume nu pot fi atrase către Hristos printr-o atingere întâmplătoare, accidentală. Aceste persoane sunt adesea cel mai greu accesibile. Pentru a-i ajuta, sunt necesare eforturi personale susținute din partea celor care sunt plini de duhul misionar și care nu se vor lăsa pradă eșecului sau descurajării. {DV 213.3}

Unii sunt în mod deosebit potriviți să lucreze pentru cei din clasele sociale superioare. Aceștia ar trebui să caute înțelepciune de la Dumnezeu, pentru a ști cum să ajungă la inima acestor persoane, nu doar să facă în mod întâmplător cunoștință cu ele, ci, printr-un efort personal și o credință vie, să trezească în aceștia nevoile sufletului, să-i călăuzească în cunoașterea adevărului, așa cum este el în Isus. {DV 213.4}

Mulți sunt de părere că, pentru a-i contacta pe cei din înalta societate, trebuie adoptate un stil de viață și o metodă de lucru potrivite cu gusturile lor pretențioase. Se crede că pentru acest lucru este esențială aparența bogăției, clădirile scumpe, îmbrăcămintea costisitoare, un echipaj1 și un anturaj monden, conformarea la obiceiurile lumești, poleiala artificială a înaltei societăți, cultura clasică, harul oratoriei. Acest lucru este o greșeală. Calea politicii lumești nu este calea lui Dumnezeu de a ajunge la inima celor din înalta societate. Ceea ce-i va mișca într-adevăr este prezentarea hotărâtă și lipsită de egoism a Evangheliei lui Hristos. {DV 213.5}

Experiența apostolului Pavel la întâlnirea sa cu filosofii din Atena prezintă o lecție pentru noi. Prezentând Evanghelia înaintea adunării din Areopag, Pavel a întâmpinat logica pe tărâmul logicii, știința cu știință, filozofia cu filozofie. Cei mai înțelepți ascultători ai săi au fost uimiți și reduși la tăcere. Cuvintele sale nu admiteau replică. Dar efortul acesta a adus puține roade. Puțini au fost convinși să accepte Evanghelia. Din acel moment, Pavel a adoptat o manieră diferită de lucru. El a evitat argumentele sofisticate și dezbateri ale teoriilor și i-a îndreptat pe oameni cu simplitate, către Hristos ca Mântuitor al păcătoșilor. Scriindu-le corintenilor despre lucrarea lui printre ei, a zis: {DV 214.1}

„Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită, căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.... Și învățătura mea și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2, 1-5.) {DV 214.2}

Și iarăși, în scrisoarea sa către romani, spune: {DV 215.1}

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.” (Romani 1, 16.) {DV 215.2}

Cei care lucrează pentru clasele sociale superioare să se poarte cu demnitate, amintindu-și că tovarășii lor sunt îngerii. Vistieria minții și inimii lor să fie plină de „stă scris”. Atârnați în sala memoriei cuvintele prețioase ale lui Hristos. Ele trebuie prețuite cu mult mai mult decât aurul sau argintul. {DV 215.3}

Hristos a spus că este mai ușor ca o cămilă să treacă prin urechile acului decât ca un bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu. În lucrarea pentru această clasă, multe descurajări se vor arăta, se vor face multe descoperiri ce vor sfâșia inima. Dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință. El poate și va lucra prin uneltele omenești la mințile oamenilor ale căror vieți au fost închinate câștigării de bani. {DV 215.4}

„Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima. El împlinește dorințele celor ce se tem de El, le aude strigătul și-i scapă.” (Psalmii 145, 18.19.)

Se vor face minuni prin convertiri sincere, minuni pe care acum nu le bănuim. Cei mai mari oameni de pe pământ nu se află dincolo de puterea unui Dumnezeu făcător de minuni. Dacă aceia care sunt împreună lucrători cu El își vor face datoria cu curaj și credincioșie, Dumnezeu va converti oameni care ocupă locuri de răspundere, oameni cu influență și intelect strălucit. Prin puterea Duhului Sfânt, mulți vor fi conduși să accepte principiile divine. {DV 216.1}

Când le va fi clar că Domnul așteaptă de la ei, ca reprezentanți ai Săi, să ușureze povara omenirii suferinde, mulți vor răspunde și vor da din mijloacele și compasiunea lor pentru ajutorarea celor săraci. În timp ce mințile lor sunt astfel îndepărtate de propriile lor interese egoiste, mulți se vor preda lui Hristos. Cu talanții influenței și mijloacelor lor, ei se vor uni cu bucurie în lucrarea de binefacere cu misionarul umil care a fost unealta folosită de Dumnezeu pentru convertirea lor. Prin folosirea corectă a bogățiilor lor pământești, ei își vor aduna „o comoară în ceruri, unde hoții nu o fură și moliile nu o mănâncă”. {DV 216.2}

Convertiți la Hristos, mulți vor deveni unelte în mâna lui Dumnezeu pentru a lucra pentru alții din aceeași clasă socială. Ei vor simți că li s-a oferit harul de a vesti Evanghelia acelora care și-au făcut din această lume un scop unic. Timp și bani vor fi consacrați lui Dumnezeu, talent și influență vor fi devotate lucrării de câștigare de suflete pentru Hristos. {DV 216.3}

Numai veșnicia va descoperi ce s-a realizat prin acest tip de lucrare — câte suflete muncite peste poate de îndoieli și obosite de lumesc și neliniște au fost aduse la Marele Restaurator, care dorește mult să mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care vin la El. Hristos este un Mântuitor înviat din morți și există vindecare pe aripile Sale. {DV 216.4}

15. Grija pentru cei bolnavi

„Își vor pune mâinile peste cei bolnavi și aceștia se vor însănătoși.”

CAPITOLUL 15. ÎN CAMERA CELUI BOLNAV

„Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25, 40.)

Cei care îi îngrijesc pe cei bolnavi ar trebui să înțeleagă importanța acordării unei atenții serioase legilor sănătății. Nicăieri nu este ascultarea de aceste legi mai importantă ca în camera unui bolnav. Nicăieri nu depind atât de multe de credincioșia în lucrurile mărunte din partea celor care au grijă de cei bolnavi. În cazurile de boală gravă, o mică neglijență, o ușoară neatenție față de nevoile speciale ale pacientului și de pericolele la care este expus, manifestarea fricii, surescitării sau nervozității sau chiar a unei lipse de simpatie pot dezechilibra cumpăna dintre viață și moarte și pot coborî în mormânt un pacient care altfel ar fi putut fi salvat. {DV 219.1}

Eficiența infirmierei depinde într-o mare măsură de vigoarea ei fizică. Cu cât sănătatea îi este mai bună, cu atât va fi mai capabilă să îndure stresul produs de îngrijirea celor bolnavi și cu atât mai mult succes va avea în împlinirea datoriilor ei. Cei care-i îngrijesc pe cei bolnavi ar trebui să acorde o atenție deosebită dietei, curățeniei, aerului curat și exercițiului fizic. O asemenea grijă din partea familiei îi va ajuta pe membrii acesteia să suporte și poverile suplimentare care vin asupra lor și îi va ajuta să nu contracteze ei înșiși vreo boală. {DV 219.2}

Când boala este serioasă, necesitând zi și noapte asistența unei infirmiere, lucrul ar trebui împărțit între cel puțin două infirmiere eficiente, pentru ca fiecare dintre ele să poată avea ocazia să se odihnească și să facă exercițiu fizic în aer liber. Acest lucru este important îndeosebi în cazurile în care este dificil să se asigure din belșug aer curat în camera bolnavului. Din cauza necunoașterii importanței aerului curat, aerarea este uneori interzisă, iar viața pacientului și a îngrijitoarei sunt adesea puse în pericol. {DV 220.1}

„Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc.” (Isaia 40, 31.)

Dacă sunt respectate precauțiile potrivite, bolile necontagioase n-ar trebui să fie luate și de alții. Obiceiurile să fie corecte, iar prin curățenie și aerare corespunzătoare, să feriți camera bolnavului de elemente toxice. În astfel de condiții, cei bolnavi au mult mai multe șanse să se însănătoșească și, în cele mai multe cazuri, nici cei ce dau îngrijire, nici membrii familiei nu vor lua boala. {DV 220.2}

Soarele, aerisirea și temperatura

Pentru a-i acorda pacientului cele mai favorabile condiții pentru însănătoșire, camera pe care o ocupă trebuie să fie mare, luminoasă și să aibă un aer vesel, cu posibilitatea de a fi bine aerisită. Pentru cel bolnav, ar trebui aleasă camera care îndeplinește cel mai bine aceste cerințe. Multe case nu au prevăzut nimic special pentru o aerisire corectă, iar ca să faci acest lucru, este dificil; însă ar trebui făcut orice efort cu putință pentru a adapta camera, astfel încât un curent de aer curat să o poată străbate zi și noapte. {DV 220.3}

Pe cât va fi posibil, în camera bolnavului ar trebui să fie menținută o temperatură constantă. Ar trebui consultat termometrul. Cei care au grijă de bolnav, fiind adesea privați de somn sau treziți noaptea ca să dea ajutor pacientului, sunt predispuși la răceală și nu pot aprecia corect care este o temperatură sănătoasă. {DV 221.1}

Dieta

O parte importantă a datoriei infirmierei este grija față de dieta pacientului. Pacientul n-ar trebui să fie lăsat să sufere sau să devină slăbit din pricina lipsei de hrană și nici să-i fie împovărat sistemul digestiv deja istovit. Ar trebui să se aibă grijă ca hrana să fie pregătită și servită în așa fel, încât să fie gustoasă, însă ar trebui apelat la o judecată înțeleaptă în privința adaptării ei la nevoile pacientului, atât cantitativ, cât și calitativ. Mai ales în perioadele de convalescență, când apetitul crește mai înainte ca organele digestive să-și fi recăpătat tăria, există un pericol mare de vătămare din cauza erorilor făcute în dietă. {DV 221.2}

Datoriile îngrijitorilor

Infirmierele și toți cei care au acces în camera bolnavului ar trebui să fie voioși, calmi și cu stăpânire de sine. Ar trebui evitată orice grabă, surescitare sau stare de confuzie. Ușile ar trebui deschise și închise cu grijă și să fie liniște în toată casa. În cazurile febrile, este nevoie de o grijă deosebită când apare o criză și febra trece. Atunci este adesea necesară o veghere neîntreruptă. Neștiința, uitarea și neatenția au fost cauzele morții multora care ar fi putut supraviețui, dacă ar fi primit o îngrijire corectă din partea unor infirmiere grijulii și chibzuite. {DV 221.3}

„Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie. Poporul meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite.” (Isaia 32, 17.18.)

Vizitarea celor bolnavi

Vizitarea excesivă a celor bolnavi este o bunătate rău canalizată, o idee falsă că așa ar fi politicos. Cei care sunt foarte bolnavi nu ar trebui să primească vizitatori. Agitația adusă de primirea vizitatorilor îl obosește pe pacient într-un moment în care el are cea mai mare nevoie de liniște, de odihnă netulburată. {DV 222.1}

Pentru un convalescent sau un pacient care suferă de o boală cronică, este adesea o plăcere și o binecuvântare să știe că ceilalți își aduc aminte cu bunătate de el; însă această dovadă, arătată printr-un mesaj de simpatie sau printr-un mic dar, va sluji unei cauze mai bune decât printr-o vizită personală, și aceasta fără pericolul de a-i face vreun rău. {DV 222.2}

Îngrijirea în sanatorii

În sanatorii și spitale, unde infirmierele au de-a face în permanență cu un număr mare de oameni bolnavi, se cere un efort hotărât de a fi mereu plăcut și voios și de a arăta, cu atenție, respect în orice cuvânt și faptă. În aceste instituții este de cea mai mare importanță faptul ca infirmierele să se străduiască să-și facă lucrarea bine și cu înțelepciune. Ele trebuie să-și amintească mereu că, prin împlinirea datoriilor lor zilnice, Îl slujesc pe Domnul Hristos. {DV 222.3}

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” (Isaia 41, 10.)

Cei bolnavi au nevoie să audă cuvinte înțelepte. Infirmierele ar trebui să studieze zilnic Biblia, pentru a fi capabile să rostească cuvinte care să-i lumineze și să-i ajute pe cei suferinzi. Îngeri ai lui Dumnezeu se află în camerele în care sunt îngrijiți cei suferinzi, iar atmosfera care înconjoară sufletul celui care administrează tratamentul ar trebui să fie pură și de un miros plăcut. Medicii și infirmierele trebuie să iubească principiile lui Hristos. Virtuțile Sale trebuie să se vadă în viețile lor. Atunci, prin ceea ce fac și spun, îi vor atrage pe cei bolnavi la Mântuitorul. {DV 223.1}

Infirmiera creștină, în timp ce administrează tratamentul pentru refacerea sănătății, va atrage în mod plăcut și cu succes mintea pacientului înspre Hristos, vindecătorul sufletului, dar și al trupului. Gândurile prezentate, azi puțin, mâine puțin, își vor face simțită influența. Infirmierele mai în vârstă n-ar trebui să piardă nici o ocazie favorabilă pentru a atrage atenția celor bolnavi asupra lui Hristos. Ele ar trebui să fie permanent gata de a împleti vindecarea spirituală cu vindecarea fizică. {DV 223.2}

Infirmierele trebuie să-l învețe cu cea mai mare blândețe și gingășie pe cel care dorește să fie vindecat că trebuie să înceteze să mai calce Legea lui Dumnezeu. El trebuie să înceteze să mai aleagă o viață de păcat. Dumnezeu nu-l poate binecuvânta pe acela care continuă să aducă asupra sa boală și suferință prin călcarea de bunăvoie a legilor cerului. Însă Hristos, prin Duhul Sfânt, vine ca o putere vindecătoare pentru aceia care încetează să mai facă răul și învață să facă binele. {DV 224.1}

Cei care nu au deloc dragoste față de Dumnezeu vor lucra în mod constant împotriva celor mai mari interese sufletești și trupești. Dar aceia care realizează importanța vieţuirii în

ascultare de Dumnezeu în lumea rea de acum vor accepta să se despartă de orice obicei greșit. Recunoștința și iubirea le vor umple inimile. Ei știu că Hristos este prietenul lor. În multe cazuri, faptul că devin conștienți că au un asemenea prieten înseamnă mai mult pentru cei suferinzi în calea către vindecare decât cel mai bun tratament care poate fi dat. Însă ambele linii de slujire sunt esențiale. Ele trebuie să meargă mână în mână. {DV 224.2}

CAPITOLUL 16. RUGĂCIUNEA PENTRU CEI BOLNAVI

Rugăciunea credinței îi va salva pe cei bolnavi.

Scriptura spune că oamenii „trebuie să se roage necurmat și să nu se lase” (Luca 18, 1); iar dacă ei simt vreodată nevoia să se roage, atunci acel timp este când puterile îi lasă și pare că viața însăși le scapă din mâini. Adesea, cei sănătoși uită de îndurările minunate ce le sunt oferite zi după zi, an după an, și nu-I aduc lui Dumnezeu nici o dovadă de prețuire pentru binecuvântările Sale. Însă, când vine boala, își amintesc de Dumnezeu. Când îi lasă puterile, oamenii simt că au nevoie de ajutorul divin. Iar Dumnezeul nostru îndurător nu Se întoarce niciodată de la sufletul care caută cu sinceritate să primească ajutor de la El. Domnul este locul nostru de scăpare atât în boală, cât și în sănătate. {DV 225.1}

„Cum se îndură un tată de copiii lui,
așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.
Căci El știe din ce suntem făcuți;
Își aduce aminte că suntem țărână.”

(Psalmii 103, 13.14.) {DV 225.2}

„Nebunii, prin purtarea lor vinovată,
și prin nelegiuirile lor, ajunseseră nenorociți.
Sufletul lor se dezgustase de orice hrană
și erau lângă porțile morții.”

(Psalmii 107, 17.18.) {DV 225.3}

„Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul
și El i-a izbăvit din necazurile lor;
a trimis cuvântul Său
și i-a tămăduit și i-a scăpat de groapă.”

(Psalmii 107, 19.20.) {DV 225.4}

Dumnezeu dorește să readucă sănătatea celui bolnav astăzi, ca și atunci când Duhul Sfânt a rostit aceste cuvinte prin psalmist. Iar Hristos este astăzi același Medic plin de compasiune care a fost și în timpul lucrării Sale pământești. În El se găsește balsam vindecător pentru fiecare boală, putere întăritoare pentru orice neputință. Ucenicii Săi de astăzi trebuie să se roage pentru cei bolnavi cu același zel cu care s-au rugat ucenicii din vechime. Și vor avea loc vindecări; căci „rugăciunea credinței îi va salva pe cei bolnavi”. Avem puterea Duhului Sfânt, siguranța netulburată a credinței, care poate cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Promisiunea Domnului: „Își vor pune mâinile peste cei bolnavi și ei se vor însănătoși” este tot atât de demnă de încredere acum, ca și în zilele apostolilor.

Ea arată privilegiul pe care-l au copiii lui Dumnezeu, iar credința noastră ar trebui să se prindă de tot ceea ce înseamnă acest lucru. Slujitorii lui Hristos sunt canalele lucrării Sale și, prin ei, El dorește să-și exercite puterea vindecătoare. Este datoria noastră să-i aducem pe cei bolnavi și suferinzi înaintea lui Dumnezeu, în brațele credinței noastre. Ar trebui să-i învățăm să creadă în marele Vindecător. {DV 226.1}

Mântuitorul dorește ca noi să-i încurajăm pe cei bolnavi, pe cei deznădăjduiți, pe cei năpăstuiți să se prindă de tăria Sa. Prin credință și rugăciune, camera bolnavului poate fi transformată într-un Betel. Prin cuvânt și faptă, medicii și infirmierele pot spune atât de clar, încât să nu se poată înțelege greșit: „Dumnezeu Se află în acest loc" ca să salveze, nu să distrugă. Hristos dorește să-și facă simțită prezența în camera bolnavului, umplând inimile medicilor și infirmierelor cu gingășia iubirii Sale. Dacă viețile îngrijitorilor au o asemenea înrâurire asupra bolnavilor, încât Hristos să poată veni împreună cu ei la căpătâiul pacientului, acesta din urmă va fi însuflețit de convingerea că Mântuitorul cel milostiv este prezent, și însăși convingerea aceasta va face mult atât pentru vindecarea sufletului, cât și a trupului. {DV 226.2}

Iar Dumnezeu ascultă rugăciunea. Hristos a spus: „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face." (Ioan 14, 14.) Și iarăși spune: „Dacă Îmi slujește cineva, ... Tatăl îl va cinsti." (Ioan 12, 26.) Dacă trăim conform Cuvântului Său, fiecare făgăduință prețioasă pe care a făcut-o ni se va împlini. Suntem nevrednici de mila Sa, dar, când ne predăm Lui, El ne primește. El va lucra pentru și prin aceia care-L urmează. {DV 226.3}

Însă noi nu putem cere împlinirea făgăduințelor Sale decât atunci când trăim în ascultare de Cuvântul Său. Psalmistul spune: „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul." (Psalmii 66, 18.) Dacă Îi dăm ascultare numai în parte, cu jumătate de inimă, făgăduințele Sale nu se vor împlini pentru noi. {DV 227.1}

În Cuvântul lui Dumnezeu avem învățătură cu privire la rugăciunea specială pentru însănătoșirea celor bolnavi. Dar înălțarea unei asemenea rugăciuni este unul dintre cele mai solemne lucruri și nu trebuie inițiat fără a fi cântărit cu grijă. În multe cazuri de rugăciune pentru vindecarea celor bolnavi, ceea ce este considerată credință nu este nimic altceva decât încumetare. {DV 227.2}

Multe persoane aduc asupra lor boala prin îngăduința de sine. Ele nu au trăit în armonie cu legile trupului sau cu principiile curățeniei desăvârșite. Alții au nesocotit legile sănătății prin obiceiurile lor de a mânca și de a bea, de a se îmbrăca sau de a munci. Adesea, o formă de viciu este cauza slăbiciunii minții sau corpului. Dacă aceste persoane ar dobândi binecuvântarea sănătății, multe dintre ele ar continua să urmeze aceeași cale nepăsătoare de încălcare a legilor trupești și spirituale ale lui Dumnezeu, gândind că, dacă Dumnezeu îi însănătoșește ca răspuns la rugăciune, au libertatea de a-și continua practicile nesănătoase și

de a-și îngădui fără nici o reținere apetitul stricat. Dacă ar face o minune și le-ar reda sănătatea acestor persoane, Dumnezeu ar încuraja păcatul. {DV 227.3}

Este o muncă pierdută aceea de a-i învăța pe oameni să privească la Dumnezeu ca vindecător al neputințelor lor, dacă nu sunt învățați și să lase deoparte practicile lor nesănătoase. Pentru a primi binecuvântarea Sa ca răspuns la rugăciune, ei trebuie să înceteze să facă răul și să învețe să facă binele. Mediul în care trăiesc trebuie să fie sănătos, obiceiurile lor de viețuire, sănătoase. Ei trebuie să trăiască în armonie cu Legea lui Dumnezeu, atât pentru trup, cât și pentru spirit. {DV 227.4}

Mărturisirea păcatului

Celor care doresc rugăciunea pentru restabilirea sănătății lor ar trebui să li se explice clar că violarea Legii lui Dumnezeu, fie cea fizică, fie cea spirituală, este păcat și, pentru ca ei să primească binecuvântarea Sa, păcatul trebuie să fie mărturisit și părăsit. {DV 228.1}

Scriptura ne îndeamnă: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.” (Iacov 5, 16.) Celui care cere să se înalțe rugăciuni pentru el să-i fie puse înainte gânduri ca acestea: „Noi nu putem citi în inimă sau cunoaște secretele vieții tale. Acestea sunt cunoscute numai de tine și de Dumnezeu. Dacă te pocăiești de păcatele tale, este datoria ta să le mărturisești.” Păcatul care are un caracter intim trebuie să fie mărturisit lui Hristos, singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om. Căci „dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.” (1 Ioan 2, 1.) Fiecare păcat este o jignire adusă lui Dumnezeu și trebuie mărturisit Lui, prin Hristos. Fiecare păcat descoperit ar trebui mărturisit la fel de deschis. Răul făcut unui semen ar trebui reparat împreună cu cel față de care s-a păcătuit. Dacă vreunii dintre cei care caută să se însănătoșească s-au făcut vinovați de vorbire de rău, dacă au semănat discordie în familie, printre vecini sau în biserică și au stârnit ceartă și răcirea relațiilor, dacă prin vreun procedeu greșit i-au dus pe alții în păcat, aceste lucruri ar trebui să fie mărturisite înaintea lui Dumnezeu și înaintea acelora față de care s-a păcătuit. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1, 9.) {DV 228.2}

Când relele au fost îndreptate, putem prezenta nevoile celor bolnavi înaintea Domnului cu credință netulburată, după cum ne inspiră chiar Duhul Său. El cunoaște pe fiecare pe nume și Se îngrijește de fiecare ca și cum n-ar mai exista vreun altul pe pământ pentru care L-a dat pe Preaiubitul Său Fiu. Pentru că dragostea lui Dumnezeu este atât de mare și statornică, cei bolnavi ar trebui să fie încurajați să se încreadă în El și să fie voioși. Faptul de a fi neliniștiți pentru propriile persoane are tendința de a provoca slăbiciunea și boala. Dacă se vor înălța deasupra depresiei și întristării, șansele lor de însănătoșire vor fi mai mari; căci „ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El”, care „nădăjduiesc în bunătatea Lui.” (Psalmii 33, 18.) {DV 229.1}

În rugăciunea pentru cei bolnavi, ar trebui să ne amintim că „nu știm cum trebuie să ne rugăm.” (Romani 8, 26.) Nu știm dacă binecuvântarea pe care o dorim va fi sau nu cea mai bună. De aceea, rugăciunile noastre ar trebui să includă și acest gând: „Doamne, Tu știi fiecare secret al sufletului. Tu cunoști aceste persoane. Isus, Apărătorul lor, și-a dat viața pentru ei. Dragostea Sa pentru aceștia este cu mult mai mare decât ar putea fi a noastră pentru ei. De aceea, dacă este pentru slava Ta și binele celor năpăstuiți, cerem ca în Numele lui Isus să poată deveni iarăși sănătoși. Dacă nu este voia Ta ca ei să poată fi însănătoșiți, cerem ca harul Tău să-i poată mângâia, iar prezența Ta să-i sprijine în suferințele lor”. {DV 229.2}

Dumnezeu știe sfârșitul de la început. El cunoaște inimile tuturor oamenilor. El citește fiecare secret al sufletului. El știe dacă aceia pentru care se înalță rugăciunea vor fi sau nu în stare să îndure încercările care ar veni asupra lor dacă ar trăi. El știe dacă viețile lor ar fi o binecuvântare sau un blestem pentru ei înșiși și pentru lume. Acesta este un motiv pentru care, atunci când prezentăm cu seriozitate cererile noastre, ar trebui să spunem: „Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta.” (Luca 22, 42.) Isus a adăugat aceste cuvinte de supunere față de înțelepciunea și voința lui Dumnezeu când S-a rugat în grădina Ghetsemani: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!” (Matei 26, 39.) Și dacă ele au fost potrivite pentru El, Fiul lui Dumnezeu, cu atât mai mult se potrivesc ele pe buzele muritorilor limitați, supuși greșelii! {DV 230.1}

Calea noastră constantă este aceea de a supune dorințele noastre Atotînțeleptului Tată ceresc și apoi, cu o siguranță perfectă, să-I încredințăm totul. Știm că Dumnezeu ne aude dacă cerem după voia Sa. Dar să insistăm în cererile noastre fără un duh de supunere nu este bine; rugăciunile noastre nu trebuie să îmbrace o formă de poruncă, ci de mijlocire. {DV 230.2}

Există cazuri în care Dumnezeu lucrează clar prin puterea Sa divină pentru restabilirea sănătății. Dar nu sunt vindecați toți bolnavii. Mulți sunt puși deoparte să adoarmă în Isus. Lui Ioan, pe insula Patmos, i s-a poruncit să scrie: „«Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează.»” (Apocalipsa 14, 13.) Din aceasta vedem că, dacă persoanele nu se însănătoșesc, nu ar trebui judecate pe motivul acesta că le lipsește credința. {DV 230.3}

Noi toți dorim răspunsuri imediate și directe la rugăciunile noastre și suntem ispitiți să ne descurajăm când răspunsul întârzie sau sosește într-o formă neașteptată. Însă Dumnezeu este prea înțelept și bun ca să răspundă întotdeauna la rugăciunile noastre exact când și cum dorim noi. El va face mai mult și mai bine pentru noi decât să ne împlinească toate dorințele. Și pentru că ne putem încrede în înțelepciunea și iubirea Sa, nu ar trebui să-I cerem să fie de acord cu voința noastră, ci să căutăm să pătrundem și să împlinim scopul Său. Dorințele și interesele noastre ar trebui să se piardă în voința Sa. Aceste experiențe care

ne pun la probă credința sunt spre binele nostru. Prin ele se descoperă dacă credința noastră este dreaptă și sinceră, sprijinindu-se numai pe Cuvântul lui Dumnezeu, sau dacă, depinzând de împrejurări, este nesigură și schimbătoare. Credința este întărită prin exercițiu. Trebuie să lăsăm răbdarea să-și facă lucrarea sa desăvârșită, amintindu-ne că există făgăduințe prețioase în Scripturi pentru aceia care Îl așteaptă pe Domnul. {DV 230.4}

Nu toți înțeleg aceste principii. Mulți care caută îndurarea vindecătoare a Domnului cred că trebuie să primească un răspuns direct și imediat la rugăciunile lor sau, dacă nu, credința lor este defectuoasă. Pentru acest motiv, cei care sunt slăbiți din pricina bolii trebuie sfătuiți cu înțelepciune, pentru a putea acționa cu discernământ. Ei nu ar trebui să nesocotească datoria pe care o au față de prietenii lor care poate le supraviețuiesc sau să neglijeze să folosească mijloacele naturale pentru restabilirea sănătății. {DV 231.1}

Adesea există pericolul de a greși aici. Crezând că vor fi vindecați ca răspuns la rugăciune, unii se tem să facă orice ar putea părea să indice o lipsă de credință. Însă ei nu ar trebui să neglijeze să-și pună lucrurile în rânduială, așa cum ar dori s-o facă dacă s-ar aștepta să fie răpiți de moarte. Și nici n-ar trebui să se teamă să rostească vorbe de încurajare sau sfat, pe care ar dori, în ceasul despărțirii, să le spună celor iubiți. {DV 231.2}

Cei care caută vindecarea prin rugăciune nu ar trebui să neglijeze folosirea mijloacelor de remediu pe care le au la îndemână. Folosirea unor astfel de mijloace nu este o tăgăduire a credinței, întrucât Dumnezeu a luat măsuri de alinare a durerii și de sprijinire a corpului în lucrarea sa de refacere. Nu este o tăgăduire a credinței să coopereze cu Dumnezeu și să se plaseze în cea mai favorabilă condiție pentru a se însănătoși. Dumnezeu a făcut în așa fel, încât să stea în puterea noastră să obținem o cunoaștere a legilor de viețuire. Această cunoaștere ne-a fost pusă la îndemână ca s-o folosim. Ar trebui să folosim orice mijloc pentru restabilirea sănătății, profitând de orice avantaj posibil, lucrând în armonie cu legile naturale. Când ne-am rugat pentru însănătoșirea celor bolnavi, putem lucra cu mai multă energie, mulțumindu-I lui Dumnezeu că avem privilegiul de a coopera cu El și cerând binecuvântarea Sa asupra mijloacelor pe care tot El ni le-a pus la dispoziție. {DV 231.3}

Avem aprobarea Cuvântului lui Dumnezeu pentru folosirea mijloacelor de remediu. Ezechia, împăratul lui Israel, era bolnav și un profet al lui Dumnezeu i-a adus solia că va muri. Acesta a strigat către Domnul, iar Domnul l-a auzit pe slujitorul Său și i-a trimis o solie că vor fi adăugați cincisprezece ani la viața sa. Desigur că numai un cuvânt de la Dumnezeu l-ar fi vindecat pe Ezechia instantaneu; însă au fost date instrucțiuni deosebite: „Să se aducă o turtă de smochine și s-o întindă peste bubă; și Ezechia va trăi.” (Isaia 38, 21.) {DV 232.1}

„Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui, și mă va înălța pe o stâncă. Iată că mi se și înalță capul peste vrăjmașii mei,

care mă înconjoară: voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trâmbiței, voi cânta și voi lăuda pe Domnul." (Psalmii 27, 5.6.)

Cu un prilej, Hristos a pus tină pe ochii unui orb și i-a poruncit: „«Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului».... El s-a dus, s-a spălat și s-a întors văzând bine." (Ioan 9, 7.) Vindecarea se putea înfăptui numai prin puterea marelui Vindecător; cu toate acestea, Hristos S-a folosit de mijloacele simple ale naturii. În vreme ce nu a sprijinit remediile medicamentoase, El a aprobat în schimb folosirea remediilor simple și naturale. {DV 233.1}

Când ne-am rugat pentru însănătoșirea celor bolnavi, oricare ar fi rezultatul, să nu ne pierdem credința în Dumnezeu. Dacă ni se va cere să înfruntăm o pierdere, să acceptăm cupa amară, amintindu-ne că mâna Tatălui o ține la buzele noastre. Însă, dacă sănătatea ar reveni, n-ar trebui să uităm că paharul îndurării vindecătoare este întins sub o reînnoită obligație față de Creator. Când cei zece leproși au fost curățiți, numai unul s-a întors să-L găsească pe Isus și să-I dea slavă. Nici unul dintre noi să nu fie asemenea celor nouă nesocotiți, ale căror inimi nu s-au lăsat atinse de îndurarea lui Dumnezeu. „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare." (Iacov 1, 17.) {DV 233.2}

CAPITOLUL 17. FOLOSIREA REMEDIILOR

„Suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.”

Boala nu vine niciodată fără o cauză. Calea este pregătită și boala este chemată prin nesocotirea legilor sănătății. Mulți suferă consecințele păcătuirii părinților lor. Deși ei nu sunt răspunzători pentru ceea ce au făcut părinții lor, este totuși de datoria lor să descopere ce constituie o încălcare a legilor sănătății și ce nu. Ei ar trebui să evite obiceiurile greșite ale părinților lor și, printr-o viețuire corectă, să-și asigure condiții mai bune. {DV 234.1}

Totuși, cei mai mulți suferă din cauza propriului lor comportament greșit. Ei nu țin seama de principiile sănătății prin obiceiurile lor de a mânca, de a bea, de a se îmbrăca și de a munci. Încălcarea legilor naturii atrage după sine un rezultat sigur; iar când boala vine asupra lor, mulți nu atribuie suferințelor lor cauza adevărată, ci murmură împotriva lui Dumnezeu din pricina afecțiunilor pe care le au. Însă Dumnezeu nu este răspunzător de suferința care urmează nesocotirii legii naturale. {DV 234.2}

Dumnezeu ne-a înzestrat cu o anumită măsură de forță vitală. El ne-a conceput de asemenea cu organe menite să mențină diferite funcții vitale, iar El intenționează ca aceste organe să lucreze împreună în mod armonios. Dacă păstrăm cu grijă forța vitală și ținem în ordine mecanismul delicat al organismului, rezultatul este sănătatea; dacă însă forța vitală este epuizată prea repede, sistemul nervos împrumută putere pentru nevoile curente din resursele sale de energie, iar când un organ este vătămat, toate sunt afectate. Corpul suportă multe abuzuri, aparent fără să opună rezistență; apoi reacționează și face un efort hotărât pentru a îndepărta efectele tratamentului ingrat la care a fost supus. Efortul său de a corija aceste condiții se manifestă adesea prin febră și diferite alte forme de boală. {DV 234.3}

Remedii raționale

Când abuzul asupra sănătății este dus atât de departe încât apare boala, cel suferind poate face adesea pentru el însuși ceea ce nimeni altcineva nu poate face. Primul lucru care trebuie făcut este de a stabili clar adevăratul motiv al bolii și apoi de a acționa în mod rațional pentru a îndepărta cauza. Dacă funcționarea armonioasă a organismului s-a dereglat din pricina muncii în exces, supraalimentării sau altor devieri, nu încercați să rezolvați dificultățile adăugând povara medicamentelor otrăvitoare. {DV 235.1}

Mâncatul fără discernământ este adesea cauza îmbolnăvirii, iar lucrul de care organismul are cea mai mare nevoie este acela de a fi ușurat de povara nefirească ce a fost pusă asupra sa. În multe cazuri de boală, cel mai bun remediu este ca pacientul să postească preț de o masă sau două, pentru ca organele digestive istovite să poată avea ocazia să se odihnească. O dietă compusă din fructe timp de câteva zile a adus adesea o mare ușurare celor care lucrează intelectual. De multe ori, o perioadă scurtă de abstinență alimentară totală, urmată

de o alimentație simplă, moderată, a dus la însănătoșire prin propriul efort recuperativ al organismului. O alimentație simplă timp de o lună sau două ar convinge pe mulți suferinzi că drumul îngust al tăgăduirii de sine este drumul către sănătate. {DV 235.2}

Odihna ca remediu

Unii atrag boala asupra lor muncind în exces. Pentru aceștia, odihna, eliberarea de griji și o dietă cumpătată sunt esențiale pentru restabilirea sănătății. Pentru aceia al căror creier este obosit și sunt agitați din cauza lucrului neîncetat și a claustrării, o vizită la țară, unde pot duce o viață simplă, lipsită de griji și unde vin în contact direct cu natura, va fi de cel mai mare ajutor. Plimbarea prin păduri și pajiști, culegând flori și ascultând cântecul păsărilor, va face cu mult mai mult decât orice alt mijloc folosit pentru însănătoșirea lor. {DV 236.1}

Atât în sănătate, cât și în boală, apa curată este una dintre binecuvântările de căpetenie ale cerului. Folosirea corectă a acesteia aduce cu sine sănătatea. Este băutura pe care Dumnezeu a oferit-o pentru ca animalele și omul să-și stingă setea. Băută în cantități suficiente, ajută la acoperirea necesităților organismului și ajută corpul să se împotrivească bolilor. Aplicarea externă a apei este o modalitate satisfăcătoare de reglare a circulației sângelui. O baie rece sau una cu apă potrivit de rece este un tonic excelent. Băile calde deschid porii și ajută astfel la eliminarea impurităților. Atât băile calde, cât și cele călduțe liniștesc nervii și reglează circulația. {DV 237.1}

Însă mulți n-au învățat din experiență care sunt efectele binefăcătoare ale folosirii corecte a apei și se tem de acest lucru. Tratamentele cu apă nu sunt apreciate așa cum ar trebui și aplicarea lor cu pricepere necesită o muncă pe care mulți nu sunt gata să o depună. Însă nimeni nu ar trebui să se simtă scuzat din motive de neștiință sau indiferență față de acest subiect. Există multe moduri în care apa poate fi aplicată pentru a ușura durerile și a face ca boala să dea înapoi. Toți ar trebui să învețe cum se folosește prin tratamente simple, aplicate în cămin. În special mamele ar trebui să știe cum să se îngrijească de familiile lor atât în starea de sănătate, cât și în cea de boală. {DV 237.2}

Mișcarea este o lege a ființei noastre. Fiecare organ al trupului are lucrarea sa prestabilită, de împlinirea căreia depind dezvoltarea și tăria sa. Acțiunea normală a tuturor organelor dă tărie și vigoare, în timp ce tendința spre sedentarism poate duce spre degradare și moarte. Legați un braț, imobilizându-l fie și numai pentru câteva săptămâni, apoi eliberați-l și veți vedea că este mai slab decât cel pe care l-ați folosit cu moderație în tot acest timp. Inactivitatea produce același efect asupra întregului sistem muscular. {DV 237.3}

Inactivitatea este o cauză prolifică a bolilor. Exercițiul fizic înviorează și reglează circulația sângelui, însă în inactivitate sângele nu circulă liber, iar transformările din el, atât de necesare pentru viață și sănătate, nu au loc. Pielea devine și ea inactivă. Impuritățile nu

sunt eliminate ca atunci când circulația ar fi stimulată prin exercițiu fizic viguros, pielea păstrată într-o stare sănătoasă și plămânii alimentați din belșug cu aer proaspăt, curat. Această stare a organismului împovărează de două ori mai mult organele excretoare, iar rezultatul este boala. {DV 238.1}

Bolnavii nu ar trebui să fie încurajați să fie inactivi. Când a fost depus un efort prea mare — de orice fel va fi fost acesta, odihna totală pentru câtva timp va îndepărta uneori îmbolnăviri grave; însă, în cazul bolnavilor recunoscuți ca atare, este rareori necesară suspendarea tuturor activităților. {DV 238.2}

Aceia care au suferit o epuizare nervoasă din pricina muncii intelectuale ar trebui să se odihnească, ferindu-se de gânduri împovărătoare; dar ei nu trebuie să fie îndrumați să creadă că este periculos să-și folosească în vreun fel puterile mintale. Mulți sunt înclinați să creadă că starea lor este mai rea decât în realitate. Această stare a minții este nefavorabilă pentru însănătoșire și nu trebuie nutrită. {DV 238.3}

Pastorii, învățătorii, studenții (elevii) și alți lucrători intelectuali suferă adesea de boli, ca urmare a unui grav surmenaj cerebral, care nu a fost ușurat de exercițiul fizic. Lucrul de care au nevoie aceste persoane este o viață mai activă. Deprinderile moderate, fără excese, combinate cu exercițiul fizic potrivit vor asigura atât vigoarea mintală, cât și fizică și vor da puterea de a rezista tuturor celor care lucrează intelectual. {DV 238.4}

Cei care au abuzat de puterile lor fizice nu ar trebui să fie încurajați să depună numai eforturi fizice. Munca, pentru a aduce cele mai mari foloase, ar trebui să fie sistematică și plăcută. Exercițiul fizic în aer liber este cel mai bun; ar trebui să fie planificat în așa fel, încât să întărească prin mișcare organele care au devenit slabe; iar acest lucru trebuie făcut din toată inima; lucrul cu mâinile nu trebuie să ajungă niciodată ca o corvoadă ingrată. {DV 238.5}

Când bolnavii nu au nimic cu care să-și ocupe timpul și care să le capteze atenția, gândurile li se fixează asupra lor înșile și devin morbizi și iritabili. De multe ori, se hrănesc cu sentimentele lor sumbre, până când ajung să creadă că se află într-o stare mult mai rea decât sunt în realitate și că sunt complet incapabili să facă ceva. {DV 239.1}

În toate aceste cazuri, exercițiul fizic bine direcționat se va dovedi un remediu eficient. În unele cazuri, este indispensabil în procesul de însănătoșire. Voința se pune în mișcare o dată cu munca fizică. Și ceea ce au nevoie acești invalizi este să-și trezească voința. Când voința este adormită, imaginația devine aberantă și este cu neputință să te împotrivești bolii. {DV 239.2}

Inactivitatea este cel mai mare blestem care a putut veni asupra celor mai mulți dintre bolnavi. Activitatea ușoară în direcția unei munci folositoare — când nu suprasolicită mintea sau corpul — are o influență fericită asupra amândurora. Aceasta întărește mușchii,

îmbunătățește circulația și îi dă celui bolnav satisfacția de a ști că nu este complet inutil în această lume ocupată. El nu va putea să facă decât puțin la început, însă va descoperi în curând că puterea sa crește și că volumul de muncă depusă poate spori corespunzător. {DV 240.1}

Exercițiile fizice îl ajută pe cel dispeptic1, dând organelor digestive un tonus muscular sănătos. Angajarea în studiu intens sau exercițiu fizic puternic imediat după masă împiedică digestia; însă o scurtă plimbare după luarea mesei, cu capul ridicat și cu umerii trași înapoi, este un mare câștig. {DV 240.2}

În ciuda a tot ceea ce s-a spus și s-a scris în legătură cu importanța sa, există totuși mulți care neglijează exercițiul fizic. Unii devin corpolenți pentru că organismul lor este îngreunat. Alții slăbesc și se anemiază, pentru că puterile lor vitale sunt secătuite de munca de lichidare a surplusului de hrană. Ficatul este împovărat în efortul său de a curăța sângele de impurități, iar rezultatul este boala. {DV 240.3}

Aceia ale căror obiceiuri sunt sedentare ar trebui, când vremea permite, să facă mișcare în aer liber în fiecare zi, fie vară, fie iarnă. Mersul pe jos este preferabil călăritului sau plimbării cu trăsura, pentru că pune în mișcare mai mulți mușchi. Plămânii sunt siliți să lucreze sănătos, căci este imposibil să umbli în pas vioi fără a-i umple cu aer. {DV 240.4}

Un asemenea exercițiu va fi în multe cazuri mai bun pentru sănătate decât medicamentele. Medicii îi sfătuiesc adesea pe pacienții lor să facă o călătorie pe ocean, să meargă la vreun izvor cu apă minerală sau să viziteze diferite locuri pentru a schimba mediul, când, în cele mai multe cazuri, dacă ar mânca în mod cumpătat și ar face exerciții fizice sănătoase, cu voioșie, s-ar reînsănătoși și ar economisi bani și timp. {DV 240.5}

CAPITOLUL 18. VINDECAREA MINȚII

„Tovărășia sufletului cu cel care este viața sa.”

Legătura care există între minte și trup este foarte strânsă. Când unul este afectat, celălalt se resimte. Starea minții afectează sănătatea într-o măsură mult mai mare decât își dau seama mulți. Multe dintre bolile de care suferă oamenii sunt rezultatul depresiei mintale. Durerea, neliniștea, nemulțumirea, remușcarea, vinovăția, neîncrederea, toate au tendința să zdrobească forțele vitale și să producă degenerare și moarte. {DV 241.1}

Boala este uneori produsul imaginației și este adesea agravată de aceasta. Mulți care ar fi putut fi sănătoși numai dacă s-ar fi gândit la aceasta sunt invalizi pe viață. Mulți își închipuie că fiecare expunere ușoară va produce boala, iar efectul cel rău are loc pentru că este așteptat. Mulți mor de o boală a cărei cauză este cu desăvârșire imaginară. {DV 241.2}

Curajul, speranța, credința, simpatia, iubirea dau sănătate și prelungesc viața. O minte împăcată, un spirit voios înseamnă sănătate pentru corp și tărie pentru suflet. „O inimă veselă este un bun1 leac.” (Proverbe 17, 22.) {DV 241.3}

În tratamentul celor bolnavi, efectul influenței minții nu ar trebui trecut cu vederea. Folosită cum se cuvine, această influență oferă un mijloc mai eficient pentru combaterea bolii. {DV 241.4}

Stăpânirea unei minți de către o alta

Există totuși o formă de vindecare a minții care constituie unul dintre mijloacele cele mai eficiente ale răului. Prin această așa-numită știință, o minte este adusă sub stăpânirea alteia, astfel încât individualitatea celei mai slabe se dispersează în cea a minții mai puternice. O persoană acționează după voința alteia. În felul acesta, se pretinde că se poate schimba conținutul gândurilor, că pot fi împărtășite impulsuri dătătoare de viață și pacienții pot fi făcuți în stare să se împotrivească bolii și s-o biruie. {DV 242.1}

Această metodă de vindecare a fost folosită de persoane care nu știau care este natura ei reală și tendința acesteia și care credeau că reprezintă un mijloc de a face bine celor bolnavi. Însă această așa-zisă știință este întemeiată pe principii false. Este străină de natura și spiritul lui Hristos. Ea nu conduce către Acela care este viață și mântuire. Cel care atrage mințile către sine le călăuzește pe calea despărțirii de adevăratul Izvor al tăriei lor. {DV 242.2}

Nu este scopul lui Dumnezeu acela ca vreo ființă omenească să-și lase mintea și voința sub stăpânirea altui om, devenind un instrument pasiv în mâinile sale. Nimeni nu trebuie să-și dizolve individualitatea în aceea a altuia. Nu trebuie să privească la nici o făptură umană ca fiind izvorul său de vindecare. Dependența sa trebuie să fie față de Dumnezeu. În

demnitatea bărbăției pe care i-a dat-o Dumnezeu, trebuie să fie controlat de Însuși Dumnezeu, și nu de vreo inteligență umană. {DV 242.3}

Dumnezeu vrea să-i aducă pe oameni într-o legătură directă cu El Însuși. În toate procedeele pe care le folosește cu ființele omenești, Domnul recunoaște principiul responsabilității personale. El caută să încurajeze un simțământ de dependență personală și să imprime nevoia călăuzirii personale. Dorește să aducă umanul în strânsă legătură cu divinul, pentru ca oamenii să poată fi preschimbați după asemănarea Sa. Satana lucrează pentru a zădărnici acest scop. El caută să încurajeze dependența de oameni. Când mințile sunt întoarse de la Dumnezeu, ispititorul le poate aduce sub stăpânirea lui. El poate controla firea omenească. {DV 242.4}

Teoria minții aflate sub stăpânirea altei minți a fost elaborată de Satana, pentru a se prezenta drept lucrător principal, pentru a pune filozofia omenească acolo unde ar trebui să fie filozofia divină. Dintre toate rătăcirile care găsesc sprijin printre cei care mărturisesc că fac parte din poporul creștin, nu este nici o amăgire mai periculoasă ca aceasta, care-l separă în mod sigur pe om de Dumnezeu. Oricât de nevinovată ar putea părea, dacă este aplicată pacienților, le va aduce distrugere, și nu alinare și refacere. Ea deschide o ușă prin care Satana va intra pentru a lua în stăpânire atât mintea care a cedat controlului alteia, cât și mintea care exercită controlul. {DV 243.1}

„Domnul este tăria mea și scutul meu; în El mi se încrede inima, și sunt ajutat. De aceea îmi este plină de veselie inima, și-L laud prin cântările mele.” (Psalmii 28, 7.)

Înfricoșătoare este puterea dată în felul acesta oamenilor rău intenționați. Ce ocazii le oferă celor care trăiesc profitând de pe urma slăbiciunilor sau nebuniei altora! Cât de mulți, prin stăpânirea minților sărace sau bolnăvicioase, vor afla în aceasta un mijloc de a-și satisface pasiuni desfrânate sau lăcomia după câștig! {DV 243.2}

Există pentru noi un lucru mai bun în care să ne angajăm decât în controlul omului de către om. Medicul ar trebui să educe poporul să-și întoarcă privirile de la omenesc la dumnezeiesc. În loc să-i învețe pe cei bolnavi să depindă de ființele umane pentru vindecarea sufletului și trupului, el ar trebui să-i îndrume către Acela care-i poate mântui în chip desăvârșit pe toți cei ce vin la El. El, care a făcut mintea omului, știe care este nevoia minții. Numai Dumnezeu este Acela care poate tămădui. Cei ale căror minți și trupuri sunt bolnave trebuie să contemple în Hristos pe Cel care vindecă. „Pentru că Eu trăiesc”, spune El, „și voi veți trăi.” (Ioan 14, 19.) Aceasta este viața pe care trebuie să o înfățișăm celor bolnavi, spunându-le că, dacă au credință în Hristos ca vindecător, dacă vor conlucra cu El, ascultând de legile sănătății și străduindu-se să-și desăvârșească sfințenia în teamă de El, Domnul le va atribui viața Sa. Când le prezentăm pe Hristos în acest fel, noi oferim o putere, o tărie valoroasă; căci ea vine de sus. Aceasta este adevărata știință a vindecării trupului și sufletului. {DV 243.3}

Compasiunea

Este nevoie de multă înțelepciune când avem de-a face cu boli provocate prin intermediul minții. O inimă îndurerată, bolnavă, o minte descurajată are nevoie de un tratament blând. De multe ori, un anumit necaz legat de viețuirea în cămin roade, asemenea cangrenei, până în adâncul sufletului și slăbește forța vitală. Și uneori se întâmplă că remușcările pentru păcate subminează constituția individului și dezechilibrează intelectul. Numai printr-o compasiune plină de căldură pot fi ajutați astfel de bolnavi. Medicul ar trebui mai întâi să le câștige încrederea și după aceea să le îndrepte atenția către marele Vindecător. Dacă li se poate dirija credința către adevăratul Medic, iar ei pot avea încredere că El Se ocupă de cazul lor, aceasta va aduce ușurare minții și adesea sănătate corpului. {DV 244.1}

Compasiunea și tactul se vor dovedi adesea mult mai binefăcătoare pentru cei bolnavi decât o va putea face chiar cel mai expert tratament, aplicat într-o manieră rece, cu indiferență. Când un medic se apropie de patul bolnavului într-un mod apatic, indiferent, și se uită la cel afectat fără prea mult interes, dând impresia, prin vorbă sau faptă, că acel caz nu este unul care să reclame multă atenție, și îl lasă apoi pe pacient singur cu gândurile sale, el i-a făcut acelui pacient cel mai mare rău. Îndoiala și descurajarea produse de indiferența sa vor anihila adesea efectul pozitiv al remediilor pe care le-ar putea prescrie. {DV 244.2}

Dacă medicii s-ar putea pune în locul celui al cărui spirit este umilit, a cărui voință este slăbită de suferință și care tânjește după cuvinte de simpatie și asigurare, ar fi mai bine pregătiți să aprecieze care sunt simțămintele lui. Când iubirea și compasiunea pe care le-a dat pe față Hristos pentru cei bolnavi se combină cu cunoștințele medicului, însăși prezența sa va fi o binecuvântare. {DV 245.1}

Sinceritatea față de pacient îi inspiră acestuia încredere și se dovedește astfel un ajutor important pentru însănătoșirea sa. Sunt medici care consideră că este o politică înțeleaptă să-i ascundă pacientului natura și cauza bolii de care suferă. Mulți, temându-se că îl vor agita sau descuraja pe pacient spunându-i adevărul, vor întreține speranțe de însănătoșire nefondate și chiar îl vor lăsa pe pacient să coboare în mormânt fără a-l avertiza de primejdia care-l amenință. Acest lucru este neînțelept. S-ar putea ca nu întotdeauna să fie cel mai bine sau cel mai sigur să-i explice pacientului adevărata dimensiune a pericolului în care se află. Aceasta l-ar putea alarma și întârzia, ba chiar împiedica însănătoșirea. Și nu poate fi spus tot adevărul nici celor ale căror afecțiuni sunt în mare măsură imaginare. Multe dintre aceste persoane sunt irațională și nu și-au format obiceiul de a se autocontrola. Acestea au capricii ciudate și își închipuie multe lucruri neadevărate despre ele însele și despre ceilalți. Pentru ele, aceste lucruri sunt reale, iar cei care le îngrijesc trebuie să dea pe față o continuă blândețe, tact și o răbdare neobosită. Dacă acestor pacienți li s-ar spune adevărul despre ei înșiși, unii dintre ei vor fi jigniți, iar alții descurajați. Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Mai

am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta." (Ioan 16, 12.) Însă, cu toate că adevărul nu poate fi dezvăluit în întregime în toate ocaziile, amăgirea nu este niciodată necesară sau scuzabilă. Niciodată medicul sau infirmiera nu ar trebui să recurgă la minciună. Cel care face aceasta se plasează acolo unde Dumnezeu nu poate coopera; și, pierzând încrederea pacienților săi, el renunță la unul din cele mai eficiente mijloace umane pentru restabilirea lor. {DV 245.2}

Puterea voinței nu este prețuită așa cum ar trebui. Voința să fie păstrată trează și bine dirijată și ea va da energie întregii ființe și va fi un ajutor minunat pentru păstrarea sănătății. Este de asemenea o putere pe care o putem folosi împotriva bolii. Exercitată în direcția cea bună, ea va stăpâni imaginația și va fi un mijloc puternic prin care ne putem împotrivi și birui atât boala mintală, cât și cea fizică. Exercitându-și puterea voinței pentru a se raporta corect la viața pe care o au, pacienții pot face mult în ce privește cooperarea cu eforturile medicului pentru refacerea lor. Sunt mii dintre aceia care își pot redobândi sănătatea, dacă vor. Domnul nu dorește ca ei să fie bolnavi. El îi vrea sănătoși și fericiți, iar ei ar trebui să ia hotărârea de a se însănătoși. Adesea, bolnavii se pot împotrivi bolii numai dacă refuză să cedeze înaintea suferinței și nu rămân într-o stare de inactivitate. Ridicându-se deasupra durerilor, să se apuce de o lucrare utilă, potrivit tăriei lor. Prin lucrul de acest fel și folosirea din belșug a aerului și soarelui, mulți suferinzi vlăguiți și-ar putea redobândi sănătatea și tăria. {DV 246.1}

Principii biblice de vindecare

Pentru aceia care doresc să-și recâștige sau să-și păstreze sănătatea, există o lecție în cuvintele din textul biblic care spune: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh." (Efeseni 5, 18.) Nu prin senzații tari sau uitarea produsă de stimulenți nefirești sau nesănătoși, nu prin îngăduirea poftelor sau pasiunilor inferioare se va găsi adevărata vindecare sau înviorare pentru corp sau suflet. Printre cei bolnavi, se găsesc mulți care sunt fără Dumnezeu și fără nădejde. Ei suferă de pe urma dorințelor neîmplinite, pasiunilor desfrânate și a condamnării venite din partea propriilor lor conștiințe; ei își pierd echilibrul în viața aceasta și nu au nici o speranță în viața viitoare. Cei care îngrijesc de bolnavi să nu spere că îi vor ajuta pe acești pacienți îngăduindu-le plăceri frivole, emoționante. Acestea au fost blestemul vieții lor. Sufletul însetat și înfometat va continua să înseteze și să flămânzească atâta vreme cât caută să găsească satisfacție în aceste lucruri. Cei care beau din izvorul plăcerii egoiste sunt amăgiți. Ei confundă râsetele cu tăria, iar când euforia încetează, inspirația lor ia sfârșit și ei rămân pradă nemulțumirii și disperării. {DV 246.2}

Pacea statornică, adevărata odihnă a spiritului, nu are decât un singur Izvor. Despre acest lucru vorbea Hristos când a spus: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă." (Matei 11, 28.) „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea."

(Ioan 14, 27.) Această pace nu este ceva pe care El îl dă separat de Sine Însuși. Ea se află în Hristos, iar noi o putem primi numai primindu-L pe El. {DV 247.1}

Hristos este izvorul vieții. Lucrul de care au nevoie mulți este să aibă o mai bună cunoaștere a Sa; ei au nevoie să fie învățați cu răbdare și blândețe, și totuși cu hotărâre, cum întreaga făptură poate să se deschidă înaintea mijloacelor de vindecare ale cerului. Când lumina iubirii lui Dumnezeu umple cămările întunecoase ale sufletului, oboseala plină de nervozitate și nemulțumirea vor înceta și bucurii ale satisfacției vor aduce vigoare minții și sănătate și energie corpului. {DV 247.2}

„Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.” (Filipeni 4, 6.)

Ne aflăm într-o lume a suferinței. Dificultățile, încercările și întristarea ne așteaptă pretutindeni, de-a lungul drumului către căminul ceresc. Dar există mulți care fac poverile vieții de două ori mai grele, anticipând mereu necazurile. Dacă se confruntă cu nenorociri sau dezamăgiri, ei cred că totul merge către dezastru, că soarta lor este cea mai nenorocită, că vor ajunge sigur la ruină. Astfel, ei își atrag nefericirea asupra lor și aruncă o umbră pretutindeni în jur. Viața însăși devine o povară pentru ei. Dar nu trebuie să fie așa. Se cere prețul unui efort hotărât pentru a schimba făgașul gândirii lor. Însă schimbarea poate fi făcută. Fericirea lor, atât cea din viața aceasta, cât și cea din viața viitoare, depinde de concentrarea minții lor asupra lucrurilor optimiste. Să-și întoarcă privirile de la imaginea întunecată — care este imaginară — către binefacerile pe care Dumnezeu le-a presărat pe cărarea lor și, dincolo de acestea, către cele nevăzute și veșnice. {DV 247.3}

Pentru fiecare încercare, Dumnezeu a pregătit ajutor. Când, în deșert, Israel a ajuns la apele amare ale Marei, Moise a strigat către Domnul. El nu le-a oferit vreun remediu nou, ci le-a atras atenția asupra a ceea ce era la îndemână. Un copăcel pe care El îl crease trebuia să fie aruncat în izvor pentru a face apa dulce și curată. Când s-a făcut aceasta, poporul a băut din apă și s-a înviorat. În fiecare încercare, dacă-L căutăm, Hristos ne va da ajutor. Ochii noștri se vor deschide pentru a înțelege făgăduințele de vindecare amintite în Cuvântul Său. Duhul Sfânt ne va învăța cum să ne însușim fiecare binecuvântare care va fi un antidot pentru durere. Pentru fiecare înghițitură amară care ne este dusă la buze, vom găsi o ramură vindecătoare. {DV 248.1}

Nu trebuie să admitem ca viitorul, cu problemele sale grele, cu perspectivele lui nesatisfăcătoare, să ajungă să ne înmoaie inimile, să ne facă genunchii să tremure și mâinile să atârne neputincioase. „Să se prindă de tăria Mea”, spune Cel Atotputernic, „ca să poată face pace cu Mine; și va face pace cu Mine.” (Isaia 27, 5.)1 Aceia care își predau viețile sub călăuzirea Sa și în serviciul Său nu vor fi aduși niciodată într-o situație pentru care El să nu fi prevăzut ieșire. Oricare ar fi situația în care ne aflăm, dacă suntem împlinitori ai Cuvântului Său, avem o Călăuză care să ne îndrume pe cale; oricare ar fi nedumerirea

noastră, avem un Sfetnic priceput; oricare ar fi întristarea noastră, pierderea suferită sau singurătatea de care suferim, avem un Prieten plin de compasiune. {DV 248.2}

Dacă, în ignoranța noastră, facem pași greșiți, Mântuitorul nu ne abandonează. Nu trebuie să avem niciodată simțământul că suntem singuri. Îngerii sunt tovarășii noștri. Mângâietorul pe care Hristos a făgăduit că-L va trimite în Numele Său rămâne cu noi. Pe calea care duce la cetatea lui Dumnezeu, nu există nici o dificultate pe care cei care se încred în El să n-o poată birui. Nu există primejdii din care să nu poată scăpa. Nu există nici un fel de întristare, de suferință și slăbiciune omenească pentru care El să nu fi prevăzut un remediu. {DV 249.1}

Nimeni nu trebuie să se lase pradă descurajării și disperării. Satana poate veni la tine cu această sugestie crudă: „Cazul tău este lipsit de speranță. Nu poți fi răscumpărat." Însă există nădejde pentru tine în Hristos. Dumnezeu nu ne poruncește să biruim în propria noastră tărie. El ne cere să venim aproape, lângă El. Oricare ar fi dificultățile cu care ne confruntăm — care înconvoaie și sufletul și trupul, El așteaptă să ne elibereze. {DV 249.2}

El, care a luat firea umană asupra Sa, știe ce înseamnă compasiunea față de suferințele omenirii. Nu numai că Hristos cunoaște fiecare suflet, nevoile personale și încercările acelui suflet, dar știe și toate împrejurările care frământă și nedumeresc spiritul. Mâna Sa este întinsă cu o gingășie plină de milă către fiecare copil suferind al Său. Cei care suferă cel mai mult primesc cea mai adâncă compasiune și milă din partea Sa. El este mișcat de înțelegerea neputințelor noastre și dorește ca noi să lăsăm nedumeririle și necazurile noastre la picioarele Sale și să le părăsim acolo. {DV 249.3}

Nu este înțelept să privim la noi înșine și să ne cercetăm emoțiile. Dacă facem aceasta, vrăjmașul ne va pune înainte dificultățile și ispitele care slăbesc credința și nimicesc curajul. A ne cerceta îndeaproape emoțiile și a da frâu liber sentimentelor înseamnă a hrăni îndoiala și a ne încurca în urzeala nedumeririlor. Trebuie să ne îndepărtăm privirile de la noi înșine către Isus. {DV 249.4}

„Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și să fiți recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea.... Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl." (Coloseni 3, 15-17.)

Când ispitele te asaltează, când grijile, nedumeririle și întunericul par să-ți învăluie sufletul, privește către locul din care ai văzut ultima dată venind lumina. Odihnește-te în iubirea lui Hristos și sub grija Sa protectoare. Când păcatul se luptă în inimă pentru supremație, când vina apasă sufletul și împovărează conștiința, când necredința întunecă mintea, amintește-ți că harul lui Hristos este de-ajuns pentru a birui păcatul și a risipi întunericul. Intrând în comuniune cu Mântuitorul, intrăm pe teritoriul păcii. {DV 250.1}

Făgăduințele de vindecare

„Domnul scapă sufletul robilor Săi
Și nici unul din cei ce se încred în El nu este osândit.”

(Psalmii 34, 22.) {DV 250.2}

„Cine se teme de Domnul are un sprijin tare în El,
Și copiii lui au un loc de adăpost la El.”

(Proverbe 14, 26.) {DV 250.3}

„Sionul zicea: „M-a părăsit Domnul,
Și m-a uitat Domnul!”
Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează,
Și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei?
Dar chiar dacă l-ar uita,
Totuşi Eu nu te voi uita cu nici un chip:
Iată că te-am săpat pe mâinile Mele,
Și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei.”

(Isaia 49, 14-16.) {DV 250.4}

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine;
Nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău;
Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor.
Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.”

(Isaia 41, 10.) {DV 251.1}

„Ascultați-Mă, casa lui Iacov, și toată rămășița casei lui Israel,
Voi, pe care v-am luat în spinare de la obârşia voastră,
Pe care v-am purtat pe umăr de la naşterea voastră:
Până la bătrânețea voastră Eu voi fi Acelaşi,
Până la căruntețea voastre vă voi sprijini.
V-am purtat, şi tot vreau să vă mai port,
Să vă sprijin şi să vă mântuiesc.”

(Isaia 46, 3.4.) {DV 251.2}

Nimic nu exercită o influență mai mare pentru favorizarea sănătății sufletului și trupului ca spiritul de recunoștință și laudă. Este o datorie categorică aceea de a ne împotrivi melancoliei, gândurilor și sentimentelor de nemulțumire — o datorie tot atât de mare ca aceea de a ne ruga. Dacă ne îndreptăm către cer, cum putem merge ca un grup de oameni care se jelesc, gemând și plângându-se tot drumul până la casa Tatălui nostru? {DV 251.3}

Aceia care spun că sunt creștini, dar se plâng neîncetat și se gândesc la voioșie și fericire ca la ceva păcătos, nu au o religie adevărată. Aceia care găsesc o plăcere sumbră în tot ceea ce este melancolic în lumea naturală, care aleg să privească asupra frunzelor moarte mai degrabă decât să culeagă minunatele flori vii; care nu văd nici o frumusețe în piscurile munților semeți și în văile învești mântate în verde crud; care își adorm simțurile ca să nu audă vocea veselă care le vorbește în natură, atât de dulce și melodioasă pentru cel care are urechi pentru ea — aceia nu trăiesc în Hristos. Ei își strâng tristețe și întunecime, când ar putea avea strălucire, pe Însuși Soarele neprihănirii, care să răsară în inimile lor, aducând vindecare în razele Sale. {DV 251.4}

Adeseori, mintea ta poate fi întunecată din pricina durerii. Nu încerca atunci să raționezi. Știi doar că Isus te iubește! El îți înțelege slăbiciunea. Poți împlini voia Sa odihnindu-te pur și simplu în brațele Sale. {DV 251.5}

Este o lege a naturii aceea ca gândurile și sentimentele noastre să fie încurajate și întărite pe măsură ce vorbim despre ele. Deși cuvintele exprimă gânduri, este de asemenea adevărat că și cuvintele sunt urmate de gânduri. Dacă am vrea să dăm mai multă expresivitate credinței noastre, să ne bucurăm mai mult de binecuvântările pe care știm că le avem — marea îndurare și iubire a lui Dumnezeu — ar trebui să avem mai multă credință și o bucurie mai mare. Nici o limbă nu poate exprima și nici o minte omenească, finită, nu poate concepe binecuvântarea care se naște din aprecierea bunătății și iubirii lui Dumnezeu. Chiar pe acest pământ putem avea o bucurie asemenea unui izvor nesecat — căci este alimentat de șuvoaiele care ies de la tronul lui Dumnezeu. {DV 251.6}

Așa stând lucrurile, să ne educăm inimile și buzele să aducă laudă lui Dumnezeu pentru iubirea Sa fără seamăn. Să ne educăm sufletele să fie pline de speranță și să trăiască în lumina care vine de la crucea de pe Calvar. N-ar trebui să uităm niciodată că suntem copii ai Împăratului ceresc, fii și fiice ale Domnului oștirilor. Este privilegiul nostru să ne odihnim liniștiți în Dumnezeu. {DV 253.1}

„Pacea lui Hristos ... să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători.” (Coloseni 3, 15.) Uitând de necazurile și dificultățile noastre, să dăm laudă lui Dumnezeu pentru ocazia de a trăi pentru slava Numelui Său. Binecuvântările proaspete ale fiecărei noi zile să trezească laudă în inimile noastre pentru aceste dovezi ale grijii Sale iubitoare. Când deschizi ochii dimineața, mulțumește-I lui Dumnezeu că te-a păzit în timpul nopții. Mulțumește-I pentru pacea pe care ți-a pus-o în inimă. Dimineața, ziua la amiază și noaptea, recunoștința ta să se înalțe către cer ca un parfum plăcut. {DV 253.2}

Când cineva te întreabă ce mai faci, nu încerca să te gândești la ceva trist pe care să i-l spui, pentru a-i câștiga compasiunea. Nu vorbi despre lipsa ta de credință, despre întristările și suferințele tale. Ispititorul este nespus de bucuros să audă astfel de cuvinte. Când vorbești despre subiecte sumbre, îi dai lui slavă. Nu trebuie să ne preocupe puterea cea mare a lui

Satana de a ne birui. Adesea ne predăm în mâinile lui, vorbind despre puterea sa. Să vorbim mai bine despre marea putere a lui Dumnezeu de a uni toate interesele noastre cu ale Sale. Vorbește despre puterea inegalabilă a lui Hristos, vorbește despre slava Sa. Tot cerul este interesat de mântuirea noastră. Îngerii lui Dumnezeu, mii și mii și de zeci de mii de ori zeci de mii, sunt însărcinați să le slujească celor care vor fi moștenitori ai mântuirii. Ei ne păzesc de rău și resping puterile întunericului, care urmăresc nimicirea noastră. Nu avem oare motive să fim mulțumitori în fiecare moment, chiar și atunci când există aparente încurcături pe cărarea noastră? {DV 253.3}

Înălțați cântări de laudă

Exprimați-vă lauda și recunoștința prin cântări. Când suntem ispitiți, în loc să dăm glas simțămintelor noastre, să înălțăm prin credință o cântare de recunoștință către Dumnezeu. {DV 254.1}

„Te lăudăm, Dumnezeule, pentru Fiul dragostei Tale,
Pentru Isus care a murit, iar acum S-a înălțat. {DV 254.2}

Te lăudăm, Dumnezeule, pentru Duhul luminării Tale
Care ne-a descoperit pe Mântuitorul și ne-a risipit întunericul. {DV 254.3}

Toată slava și lauda Mielului ce a fost jertfit
Ce a purtat toate păcatele noastre și a curățit orice pată. {DV 254.4}

Toată slava și lauda pentru Dumnezeul întregului har
Care ne-a răscumpărat, căutat și călăuzit căile. {DV 254.5}

Ridică-ne iarăși și umple fiecare inimă cu dragostea Ta
Și fiecare suflet să fie din nou aprins cu foc de sus. {DV 254.6}

Aleluia! A Ta să fie slava, aleluia! Amin.
Aleluia! A Ta să fie slava. Ridică-ne iarăși!” {DV 254.7}

Cântecul este o armă care poate fi întotdeauna folosită împotriva descurajării. Când ne deschidem astfel inima înaintea razelor de lumină ale prezenței Mântuitorului, vom avea sănătate și binecuvântarea Sa. {DV 254.8}

„Lăudați pe Domnul, căci este bun,
Căci în veac ține îndurarea Lui!
Așa să zică cei răscumpărați de Domnul,
Pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului.”

(Psalmii 107, 1.2.) {DV 255.1}

„Cântați, cântați în cinstea Lui!
Vorbiți despre toate minunile Lui!
Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt!
Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul!”

(Psalmii 105, 2.3.) {DV 255.2}

„Căci El a potolit setea sufletului însetat,
Și a umplut de bunătăți sufletul flămând.
Cei ce ședeau în întuneric și în umbra morții,
Trăiau legați în ticăloșie și în fiare; ...
Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul,
Și El i-a izbăvit din necazurile lor.
I-a scos din întuneric și din umbra morții
Și le-a rupt legăturile.
O, de-ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui,
Și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!”

(Psalmii 107, 9-15.) {DV 255.3}

„Pentru ce te mâhnești, suflete,
Și gemi înăuntrul meu?
Nădăjduiește în Dumnezeu,
Căci iarăși Îl voi lăuda:
El este mântuirea mea
Și Dumnezeul meu.”

(Psalmii 42, 11.) {DV 255.4}

Mulțumiți pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi. (1 Tesaloniceni 5, 18.) Această poruncă este o asigurare că și lucrurile care par să ne stea împotrivă vor lucra spre binele nostru. Dumnezeu nu ne-ar îndemna să fim mulțumitori pentru ceea ce ne-ar face rău. {DV 255.5}

„Domnul este lumina și mântuirea mea;
De cine să mă tem?
Domnul este sprijinitorul vieții mele:
De cine să-mi fie frică
Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului,
Mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui ...
Voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trâmbiței,
Voi cânta și voi lăuda pe Domnul.”

(Psalmii 27, 1.5.6.) {DV 255.6}

„Îmi pusesem nădejdea în Domnul,
Și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele.
M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei;
Mi-a pus picioarele pe stâncă, și mi-a întărit pașii.
Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru.
Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut,
Și s-au încrezut în Domnul."

(Psalmii 40, 1-3.) {DV 256.1}

„Domnul este tăria mea și scutul meu;
În El mi se încrede inima, și sunt ajutat.
De aceea îmi este plină de veselie inima
Și-L laud prin cântările mele."

(Psalmii 28, 7.) {DV 256.2}

Una dintre piedicile cele mai sigure în calea refacerii celor bolnavi este fixarea atenției asupra lor înșiși. Mulți bolnavi simt că toți ar trebui să le ofere compasiunea și sprijinul lor, când de fapt lucrul de care au nevoie este acela de a-și devia atenția de la ei înșiși, pentru a se gândi și îngriji de alții. {DV 256.3}

Adesea este solicitată rugăciunea pentru cei năpăstuiți, întristați sau descurajați, și acesta este un lucru bun. Ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să aducă lumină în mintea întunecată și să mângâie inima întristată. Însă Dumnezeu răspunde la rugăciunea acelora care vin în întâmpinarea binecuvântărilor Sale. Când înălțăm rugăciuni pentru acești oameni cuprinși de întristare, ar trebui să-i încurajăm să încerce să-i ajute pe cei mai nevoiași decât ei. Întunericul va fi alungat din propriile lor inimi când vor încerca să-i ajute pe alții. Când căutăm să-i mângâiem pe alții cu mângâierile de care ne bucurăm noi înșine, binecuvântarea se întoarce la noi. {DV 256.4}

Capitolul 58 din Isaia este o rețetă pentru maladiile corpului și sufletului. Dacă dorim sănătate și adevărata bucurie a vieții, trebuie să punem în practică regulile date în acest text. Despre slujirea pe care o acceptă El și despre binecuvântările acesteia, Domnul spune: {DV 256.5}

„Iată postul plăcut Mie:
«Împarte-ți pâinea cu cel flămând,
Și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost;
Dacă vezi pe un om gol, acoperă-l
Și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile,

Şi vindecarea ta va încolţi repede;
Neprihănirea ta îţi va merge înainte
Şi slava Domnului te va însoţi.
Atunci tu vei chema, şi Domnul va răspunde,
Vei striga, şi El va zice: «Iată-Mă!»
Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău,
Ameninţările cu degetul şi vorbele de ocară,
Dacă vei da mâncarea ta celui flămând,
Dacă vei sătura sufletul lipsit,
Atunci lumina ta va răsări peste întunecime,
Şi întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare!
Domnul te va călăuzi neîncetat,
Îţi va sătura sufletul chiar în locuri fără apă,
Şi va da din nou putere mădularelor tale;
Vei fi ca o grădină bine udată,
Ca un izvor ale cărui ape nu seacă.»”

(Isaia 58, 7-11.) {DV 256.6}

Faptele bune constituie de două ori o binecuvântare — atât pentru binefăcător, cât şi pentru cel ce se bucură de actul de binefacere. Conştiinţa facerii de bine este unul dintre cele mai bune medicamente pentru corpurile şi minţile afectate de boală. Când mintea este liberă şi fericită în urma sentimentului datoriei bine împlinite şi satisfacţiei de a fi dăruit şi altora fericire, influenţa înviorătoare, moralizatoare, aduce o viaţă nouă întregii făpturi. {DV 257.1}

Cei afectaţi să caute să arate compasiune mai degrabă decât să o pretindă neîncetat. Puneţi povara propriei voastre slăbiciuni şi întristări asupra Mântuitorului celui milostiv. Deschideţi-vă inima înaintea iubirii Sale şi lăsaţi-o apoi să se reverse şi asupra altora. Amintiţi-vă că toţi au încercări greu de purtat şi ispite greu de biruit şi că puteţi face ceva pentru a uşura aceste poveri. Exprimaţi-vă recunoştinţa pentru binecuvântările pe care le aveţi; arătaţi-vă aprecierea pentru atenţiile pe care le primiţi. Păstraţi-vă inima plină de făgăduinţele preţioase ale lui Dumnezeu, pentru a putea scoate din această comoară cuvinte care vor fi mângâiere şi tărie pentru alţii. Aceasta vă va învălui într-o atmosferă utilă şi înălţătoare. ţelul vostru să fie acela de a-i binecuvânta pe cei din jurul vostru şi veţi găsi căi pentru a fi de folos atât membrilor propriei voastre familii, cât şi altora. {DV 257.2}

Dacă cei ce suferă de pe urma unei sănătăţi şubrede ar vrea să uite de ei înşişi, îndreptându-şi atenţia către alţii; dacă ar împlini porunca Domnului, de a sluji celor mai nevoiaşi ca ei, şi-ar da seama de adevărul făgăduinţei profetice: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, şi vindecarea ta va încolţi repede.” (Isaia 58, 8.) {DV 258.1}

Mara și Elim

Azi ei soseau la Elim: — loc bun, cu palmieri
Și umbra răcoroasă, și apa de izvor;
Dar numai pustă seacă ... nisip de-ăl arzător,
Și fără pic de apă, aveau la Mara ieri.
Așa ni-i viața noastră mereu, de când e ea;
și astfel niciodată n-a fost printre cei vii:
Amaruri și dulceață — tristețe — bucurii
Vin una după alta ... azi — mâine — tot așa. {DV 258.2}

Dar stă în puterea noastră — la Mara poposind
Să ne îndulcim amarul, privind spre Dumnezeu:
Privind spre El, putea-vom să trecem orice greu
Și viața s-o petrecem în cântec, nu jelind. {DV 258.3}

Și-așa ar fi să facem, chiar dacă doar atât
Ne-ar fi dat pe vecie: să mergem prin pustii....
Căci Domnul îți transformă tristețea în bucurii
Și El din toate scapă, de-ar fi greul oricât! {DV 258.4}

Dar bine știind, că drumul e-ntins spre-nalte sferi
Că binele și răul pe-un loc în veci n-or sta,
Căci Domnul vine-ndată, și împărăția Sa:
De ce ne-am plânge atuncea pe calea către cer?

Stefan Demetrescu {DV 259.1}

CAPITOLUL 19. ÎN CONTACT CU NATURA

„Să mergem la țară.”

Creatorul a ales pentru primii noștri părinți mediul cel mai potrivit pentru sănătatea și fericirea lor. El nu i-a pus într-un palat și nici nu i-a înconjurat cu podoabele artificiale și obiectele de lux după care atât de mulți aleargă astăzi să le obțină. I-a pus însă în contact direct cu natura și în strânsă comuniune cu ființele sfinte ale cerului. {DV 261.1}

În grădina pe care Dumnezeu a pregătit-o ca să fie căminul copiilor Săi, copacii grațioși și florile delicate întâmpinau privirile la orice pas. Existau pomi de toate felurile, mulți dintre ei fiind încărcați cu fructe parfumate și delicioase. Pe ramurile lor, păsările împleteau cântecele lor de laudă. Sub umbra lor, creaturile pământului se hârjoneau fără nici o teamă. {DV 261.2}

Adam și Eva, în curăția lor desăvârșită, se desfătau cu priveliștile și sunetele din Eden. Dumnezeu le-a încredințat lucrarea în grădină, și anume „ca s-o lucreze și s-o păzească”1 (Geneza 2, 15.) Munca pe care o făceau în fiecare zi le aducea sănătate și bucurie, iar perechea fericită întâmpina cu voioșie vizitele Creatorului lor, când El Se plimba și discuta cu ei în răcoarea zilei. El îi învăța zilnic lecțiile Sale. {DV 261.3}

Planul de viețuire pe care l-a stabilit Dumnezeu pentru primii noștri părinți conține lecții pentru noi. Deși păcatul și-a aruncat umbra peste pământ, Dumnezeu dorește ca fiii Săi să găsească desfătare în lucrările mâinilor Sale. Cu cât planul Său de viețuire este urmat mai îndeaproape, cu atât mai minunat va lucra El pentru a reface sănătatea oamenilor suferinzi. Cei bolnavi trebuie să fie aduși în strânsă legătură cu natura. O viață în aer liber, într-un mediu natural, va face minuni pentru mulți bolnavi neajutorați și aproape lipsiți de orice speranță. {DV 261.4}

Zgomotul, agitația și starea de zăpăceală din orașe, viața înăbușitoare și artificială din acestea, toate sunt extrem de obositoare și epuizante pentru cei bolnavi. Aerul, încărcat cu fum și praf, cu gaze otrăvitoare și cu germeni ai diferitelor boli, este un pericol pentru viață. Cei bolnavi, mulți fiind închiși între patru pereți, ajung să se simtă aproape ca niște prizonieri în camerele lor. Ei privesc casele, caldarâmul și mulțimile grăbite, fără să întrezărească măcar un petic de cer albastru sau o rază de soare, un fir de iarbă, o floare sau un copac. Claustrați în felul acesta, ei se gândesc la suferința și nefericirea lor și ajung pradă propriilor lor gânduri triste. {DV 262.1}

Iar pentru aceia care nu au tărie morală, orașele sunt pline de primejdii. Aici, pacienții care au de biruit pofte nefirești sunt expuși neîncetat ispitelor. Ei trebuie să fie mutați într-un mediu nou, în care firul gândurilor lor se va schimba, trebuie să fie aduși acolo unde să se bucure de alte influențe, complet diferite de cele care le-au distrus viețile. Să fie îndepărtați

un timp de acele influențe care îi îndepărtează de Dumnezeu și să fie aduși într-o atmosferă mai curată. {DV 263.1}

Instituțiile pentru îngrijirea celor bolnavi ar avea cu mult mai mult succes dacă ar putea fi așezate departe de orașe. Și, pe cât este posibil, toți cei care caută să-și redobândească sănătatea ar trebui să meargă în locurile de la țară, unde pot avea parte de binefacerea vieții în aer liber. Natura este medicul lui Dumnezeu. Aerul curat, razele voioase de soare, florile, copacii, livezile, viile și exercițiul fizic în aer liber în acest mediu sunt dătătoare de sănătate, dătătoare de viață. {DV 263.2}

Medicii și infirmierele ar trebui să-și încurajeze pacienții să stea mult timp în aer liber. Viața sub cerul liber este singurul remediu de care au nevoie mulți bolnavi. Aceasta are o putere minunată de a vindeca bolile provocate de stările de agitație emoțională și de excesele vieții mondene, o viață care slăbește și distruge puterile corpului, minții și sufletului. {DV 264.1}

Cât de reconfortante sunt liniștea și libertatea de la țară pentru bolnavii obosiți de viața de la oraș, de strălucirea luminilor și de zgomotul străzilor! Cât de avizi se întorc ei către locurile din natură! Cât de bucuroși ar fi să stea în aer liber, să se bucure de razele soarelui și să respire parfumul copacilor și florilor! Există proprietăți dătătoare de viață în balsamul pinului, în aroma cedrului și a bradului, dar și alți copaci au proprietăți care redau sănătatea. {DV 264.2}

Pentru bolnavul cronic, se pare că nimic nu-i redă în așa măsură sănătatea și fericirea ca viața în mediul plăcut de la țară. Aici, cei mai neajutorați se pot așeza sau pot sta întinși la soare sau la umbra copacilor. Nu au de făcut decât să-și ridice ochii pentru a vedea minunatul frunziș de deasupra. Un sentiment dulce de liniște și înviorare vine asupra lor, în timp ce ascultă murmurul vântului. Spiritul istovit reînvie. Puterile secătuite sunt refăcute. Pe nesimțite, mintea se umple de pace, pulsul febril devine mai liniștit și constant. Când cei bolnavi capătă mai multe puteri, se vor aventura să facă vreo câțiva pași ca să culeagă câteva flori minunate, soli prețioși ai iubirii lui Dumnezeu față de familia Sa năpăstuită de jos, de pe pământ. {DV 264.3}

Ar trebui făcute planuri pentru a-i ține pe pacienți în aer liber. Pentru aceia care sunt în stare să muncească, să se găsească ceva ușor și plăcut de lucru. Arătați-le cât de agreabilă și folositoare este munca sub cerul liber. Încurajați-i să respire aerul curat. Învățați-i să respire adânc și să-și întărească mușchii abdominali prin respirație și vorbire. Aceasta este o educație care va fi de neprețuit pentru ei. {DV 264.4}

Exercițiul fizic în aer liber ar trebui prescris ca o necesitate dătătoare de viață. Iar pentru astfel de exerciții, nimic nu este mai bun decât cultivarea pământului. Pacienții să aibă răzoare de flori de care să îngrijească sau să lucreze în livadă sau în grădina de legume. Pe

măsură ce vor fi încurajați să-și părăsească odăile și să petreacă mai mult timp în aer liber, cultivând flori sau făcând o altă muncă ușoară și plăcută, atenția lor se va întoarce de la ei înșiși și de la suferințele lor. {DV 265.1}

Cu cât pacientul va putea fi ținut mai mult timp sub cerul liber, cu atât va necesita mai puțină grijă. Cu cât mediul va fi mai vesel, cu atât va fi mai plin de nădejde. Închis în casă, oricât ar fi de elegant împodobită, el va deveni mai nervos și mai posomorât. Faceți în așa fel, încât să fie înconjurat de lucrurile minunate din natură; plasați-l acolo unde poate vedea florile crescând și poate auzi păsările cântând, iar inima sa va izbucni în cânt, ce se va armoniza cu al păsărilor. Ușurarea se va așterne peste trup și minte. Intelectul se va trezi, imaginația va reînvia și mintea va fi pregătită să aprecieze frumusețea Cuvântului lui Dumnezeu. {DV 265.2}

În natură, se poate găsi întotdeauna ceva care să distragă atenția celor bolnavi de la ei înșiși și să le îndrepte gândurile către Dumnezeu. Înconjurați fiind de lucrările Sale minunate, mințile lor sunt înălțate de lângă lucrurile care se văd către lucrurile care nu se văd. Frumusețea naturii îi face să se gândească la căminul ceresc, unde nu va exista nimic care să umbrească frumusețea, nimic care să întineze sau să distrugă, nimic care să provoace boala sau moartea. {DV 265.3}

Medicii și infirmierele să descopere în lucrurile din natură lecții care învață despre Dumnezeu. Să îndrepte atenția pacienților lor către Acela ale cărui mâini au făcut copacii semeți, iarba și florile, încurajându-i să vadă în fiecare mugur și floare o expresie a iubirii Sale pentru copiii Săi. El, care îngrijește de păsări și flori, va îngriji și de făpturile create după propriul Său chip. {DV 266.1}

Sub cerul liber, în mijlocul lucrurilor pe care le-a făcut Dumnezeu, respirând aerul proaspăt, dătător de sănătate, celor bolnavi li se poate spune — cu cele mai mari șanse de succes — despre viața cea nouă în Hristos. Aici se poate citi din Cuvântul lui Dumnezeu. Aici poate străluci lumina neprihănirii lui Hristos în inimile întunecate de păcat. {DV 266.2}

El dă tărie celui obosit, şi măreşte puterea celui ce cade în leşin. (Isaia 40, 29.)

Bărbații și femeile care au nevoie de vindecare fizică și spirituală trebuie să fie astfel aduși în contact cu aceia ale căror cuvinte și fapte îi vor atrage către Hristos. Ei trebuie să fie aduși sub influența marelui Medic misionar, care poate vindeca atât sufletul, cât și trupul. Ei trebuie să audă povestea iubirii Mântuitorului, despre iertarea oferită fără plată pentru toți aceia care vin la El, mărturisindu-și păcatele. {DV 267.1}

Sub imperiul unor influențe ca acestea, mulți suferinzi vor fi călăuziți pe calea vieții. Îngeri cerești cooperează cu uneltele omenești pentru a aduce încurajare, nădejde, bucurie și pace în inimile celor bolnavi și suferinzi. În asemenea condiții, cei bolnavi sunt de două ori

binecuvântați și mulți își regăsesc sănătatea. Pasul cel tremurat își recapătă elasticitatea. Ochiul își redobândește strălucirea. Cei deznădăjduiți se îmbărbătează. Fizionomia, odată disperată, poartă acum o expresie de bucurie. Tonurile plângătoare ale vocii se schimbă în tonuri de voioșie și mulțumire. {DV 267.2}

Când sănătatea fizică este redobândită, bărbații și femeile sunt mai capabili să-și exercite acea credință în Hristos care asigură sănătatea sufletului. În conștientizarea faptului că păcatele au fost iertate există o pace, o bucurie și o liniște de nespus. Nădejdea întunecată a creștinului se luminează. Cuvintele exprimă credința că „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.” (Psalmii 46, 1.) „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.” (Psalmii 23, 4.) „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin.” (Isaia 40, 29.) {DV 267.3}

Principiile sănătății

Fără o cunoaștere a principiilor sănătății nimeni nu este pregătit să-și asume responsabilitățile vieții.

CAPITOLUL 20. IGIENĂ GENERALĂ

„Voi sunteți templul lui Dumnezeu.
Nimic întinat nu va intra în el.”

Cunoașterea faptului că omul trebuie să fie un templu al lui Dumnezeu, un locaș în care să se descopere slava Sa, ar trebui să fie stimulentul cel mai puternic pentru dezvoltarea și grija față de puterile noastre fizice. Creatorul a adus la existență făptura umană într-un mod minunat, care impune respect, și El ne poruncește să facem din ea obiectul nostru de studiu, să-i înțelegem nevoile și să facem ceea ce ține de noi pentru a o feri de rău și întinăciune. {DV 271.1}

Circulația sângelui

Pentru a avea o sănătate bună, trebuie să avem un sânge bun; căci sângele este izvorul vieții. El repară ceea ce s-a distrus și hrănește corpul. Când este alimentat cu elemente hrănitoare potrivite și când este curățat și vitalizat prin contactul cu aerul curat, el transportă viața și vigoarea în fiecare parte a organismului. Cu cât este mai bună circulația, cu atât mai bine se va împlini această lucrare. {DV 271.2}

La fiecare bătaie a inimii, sângele ar trebui să-și croiască drum repede și cu ușurință în toate părțile corpului. Circulația sa nu ar trebui să fie stânjenită printr-o îmbrăcăminte strâmtă sau cingători, iar extremitățile ar trebui să fie suficient acoperite. Orice îngreunează circulația împinge sângele înapoi în organele vitale, producând congestii. Ca urmare, adesea apar dureri de cap, tuse, palpitații ale inimii sau indigestie. {DV 271.3}

Respirația

Pentru a avea un sânge bun, trebuie să respirăm bine. Inspirarea adâncă, deplină, a aerului curat, care umple plămânii cu oxigen, purifică sângele. Ei îi dau o culoare vie și îl trimit, asemenea unui curent dătător de viață, în fiecare parte a corpului. O bună respirație liniștește nervii, stimulează pofta de mâncare, îmbunătățește digestia și produce un somn sănătos, înviorător. {DV 272.1}

Plămânilor ar trebui să li se acorde cea mai mare libertate posibilă. Capacitatea lor crește prin activitate liberă; ea scade dacă sunt îngrădiți și apăsați. De aici, efectele dăunătoare ale practicii atât de răspândite, în special în ocupațiile sedentare, de aplecare a corpului asupra

lucrului. În această poziție este imposibilă respirația profundă. Respirația superficială devine în scurt timp un obicei, iar plămânii își pierd puterea de a-și mări volumul. Un efect similar este produs prin folosirea corsetului. Părții inferioare a pieptului nu i se lasă suficientă libertate; mușchii abdominali, care au fost făcuți să ajute la respirație, nu se pot desfășura pe deplin și plămânii sunt stingheriți în activitatea lor. {DV 272.2}

Astfel, nu este primită o cantitate suficientă de oxigen. Sângele se mișcă greu. Substanțele de excreție, toxice, care ar trebui aruncate afară în timpul exalării, sunt reținute, iar sângele devine impur. Nu numai plămânii sunt astfel afectați, ci și stomacul, ficatul și creierul. Pielea devine lividă, digestia este întârziată, inima este afectată, creierul întunecat, gândurile sunt confuze, moralul scade, întregul organism devine deprimat și inactiv și în mod deosebit susceptibil de a se îmbolnăvi. {DV 273.1}

Aerul curat

Plămânii expulzează neîncetat impuritățile și trebuie să fie continuu alimentați cu aer proaspăt. Aerul impur nu oferă cantitatea necesară de oxigen, iar sângele trece pe la creier și pe la celelalte organe fără a fi revitalizat. Din acest motiv, este necesară o bună aerisire. Întregul organism este slăbit când se trăiește în camere închise, neaerisite, în care aerul este închis și viciat. El devine extrem de sensibil la influența frigului, iar o ușoară expunere la rece aduce îmbolnăvirea. Femeile devin palide și lipsite de vigoare din pricină că stau închise în casă. Ele respiră același aer mereu și mereu, până când acesta este încărcat cu substanțele otrăvitoare eliminate prin pori și din plămâni; și impuritățile sunt aduse în felul acesta înapoi în sânge. {DV 274.1}

Aerisirea și lumina solară

La construirea clădirilor, fie pentru scopuri publice, fie pentru locuit, ar trebui să se aibă grijă să se asigure o bună aerisire și lumină solară din belșug. Bisericile și sălile de clasă sunt adesea necorespunzătoare în această privință. Neglijarea unei bune aerisiri este de multe ori cauza somnolenței și plictiselii, care distrug efectul multor predici și fac lucrarea vorbitorului obositoare și ineficientă. {DV 274.2}

Pe cât este posibil, toate clădirile destinate vieții oamenilor ar trebui să fie amplasate pe un teren înalt, bine uscat. Acest lucru va asigura un loc lipsit de umiditate și va înlătura primejdia îmbolnăvirii din cauza umezelii și exalațiilor nocive. Această problemă este privită adesea cu prea multă ușurătate. Starea continuă de sănătate șubredă, bolile serioase și cazurile mortale rezultă din umezeala și malaria existentă în situațiile de amplasare joasă și în locuri cu prea multă apă. {DV 274.3}

Când se construiește o casă, este foarte important să se asigure o bună ventilare și lumină solară din belșug. Să existe un curent de aer și lumină din abundență în fiecare cameră din casă. Dormitoarele ar trebui dispuse în așa fel, încât să aibă o circulație liberă a aerului, zi și

noapte. Nici o cameră nu este potrivită ca dormitor dacă nu poate fi aerisită zilnic, ca să fie umplută de aer și lumina soarelui. În cele mai multe țări, dormitoarele trebuie să fie prevăzute cu mijloace destinate ridicării temperaturii, pentru a putea fi încălzite și uscate în vreme rece sau umedă. {DV 274.4}

Camera de oaspeți trebuie să se bucure de aceeași grijă ca și camerele folosite constant. Ca și celelalte dormitoare, ar trebui să aibă aer și lumină solară și ar trebui prevăzute niște mijloace de încălzire, pentru a usca umezeala care se acumulează întotdeauna într-o cameră care nu este folosită în mod curent. Oricine doarme într-o cameră în care nu intră soarele sau ocupă un pat care nu a fost uscat sau aerisit așa cum se cuvine o face cu riscul sănătății și adesea cu riscul vieții. {DV 275.1}

Când se apucă de construit, mulți iau cu grijă în considerație plantele și florile lor. Sera sau fereastra rânduită folosirii acesteia este caldă și scăldată în soare; căci, fără căldură, aer și soare, plantele nu vor trăi și prospera. Dacă aceste condiții sunt necesare pentru viața plantelor, cu cât mai mult sunt ele importante pentru sănătatea noastră, a familiilor și oaspeților noștri! {DV 275.2}

Dacă dorim să facem din căminele noastre locul în care să domnească sănătatea și fericirea, trebuie să le amplasăm deasupra emanațiilor rele și ceții din zonele de depresiune și să lăsăm să pătrundă liber agenții naturali dătători de viață ai cerului. Scăpați de perdelele grele, ridicați jaluzelele1 și deschideți ferestrele, nu îngăduiți viței-de-vie, oricât ar fi de frumoasă, să umbrească ferestrele și nu lăsați ca vreun copac să stea într-atât de aproape de casă, încât să oprească razele soarelui. Lumina solară ar putea să decoloreze draperiile și covoarele și să ia luciul ramelor tablourilor; însă va aduce o strălucire sănătoasă pe obrajii copiilor. {DV 275.3}

Cei care au grijă de cei în vârstă ar trebui să-și aducă aminte că în mod special aceștia au nevoie de camere călduroase, confortabile. Puterea scade pe măsură ce se înaintează în vârstă, lăsând tot mai puțină vitalitate prin care să se opună rezistență influențelor nesănătoase; de aici, și nevoia mai mare a celor vârstnici de a avea soare din belșug și aer curat, proaspăt. {DV 275.4}

Curățenia

Curățenia, în cele mai mici amănunte, este esențială atât pentru sănătatea mintală, cât și pentru cea fizică. Impuritățile sunt în mod continuu eliminate din corp prin piele. Milioanele de pori se astupă repede dacă nu sunt curățați prin băi frecvente, iar impuritățile care ar trebui să fie evacuate prin piele devin o povară în plus pentru celelalte organe excretoare. {DV 276.1}

Cele mai multe persoane ar putea să se bucure de binefacerea unei băi zilnice, reci sau călduțe, fie dimineața, fie seara. În loc să mărească probabilitatea unei răceli, dacă este

făcută cum trebuie, o baie fortifică organismul împotriva răcelii, pentru că ameliorează circulația; sângele este adus la suprafață și este obținută o circulație mai ușoară, regulată. Mintea și corpul sunt deopotrivă fortificate. Mușchii devin mai elastici, intelectul mult mai strălucit. Baia este un calmant pentru nervi. Ea ajută intestinul, stomacul și ficatul, dând sănătate și energie fiecăruia, și asigură o bună digestie. {DV 276.2}

Este de asemenea important ca îmbrăcămintea să fie păstrată curată. Hainele purtate absorb materia reziduală care este evacuată prin pori; dacă nu sunt schimbate și spălate frecvent, impuritățile vor fi reabsorbite. {DV 276.3}

Orice formă de murdărie duce la boală. Microbi aducători de moarte abundă în colțurile întunecoase, neglijate, în resturile care putrezesc, în umezeală, mucegai și putregai. Nu ar trebui să se accepte prezența resturilor vegetale sau a grămezilor de frunze căzute în apropierea casei, ca să putrezească și să otrăvească aerul. Nimic murdar sau în stare de putrezire nu ar trebui să fie admis în cămin. În unele orașe, mici sau mari, considerate ca fiind perfect sanitare, s-au descoperit multe epidemii de friguri, atribuite materiei în stare de descompunere, de lângă locuința vreunui gospodar neglijent. {DV 276.4}

Starea perfectă de curățenie, lumina soarelui din belșug, acordarea întregii atenții și în cele mai mici detalii igienei vieții din cămin sunt esențiale pentru a scăpa de boală și pentru voioșia și vigoarea membrilor familiei. {DV 276.5}

CAPITOLUL 21. IGIENA PRINTRE ISRAELIȚI

„Există sănătate în ascultarea de Legea lui Dumnezeu.”

În învățătura pe care Dumnezeu a dat-o Israelului, păstrării sănătății i se acorda o mare atenție. Poporul care ieșise din robie, cu obiceiurile lui necurate și nesănătoase pe care le moștenise, a fost supus celei mai stricte exersări practice în pustie, înainte de a intra în Canaan. Israeliții au fost învățați principii ale sănătății și li s-au impus legi sanitare. {DV 277.1}

Prevenirea bolii

Distincția dintre curat și necurat a fost observată nu numai în serviciul lor divin, ci și în tot ce ținea de viața de zi cu zi. Toți aceia care veneau în contact cu boli contagioase erau scoși în afara taberei și nu li se permitea să se întoarcă fără o curățire perfectă, atât a persoanei, cât și a îmbrăcămintei. În cazul cuiva afectat de o boală infecțioasă, fusese dată îndrumarea: {DV 277.2}

„Orice pat în care se va culca va fi necurat; și orice lucru pe care va ședea va fi necurat. Cine se va atinge de patul lui să-și spele hainele, să se scalde în apă și va fi necurat până seara. Cine va ședea pe lucrul pe care a șezut el să-și spele hainele, să se scalde în apă și să fie necurat până seara. Cine se va atinge de trupul lui să-și spele hainele, să se scalde în apă și va fi necurat până seara.... Cine se va atinge de vreun lucru care a fost sub el va fi necurat până seara; și cine va ridica lucrul acela să-și spele hainele, să se scalde în apă și va fi necurat până seara. Cine va fi atins de el ... și nu-și va spăla mâinile în apă, să-și spele hainele, să se scalde în apă și va fi necurat până seara. Orice vas de pământ care va fi atins de el, să fie spart și orice vas de lemn să fie spălat în apă.” (Leviticul 15, 4-12.) {DV 277.3}

Legea privind lepra este de asemenea o ilustrație a promptitudinii cu care trebuia împlinite aceste prevederi: {DV 278.1}

„Câtă vreme va avea rana, va fi necurat: este necurat. Să locuiască singur; locuința lui să fie afară din tabără. Când se va arăta o rană de lepră pe o haină, fie haină de lână, fie haină de in, în urzeală sau în bătătură de in sau de lână, pe o piele sau pe vreun lucru de piele ... trebuie arătată preotului ... Dacă rana s-a întins pe haină, în urzeală sau în bătătură, pe piele sau pe lucrul acela de piele, este o pată de lepră care roade; lucrul acela este necurat. Să ardă haina, urzeala sau bătătura de lână sau de in, sau lucrul de piele pe care se găsește rana, căci este o lepră învechită: să fie ars în foc.” (Leviticul 13, 46-52.) {DV 278.2}

Și tot așa, dacă o casă arăta existența unor condiții care o făceau nesigură pentru locuit, era distrusă. Preotul trebuia „să dărâme casa, lemnele ei și toată tencuiala casei; și să scoată afară aceste lucruri din cetate, într-un loc necurat. Cine va intra în casă în tot timpul când era

închisă va fi necurat până seara. Cine se va culca în casă să-și spele hainele. Cine va mânca în casă de asemenea să-și spele hainele." (Leviticul 14, 45-47.) {DV 278.3}

Curățenia

Ei au fost învățați necesitatea curățeniei în modul cel mai impresionant. Înainte să se adune cu toții la Muntele Sinai pentru a auzi glasul lui Dumnezeu proclamând Legea, celor din poporul Său li s-a cerut să-și spele atât trupurile, cât și îmbrăcămintea. Această poruncă a fost dată sub amenințarea cu moartea. În prezența lui Dumnezeu nu avea să fie tolerată nici o necurăție. {DV 279.1}

Cât timp au stat în pustie, israeliții au fost aproape neîntrerupt în aer liber, unde impuritățile aveau un efect mai puțin vătămător decât asupra celor care locuiesc în case. Însă și în interiorul, și în exteriorul corturilor lor li se cerea cea mai mare atenție cu privire la curățenie. Nu se îngăduia ca resturile de nici un fel să rămână în tabără sau în jurul taberei. Domnul a zis: {DV 279.2}

Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. (1 Petru 2, 9.) Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubeşti şi să slujeşti Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta şi din tot sufletul tău. (Deuteronom 10, 12.)

„Căci Domnul Dumnezeul tău merge în mijlocul taberei tale, ca să te ocrotească și să-ți dea în mână pe vrăjmașii tăi dinaintea ta; tabăra ta va trebui deci să fie sfântă." (Deuteronom 23, 14.) {DV 279.3}

Alimentația

Distincția dintre curat și necurat s-a făcut în toate chestiunile legate de alimentație: {DV 280.1}

„Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, care v-am pus deoparte dintre popoare. Să faceți deosebire între dobitoacele curate și necurate, între păsările curate și necurate, ca să nu vă spurcați prin dobitoacele, prin păsările, prin toate târâtoarele de pe pământ, pe care v-am învățat să le deosebiți ca necurate." (Leviticul 20, 24.25.) {DV 280.2}

Multe feluri de alimente mâncate după bunul plac de către păgânii din jurul lor le erau interzise israeliților. Și nu se făcea nici o deosebire arbitrară. Cele interzise erau dăunătoare. Iar faptul că fuseseră declarate necurate le-a arătat că folosirea alimentelor nesănătoase este profanatoare. Ceea ce strică trupul duce la stricăciunea sufletului. Îl face inapt pentru comuniune cu Dumnezeu pe cel care le folosește, inapt pentru serviciu înalt și sfânt. {DV 280.3}

În țara făgăduită, disciplina începută în pustie a fost continuată în împrejurări propice pentru formarea unor obiceiuri corecte. Oamenii nu erau înghesuiți în orașe mari, ci fiecare familie își avea proprietatea ei funciară, toți având asigurate binecuvântările dătătoare de sănătate ale unei vieți naturale, necorupte. {DV 280.4}

Despre practicile imorale, pline de cruzime ale canaaniților, care fuseseră deposedați de teritoriu de către Israel, Domnul a zis: {DV 280.5}

„Să nu trăiți după obiceiurile neamurilor pe care le voi izgoni dinaintea voastră; căci ele au făcut toate aceste lucruri și Mi-e scârbă de ele.” (Leviticul 20, 23.) „Să nu aduci nici un lucru urâcios în casa ta, ca să nu fii nimicit cu desăvârșire, tu și lucrul acela.” (Deuteronom 7, 26.) {DV 280.6}

În toate treburile lor de fiecare zi, erau învățați lecția pusă înaintea lor de către Duhul Sfânt: {DV 281.1}

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi.” (1 Corinteni 3, 16.17.) {DV 281.2}

Să vă bucurați

„O inimă veselă1 este un bun leac.” (Proverbe 17, 22.) Recunoștința, bucuria, bunăvoința, încrederea în dragostea și grija lui Dumnezeu — acestea sunt cele mai mari garanții în favoarea sănătății. Pentru israeliți, ele aveau menirea să fie însăși nota dominantă a vieții. {DV 281.3}

Călătoria de trei ori pe an la sărbătorile anuale de la Ierusalim, petrecerea, timp de o săptămână, în corturi în zilele Sărbătorii Corturilor erau ocazii de recreare în aer liber și viață socială. Aceste sărbători erau ocazii de bucurie, care se umpleau de și mai multă frumusețe și afecțiune prin bun-venitul cu care era întâmpinat străinul, levitul și săracul. {DV 281.4}

„Apoi să te bucuri, cu Levitul și cu străinul care va fi în mijlocul tău, de toate bunurile pe care ți le-a dat Domnul Dumnezeul tău, ție și casei tale.” (Deuteronom 26, 11.) {DV 281.5}

În același fel, în anii de mai târziu, când Legea lui Dumnezeu era citită în Ierusalim captivilor reîntorși din Babilon, iar poporul plângea din pricina fărădelegilor sale, au fost rostite cuvintele pline de har: {DV 281.6}

„Să nu vă bociți și să nu plângeți!... Duceți-vă de mâncați cărnuri grase și beți băuturi dulci și trimiteți câte o parte și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră.” (Neemia 8, 9.10.) {DV 281.7}

Atunci a fost scris și vestit „în toate cetățile lor și la Ierusalim”, spunând: „Duceți-vă la munte și aduceți ramuri de măslin, ramuri de măslin sălbatic, ramuri de mirt, ramuri de finic și ramuri de copaci stufoși, ca să faceți corturi, cum este scris. Atunci poporul s-a dus și a adus ramuri și au făcut corturi pe acoperișul caselor lor, în curțile lor, în curțile Casei lui Dumnezeu, pe locul deschis dinaintea porții apelor și pe locul deschis de la poarta lui Efraim. Toată adunarea celor ce se întorseseră din captivitate a făcut corturi și a locuit în aceste corturi.... Și a fost foarte mare veselie.” (Neemia 8, 15-17.) {DV 282.1}

Dumnezeu i-a dat lui Israel instrucțiuni cu privire la toate principiile esențiale, atât în ce privește sănătatea fizică, cât și cea morală, și nu a pus aceste principii mai prejos de cele legate de Legea morală când le-a poruncit: {DV 283.1}

„Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini, și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușiorii casei tale și pe porțile tale.” (Deuteronom 6, 6-9.) {DV 283.2}

„Când fiul tău te va întreba într-o zi: «Ce înseamnă învățăturile acestea, legile acestea și poruncile acestea, pe care vi le-a dat Domnul, Dumnezeul nostru?», să răspunzi fiului tău: ... «Domnul ne-a poruncit atunci să împlinim toate aceste legi și să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiți, și să ne țină în viață, cum face astăzi».” (Deuteronom 6, 20-24.) {DV 283.3}

Dacă ar fi ascultat de instrucțiunile pe care le-au primit și ar fi profitat de avantajele lor, israeliții ar fi fost o pildă vie de sănătate și prosperitate pentru lumea întreagă. Dacă ar fi trăit, ca popor, în conformitate cu planul lui Dumnezeu, ei ar fi fost păziți de bolile care afectau alte neamuri. Mai presus de oricare alt popor, ei ar fi avut tărie fizică și vigoare intelectuală. Ar fi fost cea mai puternică națiune de pe pământ. Dumnezeu a spus: {DV 283.4}

„Vei fi binecuvântat mai mult decât toate popoarele.” (Deuteronom 7, 14.) {DV 283.5}

„Și azi, Domnul ți-a mărturisit că vei fi un popor al Lui2, cum ți-a spus, dacă vei păzi toate poruncile Lui, și îți va da asupra tuturor neamurilor pe care le-a făcut: întâietate în slavă, în faimă și în măreție, și vei fi un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, cum ți-a spus.” (Deuteronom 26, 18.19.) {DV 284.1}

„Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine și de care vei avea parte, dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău: Vei fi binecuvântat în cetate, și vei fi binecuvântat la câmp. Rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, rodul turmelor tale, fătul vacilor și oilor tale, toate acestea vor fi binecuvântate. Coșnița și postava ta vor fi

binecuvântate. Vei fi binecuvântat la venirea ta și vei fi binecuvântat la plecarea ta." (Deuteronom 28, 2-6.) {DV 284.2}

„Domnul va face ca binecuvântarea să fie cu tine în grânarele tale și în toate lucrurile pe care vei pune mâna. Te va binecuvânta în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău. Vei fi pentru Domnul un popor sfânt, cum ți-a jurat El, dacă vei păzi poruncile Domnului, Dumnezeului tău, și vei umbla pe căile Lui. Toate popoarele vor vedea că tu porți Numele Domnului, și se vor teme de tine. Și Domnul te va copleși cu bunătăți, înmulțind rodul trupului tău, rodul turmelor tale și rodul pământului tău, în țara pe care Domnul a jurat părinților tăi că ți-o va da. Domnul îți va deschide comoara Lui cea bună, cerul, ca să trimită țării tale ploaie la vreme și ca să binecuvânteze tot lucrul mâinilor tale.... Domnul te va face să fii cap, nu coadă; totdeauna vei fi sus și niciodată nu vei fi jos dacă vei asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului tău, pe care ți le dau astăzi, dacă le vei păzi și le vei împlini." (Deuteronom 28, 8-13.) {DV 284.3}

Lui Aaron, marele preot, și fiilor lui le-a fost dată îndrumarea: {DV 285.1}

„Așa să binecuvântați pe copiii lui Israel, și să le ziceți: {DV 285.2}

«Domnul să te binecuvânteze, și să te păzească!
Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine,
Și să Se îndure de tine!
Domnul să-și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!
Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Israel,
Și Eu îi voi binecuvânta.»"

(Numeri 6, 23; 6, 24-27.) {DV 285.3}

„Puterea ta să țină cât zilele tale!
Nimeni nu este ca Dumnezeul lui Israel,
El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor, trece cu măreție pe nori.
Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost
Și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare....
Israel este fără frică în locuința lui,
Izvorul lui Iacov este deoparte {DV 285.4}

Într-o țară plină de grâu și de must,
Și cerul lui picură roua.
Ferice de tine, Israele!
Cine este ca tine, un popor mântuit de Domnul,
Scutul care îți dă ajutor și sabia care te face slăvit?"

(Deuteronom 33, 25-29.) {DV 285.5}

Israeliții nu au reușit să împlinească scopul lui Dumnezeu și, prin urmare, nu au reușit să primească binecuvântările care ar fi putut fi ale lor. Însă, în Iosif și Daniel, în Moise și Elisei și în mulți alții, avem exemple nobile ale urmărilor adevăratului plan de viețuire. Astăzi, o credincioșie asemănătoare va produce rezultate asemănătoare. {DV 285.6}

Pentru noi este scris: „Voi însă sunteți o semințe aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui3, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. (1 Petru 2, 9.) {DV 286.1}

„Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul
Și a cărui încredere este Domnul!”
„Cel fără prihană înverzește ca finicul
Și crește ca cedrul din Liban.
Cei sădiți în casa Domnului
Înverzesc în curțile Dumnezeului nostru.
Ei aduc roade și la bătrânețe,
Sunt plini de suc și verzi.”

(Ieremia 17, 7; Psalmii 92, 12-14.) {DV 286.2}

„Fiule, nu uita învățăturile mele,
Și păstrează în inima ta sfaturile mele!
Căci ele îți vor lungi zilele și anii vieții tale, și-ți vor aduce multă pace....
Atunci vei merge cu încredere pe drumul tău
Și piciorul nu ți se va poticni.
Când te vei culca, vei fi fără teamă,
Și când vei dormi, somnul îți va fi dulce.
Nu te teme nici de spaimă năpraznică,
Nici de o năvălire din partea celor răi;
Căci Domnul va fi nădejdea ta
Și El îți va păzi piciorul de cădere.”

(Proverbe 3, 1.2.23-26.) {DV 286.3}

CAPITOLUL 22. ÎMBRĂCĂMINTEA

„Tot ce vă va spune El, faceți.”

Biblia ne învață să fim modești în îmbrăcăminte. „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate cuviincios.” (1 Timotei 2, 9.) Aceasta interzice etalarea ostentativă a îmbrăcămintei, culorile bătătoare la ochi, împodobirea excesivă. Orice obiect destinat să atragă atenția asupra purtătorului sau să stârnească admirația este exclus din vestimentația modestă pe care o prescrie Cuvântul lui Dumnezeu. {DV 287.1}

Îmbrăcămintea noastră trebuie să fie necostisitoare — „nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe.” (1 Timotei 2, 9.) {DV 287.2}

Banii reprezintă o valoare pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Nu sunt ai noștri, ca să-i risipim pentru satisfacerea mândriei sau ambiției. În mâinile copiilor lui Dumnezeu, ei sunt hrană pentru cei flămânzi și îmbrăcăminte pentru cei goi. Sunt o apărare pentru cei oprimați, mijloace de dobândire a sănătății pentru cei bolnavi, mijloace de predicare a Evangheliei către cei săraci. Ați putea aduce fericirea în multe inimi, folosind cu înțelepciune mijloacele materiale care sunt acum risipite pentru paradă. Luați în considerație viața lui Hristos. Studiați-I caracterul și fiți părtași cu El la tăgăduirea Sa de sine. {DV 287.3}

În lumea care-și zice creștină, se cheltuiește pe bijuterii și pe îmbrăcăminte inutil de costisitoare suficient de mult, încât cu acești bani să poată fi săturați toți cei flămânzi și îmbrăcați cei goi. Moda și expunerea ostentativă absorb mijloacele care ar putea să aducă mângâiere celor săraci și celor suferinzi. Ele răpesc lumii Evanghelia iubirii Mântuitorului. Acțiunile misionare lâncezesc. Mulțimi pier din lipsă de învățătură creștină. Chiar lângă ușile noastre și în alte țări, păgânii nu sunt învățați și nici mântuiți. Câtă vreme Dumnezeu a încărcat pământul cu bogățiile Sale și i-a umplut cămările cu binecuvântări ale vieții, câtă vreme ne-a dat cu atâta mărinimie o cunoaștere mântuitoare a adevărului Său, ce scuză am putea aduce pentru faptul că îngăduim strigătele văduvei și ale orfanului, ale celor bolnavi și ale celor suferinzi, ale celor neînvățați și ale celor nemântuiți să se înalțe la cer? În ziua lui Dumnezeu, când vor fi aduși să stea față în față cu Acela care și-a dat viața pentru acești nevoiași, ce scuze vor aduce aceia care își cheltuiesc timpul și banii pentru niște capricii pe care Dumnezeu le-a interzis? Unor astfel de oameni nu le va spune oare Hristos: „Am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; ... am fost gol și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine”? (Matei 25, 42-43.) {DV 287.4}

Dar hainele noastre, deși modeste și simple, ar trebui să fie de bună calitate, de culoare potrivită și perfecte pentru slujire. Ele ar trebui alese mai degrabă după criteriul rezistenței decât după acela al etalării ostentative. Ar trebui să ofere căldură și o bună protecție. Femeia

înțeleaptă, descrisă în Proverbe, „nu se teme de zăpadă pentru casa ei; căci toți cei din casa ei sunt îmbrăcați cu veșminte1 căptușite.” (Proverbe 31, 21.) {DV 288.1}

Îmbrăcămintea noastră ar trebui să fie curată. Veșmintele murdare sunt nesănătoase și, de aceea, nocive pentru trup și suflet. „Voi sunteți templul lui Dumnezeu.... Dacă nimicește2 cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu.” (1 Corinteni 3, 16.17.) {DV 288.2}

În toate privințele, îmbrăcămintea trebuie să fie sănătoasă. „Mai presus de toate lucrurile”, Dumnezeu dorește ca noi „să fim sănătoși” — sănătate trupească și sufletească. Și trebuie să fim împreună lucrători cu El, pentru sănătatea sufletului și trupului deopotrivă. Ambele sunt susținute printr-o îmbrăcăminte sănătoasă. {DV 288.3}

Aceasta ar trebui să aibă farmecul, frumusețea și caracterul adecvat al simplității neafectate. Hristos ne-a avertizat asupra mândriei vieții, nu însă asupra farmecului și frumuseții ei naturale. El a îndreptat atenția asupra florilor câmpului, asupra crinului ce se desfăcea în puritatea lui, și a spus: „Nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.” (Matei 6, 29.) Astfel, prin lucrurile din natură, Hristos ilustrează frumusețea pe care o prețuiește cerul, farmecul modest, simplitatea, puritatea, armonia — care fac ca îmbrăcămintea noastră să-I fie plăcută. {DV 289.1}

El ne îndeamnă ca veșmântul cel mai frumos să fie cel al sufletului. Nici o podoabă exterioară nu se poate compara ca valoare sau frumusețe cu acel „duh blând și liniștit”, care înaintea Sa „este de mare preț.” (1 Petru 3, 4.) {DV 289.2}

Celor care fac din principiile Mântuitorului călăuza lor le sunt atât de prețioase făgăduințele Sale: {DV 289.3}

„De ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte?” „Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi?... Nu vă îngrijorați dar, zicând: ... Cu ce ne vom îmbrăca?... Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6, 28.30-33.) {DV 289.4}

„Celui cu inima tare, Tu-i chezășluiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.” (Isaia 26, 3.) {DV 289.5}

În ce contrast se află aceasta cu oboseala, neliniștea, boala și nefericirea care rezultă în urma domniei modei! Cât de opuse sunt principiilor date în Scripturi multe din tipurile de îmbrăcăminte pe care le prescrie moda! Gândiți-vă la stilurile care s-au impus în ultimele câteva sute de ani sau chiar numai în ultimele câteva zeci de ani. Cât de multe dintre ele

erau declarate nerușinate — când n-au mai fost la modă; cât de multe erau declarate ca nepotrivite pentru o femeie distinsă, demnă și cu frică de Dumnezeu! {DV 289.6}

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6, 33.)

Efectuarea unor schimbări vestimentare doar de dragul modei nu este aprobată de Cuvântul lui Dumnezeu. Schimbarea stilurilor și înfrumusețarea căutată, costisitoare, spulberă timpul și mijloacele celor bogați și risipește energia minții și a sufletului. Ele impun o grea povară asupra claselor sociale mijlocii și sărace. Mulți care abia își pot câștiga traiul și care și-ar putea face singuri haine după modele simple sunt nevoiți să recurgă la croitor, ca să fie la modă. Multe fete sărace, de dragul unor rochii „șic”, s-au lipsit de îmbrăcămintea de corp călduroasă și au plătit cu viețile lor pentru aceasta. Multe altele, râvnind la pompa și eleganța celor bogați, au fost ademenite pe cărările necinstei și rușinii. Multe familii sunt private de confort, mulți bărbați sunt împinși să facă delapidări sau ajung la faliment pentru a satisface cererile extravagante ale soției sau copiilor. {DV 290.1}

Multe femei, silite să pregătească, pentru ele însele sau pentru copiii lor, costumele elegante cerute de modă, sunt condamnate la o corvoadă neîncetată. Multe mame, cu nervii încordați la refuz și degete tremurătoare, trudesc târziu în noapte pentru a adăuga la îmbrăcămintea copiilor lor podoabe care nu contribuie cu nimic la sănătatea, confortul sau adevărata frumusețe a acestora. De dragul modei, ele sacrifică sănătatea și acel spirit liniștit atât de important pentru călăuzirea corectă a copiilor lor. Cultivarea minții și a inimii este neglijată. Sufletul rămâne nedezvoltat. {DV 290.2}

Mama nu are timp să studieze principiile dezvoltării fizice, ca să poată ști cum să îngrijească de sănătatea copiilor ei. Ea nu are timp să slujească nevoilor lor mintale sau spirituale, nici să le arate compasiune în micile lor dezamăgiri și încercări sau să fie părtașă la interesele și țintele pe care și le pun ei. {DV 291.1}

Aproape de îndată ce vin pe lume, copiii sunt supuși influenței modei. Ei aud mai multe despre îmbrăcăminte decât despre Mântuitorul lor. Ei văd pe mamele lor studiind schițele de mode cu mai multă seriozitate decât Biblia. Etalarea îmbrăcămintei este tratată ca fiind de o importanță mai mare decât dezvoltarea caracterului. Părinți și copii deopotrivă sunt jefuiți de ceea ce este cel mai bun, cel mai scump și cel mai adevărat în viață. De dragul modei, ei sunt deturnați prin înșelătorie de la o pregătire pentru viața viitoare. {DV 291.2}

Vrăjmașul a tot ce este bun a fost acela care a inspirat invenția modei mereu schimbătoare. El nu dorește nimic în așa măsură ca faptul de a-I provoca durere lui Dumnezeu și a-I aduce dezonoare, lucrând pentru a ruina și nenoroci ființele omenești. Unul din mijloacele prin care reușește acest lucru în modul cel mai eficient este moda, care slăbește corpul și totodată mintea și pipernicește sufletul. {DV 291.3}

Din pricina modului lor de a se îmbrăca, femeile sunt predispuse la boli serioase, iar suferințele lor sunt mult sporite. În loc să-și păzească sănătatea pentru situațiile grele de urgență, care vor veni cu siguranță, ele, prin obiceiurile lor greșite, își sacrifică prea adesea nu numai sănătatea, ci chiar viața, lăsându-le copiilor lor o moștenire a nenorocirii — o constituție fizică ruinată, obiceiuri stricate și idei greșite despre viață. {DV 291.4}

Una din născocirile risipitoare și dăunătoare ale modei este fusta care mătură pământul. Neigienică, incomodă, nelalocul ei, nesănătoasă — toate acestea și multe altele sunt adevărate despre fusta cu trenă. Este extravagantă atât din pricina volumului inutil de material necesar, cât și din cauza uzurii de asemenea inutile — gândindu-ne la lungimea ei. Și oricine a văzut o femeie cu o fustă care mătură pe jos, având mâinile încărcate cu pachete și încercând să urce sau să coboare scări, să intre într-un vagon de tramvai, să umble prin mulțime, prin ploaie sau pe un drum noroios, nu mai are nevoie de nici o altă dovadă despre cât este de nepotrivită și incomodă. {DV 291.5}

Un alt rău serios este purtarea unor fuste în așa fel, încât greutatea lor trebuie să fie suportată de către șolduri. Această mare greutate, apăsând asupra organelor interne, le trage în jos și produce o slăbiciune a stomacului și un simțământ de slăbiciune, făcând-o pe purtătoarea fustei să se înconvoaie, lucru care reduce capacitatea plămânilor, nepermițând să respire corect. {DV 292.1}

În ultimii ani, pericolele care rezultă din încorsetarea taliei au fost discutate atât de amănunțit, încât sunt puțini cei care nu le cunosc; cu toate acestea, puterea modei este atât de mare, încât răul continuă. Prin practică, femei și fete își fac nespus de mult rău. Este esențial pentru sănătate ca pieptul să aibă loc să se umfle cât poate de mult, pentru a li se permite plămânilor să inspire la întreaga capacitate. Când plămânii sunt jenați, cantitatea de oxigen primită în ei este diminuată. Sângele nu este revitalizat cum se cuvine și materia toxică, de ardere, care ar trebui să fie evacuată din plămâni, este reținută. În plus, circulația este îngreunată, iar organele interne sunt atât de congestionate și împinse unde nu le este locul, încât nu-și pot face bine lucrarea. {DV 292.2}

Încorsetarea nu îmbunătățește forma corpului. Unul din elementele principale ale frumuseții fizice este simetria, raportul armonios dintre părți. Iar modelul corect pentru dezvoltarea fizică trebuie căutat nu în manechinele expuse de modistele franțuzoaice, ci în forma corpului uman dezvoltat în mod natural, după legile lui Dumnezeu. Dumnezeu este autorul a tot ce este frumos și numai în măsura în care ne conformăm idealului Său ne vom apropia de standardul adevăratei frumuseți. {DV 292.3}

Un alt rău întreținut de obiceiuri este distribuirea inegală a îmbrăcămintei, astfel încât, în timp ce unele părți ale corpului au mai mult decât este necesar, altele sunt prea puțin acoperite. Mâinile și picioarele, aflându-se mai departe de organele vitale, ar trebui să fie în mod deosebit ferite de frig prin îmbrăcăminte groasă. Este imposibil să te bucuri de sănătate

când extremitățile sunt de obicei reci; căci, dacă este prea puțin sânge în acestea, în celelalte părți ale corpului va fi prea mult. Sănătatea perfectă reclamă o circulația perfectă. Însă nu se poate obține acest lucru dacă unele părți ale corpului sunt acoperite de trei sau patru ori cu mai multă îmbrăcăminte (acolo unde sunt situate organele vitale) decât mâinile și picioarele. {DV 293.1}

O mulțime de femei sunt agitate și roase de griji, pentru că se privează de aerul curat, care ar face ca și sângele lor să fie curat, și de libertatea mișcării, care ar trimite sângele cu putere prin vene, dând viață, sănătate și energie. Multe femei au devenit invalide de-a binelea, deși s-ar fi putut bucura de sănătate, și multe au murit de tuberculoză pulmonară și de alte boli, deși ele și-ar fi putut trăi toată viața hărăzită lor dacă s-ar fi îmbrăcat conform principiilor sănătății și ar fi făcut suficiente exerciții fizice în aer liber. {DV 293.2}

Pentru a asigura cea mai bună îmbrăcăminte, trebuie studiate cu grijă nevoile fiecărei părți a corpului. Natura climatului, împrejurimile, starea sănătății, vârsta și ocupația, toate trebuie luate în considerație. Orice articol de îmbrăcăminte ar trebui să se potrivească fără nici un efort, fără să stânjenească nici circulația sângelui, nici respirația deplină, naturală. Tot ce se poartă ar trebui să fie atât de lejer, încât, în momentul ridicării brațelor, îmbrăcămintea să fie și ea ridicată cu ușurință. {DV 293.3}

Femeile cărora le lipsește sănătatea pot face mult pentru ele însele, îmbrăcându-se în mod rațional și făcând exercițiu fizic. Când sunt îmbrăcate în mod corespunzător pentru recreație în aer liber, să facă mișcare fizică sub cerul liber, cu grijă la început, exersând însă din ce în ce mai mult, cât le țin puterile. Făcând astfel, multe își vor recăpăta sănătatea și vor trăi pentru a-și face partea în lucrarea din această lume. {DV 293.4}

Eliberată de modă

Femeile însele, în loc să se lupte pentru a se conforma cererilor modei, să aibă curajul să se îmbrace în mod simplu și sănătos. În loc să se afunde într-o muncă ingrată de cenușăreasă, soția și mama să-și facă timp să citească, pentru a fi bine informată, pentru a fi tovarășa soțului ei și pentru a păstra legătura cu mințile în continuă dezvoltare ale copiilor ei. Să-și folosească în mod înțelept ocaziile pe care le are acum, pentru a-i influența pe cei dragi pentru viața de sus. Să-și facă timp pentru ca scumpul Mântuitor să-i fie prietenul cel mai apropiat și un tovarăș zilnic. Să-și facă timp pentru a studia Cuvântul Său, să-și facă timp pentru a merge împreună cu copiii săi la iarbă verde și să învețe despre Dumnezeu prin frumusețea lucrărilor Sale. {DV 294.1}

Să-și păstreze voioșia și optimismul. În loc să-și petreacă fiecare moment îndeletnicindu-se cu cusutul interminabil, să facă din clipele serii un timp plăcut de părtășie, de reuniune familială după îndatoririle din timpul zilei. Astfel, mulți bărbați vor fi atrași să aleagă compania celor din familie mai degrabă decât să ia calea vreunui club sau vreunui local.

Mulți băieți vor fi feriți să stea pe străzi sau la barul1 din colț. Multe fete vor fi salvate de prietenii frivole și corupătoare. Influența căminului ar fi pentru părinți și copii ceea ce a intenționat Dumnezeu — o binecuvântare de-o viață. {DV 294.2}

CAPITOLUL 23. ALIMENTAȚIA ȘI SĂNĂTATEA

„Mănâncă pentru a prinde puteri, nu pentru a te ameți.”

Corpurile noastre sunt constituite din alimentele pe care le consumăm. Țesuturile corpului se distrug neîncetat; fiecare mișcare a fiecărui organ are ca rezultat degradarea, care este reparată prin alimentele pe care le folosim. Fiecare organ al corpului își cere partea de alimente. Creierului trebuie să i se dea porția; oasele, mușchii, nervii și le cer pe ale lor. Este un proces minunat, care transformă hrana în sânge și folosește acest sânge pentru a reconstrui diferite părți ale corpului; dar acest proces continuă fără încetare, dând viață și tărie fiecărui nerv, mușchi sau țesut. {DV 295.1}

Alegerea alimentelor

Ar trebui alese acele alimente care furnizează cel mai bine elementele necesare construirii corpului. În această alegere, apetitul nu este ghidul cel mai sigur. Prin obiceiuri greșite de alimentație, apetitul a devenit stricat. El cere adesea hrană care vatămă sănătatea și provoacă slăbiciune, în loc să aducă tărie. Nu ne putem conduce sigur după obiceiurile societății. Boala și suferința care se întâlnesc la orice pas se datorează în general greșelilor populare în ce privește alimentația. {DV 295.2}

Pentru a ști care sunt cele mai bune alimente, trebuie să studiem planul originar al lui Dumnezeu pentru alimentația omului. El, care l-a creat pe om și care îi înțelege nevoile, a stabilit și hrana pentru Adam. „Iată”, a zis El, „v-am dat orice iarbă care face sămânță ... și orice pom, care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră.” (Geneza 1, 29.) Părăsind Edenul pentru a-și câștiga traiul muncind pământul aflat sub blestemul păcatului, omul a primit permisiunea să mănânce și din „iarba de pe camp.” (Geneza 3, 18.) {DV 295.3}

Cerealele, fructele, nucile și legumele constituie dieta aleasă pentru noi de Creatorul nostru. Aceste alimente, pregătite într-un mod cât se poate de simplu, sunt cele mai sănătoase și mai hrănitoare. Ele dau o tărie, o rezistență și o vigoare a intelectului pe care o dietă mai complexă și mai stimulatoare nu le poate da. {DV 296.1}

Dar nu toate alimentele — hrănitoare în sine — sunt la fel de bune pentru nevoile noastre, în toate împrejurările. Ar trebui să avem grijă când alegem alimentele. Alimentația noastră trebuie să fie potrivită cu anotimpul, cu climatul în care trăim și cu ocupația pe care o avem. Unele alimente care sunt potrivite pentru un anotimp sau un anumit climat nu sunt potrivite în altul. Tot astfel, există alimente diferite, potrivite perfect pentru persoane cu ocupații diferite. Deseori, o hrană care poate fi folosită spre avantajul celor angajați în muncă fizică grea este nepotrivită pentru persoane care au ocupații sedentare sau care necesită un efort intelectual intens. Dumnezeu ne-a dat o mare varietate de alimente

sănătoase și fiecare persoană ar trebui să aleagă dintre acestea pe acelea care, în urma experienței și unei judecăți sănătoase, se dovedesc cele mai potrivite pentru propriile sale necesități. {DV 296.2}

Rezerva abundentă a naturii în ce privește fructele, nucile și cerealele este îndestulătoare și, an după an, produsele tuturor țărilor sunt tot mai bine distribuite tuturor, prin posibilitățile sporite de transport. Ca urmare, multe articole alimentare care erau privite acum câțiva ani ca un lux costisitor sunt acum la îndemâna tuturor, ca alimente de folosință curentă. Acesta este îndeosebi cazul fructelor uscate și conservate. {DV 297.1}

Nucile1 și produsele din nuci sunt folosite tot mai des pentru a înlocui produsele din carne. Cu nucile pot fi combinate cerealele, fructele și unele rădăcinoase, acestea rezultând în produse alimentare sănătoase și hrănitoare. Ar trebui avut totuși grijă să nu se folosească o cantitate prea mare de nuci. Cei care se simt rău în urma folosirii alimentelor pe bază de nuci pot vedea cum dificultatea este înlăturată ținând cont de această precauțiune. De asemenea, nu ar trebui să se uite că unele tipuri de nuci (sau alune, n.tr.) nu sunt tot atât de hrănitoare ca altele. Migdalele sunt de preferat arahidelor, dar arahidele, în cantități mici, folosite în combinație cu cereale, sunt hrănitoare și ușor de mistuit. {DV 298.1}

Când sunt pregătite cum trebuie, măslinele, ca și nucile, țin locul untului și preparatelor din carne. Uleiul, consumat direct din măsline, este mult preferabil grăsimii de proveniență animală. Servește ca laxativ. Folosirea acestuia va fi benefică pentru cei bolnavi de tuberculoză și este vindecător pentru un stomac inflamat, iritat. {DV 298.2}

Persoanele care s-au obișnuit cu o alimentație bogată, foarte excitantă, au un gust denaturat și nu pot găsi dintr-o dată plăcere într-o hrană simplă. Va fi nevoie de ceva timp pentru ca gustul să revină la normal și ca stomacul să se refacă de pe urma abuzurilor la care a fost supus. Însă aceia care persevereză în folosirea alimentelor hrănitoare le vor găsi gustoase după câtva timp. Vor fi apreciate aromele delicate și delicioase ale acestora și vor fi consumate cu mai multă plăcere decât ar putea să ofere delicatesele nehrănitoare. Iar stomacul, aflat într-o stare de sănătate, nefiind nici iritat, nici supraîncărcat, își poate împlini sarcina fără efort. {DV 298.3}

„Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul!” (1 Corinteni 9, 24.)

Pentru menținerea sănătății, este nevoie de o cantitate suficientă de alimente bune și hrănitoare. {DV 299.1}

Dacă planificăm cu înțelepciune, ne putem asigura ceea ce va promova sănătatea în modul cel mai înalt, aproape în orice țară. Diferitele preparate din orez, grâu, porumb și ovăz sunt exportate aproape pretutindeni și de asemenea fasolea, mazărea și lintea. Acestea,

împreună cu fructele indigene sau de import și varietatea de legume care sunt cultivate în fiecare localitate dau ocazia alegerii unei diete complete, fără folosirea cărnii. {DV 299.2}

Oriunde fructele cresc din abundență, ar trebui să fie pregătită o rezervă îndestulătoare pentru iarnă, prin conservarea sau uscarea acestora. Fructele mici, ca stafidele, agrișele, căpșunile, zmeura și murele, pot fi cultivate cu succes în multe locuri în care sunt folosite prea puțin și unde creșterea lor este neglijată. {DV 299.3}

Pentru conservarea fructelor în gospodărie, ar trebui folosite mai degrabă recipientele din sticlă decât cele din tablă, ori de câte ori este cu putință. Este îndeosebi necesar ca fructele destinate conservării să fie în stare bună. Folosiți puțin zahăr și fierbeți fructele numai cât să asigurați buna lor păstrare. Astfel pregătite, ele sunt un înlocuitor excelent pentru fructele proaspete. {DV 299.4}

Oriunde pot fi obținute la prețuri moderate fructe uscate, cum ar fi stafidele, prunele, merele, perele, caisele și piersicile, se va descoperi că ele pot fi folosite ca articole alimentare principale cu mult mai multă libertate decât se obișnuiește, cu cele mai bune rezultate pentru sănătatea și vigoarea tuturor felurilor de muncitori. {DV 299.5}

Nu ar trebui să fie o mare varietate la nici una dintre mese, pentru că acest lucru încurajează supraalimentarea și produce indigestie. {DV 299.6}

Nu este bine să se mănânce fructe și legume la aceeași masă. Dacă digestia este slabă, folosirea ambelor va provoca oboseala și neputința de a depune efort intelectual. Este mai bine să se consume fructele la o masă și legumele la alta. {DV 299.7}

Mesele ar trebui să fie variate. Aceleași feluri de mâncare, pregătite în același fel, nu ar trebui să apară pe masă zi după zi, masă după masă. Mesele sunt consumate cu mai multă plăcere, iar organismul este mai bine hrănit când hrana este variată. {DV 300.1}

Pregătirea hranei

Este rău să mâncăm numai pentru a ne satisface apetitul, însă nu ar trebui să manifestăm deloc indiferență în ce privește calitatea hranei sau modul ei de pregătire. Dacă nu găsim plăcere în ceea ce mâncăm, corpul nu va fi atât de bine hrănit. Alimentele ar trebui alese cu grijă și pregătite rațional și cu pricepere. {DV 300.2}

Pentru a face pâine, făina albă rafinată nu este cea mai indicată. Folosirea ei nu este nici sănătoasă, nici economicoasă. Pâinii făcute din făină rafinată îi lipsesc elementele nutritive care pot fi găsite în pâinea făcută din făină integrală. Ea este cauza frecventă a constipației și a altor stări nesănătoase. {DV 300.3}

Folosirea bicarbonatului de sodiu sau a prafului de copt la facerea pâinii este dăunătoare și inutilă; bicarbonatul de sodiu produce inflamarea stomacului și deseori otrăvește întregul

organism. Multe gospodine gândesc că nu pot face o pâine bună fără folosirea bicarbonatului, dar acest lucru este o eroare. Dacă s-ar strădui să deprindă niște metode mai bune, pâinea lor ar fi mai hrănitoare și, pentru cei care au un gust natural, ar fi mult mai gustoasă. {DV 300.4}

„Și Dumnezeu a zis: «Iată că v-am dat orice iarbă care face sământă și care este pe fața întregului pământ, și orice pom, care are în el rod cu sământă: aceasta să fie hrana voastră.»” (Geneza 1, 29.)

În cazul pâinii crescute (pâinea făcută cu drojdie), nu ar trebui folosit laptele în locul apei. Folosirea laptelui este o cheltuială în plus și face pâinea mult mai puțin hrănitoare. Pâinea făcută cu lapte nu se păstrează proaspătă atât de mult ca aceea făcută cu apă și fermentează mai repede în stomac. {DV 301.1}

Pâinea ar trebui să fie ușoară și proaspătă. Nici cel mai ușor miros de acru nu ar trebui tolerat. Pâinile ar trebui să fie mici și atât de bine coapte, încât, pe cât este posibil, germenii din drojdie să fie distruși. Când este fierbinte sau foarte proaspătă, pâinea crescută, de orice fel ar fi, este greu de digerat. Nu ar trebui să fie pusă niciodată pe masă. Această regulă nu se aplică și la pâinea făcută cu aluat nefermentat. Chiflele proaspete făcute din făină integrală, fără drojdie sau aluat crescut, și coapte într-un cuptor bine încins sunt și hrănitoare, și gustoase. {DV 301.2}

Cerealele folosite pentru porridge1 ar trebui gătite timp de mai multe ore. Însă alimentele moi sau lichide sunt mai puțin hrănitoare decât alimentele uscate, care au nevoie de o bună mestecare. Zwieback (sau pâinea coaptă de două ori) este unul din alimentele cele mai ușor de digerat și mai gustoase. Pâinea crescută, obișnuită, să fie tăiată în felii și uscată într-un cuptor cald, până când orice urmă de umezeală a dispărut. Apoi să fie rumenită ușor peste tot. Într-un loc uscat, această pâine poate fi păstrată mult mai mult decât pâinea obișnuită, iar dacă este reîncălzită înainte de a fi folosită, va fi la fel de proaspătă ca atunci când a fost făcută. {DV 301.3}

Alimentele sunt făcute cu mult prea mult zahăr. Prăjituri, budinci dulci, plăcinte, jeleuri, gemuri, toate acestea sunt cauze principale ale indigestiei. Deosebit de dăunătoare sunt cremele și budincile în care ingredientele principale sunt laptele, ouăle și zahărul. Folosirea neîngrădită a laptelui și zahărului — împreună — ar trebui să fie evitată. {DV 301.4}

Dacă se folosește lapte, ar trebui să fie bine sterilizat; prin această precauție, există un pericol mai mic de a contracta o boală prin folosirea lui. Untul este mai puțin dăunător când este consumat pe pâine rece decât când este folosit la gătit. De regulă însă, este mai bine să ne lipsim complet de el. Brânza este și mai puțin recomandabilă; este total nepotrivită ca aliment. {DV 302.1}

Hrana săracă, prost gătită, strică sângele, slăbind organele care produc sânge. Ea deranjează organismul și provoacă boala, aducând o dată cu ea „nervii” și proasta dispoziție temperamentală. Victimele gătitului necorespunzător se numără cu miile și zecile de mii. Pe multe morminte ar putea fi scris: „Mort din pricina hranei gătite prost”; „mort din cauza stomacului epuizat”. {DV 302.2}

Pentru cele care gătesc, este o datorie sacră aceea de a învăța cum să pregătească o mâncare sănătoasă. Se pierd multe suflete din pricina gătitului necorespunzător. Este nevoie de gândire și grijă pentru a face o pâine bună; însă există mai multă religie într-o franzelă bună decât cred mulți. Sunt puține bucătărese cu adevărat bune. Tinerele cred că este înjositor să gătești și să faci tot felul de alte lucruri legate de gospodărie; și pentru acest motiv, multe fete care se mărită și au în grijă familiile lor nu au decât o vagă idee despre îndatoririle care-i revin unei soții și mame. {DV 302.3}

Gătitul nu este o știință neînsemnată, este chiar una esențială în viața obișnuită. Este o știință pe care ar trebui s-o deprindă toate femeile și ar trebui să fie predată în așa fel, încât să aducă foloase celor mai săraci. Este nevoie de pricepere pentru a face ca mâncarea să fie apetisantă și în același timp simplă și hrănitoare; dar aceasta se poate. Bucătăresele ar trebui să știe cum să pregătească o hrană simplă într-un mod simplu și sănătos, în așa fel încât să fie mai gustoasă, dar și mai hrănitoare, tocmai din pricina simplității ei. {DV 302.4}

Orice femeie care conduce o familie și totuși nu înțelege arta gătitului sănătos ar trebui să se hotărască să învețe ceea ce este esențial pentru bunăstarea celor din căminul ei. În multe locuri, școli de gătit igienice oferă ocazia instruirii în această direcție. Cea care nu beneficiază de ajutorul unei asemenea instituții ar trebui să învețe de la una din bucătăresele bune și să persevereze în eforturile ei de perfecționare, până când devine specialistă în arta culinară. {DV 303.1}

Regularitatea meselor are o importanță vitală. Ar trebui să existe un timp anume pentru fiecare masă. La acea oră, fiecare să mănânce hrana cerută de organism și după aceea să nu mai consume nimic până la masa următoare. Există mulți care mănâncă atunci când organismul nu are nevoie de hrană, la intervale neregulate și între mese, pentru că nu au suficientă voință pentru a se împotrivi înclinației lor. Când călătoresc, unii rontăie neîncetat câte ceva, dacă găsesc ce, orice poate fi mâncat. Acest lucru provoacă mult rău. Dacă aceia care călătoresc ar mânca în mod regulat alimente simple și hrănitoare, nu ar simți o oboseală atât de mare și nici nu ar suferi atât de mult de greață. {DV 303.2}

Un alt obicei vătămător este acela de a mânca imediat înainte de culcare. Poate că mesele au fost servite în mod regulat; însă, din pricina unei senzații de „sfârșeală”, ei mănâncă iarăși. Îngăduind această practică greșită, ea devine obicei și adesea este atât de bine fixată, încât se crede că este imposibil să mergi la culcare fără să mănânci. Ca rezultat al faptului că se mănâncă la ore târzii, procesul digestiv continuă în timpul orelor de somn. Însă, chiar

dacă stomacul lucrează fără răgaz, lucrarea sa nu este bine înfăptuită. Somnul este adesea tulburat de vise neplăcute, iar dimineața, persoana se trezește fără a fi reîmprospătată și fără prea mare poftă pentru micul dejun. Când ne întindem să ne odihnim, stomacul trebuie să-și fi terminat toată lucrarea, pentru ca toate celelalte organe ale corpului să se poată bucura de odihnă. Cina târzie este dăunătoare în special pentru persoanele cu obiceiuri sedentare. În cazul lor, tulburarea care se produce este de cele mai multe ori începutul unei boli care sfârșește prin moarte. {DV 303.3}

În multe cazuri, starea de slăbiciune care duce la dorința de a mânca se produce din cauză că organele au fost suprasolicitate în cursul zilei. După ce termină de prelucrat hrana de la o masă, organele digestive au nevoie de odihnă. Ar trebui să existe cel puțin cinci sau șase ore între mese; iar cele mai multe persoane care vor dori să încerce acest plan vor descoperi că două mese pe zi sunt mai bune decât trei. {DV 304.1}

Moduri greșite de a lua masa

Hrana nu ar trebui consumată niciodată prea fierbinte sau prea rece. Dacă hrana este rece, forța vitală a stomacului este epuizată pentru a o încălzi, înainte ca digestia să poată avea loc. Băuturile reci sunt dăunătoare pentru același motiv; în același timp, folosirea neîngrădită a băuturilor fierbinți slăbește constituția stomacului. De fapt, cu cât este îngurgitat mai mult lichid în timpul mesei, cu atât mai grea este digestia alimentelor; căci lichidul trebuie să fie absorbit înainte ca digestia să poată începe. Nu mâncați foarte sărat, evitați folosirea murăturilor și a alimentelor condimentate, mâncați fructe din abundență, iar iritația care reclamă atât de mult lichid în timpul mesei va dispărea aproape complet. {DV 305.1}

Alimentele trebuie mâncate încet și mestecate bine. Acest lucru este necesar pentru ca saliva să poată fi bine amestecată cu hrana și sucurile digestive să fie activate. {DV 305.2}

Un alt rău serios este acela de a mânca în momente nepotrivite, cum ar fi după un exercițiu fizic puternic sau excesiv, când persoana este extenuată sau înfierbântată. Imediat după masă, energia cerebrală scade drastic; iar când mintea — sau trupul — este suprasolicitată cu puțin înainte sau după masă, digestia este îngreunată. Când cineva este tensionat, neliniștit sau grăbit, este mai bine să nu mănânce până nu-și găsește liniștea sau odihna. {DV 305.3}

Stomacul este într-o legătură intimă cu creierul; iar când stomacul este bolnav, energia nervoasă este trimisă de la creier în ajutorul organelor digestive slăbite. Când aceste necesități sunt prea dese, creierul nu mai poate face față. Când creierul este în mod constant suprasolicitat și exercițiul fizic lipsește, chiar și hrana ușoară ar trebui consumată cu moderație. La ora mesei, alungați grijile și gândurile neliniștitoare; să nu vă simțiți grăbiți,

ci mâncați încet și cu voioșie, cu inima plină de recunoștință față de Dumnezeu pentru toate binecuvântările Sale. {DV 306.1}

Mulți dintre cei care renunță la carne și la alte articole alimentare vătămătoare și de proastă calitate nutritivă cred că din cauză că hrana lor este simplă și hrănitoare pot da frâu liber apetitului și mănâncă în exces, uneori până la refuz. Aceasta este o greșeală. Organele digestive nu ar trebui să fie împovărate cu alimente în exces cantitativ sau calitativ, care vor sili organismul să le facă față. {DV 306.2}

Obiceiul încetățenit a „decretat" ca hrana să fie adusă la masă pe feluri. Neștiind ce va urma, o persoană ar putea mânca îndeajuns de mult dintr-un aliment care poate nu i se potrivește cel mai bine. Când este adus ultimul fel, el se aventurează să depășească limitele și să servească desertul cel ispititor, care, oricum ar fi, numai bun nu se dovedește a fi pentru el. Dacă se pune pe masă de la început toată hrana hotărâtă pentru atunci, o persoană are ocazia să ia cea mai bună hotărâre. {DV 306.3}

Uneori, rezultatul supraalimentării se face simțit imediat. În alte cazuri, nu există nici o senzație de durere; dar organele digestive își pierd forța vitală și temelia tăriei fizice este subminată. {DV 306.4}

Surplusul de hrană împovărează organismul și produce stări morbide, febrile. Aduce în stomac o cantitate prea mare de sânge, făcând ca membrele și extremitățile să se răcească repede. Îngreunează mult organele digestive, iar când acestea și-au împlinit sarcina, se face simțită o stare de slăbiciune sau de moleșeală. Unii dintre cei care de obicei mănâncă în exces numesc această stare de sfârșeală foame; însă ea este cauzată de starea de surmenare a organelor digestive. Câteodată, creierul este cuprins de toropeală și lipsește pofta de efort intelectual sau fizic. {DV 307.1}

Aceste simptome neplăcute se fac simțite pentru că organismul și-a împlinit lucrarea cu prețul unei măsuri prea mari de forță vitală și este complet epuizat. Stomacul spune: „Lasă-mă să mă odihnesc". Dar mulți interpretează slăbiciunea ca o cerere pentru o nouă cantitate de hrană; așa că, în loc să oferim stomacului odihnă, îi punem în seamă altă povară. Ca urmare, organele digestive sunt adesea epuizate, când ar trebui să fie în stare să facă o bună lucrare. {DV 307.2}

Nu trebuie să ne asigurăm în Sabat o cantitate mai mare sau o varietate mai mare de hrană decât în alte zile. În schimb, mâncarea ar trebui să fie mai simplă și să consumăm mai puțin, pentru ca mintea să poată fi viguroasă și limpede, încât să poată înțelege lucrurile spirituale. Un stomac congestionat înseamnă un creier congestionat. Pot fi auzite cele mai prețioase cuvinte, dar să nu fie apreciate, pentru că mintea este confuză din pricina unei alimentații necorespunzătoare. Mâncând în exces în Sabat, mulți nici nu-și dau seama cum ajung incapabili să beneficieze de ocaziile sale sacre. {DV 307.3}

Gătitul în Sabat ar trebui evitat; dar acest lucru nu înseamnă că trebuie să mâncăm hrană rece. Pe vreme rece, hrana pregătită cu o zi înainte ar trebui să fie încălzită. Iar mesele, oricât de simple, să fie gustoase și îmbietoare. Mai ales în familiile în care sunt copii, este bine ca în Sabat să se pregătească ceva care să fie privit ca delicatesă, ceva pe care familia nu-l servește în fiecare zi. {DV 307.4}

Acolo unde au fost îngăduite obiceiuri greșite de alimentație, reforma nu ar trebui amânată nici o clipă. Când dispepsia a rezultat în urma suprasolicitării stomacului, ar trebui făcute eforturi, cu băgare de seamă, pentru ca energia rămasă — a forțelor vitale — să fie păstrată, prin renunțarea la orice povară supărătoare. S-ar putea ca stomacul să nu-și mai recapete niciodată pe deplin sănătatea după un abuz prelungit; însă promovarea unei alimentații corecte va înlătura orice altă debilitare a lui și mulți se vor însănătoși aproape în întregime. Nu este ușor de prescris reguli care să se potrivească fiecărui caz. Dar, acordând atenție principiilor de alimentare corectă, se pot face reforme substanțiale, iar bucătăreasa nu va mai fi nevoită să se străduiască neîncetat pentru a ispiti apetitul. {DV 308.1}

Cumpătarea în alimentație este răsplătită prin vigoare mintală și morală; ajută totodată și la ținerea sub control a pasiunilor. Supraalimentarea este dăunătoare îndeosebi pentru cei care au un temperament liniștit; aceștia ar trebui să mănânce frugal și să facă multă mișcare fizică. Sunt bărbați și femei deosebit de bine înzestrați natural, care

nu reușesc să realizeze nici jumătate din cât ar putea dacă ar exercita autocontrolul în ce privește tăgăduirea apetitului. {DV 308.2}

Mulți scriitori și vorbitori eșuează în acest punct. După ce mănâncă după pofta inimii, se dedau unor ocupații sedentare — citit, studiu sau scris, neîngăduindu-și un timp pentru exercițiu fizic. Ca o consecință, curgerea liberă a gândurilor și a cuvintelor este obstrucționată. Ei nu pot scrie sau vorbi cu tăria și intensitatea necesare pentru a atinge inima; eforturile lor sunt sub semnul banalității și nerodirii. {DV 309.1}

Cei asupra cărora apasă răspunderi importante și, mai presus de toate, aceia care sunt păzitorii intereselor spirituale ar trebui să fie oameni cu o simțire acută și cu o înțelegere rapidă. Într-o măsură mai mare decât alții, ei trebuie să fie temperați în ce privește alimentația. Mâncarea bogată și extravagantă n-ar trebui să-și găsească locul pe masa lor. {DV 309.2}

Oameni care au poziții de încredere au de luat zilnic hotărâri de care depind rezultate de mare importanță. Adesea, ei trebuie să gândească rapid, și acest lucru nu poate fi făcut decât de către aceia care practică o strictă cumpătare. Mintea se întărește în urma tratării corecte a puterilor fizice și mintale. Dacă efortul depus nu este prea mare, o nouă vigoare vine cu fiecare solicitare. Însă adesea, lucrarea celor care au în seamă planuri importante și de asemenea de luat decizii importante este influențată în rău de rezultatele unei alimentații

necorespunzătoare. Un stomac dereglat produce o stare confuză, nesigură a minții. Deseori produce iritabilitate, asprime sau nedreptate. Multe planuri care ar fi fost o binecuvântare pentru lume au fost lăsate deoparte și multe măsuri nedrepte, opresive, chiar pline de cruzime, au fost luate ca rezultat al unor stări bolnăvicioase datorate obiceiurilor greșite de alimentație. {DV 309.3}

Iată o sugestie pentru toți aceia care desfășoară o activitate sedentară sau îndeosebi intelectuală; cei care au suficient curaj moral și autocontrol, s-o încerce: la fiecare masă, să consume numai două sau trei feluri de alimente simple și să nu mănânce mai mult decât este nevoie să-și satisfacă foamea. Faceți exerciții fizice zilnice și veți vedea dacă nu vă veți bucura de rezultate. {DV 310.1}

Bărbații puternici care sunt angajați într-o muncă fizică susținută nu sunt siliți să fie atât de atenți în privința cantității sau calității alimentelor consumate de ei, cum sunt persoanele care au obiceiuri sedentare; dar chiar și aceștia s-ar bucura de o sănătate mai bună dacă ar exercita autocontrolul asupra a ceea ce mănâncă și beau. {DV 310.2}

Unii doresc să li se prescrie o regulă exactă pentru dieta lor. Ei mănâncă prea mult, apoi regretă și se tot gândesc la ceea ce mănâncă și beau. Nu așa ar trebui să fie. O persoană nu poate stabili o regulă exactă pentru o altă persoană. Fiecare ar trebui să-și exercite puterea rațiunii și a stăpânirii de sine și ar trebui să acționeze în virtutea principiului. {DV 310.3}

Trupurile noastre sunt proprietatea cumpărată de Hristos și nu avem libertatea de a face cu ele după cum poftim. Toți cei care înțeleg legile sănătății ar trebui să-și dea seama de obligația pe care o au de a respecta aceste legi, pe care Dumnezeu le-a așezat în făpturile lor. Ascultarea de legile sănătății trebuie considerată ca fiind o datorie personală. Noi înșine trebuie să suferim rezultatele legii încălcate. Trebuie să răspundem în mod individual înaintea lui Dumnezeu pentru obiceiurile și practicile noastre. Din această cauză, întrebarea în ce ne privește nu este „Care este obiceiul lumii?”, ci „Cum voi trata eu, ca individ, templul trupului pe care mi l-a dat Dumnezeu?” {DV 310.4}

CAPITOLUL 24. CARNEA CA ALIMENT

„La început nu era așa.”

Dieta stabilită pentru om la început nu includea produse alimentare animaliere. Abia după potop, când tot ce era verde pe pământ fusese distrus, a primit omul permisiunea de a consuma carne. {DV 311.1}

Alegând hrana omului în Eden, Domnul a arătat care era cea mai bună dietă; în alegerea făcută pentru Israel, El a dat aceeași lecție. I-a scos pe israeliți din Egipt și și-a asumat instruirea lor, pentru ca ei să poată fi un popor al Său. Prin ei, El dorea să binecuvânteze și să învețe lumea. El le-a dat hrana cea mai potrivită pentru acest scop, nu carne, ci mana, „pâinea din cer”. Numai din pricina nemulțumirii și cârtirii lor după oalele cu carne ale Egiptului li s-a dat dezlegare pentru carne, și aceasta numai pentru un timp scurt. Folosirea acesteia a provocat boala și moartea a mii dintre ei. Cu toate acestea, restricția privind o alimentație fără carne nu a fost niciodată acceptată din toată inima. Ea a continuat să fie cauza nemulțumirilor și cârtirii, pe față sau în taină, și nu a fost permanentizată. {DV 311.2}

La așezarea lor în Canaan, israeliților li s-a permis să folosească produse alimentare de proveniență animală, însă sub restricții atente, care aveau scopul de a ameliora urmările cele rele. Folosirea cărnii de porc a fost interzisă, ca și a cărnii altor animale, păsări și pești, care a fost declarată necurată. De la felurile de carne îngăduită, consumarea grăsimii și a sângelui a fost strict interzisă. {DV 311.3}

Puteau servi ca hrană numai acele animale care se aflau într-o stare bună. Nici o creatură care fusese sfâșiată, care murise de la sine sau al cărei sânge nu fusese scurs bine nu putea fi consumată. {DV 312.1}

Îndepărtându-se de la planul divin hotărât pentru dieta lor, israeliții au suferit o mare pierdere. Ei au dorit o dietă pe bază de carne și au cules urmările. Nu au atins idealul de caracter pe care-l avea în vedere Dumnezeu și nici nu au împlinit scopul Său. Domnul „le-a dat ce cereau; dar a trimis o molimă printre ei” (Psalmii 106, 15.) Ei au prețuit ceea ce era pământesc mai presus decât ceea ce era spiritual și nu au atins țelul Său pentru ei, sfințenia desăvârșită. {DV 312.2}

Motive pentru renunțarea la alimente din carne

Cei care consumă carne nu fac altceva decât să mănânce cereale și legume la mâna a doua; căci animalul primește din aceste lucruri nutrienții care produc creșterea. Viața care era în cereale și legume trece în consumator. Noi o primim mâncând carnea animalului. Cu cât mai bine este să o luăm direct, mâncând hrana pe care Dumnezeu a hotărât să o folosim! {DV 313.1}

Carnea nu a fost niciodată cel mai bun aliment; folosirea ei este însă acum de două ori improbabilă, de vreme ce rata bolilor la animale crește atât de rapid. Cei care consumă alimente din carne știu prea puțin ce mănâncă. Adesea, dacă ar putea vedea animalele cât sunt în viață și ar cunoaște calitatea cărnii pe care o consumă, s-ar întoarce de la ea cu dezgust. Oamenii mănâncă neîncetat carne, care este plină de germeni tuberculoși și canceroși. Astfel se transmit tuberculoza, cancerul și alte boli fatale. {DV 313.2}

Țesuturile cărnii de porc colcăie de paraziți. Despre porc, Dumnezeu a zis: „Să-l priviți ca necurat. Să nu mâncați din carnea lor și să nu vă atingeți de trupurile lor moarte." (Deuteronom 14, 8.) Această poruncă a fost dată deoarece carnea de porc nu este potrivită ca aliment. Porcii sunt animale care se hrănesc cu stârvuri, și aceasta este singura folosință pentru care au fost destinați. Niciodată, în nici o împrejurare, carnea lor nu trebuia să fie consumată de ființele umane. Este imposibil ca vreo făptură să aibă carnea hrănitoare când elementul său natural este murdăria și când se hrănește cu lucruri respingătoare. {DV 313.3}

Adesea, animalele sunt duse la târg și vândute pentru carnea lor — când ele sunt atât de bolnave, încât proprietarii lor se tem să le mai păstreze. Și chiar unele din metodele de îngrășare a lor pentru piață produc boala. Închise, lipsite de lumină și aer curat, respirând atmosfera grajdurilor murdare, îngrășându-se probabil cu hrană degradată, întregul corp se contaminează curând cu materia stricată. {DV 314.1}

Animalele sunt adesea transportate pe distanțe lungi și supuse la mari suferințe până să ajungă la târg. Luate de pe pajiștile verzi și călătorind mile și mile obositoare, pe drumurile prăfuite și arzătoare sau înghesuite în vagoane murdare, tremurând de epuizare, adesea lipsite timp de multe ore de apă și hrană, bietele creaturi sunt conduse la moarte pentru ca ființele omenești să se poată bucura de trupurile lor moarte. {DV 314.2}

„Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul." (1 Petru 2, 11.)

În multe locuri, peștii sunt atât de contaminați de murdăriile cu care se hrănesc, încât constituie o cauză a bolilor celor ce-i consumă. Acesta este cazul concret în care peștii vin în contact cu materia deversată de marile orașe. Peștii care se hrănesc cu reziduurile de dejecție pot ajunge în ape aflate la distanță și pot fi prinși într-un loc în care apa este curată și proaspătă. Astfel, folosiți ca hrană, ei produc boala și moartea celor care nu suspectează pericolul. {DV 314.3}

Efectele unei diete pe bază de carne pot întârzia să se arate; acest lucru nu este însă o dovadă că nu este dăunătoare. Puțini pot fi convinși să creadă că tocmai carnea pe care au mâncat-o este cea care le-a otrăvit sângele și le-a produs suferință. Mulți mor de boli datorate în întregime dietei carnivore, în timp ce cauza reală nu este bănuită nici de ei, nici de alții. {DV 315.1}

Urmările morale negative ale dietei pe bază de carne nu sunt mai puțin importante decât nenorocirile fizice. Alimentele din carne dăunează sănătății și tot ceea ce afectează corpul are un efect similar asupra minții și sufletului. Gândiți-vă la cruzimea față de animale pe care o presupune consumul de carne și efectul ei asupra celor care o înfăptuiesc și asupra celor care privesc. Cum distruge aceasta duioșia cu care ar trebui să privim aceste făpturi ale lui Dumnezeu! {DV 315.2}

Inteligența pe care o arată multe necuvântătoare se apropie atât de mult de inteligența umană, încât este un mister. Animalele văd, aud, iubesc, se tem și suferă. Ele își folosesc organele cu mult mai multă credincioșie decât le folosesc mulți oameni pe ale lor. Manifestă simpatie și tandrețe față de tovarășii lor aflați în suferință. Multe animale arată o afecțiune pentru cei care se ocupă de ele cu mult superioară afecțiunii arătate de unii reprezentanți ai rasei umane. Ele formează legături de atașament față de om, care nu se rup fără o grea suferință pentru ele. {DV 315.3}

Care om, având în piept o inimă omenească, ce a îngrijit vreodată de animale domestice, ar putea să privească în ochii lor plini de atâta încredere și afecțiune și să le predea de bunăvoie cuțitului măcelarului? Cum ar putea să le înghită carnea ca pe ceva foarte gustos? {DV 316.1}

Este o greșeală să presupunem că tăria musculară depinde de folosirea cărnii. Nevoile organismului pot fi mai bine acoperite și ne putem bucura de o sănătate mai bună fără folosirea acesteia. Cerealele, împreună cu fructele, nucile și legumele au toate proprietățile nutritive pentru a face un sânge bun. Aceste elemente nu sunt furnizate atât de bine sau deplin printr-o alimentație cu carne. Dacă folosirea cărnii ar fi fost esențială pentru sănătate și tărie, hrana pe bază de carne ar fi fost inclusă în alimentația hotărâtă pentru om de la început. {DV 316.2}

Când se întrerupe folosirea cărnii în alimentație, există deseori un simțământ de slăbiciune, o lipsă de vigoare. Mulți prezintă acest lucru ca dovadă că hrana animală este esențială; însă aceasta se întâmplă pentru că alimentele de acest gen sunt aţâţătoare, pentru că înfierbântă sângele și excită nervii — de aceea li se simte atât de mult lipsa. Unii vor găsi că le este tot atât de greu să renunțe la alimentele din carne cum îi este beţivului să se lase de păhărelul lui; dar schimbarea le va face mult bine. {DV 316.3}

Când carnea este înlăturată ca aliment, locul ei ar trebui să fie suplinit de o varietate de cereale, nuci, legume și fructe, care vor fi și nutritive, și gustoase. Acest lucru este imperativ mai cu seamă în cazul celor care sunt slăbiți sau al celor care sunt împovărați de o muncă neîncetată. În unele țări, în care sărăcia este foarte răspândită, carnea este alimentul cel mai ieftin. În asemenea împrejurări, schimbarea va avea loc cu mare greutate; dar se poate produce. Ar trebui totuși să avem în vedere starea de fapt a poporului și puterea unui obicei de o viață și să fim prevăzători să nu expunem nici ideile corecte într-un mod nepotrivit.

Nimeni nu ar trebui să fie împins să facă schimbarea în mod brusc. Locul cărnii ar trebui să fie luat de alimente hrănitoare necostisitoare. În această privință, foarte mult depinde de bucătăreasă. Cu grijă și îndemânare, felurile de mâncare pot fi preparate astfel încât să fie și nutritive, și apetisante și, într-o mare măsură, să ia locul alimentelor din carne. {DV 316.4}

În toate cazurile, educați conștiința, puneți la lucru voința, faceți rost de hrană bună și hrănitoare și schimbarea se va face repede, iar pofta după carne va înceta în curând. {DV 317.1}

N-a venit oare vremea ca toți să caute să se dispenseze de produsele din carne? Cum pot cei care caută să devină puri, delicați și sfinți — pentru a putea sta în compania îngerilor cerești — să continue să folosească drept aliment ceva ce are un efect atât de dăunător asupra sufletului și trupului? Cum pot lua viața creaturilor lui Dumnezeu, ca să le poată consuma carnea ca pe o delicatesă? Să se întoarcă mai bine la hrana nutritivă și delicioasă care a fost dată omului la început și să manifeste milă — și să-și învețe copiii să manifeste milă — față de necuvântătoarele pe care le-a creat Dumnezeu și le-a pus sub stăpânirea noastră. {DV 317.2}

CAPITOLUL 25. EXTREME ÎN DIETă

„Cumpătarea voastră să fie cunoscută de toți oamenii.”

Nu toți cei care mărturisesc credința în reforma alimentară sunt cu adevărat reformatori. Pentru multe persoane, reforma constă numai în renunțarea la anumite alimente nehrănitoare. Ei nu înțeleg clar principiile sănătății, iar mesele lor, încă pline de delicatese1 rafinate dăunătoare, sunt departe de a fi un exemplu de cumpătare și înfrânare creștină. {DV 318.1}

Alții, în dorința lor de a da un exemplu bun, merg în extrema cealaltă. Unii nu pot să obțină cele mai de dorit alimente și, în loc să folosească acele lucruri care ar suplini cel mai bine lipsa acestora, adoptă o dietă sărăcăcioasă. Hrana lor nu furnizează elementele necesare pentru generarea unui sânge bun. Sănătatea lor suferă, eficiența lor este redusă și exemplul pe care-l reprezintă vorbește mai degrabă împotriva reformei în alimentație decât în favoarea ei. {DV 318.2}

Alții cred că, de vreme ce sănătatea reclamă o dietă simplă, nu trebuie să-și facă prea multe griji în privința selectării sau pregătirii alimentelor. Unii se mărginesc la o dietă foarte săracă, neavând o varietate suficient de mare pentru a acoperi nevoile organismului, și suferă în consecință. {DV 318.3}

Aceia care nu au decât o înțelegere parțială a principiilor reformei sunt adesea cei mai rigizi, nu numai în împlinirea punctelor lor de vedere în ce-i privește, dar și în impunerea lor asupra familiilor și vecinilor lor. Efectul reformelor lor eronate, după cum se reflectă în propria lor sănătate precară, și eforturile lor de a-și impune punctele de vedere creează în mintea multora o idee falsă despre reforma alimentară și îi determină să o respingă în întregime. {DV 318.4}

Cei care înțeleg legile sănătății și care sunt călăuziți de principii vor refuza extremele, atât cea a îngăduinței, cât și cea a restricției. Dieta pe care o aleg nu este pentru simpla îngăduință a apetitului, ci pentru fortificarea trupului. Ei caută să păstreze toate puterile în cea mai bună condiție, pentru cel mai înalt serviciu, față de Dumnezeu și față de om. Apetitul se află sub controlul rațiunii și al conștiinței, iar ei sunt răsplătiți cu sănătatea trupului și a minții. Pentru că ei nu-și impun cu agresivitate părerile, exemplul lor este o mărturie în favoarea principiilor corecte. Aceste persoane au o largă influență în bine. {DV 319.1}

Există mult bun simț în reforma alimentară. Subiectul ar trebui să fie studiat în amănunțime și profunzime și nimeni nu ar trebui să-i critice pe alții pentru că practica lor nu este în toate lucrurile în armonie cu a lui. Este imposibil să faci ca o regulă invariabilă să regleze obiceiurile fiecăruia și nimeni nu ar trebui să se considere ca fiind un criteriu pentru

toți ceilalți. Nu toți pot mânca din toate lucrurile. Alimentele gustoase și hrănitoare pentru o persoană pot fi lipsite de gust și chiar dăunătoare pentru o alta. Unele persoane nu pot folosi laptele, în timp ce altora le prinde bine. Unele persoane nu pot digera mazărea sau fasolea; altele le găsesc hrănitoare. Pentru unii, preparatele din cereale integrale sunt o hrană bună, în timp ce alții nu le pot folosi. {DV 319.2}

Aceia care locuiesc în țări noi sau în districte lovite de sărăcie, unde fructele și nucile sunt o raritate, nu ar trebui să fie îndemnați să excludă laptele și ouăle din dieta lor. Este adevărat că persoanele corpolente, în care pasiunile animalice sunt puternice, trebuie să evite folosirea alimentelor aţâţătoare. Mai ales în familiile cu copii în care s-au întărit înclinațiile spre voluptate, ouăle nu ar trebui folosite. Însă în cazul persoanelor ale căror organe generatoare de sânge sunt slabe — mai cu seamă dacă nu pot fi obținute alte alimente care să furnizeze elementele necesare — laptele și ouăle nu ar trebui date cu totul la o parte. Cu toate acestea, trebuie să avem grijă mare să obținem lapte de la vaci sănătoase și ouă de la păsări sănătoase, care sunt bine hrănite și îngrijite; iar ouăle ar trebui gătite în așa fel, încât să fie cât mai ușor digerate. {DV 320.1}

„Nu este altă fericire pentru om decât să mănânce și să bea, și să-și înveselească sufletul cu ce este bun din agoniseala lui! Dar am văzut că și aceasta vine din mâna lui Dumnezeu.” (Eclesiastul 2, 24.)

Reforma în alimentație ar trebui să fie progresivă. Pe măsură ce bolile animalelor se înmulțesc tot mai mult, folosirea laptelui și ouălor va deveni din ce în ce mai nesigură. Ar trebui făcut un efort pentru înlocuirea lor cu alte lucruri sănătoase și necostisitoare. Oamenii de pretutindeni ar trebui să fie învățați cum să gătească fără lapte și ouă — pe cât este posibil — și totuși mâncarea lor să fie hrănitoare și gustoasă. {DV 320.2}

Obiceiul de a mânca numai două mese pe zi este în general binefăcător pentru sănătate; totuși, în unele situații, persoanele pot avea nevoie de o a treia masă. Aceasta ar trebui, când este totuși servită, să fie foarte ușoară și să constea în alimente dintre cele mai ușor de digerat. „Crackers” — biscuiții englezești — sau „zwieback”2 și fructe sau cafeaua din (anumite) cereale sunt alimentele cele mai potrivite pentru masa de seară. {DV 321.1}

Unii sunt continuu neliniștiți ca nu cumva hrana lor, oricât de simplă și sănătoasă ar fi, să le facă rău. Dați-mi voie să le spun acestora: Să nu vă mai gândiți că hrana pe care o consumați vă face rău; nu vă mai gândiți deloc la acest lucru. Mâncați după cum judecați că este cel mai bine; și, după ce ați rugat pe Domnul să binecuvânteze hrana pentru întărirea corpului vostru, să credeți că El aude rugăciunea și fiți liniștiți. {DV 321.2}

„Ferice de tine țară, al cărei împărat este de neam mare, și ai cărei voivozi mănâncă la vremea potrivită, ca să-și întărească puterile, nu ca să se dedea la beție!” (Eclesiastul 10, 17.)

Pentru că principiul ne cere să lăsăm deoparte acele lucruri care irită stomacul și slăbesc sănătatea, ar trebui să ne amintim că o dietă săracă produce un sânge sărac. Cazuri de boală dintre cele mai dificile de tratat rezultă tocmai din această cauză. Organismul nu este hrănit bine, rezultatul fiind dispepsia și debilitatea generală. Cei care au o asemenea alimentație nu sunt întotdeauna siliți să recurgă la ea din pricina sărăciei, dar ei o aleg din ignoranță sau neglijență sau pentru a-și împlini ideile greșite pe care le au despre reformă. {DV 321.3}

Dumnezeu nu este onorat când corpul este neglijat sau suprasolicitat, fiind făcut astfel incapabil să-I slujească. Una dintre primele datorii ale capului familiei este aceea de a îngriji de corpul său, furnizându-i hrană gustoasă și întăritoare. Este cu mult mai bine să avem mai puține haine și mobilier scump decât să limităm produsele alimentare. {DV 322.1}

Unii capi de familie sărăcesc masa celor din casă pentru a furniza o masă scumpă oaspeților. Acest lucru este neînțelept. Ar trebui să existe mai multă simplitate în tratarea oaspeților. Nevoile familiei să se bucure în primul rând de atenție. {DV 322.2}

Economia neînțeleaptă și obiceiurile artificiale împiedică adesea manifestarea ospitalității când este nevoie și ar fi o binecuvântare. Cantitatea obișnuită de hrană pentru mesele noastre ar trebui să fie calculată, astfel încât oaspetele neașteptat să fie primit bine, fără ca gospodina să fie împovărată prin pregătiri suplimentare. {DV 322.3}

Toți ar trebui să învețe ce să mănânce și cum să gătească ceea ce mănâncă. Și bărbații, și femeile trebuie să înțeleagă pregătirea simplă și sănătoasă a alimentelor. Treburile îi cheamă adesea acolo unde nu pot obține o hrană nutritivă; atunci, dacă ei au cunoștință despre gătit, o pot folosi pentru un scop bun. {DV 323.1}

Evaluează cu grijă dieta ta. Studiază de la cauză la efect. Cultivă stăpânirea de sine. ține pofta sub controlul rațiunii. Nu împovăra niciodată stomacul prin supraalimentare, dar să nu te lipsești de hrana nutritivă și gustoasă necesară pentru o bună sănătate. {DV 323.2}

Ideile înguste ale unor așa-ziși reformatori ai sănătății au constituit un mare prejudiciu adus cauzei igienei. Igieniștii3 ar trebui să-și amintească faptul că reforma în alimentație va fi apreciată în mare măsură după ceea ce pun pe mesele lor; și, în loc să acționeze într-un fel în care să o discrediteze, ar trebui să-i dezvăluie principiile în acest fel, practic, încât să o recomande minților nepărtinitoare. Există o categorie numeroasă de persoane care se vor împotrivi oricărei mișcări reformatoare, oricât de rațională ar fi, dacă aceasta pune restricție asupra poftei. Ei se conduc după gust mai degrabă decât după legile sănătății. După această categorie de oameni, toți cei ce părăsesc drumul bătătorit al acelui „așa se obișnuiește” și susțin reforma vor trece drept radicali, indiferent cât de consecvenți sunt. Pentru ca aceste persoane să nu aibă nici un temei pentru critică, igieniștii nu ar trebui să caute să vadă cât de mult se pot deosebi de ceilalți, ci ar trebui să se apropie cât mai mult posibil de ei, fără a sacrifica principiul. {DV 323.3}

Când cei care susțin reforma igienei4 ajung la extreme, nu-i de mirare că mulți care privesc la aceste persoane ca fiind reprezentanții principiilor sănătății resping în întregime reforma. Aceste extreme fac de multe ori mai mult rău într-un timp scurt decât poate fi remediat într-o viață de viețuire corectă, consecventă. {DV 324.1}

„Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate veșteji.” (1 Corinteni 9, 25.)

Reforma igienei este bazată pe principii largi, este plină de consecințe și nu ar trebui s-o facem să fie puțin importantă prin vederi și practici înguste. Dar nimeni nu ar trebui să permită ca împotrivirea sau ridiculizarea sau ca dorința de a face pe plac altora sau a-i influența să-l întoarcă de la principiile adevărate sau să-l facă să le privească într-un mod ușuratic. Cei care se conduc după principiu vor sta neclintiți și hotărâți pentru ceea ce este drept; cu toate acestea, în orice companie s-ar afla, ei vor manifesta un spirit generos, ca al lui Hristos, și o adevărată cumpătare. {DV 324.2}

CAPITOLUL 26. STIMULENTE ȘI NARCOTICE

„Nu lua, nu gusta, nu atinge.”

Sub titlul de stimulente și narcotice, este clasificată o mare varietate de articole care, folosite ca aliment sau băutură, irită stomacul, otrăvesc sângele și excită nervii. Folosirea lor este un rău absolut. Oamenii caută starea euforică a stimulentelor pentru că, pe moment, rezultatele sunt plăcute. Însă există întotdeauna un revers. Folosirea stimulentelor nefirești tinde să devină de fiecare dată excesivă și este un agent activ în producerea degenerării fizice. {DV 325.1}

Condimentele

În această eră rapidă, cu cât hrana este mai puțin excitantă, cu atât este mai bine. Prin natura lor, condimentele sunt dăunătoare. Muștarul, piperul, mirodeniile, murăturile și altele de acest fel irită stomacul și fac ca sângele să devină febril și impur. Starea de inflamare a stomacului bețivului este adesea dată ca exemplu pentru efectul băuturilor alcoolice. O stare inflamatorie similară este produsă de folosirea condimentelor iritante. În scurt timp, hrana obișnuită nu mai satisface apetitul. Organismul simte nevoia, dorința de ceva mai excitant. {DV 325.2}

Ceaiul și cafeaua

Ceaiul acționează ca un stimulent și, într-o anume măsură, produce intoxicație. Acțiunea cafelei și a multor altor băuturi obișnuite este similară. Primul efect este acela de bună dispoziție. Nervii stomacului sunt excitați; ei transmit creierului iritația, și acesta, la rândul său, este stimulat să mărească activitatea cardiacă și să dea o energie de scurtă durată întregului organism. Oboseala este uitată; tăria pare să crească. Intelectul este și el stimulat, iar imaginația este mai vie. {DV 326.1}

Din pricina acestor rezultate, mulți presupun că ceaiul sau cafeaua pe care o beau le face un mare bine. Însă aceasta este o greșeală. Ceaiul și cafeaua nu hrănesc organismul. Efectul lor se produce înainte ca digestia și asimilarea să poată avea loc, iar ceea ce pare a fi energie este doar excitare nervoasă. Când influența stimulentului a trecut, forța indusă în mod nefiresc dispare, iar rezultatul constă într-un grad de moleșeală și slăbiciune corespunzător. {DV 326.2}

Folosirea în continuare a acestor iritanți ai nervilor este urmată de dureri de cap, insomnie, palpitații cardiace, indigestie, tremurături și multe alte rele; căci ei epuizează forțele vitale. Nervii obosiți au nevoie mai degrabă de odihnă și liniște decât de stimulare și suprasolicitare. Organismul are nevoie de timp pentru a-și recupera energia epuizată. Când forțele sale sunt silite să se mobilizeze prin folosirea stimulentelor, pentru un timp scurt se va realiza mai mult; dar, pe măsură ce organismul este slăbit prin folosirea lor constantă,

devine din ce în ce mai dificilă mobilizarea puterilor sale în măsura dorită. Pornirea de a folosi stimulente devine mai greu de controlat, până când voința este copleșită și pare că nu mai există nici o putere care să se opună acestei dorințe nefirești. Stimulentele sunt cerute din ce în ce mai puternic, până când organismul nu mai poate reacționa deloc. {DV 326.3}

Obiceiul de a folosi tutun

Tutunul este o otravă înșelătoare, lentă, dar extrem de nocivă. În orice formă ar fi folosit, își produce efectul asupra organismului; este cu atât mai periculos, căci efectele lui sunt lente și la început abia perceptibile. El excită nervii și apoi îi paralizează. Slăbește și întunecă creierul. Uneori afectează nervii într-o măsură mai mare decât în cazul intoxicării alcoolice. Este mai perfid ca substanță toxică, iar efectele sale sunt greu de îndepărtat din organism. Folosirea lui induce o sete după băuturi tari și în multe cazuri pune temelia obiceiului de a bea alcool. {DV 327.1}

Folosirea tutunului este incomodă, costisitoare, necurată, nocivă pentru cel care îl folosește și pentru cei din preajmă. Cei devotați lui se întâlnesc pretutindeni. Rareori treci prin mulțime fără ca vreun fumător să nu-ți sufle fumul otrăvit al respirației sale în față. Este neplăcut și nesănătos să rămâi într-un vagon de tren sau într-o cameră în care atmosfera este încărcată de mirosul greu de băutură și tutun. Deși bărbații continuă să folosească aceste otrăvuri, ce drept au să strice aerul pe care alții sunt nevoiți să-l respire? {DV 328.1}

„Căci beţivul şi cel ce se dedă la îmbuibare sărăcesc, şi aţipirea te face să porţi zdrenţe.” (Proverbe 23, 21.)

Printre copii și tineret, folosirea tutunului face un rău nespus de mare. Practicile nesănătoase ale generațiilor trecute afectează copiii și tineretul de astăzi. Incapacitatea mintală, slăbiciunea fizică, tulburările nervoase și poftele anormale sunt transmise ca o moștenire de la părinți la copii. Și aceleași practici, continuate de copii, sporesc și perpetuează rezultatele rele. Aceasta este cauza căreia i se datorează — și nu doar într-o mică măsură — decăderea fizică, intelectuală și morală, care a devenit un motiv de alarmare atât de serios. {DV 328.2}

Băieții încep să folosească tutunul de la o vârstă foarte fragedă. Obiceiul astfel format, când corpul și mintea sunt în mod deosebit susceptibile de a suferi de pe urma efectelor lui, subminează tăria fizică, pipernicește trupul, inhibă mintea și afectează percepția morală. {DV 329.1}

Dar ce se poate face pentru a-i învăța pe copii și tineri despre relele unei practici pentru care îi au drept exemplu pe părinții, profesorii și pastorii lor? Băieței abia trecuți de pragul prunciei pot fi văzuți trăgând din țigară. Și dacă cineva le vorbește despre acest lucru, ei spun: „Și tata fumează”. Ei arată înspre supraveghetorul de la școala de duminică sau înspre pastor și spun: „Un astfel de bărbat fumează; ce rău este în a face și eu cum face el?” Mulți

lucrători angajați în lupta pentru abstinența alcoolică au patima tutunului. Ce putere pot avea asemenea persoane pentru a stăvili înaintarea alcoolismului? {DV 329.2}

Fac apel către aceia care mărturisesc că se supun Cuvântului lui Dumnezeu, crezând în el: Puteți să vă îngăduiți — creștini fiind — un obicei care vă paralizează intelectul și vă răpește puterea de a evalua în mod corect realitățile veșnice? Puteți fi de acord să-L jefuiți zilnic pe Dumnezeu de slujirea ce I se cuvine și pe semenii voștri de slujirea pe care ați putea-o înfăptui în folosul lor și de puterea exemplului? {DV 329.3}

Ați luat în considerație responsabilitatea pe care o aveți ca administratori ai lui Dumnezeu, administratori ai mijloacelor care se află în mâinile voastre? Cât cheltuiți pe tutun din banii Domnului? Faceți socoteala cât ați cheltuit astfel în timpul vieții voastre. La cât se ridică suma cheltuită pentru satisfacerea acestei patimi care vă întinează, în comparație cu cât ați dat pentru ușurarea poverii celor săraci și răspândirea Evangheliei? {DV 329.4}

Nici o ființă omenească nu are nevoie de tutun; în schimb, mulțimi pier din lipsa mijloacelor care sunt mai mult decât pierdute prin folosirea acestuia. Nu ți-ai însușit oare pe nedrept bunurile Domnului? Nu te-ai făcut oare vinovat de jaf împotriva lui Dumnezeu și semenilor tăi? „Nu știți ... că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți deci pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6, 19.20.) {DV 330.1}

Băuturi amețitoare

„Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase;
Oricine se îmbată cu ele nu este înțelept.”

(Proverbe 20, 1.)

„Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările?
Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile?
Ale cui sunt rănile fără pricină?
Ai cui sunt ochii roși?
Ale celor ce întârzie la vin,
Și se duc să golească paharul cu vin amestecat.
Nu te uita la vin când curge roș
Și face mărgăritare în pahar;
El alunecă ușor,
Dar pe urmă ca un șarpe mușcă
Și înțeapă ca un basilic.”

(Proverbe 23, 29-32.) {DV 330.2}

Niciodată o mână omenească nu a descris un tablou mai viu al înjosirii și sclaviei victimei băuturii amețitoare. Subjugat, degradat, chiar și când își dă seama, treaz, de mizeria sa, nu are nici o putere să scape din capcană; el „o va căuta1 din nou.” (Versetul 35.) {DV 330.3}

Nu este nevoie de nici un argument pentru a arăta efectele rele ale băuturilor alcoolice asupra bețivului. Epavele abrutizate și cu privirile împăienjenite, epave ale omenirii — suflete pentru care a murit Hristos și pentru care plâng îngeri — sunt pretutindeni. Ei sunt o pată asupra civilizației cu care ne mândrim. Ei sunt rușinea, blestemul și primejdia fiecărei țări. {DV 331.1}

Și cine poate descrie nefericirea, agonia și disperarea care se ascund în căminul bețivului? Gândiți-vă la soția, adesea bine educată, sensibilă, având cultură și rafinament, legată de cineva pe care băutura îl transformă într-un neghiob sau într-un demon. Gândiți-vă la copiii jefuiți de comoditățile unui cămin, de educație și instruire, trăind cu frică teribilă de acela care ar trebui să fie mândria și protecția lor, azvârliți în lume, purtând însemnul rușinii și adesea blestemul ereditar al setei bețivului. {DV 331.2}

Gândiți-vă la accidentele înfricoșătoare care au loc în fiecare zi din pricina băuturii. Vreun conducător de tren nu este atent la un semnal sau interpretează greșit un ordin. Trenul nu se oprește; se produce o coliziune și se pierd multe vieți. Sau vreun vapor naufragiază, iar pasagerii și echipajul își găsesc mormântul în ape. Când se cercetează cazul, se descoperă că cineva aflat într-un post important era sub influența alcoolului. Până unde își poate îngădui cineva obiceiul de a bea și să i se încredințeze în deplină siguranță viețile ființelor omenești? Se poate avea încredere în el numai dacă se abține total de la băutură. {DV 331.3}

Băuturile cu conținut redus de alcool

Persoanele care au moștenit apetitul pentru stimulente nefirești nu ar trebui să aibă deloc înaintea ochilor sau la îndemână vin, bere sau cidru; căci acest lucru ține ispita permanent înaintea lor. Considerând cidrul dulce ca fiind inofensiv, mulți nu-și fac mustrări de conștiință când îl cumpără, în orice cantitate. Dar acesta rămâne dulce numai pentru puțin timp; apoi începe să fermenteze. Gustul înțepător pe care îl capătă atunci îl face și mai acceptabil pentru cerul gurii multora, iar cel care îl folosește nu vrea să admită că a devenit „tare” sau fermentat. {DV 331.4}

Este primejdioasă pentru sănătate și folosirea cidrului dulce, cum este produs în mod normal. Dacă oamenii ar vedea ceea ce descoperă microscopul în legătură cu cidrul pe care-l cumpără, puțini ar fi cei care ar mai dori să-l bea. Adesea, cei care produc cidru pentru piață nu sunt atenți în privința stării fructelor folosite și storc sucul merelor viermănoase și stricate. Cei cărora nu le-ar trece prin cap să folosească în vreun fel merele otrăvitoare, stricate, vor bea cidrul făcut din ele și îl vor numi delicatesă; însă microscopul arată că, și

atunci când este proaspăt stoarsă, această băutură plăcută nu este deloc bună de băut. {DV 332.1}

Îmbătarea este efectul consumului de vin, bere sau cidru, la fel ca în cazul băuturilor mai tari. Folosirea acestor băuturi trezește gustul pentru unele mai tari și așa se instalează obiceiul de a bea. Consumul moderat de alcool este școala în care se formează oamenii pentru o carieră de beţiv. Lucrarea acestor stimulente ușor alcoolizate este atât de insidioasă, încât drumul către beție este apucat înainte ca victima să biruiască primejdia. {DV 332.2}

Unii care nu sunt considerați niciodată ca fiind beți sunt mereu sub influența băuturilor ușor alcoolizate. Ei sunt febrili, cu mintea instabilă, neechilibrați. Imaginându-se în afară de orice pericol, ei continuă mereu și mereu, până când toate barierele sunt doborâte și fiecare principiu sacrificat. Cele mai puternice hotărâri sunt subminate, considerațiile cele mai înalte nu sunt suficiente pentru a ține apetitul stricat sub controlul rațiunii. {DV 332.3}

Biblia nu aprobă nicăieri folosirea vinului îmbătător. Vinul1 pe care Hristos l-a făcut din apă la nunta din Cana era sucul curat din struguri. Acesta este „vinul nou din ciorchine”, despre care Scriptura spune: „Nu-l nimici, căci este o binecuvântare în el.” (Isaia 65, 8.) {DV 333.1}

Hristos a fost Acela care, în Vechiul Testament, i-a dat lui Israel avertismentul: „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înțelept.” (Proverbe 20, 1.) El nu putea face o asemenea băutură. Satana îi ispitește pe oameni să-și îngăduie lucruri care le vor întuneca rațiunea și le vor amorți înțelegerea spirituală, dar Hristos ne învață să aducem natura inferioară în starea de supunere. El nu pune niciodată înaintea oamenilor ceea ce ar putea fi o ispită. Întreaga Sa viață a constituit un exemplu de tăgăduire de sine. Pentru a înfrânge puterea apetitului a postit patruzeci de zile în pustie, suportând în locul nostru testul cel mai sever pe care-l poate îndura natura umană. Hristos a fost Acela care a poruncit ca Ioan Botezătorul să nu bea nici vin, nici băutură tare. Tot El a cerut o abstinență similară de la soția lui Manoah. Hristos nu și-a contrazis propria învățătură. Vinul nefermentat pe care l-a făcut pentru nuntași era o băutură hrănitoare și înviorătoare. Acesta este vinul care a fost folosit de Mântuitorul nostru și de ucenicii Săi la prima Cină (împărtășanie). Este vinul care ar trebui întotdeauna folosit la masa împărtășaniei, ca simbol al sângelui Mântuitorului. Serviciul sacru al Cinei este destinat să învioreze sufletul și să fie dătător de viață. Nimic nu trebuie să fie adus în el care ar putea sluji răului. {DV 333.2}

În lumina a ceea ce învață Scriptura, firea și rațiunea despre băuturile amețitoare, cum se poate apuca un creștin de cultivarea hameiului pentru a fabrica bere sau de producția de cidru sau vin pentru piață? Dacă iubește pe aproapele său ca pe sine însuși, cum poate ajuta la plasarea în calea lui a ceea ce va fi o cursă pentru el? {DV 333.3}

Adesea, necumpătarea în consumul de alcool începe în cămin. Prin folosirea unor alimente grele, nesănătoase, organele digestive sunt slăbite și se creează o dorință pentru hrană încă și mai aţâţătoare. Astfel, apetitul este educat să râvnească neîncetat ceva și mai puternic. Cererea de stimulente devine mai frecventă și mai greu de respins. Organismul este otrăvit într-o măsură mai mică sau mai mare și, cu cât este mai slăbit, cu atât crește mai mult dorința față de aceste lucruri. Un pas făcut într-o direcție greșită pregătește calea pentru un altul. Mulți care nu se fac vinovați că au pus la masa lor vin sau tărie de orice fel își vor încărca mesele cu mâncare care generează o sete atât de mare pentru băuturi tari, încât le este aproape imposibil să reziste ispitei. Obiceiurile greșite în mâncare și băutură distrug sănătatea și pregătesc calea pentru beție. {DV 334.1}

Dacă ar putea fi sădite principiile în ce privește abținerea de la alcool în tineretul care formează și modelează societatea, curând s-ar face prea puțin simțită nevoia unor campanii în favoarea abstinenței. Părinții să înceapă o campanie împotriva alcoolismului chiar în căminul lor, constând în instruirea copiilor lor încă de mici conform principiilor corecte, și pot spera că vor avea succes. {DV 334.2}

Mamele au de făcut lucrarea de a-și ajuta copiii să-și formeze obiceiuri bune și gusturi curate. Educați apetitul; învățați-i pe copii să refuze cu dezgust stimulentele. Creșteți-vă copiii așa încât să aibă rezistență morală pentru a se împotrivi răului care îi înconjoară. Învățați-i că nu trebuie să se lase ademeniți de alții, că nu trebuie să cedeze înaintea influențelor puternice, ci să-i influențeze ei pe alții în bine. {DV 334.3}

Se fac eforturi mari pentru eradicarea patimii beției; dar multe eforturi nu sunt direcționate bine. Susținătorii abstinenței ar trebui să fie conștientizați de relele care rezultă din folosirea alimentelor nehrănitoare, a condimentelor, ceaiului și cafelei. Urăm succes întru Dumnezeu tuturor lucrătorilor în favoarea abstinenței; însă îi invităm să privească profund în cauza răului cu care se războiesc și să se asigure că sunt consecvenți în reformă. {DV 334.4}

Trebuie amintit neîncetat poporului faptul că echilibrul perfect dintre puterile intelectuale și morale depinde, într-o mare măsură, de bunăstarea sistemului fizic. Toate narcoticele și stimulentele nefirești, care slăbesc și degradează organismul, au tendința de a scădea nivelul moral și intelectual. Patima beției stă la temelia stricăciunii morale a lumii. Prin îngăduirea unui apetit pervertit, omul își pierde puterea de a se împotrivi ispitei. {DV 335.1}

Reformatorii în ce privește abstinența de la consumul băuturilor alcoolice au o lucrare de făcut, aceea de a educa poporul în această direcție. Învățați-i pe oameni că sănătatea, caracterul și chiar viața sunt primejduite prin folosirea stimulentelor, care produc prin excitare o activitate spasmodică, nefirească a energiilor secătuite. {DV 335.2}

În ce privește ceaiul, cafeaua, tutunul și băuturile alcoolice, singura cale sigură este aceea de a nu lua, a nu gusta, a nu atinge. Acțiunea ceaiului, cafelei și a altor băuturi similare este îndreptată în aceeași direcție cu cea a alcoolului și tutunului și în unele cazuri este la fel de greu de renunțat la acest obicei ca în cazul bețivului căruia îi este greu să se lase de băuturile amețitoare. Cei care încearcă să renunțe la aceste stimulente vor avea un timp simțământul unei pierderi și vor suferi fără ele. Însă, prin perseverență, vor birui acea poftă puternică și vor înceta să le mai simtă lipsa. S-ar putea ca organismul să aibă nevoie de ceva timp pentru a se reface de pe urma abuzului la care a fost supus; dar dați-i o șansă și își va recăpăta forțele, făcându-și lucrarea bine și cu spor. {DV 335.3}

CAPITOLUL 27. TRAFICUL DE ALCOOL ȘI PROHIBIȚIA

„Vai celui care dă de băut aproapelui său și îl îmbată.”

„Vai de cel care își construiește casa cu nedreptate și camerele de sus cu nelegiuire; ... care zice: «Îmi voi construi o casă mare și camerele de sus încăpătoare» și-i face ferestre multe, o căptușește cu cedru și o vopsește cu roșu aprins. Vei împărăți tu pentru că te iei la întrecere1 cu cedrul?... Dar tu n-ai ochi și inimă decât pentru pofta ta și ca să verși sânge nevinovat și să întrebuințezi asuprire și violență ca să ți-o împlinești.” (traducere literală din King James.) (Ieremia 22, 423.) {DV 337.1}

Lucrarea vânzătorului de băuturi alcoolice

Acest text din Scriptură descrie lucrarea celor care produc și vând băuturi îmbătătoare. Afacerea lor înseamnă jaf. Pentru banii pe care îi primesc, ei nu oferă nimic de pe urma căruia se poate câștiga ceva. Fiecare dolar pe care îl adaugă la câștigul lor a adus un blestem asupra celui care l-a cheltuit. {DV 337.2}

Dumnezeu și-a revărsat cu mână liberă binecuvântările asupra oamenilor. Dacă darurile Sale ar fi folosite cu înțelepciune, cât de puțin ar cunoaște lumea sărăcia și nenorocirea! Ticăloșia oamenilor face ca binecuvântările Sale să se preschimbe într-un blestem. Prin foamea de câștig și pofta pătimașă, cerealele și fructele, ce au fost date pentru alimentația noastră, sunt schimbate în otrăvuri care aduc nenorocire și ruină. {DV 337.3}

În fiecare an sunt consumate milioane și milioane de galoane1 de băuturi amețitoare. Milioane și milioane de dolari sunt cheltuiți pentru a cumpăra nenorocire, sărăcie, boală, degradare, lascivitate, crimă și moarte. De dragul câștigului, vânzătorul de băutură oferă victimelor sale ceea ce corupe și distruge mintea și trupul. El aduce sărăcia și nenorocirea asupra familiei bețivului. {DV 338.1}

Când victima lui este moartă, stoarcerea de bani nu încetează. El o jefuiește pe văduvă și îi face pe copii să cerșească. Nu ezită să lipsească familia nevoiașă chiar de cele trebuincioase traiului, pentru a achita creditul pentru băutură acordat soțului și tatălui. Plânsul copiilor care suferă și lacrimile mamei chinuite nu reușesc decât să-l enerveze. Și ce-l privește pe el dacă acești bieți suferinzi sunt lihniți de foame? Ce-l privește pe el dacă și ei sunt aduși la ruină și degradare? El se îmbogățește de pe urma venitului mizer al celor pe care îi duce la pierzare. {DV 338.2}

Casele de prostituție, bârlogurile viciului, tribunalele, închisorile, azilurile pentru săraci, azilurile de nebuni, spitalele, toate sunt pline într-o mare măsură din cauza lucrării vânzătorului de alcool. Asemenea Babilonului misterios al Apocalipsei, el face comerț cu „sclavi și cu sufletele oamenilor”. În spatele vânzătorului de alcool stă puternicul nimicitor al sufletelor și este folosită fiecare viclenie pe care o poate născoci pământul sau iadul

pentru a atrage ființele omenești sub puterea sa. Capcanele sale sunt așezate la oraș și la țară, în trenuri, pe marile vapoare, acolo unde se încheie afaceri, în budoarele plăcerii, în dispensarul medical și chiar în biserică, pe masa Sfintei Cine. Nimic nu rămâne nefăcut pentru a stârni și nutri dorința după băuturi amețitoare. Aproape la fiecare colț se înalță o cârciumă, cu luminile ei strălucitoare, cu urarea de bun venit și voioșia ei, invitându-l pe muncitor, pe cel trândav și bogat și pe tinerii încrezători. {DV 338.3}

La bufetele particulare și în stațiuni de odihnă mondene, doamnele sunt servite cu băuturi la modă, care poartă vreun nume atrăgător — de fapt, băuturi amețitoare. Pentru cei bolnavi și epuizați, există mult trâmbițatele „bitters”2, constând în cea mai mare măsură din alcool. {DV 338.4}

Pentru a naște pofta pentru alcool la copiii mici, el este introdus în produsele de cofetărie. Aceste produse sunt vândute în magazine. Iar prin darul care constă în aceste bomboane, vânzătorul de băutură îi ademenește pe copii în elementul său. {DV 339.1}

Zi după zi, lună după lună, an după an, lucrarea aceasta continuă. Tații, soții și frații, sprijinul, nădejdea și mândria națiunii, intră cu consecvență în bârlogul de hoți al comerciantului de băuturi spirtoase, pentru ca mai apoi să fie trimiși înapoi, nenorociți și ruinați. {DV 339.2}

Și mai teribil încă, blestemul lovește chiar în inima căminului. Tot mai multe femei își formează obiceiul de a bea alcool. În multe gospodării, copiii mici, chiar și cei aflați în nevinovăția și neajutorarea prunciei, sunt în primejdie în fiecare zi din pricina neglijenței, brutalității și ticăloșiei mamelor bețive. Fii și fiice cresc în umbra acestui teribil rău. Ce perspectivă să fie pentru viitorul lor, dacă nu aceea de a se scufunda și mai mult decât părinții lor? {DV 339.3}

Din țările așa-numite creștine, blestemul este purtat în teritoriile idolatre. Bieții sălbatici neștiutori sunt învățați să folosească alcoolul. Chiar și printre păgâni, oameni inteligenți îl recunosc ca fiind o otravă mortală și protestează împotriva lui; însă, în zadar au căutat ei să-și protejeze țările de ravagiile produse de acesta. Tutunul, băutura și opiul sunt aduse cu forța de popoarele civilizate în națiunile păgâne. Patimile nestăpânite ale sălbaticilor, stimulate de băutură, îi târăsc într-o degradare nemaicunoscută până atunci, iar a trimite misionari către aceste ținuturi devine o acțiune aproape lipsită de orice speranță. {DV 339.4}

Prin contactul pe care l-au stabilit cu popoare care ar fi trebuit să li-L prezinte pe Dumnezeu, păgânii sunt conduși să fie stăpâniți de vicii care se dovedesc a fi spre distrugerea unor triburi și rase întregi. Iar în locurile întunecate ale pământului, oamenii din națiunile civilizate sunt urâți din această pricină. {DV 339.5}

Responsabilitatea bisericii

Interesul pentru băutură este o putere în lume. Are de partea sa tăria însumată a banilor, obiceiului și a apetitului. Puterea lui se face simțită chiar și în biserică. Oameni ai căror bani provin direct sau indirect din comerțul cu băuturi alcoolice sunt membri ai bisericilor, „cu o ținută corectă, normală”. Mulți dintre ei dau cu mână largă pentru opere de binefacere. Contribuțiile lor bănești ajută la sprijinirea acțiunilor întreprinse de biserică și la susținerea lucrătorilor ei. Ei inspiră considerația arătată față de puterea banilor. Bisericile care acceptă asemenea membri susțin practic comerțul cu băuturi alcoolice. Prea ades se întâmplă ca pastorul să nu aibă curajul să se ridice pentru ceea ce este drept. El nu face cunoscut poporului pe care-l păstorește ce a spus Dumnezeu în legătură cu lucrarea vânzătorului de băuturi alcoolice. A vorbi deschis ar însemna jignirea adunării sale, sacrificarea popularității sale, pierderea salariului său. {DV 340.1}

Însă deasupra tribunalului bisericii se află tribunalul lui Dumnezeu. El, care a spus primului criminal: „Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.” (Geneza 4, 10.), nu va accepta la altarul Său darurile comerciantului de băuturi spirtoase. Mânia Sa se aprinde împotriva celor care încearcă să-și acopere vina cu veșmântul liberalismului. Banii lor sunt mânjiți de sânge. Blestemul este asupra acestor bani. {DV 340.2}

„Izbăveşte pe cei târâți la moarte, şi scapă pe cei ce sunt aproape să fie junghiați. Dacă zici: „Ah! n-am ştiut!”... Crezi că nu vede Cel ce cântăreşte inimile şi Cel ce veghează asupra sufletului tău? Şi nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?” (Proverbe 24, 11.12.)

„Ce-mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul....
Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea,
Cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile?
Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare ...
Când vă întindeți mâinile,
Îmi întorc ochii de la voi;
Și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult:
Căci mâinile vă sunt pline de sânge!”

(Isaia 1, 11-15.) {DV 341.1}

Bețivul este capabil de lucruri mai bune. El a fost înzestrat cu talente prin care să-L onoreze pe Dumnezeu și să binecuvânteze lumea; dar semenii lui au întins o capcană pentru sufletul său și au prosperat de pe urma degradării sale. Ei au trăit în lux, în timp ce bietele victime pe care le-au jefuit au viețuit în sărăcie și nenorocire. Însă Dumnezeu va cere răsplata pentru acest lucru din mâna celui care l-a ajutat pe bețiv să se grăbească înspre ruină. El, care domnește în ceruri, nu a pierdut din vedere cauza primară și nici efectul final al beției. El, care are grijă de vrabie și dă un veșmânt ierbii de pe câmp, nu va trece pe lângă aceia care au fost creați după propriul Său chip, răscumpărați cu propriul Său sânge; nu va

trece fără să ia aminte la strigătele lor. Dumnezeu vede toată această ticăloșie care perpetuează crima și mizeria. {DV 341.2}

Lumea și biserica pot găsi cu cale să-l aprobe pe omul care a făcut avere, degradând sufletul omenesc. Ei pot zâmbi aceluia prin care oamenii sunt conduși pas cu pas, jos, pe cărarea rușinii și degradării. Dar Dumnezeu ia notă de toate acestea și face judecată cu dreptate. Vânzătorul de băuturi alcoolice poate fi numit de lume un bun om de afaceri; însă Domnul spune: „Vai lui". El va fi acuzat de deznădejdea, mizeria și suferința aduse în lume prin comerțul cu alcool. El nu va putea da nici un răspuns în legătură cu lipsurile și nenorocirea mamelor și copiilor care au suferit de pe urma lipsei de hrană, îmbrăcăminte și adăpost și care și-au îngropat orice nădejde și bucurie. El va trebui să răspundă pentru sufletele pe care le-a trimis în veșnicie nepregătite. Și aceia care îl susțin pe vânzătorul de băuturi alcoolice în lucrarea sa împart vina cu el. Lor, Dumnezeu le spune: „Mâinile voastre sunt pline de sânge". {DV 341.3}

Legi de autorizare

Autorizarea comerțului cu alcool este sprijinită de mulți ca fiind utilă pentru restrângerea răului reprezentat de alcoolism. Dar autorizarea traficului comercial îl plasează sub protecția legii. Guvernul îi recunoaște legal existența și încurajează astfel răul pe care declară că îl îngrădește. Sub protecția legilor de autorizare, iau ființă în toată țara distileriile, fabricile de vin și cele de bere, iar vânzătorul de băuturi alcoolice își desfășoară lucrarea chiar la ușile noastre. {DV 342.1}

Adesea i se interzice să vândă băutură unui om beat sau despre care se știe că este un bețiv notoriu; dar lucrarea de a face bețivi în rândurile tineretului merge înainte fără oprire. Însăși viața comerțului cu alcool depinde de crearea poftei de băutură la tineri. Tineretul este condus pas cu pas, până când obiceiul de a bea este instalat și este creată o sete care trebuie satisfăcută cu orice preț. Ar fi mai puțin dăunător să i se dea de băut bețivului recunoscut ca atare — a cărui ruină este în cele mai multe cazuri un lucru deja hotărât — decât să se accepte ca floarea tineretului nostru să fie ademenită la distrugere prin acest obicei îngrozitor. {DV 342.2}

Prin autorizarea traficului de alcool, ispita este pusă necurmat înaintea celor care încearcă să se schimbe. Au fost fondate instituții acolo unde victimele alcoolismului pot fi ajutate să-și biruie pofta. Aceasta este o lucrare nobilă; dar atâta vreme cât vânzarea de băutură este sub protecția legii, alcoolul primește puține beneficii de pe urma instituțiilor de dezintoxicare. Ei nu pot rămâne mereu acolo. Trebuie să-și reia locul în societate. Pofta de băuturi amețitoare, chiar dacă este atenuată, nu este cu desăvârșire nimicită; iar când ispita îi asaltează la orice pas — cum se întâmplă, ei cad ca o pradă ușoară. {DV 342.3}

Un om care are un animal rău și care, cunoscându-i năravul, îl lasă în liberate este considerat vinovat, după legile țării, pentru răul pe care l-ar putea face animalul. În legile date lui Israel, Domnul a lăsat ca, atunci când animalul știut ca fiind nărăvaș provoca moartea unei ființe omenești, proprietarul să plătească cu viața lui pentru neglijența sau răutatea sa. După același principiu, guvernul care îl autorizează pe vânzătorul de alcool ar trebui să fie considerat răspunzător de rezultatele comerțului practicat de acesta. Și dacă a lăsa în libertate un animal rău este un delict vrednic de pedeapsa cu moartea, cu cât mai mare este crima de a autoriza lucrarea vânzătorului de băuturi alcoolice! {DV 343.1}

Licențele sunt eliberate pe motivul că producătorii aduc un venit tezaurului de stat. Dar ce este acest venit în comparație cu cheltuielile enorme suportate pentru criminalii, nebunii și săracii care sunt rodul traficului cu alcool! Un om aflat sub influența alcoolului comite o crimă; este adus la judecată; iar cei care au legalizat traficul sunt nevoiți să se ocupe de rezultatul propriei lor lucrări. Ei au autorizat vânzarea unei duști care face ca un om sănătos să înnebunească; iar acum este nevoie ca să-l trimită pe acest om la închisoare sau la spânzurătoare, în timp ce, adesea, soția și copiii lui sunt lăsați fără sprijin, pentru a rămâne în grija comunității în care trăiesc. {DV 343.2}

Luând în calcul numai aspectul financiar al problemei, ce nebunie este să îngădui o asemenea afacere! Și ce venit ar putea compensa pierderea rațiunii unui om, ștergerea și deformarea chipului lui Dumnezeu în om, ruina copiilor ajunși în pragul sărăciei și degradării, care vor transmite copiilor lor tendințele rele ale taților lor beți? {DV 344.1}

Prohibiția

Omul care și-a format obiceiul de a folosi băuturi amețitoare este într-o situație disperată. Creierul său este îmbolnăvit, puterea voinței îi este slăbită. Iar dacă vorbim despre puterea de stăpânire, apetitul lui este scăpat de sub control. Nu se poate discuta cu el în mod rațional și nici nu poate fi convins să se tăgăduiască pe sine. Atras în bârlogurile viciului, cineva care a luat hotărârea să renunțe la băut este ademenit să pună iarăși mâna pe pahar și, cu prima înghițitură din băutura amețitoare, orice hotărâre bună este călcată în picioare, orice urmă de voință este nimicită. O sorbitură din licoarea înnebunitoare și orice gând legat de rezultatele acestui pas a dispărut. Soția, sfâșiată de durere, este uitată. Tatălui pervertit nu-i mai pasă de copiii săi, care sunt înfometați și dezbrăcați. Legalizând traficul cu alcool, legea își dă consimțământul pentru această prăbușire a sufletului și refuză stoparea comerțului care umple lumea de rele. {DV 344.2}

Trebuie ca acest lucru să continue mereu? Vor fi întotdeauna sufletele nevoite să se lupte pentru biruință, având ușa ispitei deschisă larg înaintea lor? Trebuie să rămână blestemul alcoolismului pentru totdeauna ca o pată asupra lumii civilizate? Trebuie să continue să spulbere în fiecare an, ca un foc nesățios, mii și mii de cămine fericite? Când un vas eșuează în apropiere de țărm, oamenii nu privesc cu mâinile în sân. Ei își riscă viețile, încercând să-i

salveze pe naufragiați dintr-un mormânt de ape. Cu cât mai mult este necesar efortul de a-i salva de soarta beţivului! {DV 344.3}

Nu doar beţivul şi familia sa sunt puşi în primejdie de către lucrarea vânzătorului de băuturi spirtoase şi nici povara banilor cheltuiţi nu reprezintă răul principal pe care traficul cu alcool îl aduce asupra comunităţii. Noi toţi suntem în legătură unii cu alţii în ţesătura rasei umane. Răul care loveşte oricare parte a marii frăţietăţi umane aduce primejdia pentru toţi. {DV 345.1}

Mulţi dintre cei care, din pricina iubirii de câştiguri sau de trai tihnit, n-au vrut să aibă de-a face cu acţiunea de interzicere a traficului cu alcool au descoperit — prea târziu — că traficul a avut de-a face cu ei. El i-a văzut pe propriii săi copii abrutizaţi şi ruinaţi. Nelegiuirea abundă. Proprietatea particulară este ameninţată. Viaţa este nesigură. Accidentele pe mare şi pe uscat se înmulţesc. Bolile care se dezvoltă în vizuini ale murdăriei şi nenorocirii îşi croiesc calea către căminele luxoase ale domnilor. Viciile nutrite de copiii destrăbălării şi crimei îi infectează pe fiii şi fiicele familiilor rafinate şi cultivate. {DV 345.2}

Nu există vreun om ale cărui interese să nu fie primejduite de traficul cu alcool. Nu există nici un om care nu ar trebui să se ridice pentru a-l nimici, pentru propria lui siguranţă. {DV 345.3}

Mai presus de orice alte locuri care au de-a face numai cu interese laice, sălile legislative şi curţile de justiţie ar trebui să fie eliberate de blestemul patimii băuturii. Guvernatorii, senatorii, membrii Camerei Reprezentanţilor, judecătorii, oamenii care adoptă şi veghează la corecta aplicare a legilor unei ţări, oamenii care ţin în mâinile lor vieţile, bunul nume şi averile semenilor lor ar trebui să fie persoane care să nu consume deloc băuturi alcoolice. Numai în felul acesta minţile lor pot fi limpezi pentru a discerne între bine şi rău. Numai în felul acesta pot avea nişte principii nestrămutate şi înţelepciunea de a face dreptate şi de a arăta clemenţă. Dar cum stau de fapt lucrurile? Câţi oameni dintre aceştia au minţile întunecate, discernământul de a distinge binele şi răul — confuz, din cauza băuturilor tari! Cât de multe legi opresive sunt adoptate şi cât de multe persoane nevinovate sunt condamnate la moarte din pricina nedreptăţii legiuitorilor băutori, a martorilor, juraţilor, avocaţilor şi chiar judecătorilor! Mulţi sunt „tari când este vorba de băut vin şi viteji când este vorba de amestecat băuturi tari”, „care numesc răul bine şi binele rău”, „care îndreptăţesc pe cel vinovat pentru mită şi iau drepturile celor nevinovaţi!” Despre aceştia, Dumnezeu spune: {DV 345.4}

„Vai de cei tari când este vorba de băut vin,
Şi viteji când este vorba de amestecat băuturi tari;
De aceea, cum mistuie o limbă de foc miriştea,
Şi cum arde flacăra iarba uscată, tot aşa:

Ca putregaiul le va fi rădăcina lor,
Şi floarea li se va risipi în vânt ca ţărâna,
Căci au nesocotit Legea Domnului oştirilor,
Şi au disprețuit cuvântul Sfântului lui Israel."

(Isaia 5, 22-24.) {DV 346.1}

Onoarea lui Dumnezeu, stabilitatea națiunii, bunăstarea comunității, a căminului și a individului cer să se facă orice efort pentru conștientizarea poporului față de răul provocat de alcoolism. Curând vom vedea rezultatul acestui rău îngrozitor așa cum nu-l vedem acum. Cine va depune un efort hotărât pentru a opri lucrarea de distrugere? Deocamdată, lupta abia a început. Să se formeze o armată care să oprească vânzarea băuturilor cu efect amețitor, care îi face pe oameni să înnebunească. Pericolul reprezentat de traficul cu alcool să fie arătat cu claritate și să fie creat un simțământ general în inimile tuturor, care să ceară interzicerea lui. Oamenilor înnebuniți de băutură să li se dea o ocazie să scape din robia ei. Glasul națiunii să ceară legiuitorilor ei să pună capăt acestui trafic infam. {DV 346.2}

Dacă eviți1 să-i salvezi pe cei târâți la moarte
Şi pe cei ce sunt aproape să fie înjunghiați.
Dacă zici: „Ah, n-am ştiut!"...
Crezi că nu vede Cel ce cântăreşte inimile
Şi Cel ce veghează asupra sufletului tău?
Şi ce vei zice când te va pedepsi? 2

(Proverbe 24, 11.12; Ieremia 13, 21.) {DV 346.3}

Căminul

„Viața este o școală a pregătirii, din care părinții și copiii trebuie să promoveze pentru a urma cursurile școlii superioare, în locurile pregătite de Dumnezeu.”

CAPITOLUL 28. LUCRAREA ÎN CĂMIN

„Nu există un câmp misionar mai important decât acela încredințat taților și mamelor.”

„Să-i înveți cu stăruință pe copiii tăi” poruncile Domnului. Refacerea și înălțarea oamenilor încep în cămin. Lucrarea părinților este temelia tuturor celorlalte. Societatea este compusă din familii, și ea este ceea ce o fac să fie capii familiilor. Din inimă „ies izvoarele vieții” (Proverbe 4, 23); iar inima comunității, a bisericii și a națiunii este familia. Bunăstarea societății, succesul bisericii, prosperitatea națiunii depind de influențele căminului. {DV 349.1}

Importanța și ocaziile vieții de cămin sunt ilustrate în viața lui Isus. El, care a venit din cer să ne fie exemplu și învățător, a petrecut treizeci de ani ca membru al familiei din Nazaret. În legătură cu acești ani, raportul biblic este foarte sumar. Nici o minune nemaivăzută nu a atras atenția mulțimii. Oamenii nu-l urmau în număr mare și nici nu ascultau cuvintele Sale. Și totuși, în acești ani, El Își împlinea misiunea divină. El a trăit ca unul dintre noi, participând la viața familială, fiind supus disciplinei ei, îndeplinindu-și sarcinile și purtând poverile ei. La adăpostul grijii unui cămin umil, participând la tot ce este partea noastră în viață, El „creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și față de oameni” (Luca 2, 52.) {DV 349.2}

În toți acești ani de viață retrasă, existența Sa a curs în râuri de compasiune și ajutorare. Altruismul, răbdarea Sa neostoită, curajul și credincioșia Sa, împotrivirea înaintea ispitei, pacea necurmată și voioșia Sa liniștită erau o inspirație continuă. El a adus o atmosferă curată, delicată, în cămin, iar viața Sa era asemenea aluatului, lucrând printre membrii societății. Nimeni nu a spus că făcuse vreun miracol; cu toate acestea, puterea — aceea a iubirii vindecătoare, dătătoare de viață — curgea dinspre El către cei ispitiți, bolnavi și deznădăjduiți. Într-un mod discret, încă din copilăria Sa, El a slujit altora și, din această pricină, când și-a început lucrarea publică, mulți L-au ascultat cu bucurie. {DV 350.1}

Primii ani din viața Mântuitorului sunt mai mult decât un exemplu pentru tineret. Ei constituie o lecție și ar trebui să fie o încurajare pentru fiecare părinte. Cercul familial și îndatoririle față de cei din vecinătate constituie primul câmp de concentrare a eforturilor acelora care doresc să lucreze pentru ridicarea semenilor lor. Nu există un câmp misionar mai important în care să fie nevoie de efort ca acela încredințat întemeietorilor și păzitorilor căminelor. În nici o lucrare încredințată ființelor omenești nu sunt implicate rezultate mai mari sau cu consecințe mai importante decât în cazul lucrării taților și mamelor. {DV 350.2}

Viitorul societății trebuie să fie hotărât de tineretul și copiii de astăzi, iar ceea ce vor fi acești tineri și acești copii depinde de cămin. Lipsei pregătirii corecte din cămin i se poate atribui cea mai mare parte a bolilor, mizeriei și crimelor cu care este blestemată omenirea. Dacă viața de cămin ar fi curată și deschisă, dacă copiii care au ieșit de sub grija ei ar fi pregătiți să înfrunte răspunderile și primejdiile vieții, ce schimbare s-ar vedea în lume! {DV 351.1}

Se fac eforturi mari, se cheltuiesc bani, timp și muncă aproape fără limită în cadrul programelor și instituțiilor pentru readaptarea victimelor obiceiurilor rele. Și chiar aceste eforturi sunt nepotrivite pentru întâmpinarea acestei mari nevoi. Cu toate acestea, cât de redus este rezultatul! Cât de puțini sunt cei recuperați sută la sută! {DV 351.2}

Mulțimi de oameni tânjesc după o viață mai bună, însă le lipsește curajul și hotărârea de a se rupe de puterea obiceiului. Ei se trag înapoi dinaintea efortului, luptei și sacrificiului cerut, iar viețile lor sunt distruse și ruinate. Astfel, chiar și oameni cu minți dintre cele mai strălucite, oameni cu aspirații înalte și puteri nobile, oameni altminteri potriviți din fire și prin educație să ocupe poziții de încredere și răspundere, sunt degradați și pierduți pentru viața aceasta și pentru viața care va veni. {DV 351.3}

Pentru aceia care își reformează viețile, cât de amară este lupta de a-și recâștiga bărbăția! Și în tot restul vieții, într-o constituție ruinată, o voință șovăielnică, un intelect redus și o putere slăbită a sufletului, mulți culeg recolta răului pe care l-au semănat. Cu cât mai mult s-ar putea realiza dacă s-ar trata răul de la început! {DV 351.4}

Această lucrare le revine într-o mare măsură părinților. În eforturile depuse în scopul de a stăvili înaintarea alcoolismului și a altor rele care rod ca un cancer în corpul social, dacă s-ar da mai multă atenție instruirii părinților în ce privește modul în care să formeze obiceiurile și caracterul copiilor lor, binele care ar rezulta ar fi însutit. Ei pot face dintr-un obicei, care este o forță atât de îngrozitoare pentru rău, o forță pentru bine. Ei au de-a face cu râul chiar de acolo de unde izvorăște și depinde de ei ca acesta să curgă în matca potrivită. {DV 352.1}

Părinții pot pune pentru copiii lor temelia pentru o viață sănătoasă, fericită. Ei îi pot trimite din căminele lor cu rezistența morală cu care să se poată împotrivi ispitei și cu tărie și curaj pentru a lupta cu succes cu problemele vieții. Ei le pot inspira scopul și pot dezvolta în ei puterea de a face ca viețile lor să fie spre onoarea lui Dumnezeu și spre binecuvântarea lumii. Pot face cărări drepte pentru picioarele lor, fie vreme bună, fie vreme rea, către lucrurile slăvite de sus. {DV 352.2}

Misiunea căminului se întinde mai departe de membrii lui. Căminul creștin trebuie să constituie o pildă spre învățătură, care să ilustreze perfecțiunea strălucită a adevăratelor principii ale vieții. O asemenea ilustrație va fi o putere pentru bine în lume. Influența unui

adevărat cămin asupra inimilor și vieților omenești este mai puternică decât orice predică. Când tineretul se desprinde dintr-un astfel de cămin, lecțiile pe care le-au învățat sunt împărtășite și altora. Principii de viață cu mult mai nobile sunt introduse și în alte familii, iar în comunitate lucrează o influență înălțătoare. {DV 352.3}

Sunt mulți cei pentru care am putea face în așa fel, încât căminele noastre să fie o binecuvântare. Momentele noastre de destindere socială1 nu ar trebui să fie guvernate de prescripțiile de obicei lumesc, ci de Duhul lui Hristos și de învățătura din Cuvântul Său. Israeliții îi includeau în toate sărbătorile lor pe cei săraci, pe străin și pe levit, care era atât ajutorul preotului în Sanctuar, cât și învățător și misionar religios. Aceștia erau priviți ca oaspeți ai poporului, cărora să le ofere ospitalitatea în toate ocaziile de bucurie socială (Idem) și religioasă și care să fie îngrijiți cu tandrețe în caz de boală sau de nevoie. Asemenea persoane ar trebui să fie binevenite în căminele noastre. Cât de mult ar însemna o asemenea ospitalitate pentru infirmiera misionară sau pentru învățător, pentru mama muncitoare împovărată de griji sau pentru cei slabi și în vârstă, deseori lipsiți de cămin și luptându-se cu sărăcia și multe descurajări. {DV 352.4}

„Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați”, spune Hristos, „ca nu cumva să te cheme și ei, la rândul lor, pe tine și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut. Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.” (Luca 14, 12-14.) {DV 353.1}

Aceștia sunt oaspeți a căror primire nu te va împovăra mult. Nu vei fi nevoit să pregătești un „tratament” sofisticat sau costisitor pentru ei. Nu va trebui să faci nici un efort pentru „a ieși bine”. Căldura unei întâmpinări pline de amabilitate, un loc în fața căminului tău, un scaun la masa ta, privilegiul părtășiei la binecuvântarea orei de rugăciune ar fi pentru mulți dintre aceștia ca o sclipire venită din ceruri. {DV 354.1}

Afecțiunea noastră trebuie să depășească granițele eului și ale cercului reprezentat de zidurile căminului. Există ocazii prețioase pentru aceia care vor dori să facă din căminele lor o binecuvântare pentru alții. Influența socială este o putere minunată. O putem folosi, dacă dorim, ca un mijloc de a-i ajuta pe cei din jurul nostru. {DV 354.2}

Căminele noastre ar trebui să fie un loc de refugiu pentru tineretul asaltat de ispite. Sunt mulți aceia care stau la răscruce de drumuri. Fiecare influență, fiecare impresie duce la luarea hotărârii care va modela atât destinul acestei vieți, cât și pe cel viitor. Răul îi curtează. Lucrurile la care recurge acesta sunt făcute strălucitoare și atrăgătoare. Ele îmbie pe fiecare oaspete. Pretutindeni în jurul nostru sunt tineri care nu au un cămin și mulți ale căror cămine nu au nici o putere de ridicare și ajutorare, iar tinerii alunecă înspre rău. Ei se prăbușesc în ruină chiar la umbra propriilor noastre uși. {DV 354.3}

Acești tineri au nevoie de o mână care să le fie întinsă cu simpatie. Cuvinte pline de bunătate, rostite cu simplitate, și mici atenții, acordate cu aceeași simplitate, vor risipi norii ispitei care se adună deasupra sufletului. Adevărata expresie a simpatiei de sorginte cerească are puterea de a deschide ușa inimilor care au nevoie de mirosul plăcut al cuvintelor creștinești și de atingerea simplă și delicată a spiritului iubirii lui Hristos. Dacă doriți să arătați interes pentru tineri, invitați-i în căminele voastre și înconjurați-i cu influențe înviorătoare, care le vor fi de ajutor, și vor fi mulți care își vor întoarce cu bucurie pașii către cărarea care duce sus. {DV 354.4}

Ocaziile vieții

Timpul pe care-l trăim aici este scurt. Nu putem trece prin această lume decât o dată; și, trecând, să ne trăim viața cât mai bine. Lucrarea la care suntem chemați nu necesită bogăție, poziție socială sau o mare pricepere. Ea cere un spirit binevoitor, de jertfire de sine, și un țel urmărit fără șovăială. O lampă, oricât de mică, dacă este ținută arzând fără întrerupere, poate fi mijlocul prin care pot fi aprinse și alte lămpi. Sfera noastră de influență poate părea redusă, priceperea mică, ocaziile puține, realizările limitate; și cu toate acestea, ne sunt asigurate posibilități minunate printr-o folosire credincioasă a ocaziilor oferite de propriile noastre cămine. Dacă vrem să ne deschidem inimile și căminele înaintea principiilor de viață divine, vom deveni canale prin care să curgă puterea unor curenți dătători de viață. Din căminele noastre se vor revărsa râuri de vindecare, aducând viața, frumusețea și rodirea acolo unde acum nu este decât pustietate și dezolare. {DV 355.1}

CAPITOLUL 29. ZIDITORII CĂMINULUI

„Prin înțelepciune se înalță o casă și prin pricepere se întărește.”
(Proverbe 24, 3.)

Cel care i-a dat-o pe Eva ca ajutor lui Adam a făcut prima Sa minune la o nuntă. În sala unde se sărbătorea și unde prietenii și rudele se veseleau împreună, Hristos și-a început lucrarea publică. În felul acesta, El a aprobat căsătoria, recunoscând-o ca instituție pe care El Însuși o stabilise. El a hotărât ca bărbații și femeile să fie uniți prin căsătorie sfântă, pentru a forma familii ai căror membri, încununați cu cinste, să fie recunoscuți ca membri ai familiei de sus. {DV 356.1}

Hristos a onorat relația de căsătorie, făcând-o de asemenea un simbol al unirii dintre El și cei răscumpărați ai Săi. El Însuși este Mirele; mireasa este biserica, despre care, ca aleasă a Sa, El spune: „Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cusur.” (Cântarea Cântărilor 4, 7.) {DV 356.2}

„Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească după ce a curățat-o ... pentru ca s-o înfățișeze ... sfântă și fără prihană.” (Efeseni 5, 25-27.) „Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele.” (Efeseni 5, 28.) {DV 356.3}

„Cei doi pot fi lipsiți de avere lumească, dar ar trebui să aibă cu mult mai marea binecuvântare a sănătății.” Dragostea omenească ar trebui să-și formeze cele mai strânse legături pe temeiul iubirii divine.

Legătura familială este cea mai strânsă, mai gingașă și mai sfântă din câte există pe pământ. A fost destinată să fie o binecuvântare pentru omenire. Și este o binecuvântare ori de câte ori legământul căsătoriei este încheiat cu înțelepciune, în frică de Dumnezeu și luând în considerație în același fel răspunderile acestuia. {DV 356.4}

Cei care au în vedere căsătoria ar trebui să țină seama de caracterul și influența pe care le va avea căminul pe care-l întemeiază. Când devin părinți, li se încredințează o răspundere sfântă. De ei depinde într-o mare măsură bunăstarea copiilor lor în această lume și fericirea lor în lumea viitoare. Ei determină într-un înalt grad caracteristicile fizice și morale pe care le primesc micuții. Iar de ceea ce este căminul depinde starea societății; greutatea influenței fiecărei familii va trage mai mult sau mai puțin la cântar. {DV 357.1}

Alegerea unui tovarăș de-o viață ar trebui făcută în așa fel, încât să se asigure bunăstarea fizică, intelectuală și spirituală atât pentru părinți, cât și pentru copiii lor — așa încât să-i facă în stare și pe părinți, și pe copii să-și binecuvânteze semenii și să-I facă cinste Creatorului lor. {DV 357.2}

Înainte de a-și asuma răspunderile presupuse de actul căsătoriei, tinerii și tinerele ar trebui să aibă o asemenea experiență în latura practică a vieții, încât să-i pregătească pentru datoriile și poverile acesteia. Căsătoriile timpurii nu trebuie încurajate. O legătură atât de importantă cum este cea a căsătoriei și atât de plină de implicații ulterioare nu ar trebui încheiată în grabă, fără o pregătire suficientă și înainte ca puterile fizice și intelectuale să fie bine dezvoltate. {DV 358.1}

Cei doi pot fi lipsiți de avere lumească, dar ar trebui să aibă cu mult mai marea binecuvântare a sănătății. Și, în general, nu ar trebui să existe o mare diferență de vârstă. O neglijare a acestei reguli poate avea ca efect o serioasă înrăutățire a sănătății celui mai tânăr dintre ei. Și adesea, copiii sunt jefuiți de tăria fizică și intelectuală. Ei nu pot primi din partea unui părinte înaintat în vârstă grija și tovărășia pe care o reclamă vârsta lor fragedă și pot fi lipsiți de unul dintre părinți, prin moartea acestuia, chiar atunci când iubirea sau călăuzirea se fac cel mai mult simțite. {DV 358.2}

O unire prin căsătorie nu se poate realiza în siguranță decât în Hristos. Dragostea omenească ar trebui să-și formeze cele mai strânse legături pe temeiul iubirii divine. Numai acolo unde domnește Hristos poate exista o afecțiune adâncă, sinceră și lipsită de egoism. {DV 358.3}

Dragostea este un dar prețios pe care-l primim de la Isus. Afecțiunea curată și sfântă nu este un sentiment, ci un principiu. Cei care sunt înrâuriți de o dragoste adevărată nu sunt nici irațională, nici orbi. Învățați de Duhul Sfânt, ei Îl iubesc nețărmurit pe Dumnezeu, iar pe aproapele lor ca pe ei înșiși. {DV 358.4}

Cei care au în vedere căsătoria să-și cântărească fiecare sentiment și să urmărească fiecare manifestare a caracterului celui cu care s-au gândit să-și unească destinul vieții. Fiecare pas în direcția unei uniri prin căsătorie să fie caracterizat de modestie, simplitate, sinceritate și de scopul sincer de a-I face pe plac și a-L onora pe Dumnezeu. Căsătoria afectează viața ulterioară atât în lumea aceasta, cât și în lumea ce va veni. Un creștin sincer nu va face nici un plan pe care Dumnezeu nu-l poate aproba. {DV 359.1}

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.” (Efeseni 5, 24.)

Dacă ești binecuvântat să ai parte de părinți temători de Dumnezeu, caută sfaturile lor. Pune-le înainte speranțele și planurile tale, învață lecțiile pe care le-au primit din experiențele lor de viață și vei fi cruțat de multe dureri care sfâșie inima. Mai presus de toate, fă din Hristos sfetnicul tău. Studiază Cuvântul Său cu rugăciune. {DV 359.2}

Sub o asemenea călăuzire, o tânără va accepta ca tovarăș de viață numai pe acela care posedă trăsături de caracter pure, bărbătești, care este sârguitor și cinstit, care Îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El. Un tânăr va căuta ca alături de el să stea o tânără pregătită să-și

poarte partea din poverile vieții, o tânără a cărei influență să îl înnobileze și să îi aducă rafinament și care să-l facă fericit în iubirea ei. {DV 359.3}

„O nevastă pricepută este un dar de la Domnul.” (Proverbe 9, 14.) „Inima bărbatului ei se încrede în ea.... Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale.” (Proverbe 31, 11.12.) „Ea deschide gura cu înțelepciune și învățături plăcute îi sunt pe limbă. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei și nu mănâncă pâinea lenevirii. Fiii ei se scoală și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală și-i aduce laude, zicând: «Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate.»” (Proverbe 31, 26-29.) Cel care câștigă o asemenea soție „găsește fericirea; este un har pe care-l capătă de la Domnul.” (Proverbe 18, 22.) {DV 359.4}

Cu oricâtă grijă și oricâtă înțelepciune s-ar fi încheiat o căsătorie, puține cupluri sunt unite pe deplin când are loc ceremonia căsătoriei. Unirea reală a celor doi în căsnicie este lucrarea anilor următori. {DV 359.5}

Pe măsură ce perechea nou formată se confruntă cu povara de nedumeriri și griji ale vieții, romantismul în care imaginația învăluie atât de adesea căsătoria dispare. Soțul și soția descoperă fiecare caracterul celuilalt, așa cum n-ar fi fost posibil s-o facă în întovărășirea lor de mai înainte. Aceasta este perioada cea mai critică din experiența lor. Fericirea și însăși rațiunea de a exista pentru tot restul vieții lor depind de decizia de acum de a urma o cale corectă. Adesea, ei descoperă fiecare în celălalt slăbiciuni și defecte nebănuite; însă inimile pe care le-a unit dragostea vor descoperi calități de asemenea necunoscute până atunci. Toți să caute să descopere calitățile mai degrabă decât defectele. Adesea, propria noastră atitudine, atmosfera care ne înconjoară pe noi înșine este ceea ce determină ce ni se va descoperi în celălalt. Există mulți care consideră că exprimarea deschisă a iubirii este o slăbiciune, și aceștia păstrează o rezervă care îi respinge pe ceilalți. Acest spirit secătuiește izvorul afecțiunii. Pe măsură ce își reprimă manifestările de sociabilitate și generozitate, ei se ofilesc și inima devine pustie și rece. Ar trebui să ne ferim de această greșeală. Dragostea nu poate dăinui mult fără a fi exprimată liber. Nu lăsa ca inima celui unit cu tine să flămânzească din pricina lipsei de bunătate și afecțiune. {DV 360.1}

Cu toate că pot să se ivească dificultăți, nedumeriri și descurajări, nici soțul, nici soția să nu îmbrățișeze ideea că unirea lor este o greșeală sau o dezamăgire. Hotărâți-vă să fiți tot ceea ce este cu putință să fiți unul pentru celălalt. Continuați să vă purtați curtenitor, ca la început. În toate privințele, încurajați-vă unul pe altul în luptele vieții. Studiați cum să sporiți fericirea celuilalt. Să fie iubire reciprocă, îngăduință reciprocă. Atunci, căsătoria, în loc să fie sfârșitul iubirii, va fi începutul ei. Căldura prieteniei adevărate, iubirea care leagă o inimă de cealaltă reprezintă o pregustare a bucuriilor cerului. {DV 360.2}

În jurul fiecărei familii există un cerc sacru, care ar trebui păstrat intact. Nici o altă persoană nu are dreptul să intre în acest cerc. Nici soțul, nici soția să nu permită cuiva să aibă acces la confidențe care ar trebui păstrate numai pentru ei. {DV 361.1}

Fiecare să dăruiască iubire mai degrabă decât s-o pretindă. Cultivați ceea ce este nobil în voi și fiți prompți în recunoașterea calităților celuilalt. Certitudinea de a fi apreciat este o satisfacție și un stimulent minunat. Afecțiunea și respectul încurajează străduințele de a deveni desăvârșit și dragostea însăși crește pe măsură ce activează dorința de a atinge țeluri nobile. {DV 361.2}

Nici soțul, nici soția nu ar trebui să-și dizolve individualitatea în personalitatea celuilalt. Fiecare are o relație personală cu Dumnezeu. Fiecare trebuie să-L întrebe: „Ce este bine?" „Ce este rău?" „Cum pot împlini cel mai bine dezideratul vieții?" Lăsați bogăția afecțiunii voastre să se reverse către Acela care și-a dat viața pentru voi. Faceți ca Hristos să fie primul, ultimul și cel mai bun în toate. Pe măsură ce dragostea pentru El devine mai adâncă și mai puternică, dragostea fiecăruia dintre voi pentru celălalt va fi curățită și întărită. {DV 361.3}

Spiritul pe care-l manifestă Hristos față de noi este spiritul pe care soțul și soția au datoria de a-l manifesta unul față de celălalt. „Trăiți în dragoste după cum și Hristos ne-a iubit", „umblați în dragoste". „Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea." (Efeseni 5, 24.25.) {DV 361.4}

Nici soțul, nici soția nu ar trebui să încerce să exercite asupra celuilalt un control arbitrar. Nu încercați să-l siliți pe celălalt să cedeze în fața dorințelor voastre. Nu puteți face aceasta și să aveți în continuare iubire unul pentru celălalt. Fiți blânzi, răbdători și îngăduitori, atenți și curtenitori. Prin harul lui Dumnezeu puteți reuși să vă faceți fericiți unul pe celălalt, așa cum ați făgăduit în jurământul de căsătorie. {DV 361.5}

Fericire din slujire altruistă

Dar amintiți-vă că fericirea nu va fi dobândită dacă vă limitați la intimitatea voastră, fiind satisfăcuți să vă revărsați toată afecțiunea unul asupra celuilalt. Profitați de orice ocazie de a contribui la fericirea celor din jurul vostru. Amintiți-vă că bucuria adevărată poate fi găsită numai în slujire altruistă. {DV 362.1}

Îngăduința și lipsa de egoism își pun amprenta asupra cuvintelor și faptelor tuturor celor care duc viața cea nouă în Hristos. În timp ce căutați să trăiți viața pe care a trăit-o El, străduindu-vă să biruiți eul și egoismul și să slujiți în vederea satisfacerii nevoilor altora, veți câștiga victorie după victorie. Astfel, influența voastră va binecuvânta lumea. {DV 362.2}

Oamenii pot atinge idealul pe care îl are Dumnezeu pentru ei, dacă vor face din Hristos ajutorul lor. Ceea ce înțelepciunea omenească nu poate face va reuși să împlinească harul Său, pentru aceia care se dăruiesc Lui cu iubire încrezătoare. Providența Sa poate uni inimile cu legături de origine divină. Iubirea nu va fi doar un schimb de vorbe dulci și lingușitoare.

Războiul de țesut al cerului lucrează cu o urzeală și o bătătură mai fină și, cu toate acestea, mai rezistentă decât pot țese războaiele de țesut de pe pământ. Rezultatul nu va fi o țesătură de rând, ci una care va rezista la uzură și încercări grele. O inimă va fi legată de cealaltă cu legăturile de aur ale dragostei ce nu se va stinge. {DV 362.3}

CAPITOLUL 30. ALEGEREA ȘI PREGĂTIREA CĂMINULUI

„Domnul a sădit o grădină....
Și a pus acolo pe om.”

Evanghelia simplifică într-un mod minunat problemele vieții. Ascultată, învățătura ei ar risipi cu ușurință multe nedumeriri și ne-ar feri de multe greșeli. Ea ne învață să apreciem lucrurile la justa lor valoare și să depunem cele mai statornice eforturi pentru lucrurile care sunt de cel mai mare preț — cele ce nu vor trece. De această lecție au nevoie cei asupra cărora apasă răspunderea alegerii unui cămin. Ei nu ar trebui să-și îngăduie să se abată de la cel mai înalt țel. Să-și aducă aminte că familia de pe pământ trebuie să fie un simbol al celei din ceruri, iar în cadrul ei, să se facă pregătirea pentru familia de sus. Viața este o școală a pregătirii, din care părinți și copii trebuie să promoveze pentru a urma cursurile școlii superioare în locurile pregătite de Dumnezeu. Când căutăm un loc pentru viitorul nostru cămin, acest țel să stea la baza alegerii. Să nu fiți stăpâniți de dorința după bogăție, de dictatele modei sau de obiceiurile societății. Aveți în vedere ceea ce va favoriza simplitatea, curățenia, sănătatea și adevăratele valori. {DV 363.1}

Peste tot în lume, marile orașe devin focare de viciu. La tot pasul se desfășoară priveliștile și se aud zgomotele răului. Pretutindeni ești ademenit la senzualitate și viață de plăceri. Curentul corupției și crimei crește continuu. Fiecare zi își aduce raportul violenței din ajun — jafuri, crime, sinucideri și fărădelegi care nu pot fi numite. {DV 363.2}

Viața în marile orașe este falsă și artificială. Pasiunea arzătoare pentru câștigarea de bani, vâltoarea senzațiilor puternice și căutarea plăcerii, setea de etalare ostentativă, luxul și extravaganța sunt toate forțe care, acaparând masele de oameni, deturnează mintea de la scopul adevărat al vieții. Ei deschid ușa pentru o mie de rele. Asupra tineretului, acestea au o putere aproape irezistibilă. {DV 364.1}

Una dintre cele mai subtile și mai periculoase ispite care îi asaltează pe copiii și tinerii din marile orașe este iubirea de plăceri. Sărbătorile sunt numeroase; jocurile și cursele de cai atrag mii de persoane, iar vâltoarea senzațiilor puternice și a plăcerii îi distrage de la datoriile serioase ale vieții. Banii care ar fi trebuit economisiți pentru întrebuințări mai folositoare sunt aruncați pe distracții. {DV 364.2}

Prin lucrarea trusturilor și în urma grevelor organizate de sindicate, condițiile de trai din oraș sunt din ce în ce mai grele. Înaintea noastră stau necazuri serioase; iar pentru multe familii va deveni o necesitate să se mute din orașe. {DV 364.3}

Mediul înconjurător din marile orașe reprezintă adesea un pericol pentru sănătate. Probabilitatea ridicată de a intra în contact cu persoane bolnave, aerul poluat, apa murdară,

hrana murdară, locuințele aglomerate, întunecoase și insalubre sunt cauza multor rele care pot fi întâlnite. {DV 365.1}

Nu a fost scopul lui Dumnezeu ca oamenii să stea înghesuiți în orașe mari, îngrămădindu-se unii într-alții pe străduțe și în apartamente închiriate. La început, El i-a pus pe primii noștri părinți în mijlocul priveliștilor și sunetelor de care dorește să ne bucurăm și astăzi. Cu cât ne armonizăm mai mult cu planul originar al lui Dumnezeu, cu atât vom avea mai multe șanse de a asigura sănătatea trupului, minții și sufletului. {DV 365.2}

O locuință scumpă, un mobilier deosebit, expunerea ostentativă, luxul și confortul nu asigură condițiile esențiale pentru o viață fericită și folositoare. Isus a venit pe acest pământ pentru a împlini cea mai mare lucrare din toate câte s-au făcut printre oameni. El a venit ca ambasador al lui Dumnezeu, pentru a ne arăta cum să trăim ca să avem cele mai bune realizări în viață. Care au fost condițiile alese de Tatăl infinit pentru Fiul Său? Un cămin izolat din munții Galileii; o familie susținută prin muncă cinstită și demnă; lupta zilnică cu greutățile și condițiile vitrege; jertfirea de sine, economia și slujirea făcută cu răbdare și bucurie; ora de studiu lângă mama Sa, cu sulul Scripturii deschis înaintea lor; liniștea răsăritului sau apusului de soare în vâlceaua verde; lucrările sfinte ale naturii; studierea creației și a providenței și comuniunea sufletului cu Dumnezeu — acestea erau condițiile și ocaziile vieții timpurii a lui Isus. {DV 365.3}

„Ca să învețe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu.” (Tit 2, 4.5.)

Tot așa a fost cu marea majoritate a celor mai buni și mai nobili bărbați din toate veacurile. Citiți istoria lui Avraam, Iacov, Iosif, Moise, David și Elisei. Studiați viețile bărbaților din vremurile de mai târziu, care au ocupat cu multă vrednicie poziții de încredere și răspundere, bărbați a căror influență a fost extrem de eficientă pentru înălțarea lumii. {DV 366.1}

Câți dintre aceștia au fost crescuți în căminuri aflate la țară! Erau străini de ceea ce se numește lux. Ei nu și-au petrecut tinerețea în distracții. Mulți au fost siliți să lupte cu sărăcia și vitregiile soartei. Ei au învățat de timpuriu să muncească, iar viața lor activă, desfășurată în aer liber, a adus vigoare și elasticitate tuturor capacităților lor. Nevoiți să depindă de propriile lor resurse, ei au învățat să se lupte cu dificultățile și să depășească obstacolele și au dobândit curaj și perseverență. Au învățat lecțiile încrederii în sine și ale stăpânirii de sine. Aflați într-o mare măsură la adăpost de tovărășiile rele, ei au fost mulțumiți cu plăcerile naturale și cu prieteniile sănătoase. Erau simpli în ce privește gusturile și moderați în obiceiurile lor. Se conduceau după principii și au crescut curați, puternici și cinstiți. Când au fost chemați la lucrarea vieții lor, au adus pentru aceasta putere fizică și intelectuală, un

spirit optimist, abilitatea de a planifica și de a executa și statornicia de a se împotrivi răului, lucru care a făcut din ei o putere pentru bine în lume. {DV 366.2}

Cea mai bună moștenire pe care o puteți da copiilor voștri nu este bogăția materială, ci un trup sănătos, o minte echilibrată și unui caracter nobil. Cei care înțeleg în ce constă adevăratul succes al vieții se vor înțelepți la timp. Ei vor avea în vedere care sunt cele mai bune lucruri ale vieții când își vor alege căminul. {DV 366.3}

În loc de a vieți acolo unde nu pot fi văzute decât lucrările oamenilor, unde priveliștile și sunetele nutresc adesea gânduri îndreptate către rău, unde frământarea și zăpăceala aduc oboseală și tulburare, mergeți acolo unde puteți contempla lucrările lui Dumnezeu. Găsiți-vă odihna spiritului în frumusețea, liniștea și pacea naturii. Lăsați ca ochiul să se odihnească asupra câmpurilor verzi, asupra dumbrăvilor și dealurilor. Priviți sus, la cerul albastru, neacoperit de praful și fumul orașului, și respirați aerul înviorător al cerului. Duceți-vă acolo unde, departe de zăpăceala și desfrâul vieții de la oraș, le puteți oferi copiilor tovărășia voastră, unde îi puteți învăța despre Dumnezeu prin lucrările Sale și pregăti pentru o viață integră și folositoare. {DV 367.1}

Simplitatea mobilierului

Obiceiurile noastre artificiale ne lipsesc de multe binecuvântări și multă bucurie și ne fac incapabili de a duce o viață extrem de folositoare. Mobilierul pretențios și costisitor este nu numai o risipă de bani, dar și o pierdere a unui bun considerat de o mie de ori mai prețios. Este adusă în cămin o grea povară de griji, muncă și încurcături. {DV 367.2}

Care sunt condițiile din multe cămine, chiar și în acelea în care resursele sunt limitate, iar munca din gospodărie apasă mai ales asupra mamei? Cele mai bune camere sunt mobilate într-un stil care depășește mijloacele materiale ale proprietarilor și sunt nepotrivite pentru confortul și satisfacția acestora. Există covoare scumpe, mobilă sculptată cu minuțiozitate și tapițată cu finețe și draperii delicate. Mesele, căminurile și oricare alt spațiu disponibil, toate sunt încărcate cu obiecte ornamentale, iar pereții sunt acoperiți cu tablouri, până acolo încât devine obositor pentru privire. Și câtă muncă este necesară pentru a le ține pe toate în ordine și neprăfuite! Munca aceasta și celelalte obiceiuri artificiale ale familiei, care se conformează modei, pretind o nesfârșită trudă din partea gospodinei. {DV 367.3}

În multe cămine, soția și mama nu are deloc timp să citească, să fie bine informată, nu are deloc timp să fie în compania soțului, să păstreze legătura cu mințile în dezvoltare ale copiilor ei. Nu există timp sau loc pentru ca scumpul Mântuitor să fie un tovarăș apropiat și drag. Încetul cu încetul, ea se afundă într-o corvoadă nesfârșită de cenușăreasă, tăria, timpul și interesul ei fiind absorbite de lucrurile care pier o dată cu folosirea lor. Prea târziu se trezește descoperind că este aproape o străină în propria ei casă. Nefolosite, ocaziile

prețioase pe care le-a avut odată — de a-i influența pe cei dragi ai ei pentru viața de sus — au trecut pentru totdeauna. {DV 368.1}

Întemeietorii căminului să ia hotărârea de a trăi după un plan mai înțelept. Primul vostru țel să fie acela de a face un cămin plăcut. Asigurați-vă, furnizând mijloacele care vor ușura munca și vor favoriza sănătatea și confortul. Faceți planuri pentru primirea oaspeților pe care Hristos ne-a îndemnat să-i poftim și despre care El spune: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25, 40.) {DV 369.1}

Mobilați-vă căminul cu lucruri simple, lucruri care pot fi mutate ușor, care pot fi curățate cu ușurință și care pot fi înlocuite fără mare cheltuială. Recurgând la bun gust, puteți face ca un cămin foarte simplu să fie atrăgător și plăcut, dacă iubirea și mulțumirea există deja. {DV 370.1}

Împrejurimi minunate

Dumnezeu iubește frumosul. El a înveșmântat pământul și cerurile cu frumusețe și, cu bucuria unui Tată, El privește asupra copiilor Săi, încântați de lucrurile pe care le-a făcut. El dorește ca noi să ne înconjurăm locuințele cu frumusețea lucrurilor naturale. {DV 370.2}

Aproape toți cei ce locuiesc la țară, chiar dacă sunt săraci, ar putea avea în jurul căminelor lor o mică peluză înverzită, câțiva copaci umbroși, arbuști înfloriți sau flori parfumate. Iar acestea vor sluji spre fericirea familiei cu mult mai mult decât orice podoabă artificială. Vor aduce în viața de familie o influență liniștitoare, purificatoare, întărind dragostea pentru natură și aducându-i pe membrii familiei mai aproape unii de alții și mai aproape de Dumnezeu. {DV 370.3}

CAPITOLUL 31. MAMA

„Să păzească tot ce i-am poruncit ei.”

Ceea ce sunt părinții vor fi într-o mare măsură și copiii. Condiția fizică a părinților, dispozițiile și poftele lor, tendințele lor intelectuale și morale sunt reproduse în copii într-un grad mai mic sau mai mare. {DV 371.1}

Cu cât țelurile sunt mai nobile, cu cât sunt mai înalte capacitățile intelectuale și spirituale și cu cât sunt mai bine dezvoltate puterile fizice ale părinților, cu atât va fi mai bună înzestrarea pentru viață pe care o dau copiilor lor. Cultivând ceea ce este cel mai bun în ei înșiși, părinții exercită o influență de a modela societatea și de a înălța generațiile viitoare. {DV 371.2}

Tații și mamele trebuie să înțeleagă răspunderea pe care o au. Lumea este plină de capcane puse pentru picioarele celor tineri. Mulțimi de oameni sunt atrase de o viață de plăceri egoiste și senzuale. Ei nu pot vedea primejdiile ascunse sau capătul înfricoșător al potecii care le pare calea fericirii. Prin îngăduirea apetitului și pasiunii, energiile lor sunt irosite și milioane de oameni sunt ruinați atât pentru lumea aceasta, cât și pentru cea care va veni. Părinții ar trebui să-și amintească faptul că și copiii lor trebuie să întâlnească aceste ispite. Chiar înainte de nașterea copilului, ar trebui să înceapă o pregătire care îl va face în stare să lupte cu succes împotriva răului. {DV 371.3}

Răspunderea apasă mai ales asupra mamei. Ea, din al cărei sânge plin de viață este hrănit copilul și îi este clădită constituția fizică, îi atribuie și influențe intelectuale și spirituale, care contribuie la modelarea minții și caracterului. Așa a fost Iochebed, mama evreică din care s-a născut Moise, izbăvitorul lui Israel, care, puternică în credință, nu s-a lăsat înspăimântată „de porunca împăratului”. (Evrei 11, 23.) Așa a fost Ana, o femeie a rugăciunii și a jertfirii de sine, inspirată de cer, care i-a dat naștere lui Samuel, copilul învățat de asemenea de cer, judecătorul incoruptibil și întemeietorul școlilor sacre ale lui Israel. Și apoi Elisabeta (rudă în fapt, dar și în spirit cu Maria din Nazaret), care a fost mama celui care a vestit venirea Mântuitorului. {DV 372.1}

Cumpătare și stăpânire de sine

Grija cu care mama ar trebui să vegheze asupra obiceiurilor ei de viețuire este învățată în Scripturi. Când Domnul îl ridica pe Samson ca izbăvitor al lui Israel, „îngerul lui Iehova” i s-a arătat mamei, dându-i acesteia instrucțiuni deosebite în ce privește obiceiurile ei și de asemenea pentru copilul ei. „Femeia să se ferească”, a spus el, „să nu bea nici vin, nici băutură tare și să nu mănânce nimic necurat”. (Judecători 13, 13.14.) {DV 372.2}

Efectul influențelor prenatale este privit de către mulți părinți ca fiind o chestiune de mică importanță; dar cerul nu privește la fel acest lucru. Solia trimisă printr-un înger al lui

Dumnezeu, și dată de două ori într-un mod cât se poate de solemn, arată că merită cea mai mare atenție din partea noastră. {DV 372.3}

Prin cuvintele adresate mamei evreice, Dumnezeu vorbește mamelor din toate veacurile. „Ia bine seama", a spus îngerul; „să păzească tot ce i-am poruncit". Bunăstarea copilului va fi influențată de obiceiurile mamei. Poftele și pasiunile ei trebuie să fie sub controlul principiului. Dacă vrea să împlinească scopul pe care l-a avut în vedere Dumnezeu pentru ea, când i-a dat un copil, există lucruri pe care trebuie să le ocolească și altele împotriva cărora să lupte. Dacă înainte de nașterea copilului ea cedează înaintea plăcerilor, dacă este egoistă, nerăbdătoare și pretențioasă, aceste trăsături se vor reflecta în dispoziția copilului. În acest fel, mulți copii au primit ca zestre la naștere tendințe spre rău aproape de nebiruit. {DV 372.4}

Dar dacă mama primește fără șovăială principiile juste, dacă este moderată și caracterizată prin tăgăduire de sine, dacă este bună, blândă și lipsită de egoism, ea poate da copilului ei chiar aceste trăsături de caracter. Foarte clară era porunca ce interzicea folosirea vinului de către mamă. Fiecare picătură de băutură tare pe care o bea aceasta pentru a-și satisface apetitul pune în pericol sănătatea fizică, mintală și morală a copilului ei și este un păcat direct față de Creatorul ei. {DV 373.1}

Mulți povățuitori recomandă cu tărie ca fiecare dorință a mamei să fie satisfăcută; ca, în cazul în care dorește vreun fel de aliment, oricât de dăunător ar fi, să-și satisfacă apetitul fără să se înfrâneze. Asemenea sfat este fals și vătămător. Nevoile fizice ale mamei nu ar trebui neglijate în nici un caz. De ea depind două vieți și dorințele sale ar trebui luate în seamă cu delicatețe, iar nevoile ei satisfăcute cu generozitate. Însă în această perioadă, mai presus de orice, ea ar trebui să evite, în dietă și în oricare altă privință, orice ar diminua tăria fizică sau intelectuală. Prin porunca venită direct de la Dumnezeu, ea se află sub obligația cea mai solemnă de a-și exercita stăpânirea de sine. {DV 373.2}

Munca peste măsură

Ar trebui să veghem cu tandrețe la păstrarea tăriei mamei. În loc să-i irosim forțele prețioase printr-o muncă istovitoare, grija și poverile ei ar trebui ușurate. Adesea, soțul și tatăl nu are cunoștință de legile sănătății trupești, pe care ar trebui să le cunoască pentru bunăstarea familiei sale. Absorbit în lupta pentru câștigarea celor necesare traiului sau aplecat asupra planurilor de îmbogățire și încolțit de griji și încurcături, el lasă ca asupra soției și mamei să apese poveri care îi secătuiesc puterile în perioada cea mai critică, provocându-i slăbiciune și boală. {DV 373.3}

Mulți soți și tați ar putea învăța o lecție folositoare din grija păstorului credincios. Iacov, când a fost îndemnat să facă o călătorie rapidă și dificilă, a răspuns: {DV 374.1}

„Domnul meu vede că copiii sunt micșori, și am oi și vaci fătate; dacă le-am sili la drum o singură zi, toată turma va pieri. Eu voi veni încet pe urmă, la pas cu turma, care va merge înaintea mea, și la pas cu copiii.” (Geneza 33, 13-14.) {DV 374.2}

Pe drumul obositor al vieții, soțul și tatăl „să meargă încet, la pas”, după puterile celor care îl însoțesc în călătorie. În mijlocul goanei nesățioase a lumii după avere și putere, el să învețe să-și domolească pașii, să o mângâie și să o sprijine pe cea care este chemată să meargă alături de el. {DV 374.3}

Voioșia

Mama ar trebui să cultive o dispoziție caracterizată de voioșie, mulțumire și fericire. Fiecare efort îndreptat în această direcție va fi răsplătit din belșug atât prin bunăstarea fizică a copiilor ei, cât și prin caracterul lor moral. Un spirit de voioșie va contribui la fericirea familiei sale și îi va îmbunătăți într-o foarte mare măsură starea sănătății proprii. {DV 374.4}

Soțul să-și ajute soția prin căldura și afecțiunea lui constantă. Dacă dorește să o păstreze plină de vioiciune și bucurie, astfel încât aceasta să fie asemenea razelor de soare în cămin, să o ajute să-și ducă poverile. Bunătatea și curtenia lui iubitoare vor fi pentru ea o încurajare prețioasă, iar fericirea pe care o dăruiește va aduce bucurie și pace propriei lui inimi. {DV 374.5}

Soțul și tatăl care este ursuz, egoist și tiranic nu numai că este el însuși nefericit, dar aruncă un val de tristețe peste toți membrii familiei sale. El va culege rezultatele când își va vedea soția deprimată și lipsită de vlagă, iar pe copiii săi marcați de propria sa dispoziție lipsită de iubire. {DV 374.6}

Dacă mama este lipsită de grija și înlesnirile pe care ar trebui să le aibă, dacă este lăsată să-și epuizeze puterile prin muncă excesivă sau prin neliniște și întristare, copiii ei vor fi jefuiți de forța vitală, de elasticitatea minții și de optimismul pe care ar trebui să le moștenească. Cu mult mai bine ar fi să facă astfel, încât viața mamei să fie strălucitoare și plină de voioșie, să fie ferită de grijile apăsătoare, de lipsuri și de munca obositoare, iar copiii să poată moșteni constituții bune, încât să-și poată croi drumul prin viață în propria lor tărie. {DV 375.1}

Asupra taților și mamelor este pusă o mare cinste și responsabilitate, constând în aceea că ei trebuie să stea în locul lui Dumnezeu înaintea copiilor lor. Caracterul lor, viața lor de zi cu zi, metodele lor de educație vor traduce cuvintele Sale pentru înțelegerea celor micuți. Influența lor va câștiga sau va face să se piardă încrederea copilului în asigurările Domnului. {DV 375.2}

Privilegiul părinților în privința pregătirii copilului

Fericiți sunt părinții ale căror vieți sunt o reflectare fidelă a celei divine, astfel încât făgăduințele și poruncile lui Dumnezeu trezesc în copil recunoștința și respectul profund; părinții care manifestă tandrețe, dreptate și îndelungă răbdare, prezentându-i copilului dragostea, dreptatea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, și care, învățându-și copilul să iubească, să aibă încredere și să respecte aceste lucruri, îl învață să-L iubească, să se încreadă și să se supună Tatălui său din cer; părinții care dau copilului un asemenea dar l-au înzestrat pe acesta cu o comoară mai prețioasă decât bogăția tuturor veacurilor — o comoară nesecată ca veșnicia însăși. {DV 375.3}

„Iată că cei ce spun zicători, vor spune despre tine zicătoarea aceasta: «Cum este mama, așa și fata!»” (Ezechiel 16, 44.)

Pentru copiii încredințați în grija sa, fiecare mamă are o însărcinare sfântă din partea lui Dumnezeu. „Ia pe fiul acesta, pe fiica aceasta”, spune El; „educă-l pentru Mine; dă-i un caracter șlefuit după chipul unui palat, pentru a putea străluci pe vecie în curțile Domnului.” {DV 376.1}

Adesea, mamei i se pare că lucrarea ei este o slujbă neimportantă. Este o lucrare rareori apreciată. Alții știu prea puțin despre multele ei griji și poveri. Zilele ei sunt ocupate de o avalanșă de lucrări mărunte, toate necesitând un efort plin de răbdare, stăpânire de sine, tact, înțelepciune și iubire jertfitoare de sine; cu toate acestea, ea nu se poate lăuda cu ceea ce a făcut ca fiind vreo mare realizare. Tot ce a făcut e că a asigurat desfășurarea în bune condiții a treburilor gospodăriei; adesea obosită și amețită, a încercat să le vorbească cu blândețe copiilor, să-i țină ocupați și fericiți și să le călăuzească piciorușele pe cărarea cea bună. Ea simte că nu a realizat nimic. Dar nu este așa. Îngerii cerești veghează asupra mamei măcinate de griji, observând poverile pe care le duce zi de zi. Chiar dacă numele ei nu este cunoscut în lume, este scris în cartea vieții Mielului.1 {DV 376.2}

Ocazia mamei

Este un Dumnezeu în cer, iar lumina și slava de la tronul Său se revarsă asupra mamei credincioase, când aceasta încearcă să-și educe copiii să se împotrivească influenței răului. Nici o altă lucrare nu o poate egala pe a ei în importanță. Ea nu trebuie, asemenea unui artist, să picteze pe pânză o formă a frumuseții și nici, asemenea sculptorului, să o scoată din marmură cu dalta. Ea nu trebuie, asemenea scriitorului, să materializeze un gând nobil în cuvinte cu greutate și nici, asemenea muzicianului, să exprime un sentiment frumos printr-o melodie. Partea ei, cu ajutorul lui Dumnezeu, este aceea de a forma un suflet omenesc după asemănarea divină. {DV 377.1}

Mama care apreciază acest lucru își va considera ocaziile ca fiind neprețuite. Ea va căuta, prin propriul ei caracter și prin metodele de educație, să le înfățișeze copiilor săi idealul cel mai înalt. Cu seriozitate, cu răbdare și curaj, ea se va strădui să-și îmbunătățească

propriile aptitudini, pentru a-și putea folosi cum se cuvine puterile superioare ale intelectului în pregătirea copiilor ei. Ea va întreba la fiecare pas: „Ce a spus Dumnezeu?” Va studia cu sârguință Cuvântul Său. Își va ține ochii ațintiți la Hristos, pentru ca experiența ei zilnică, dobândită în cercul umil al grijilor și datoriilor ei, să poată fi o reflectare a singurei vieți adevărate. {DV 378.1}

CAPITOLUL 32. COPILUL

„Cum îl vom educa pe copil?”

Instrucțiunile pe care le avea îngerul pentru părinții evrei prevedeau nu numai modul de viețuire al mamei, ci și pregătirea copilului. Nu era de ajuns ca Samson, copilul care trebuia să izbăvească pe Israel, să aibă o bună zestre fizică la naștere. Acest lucru trebuia urmat de o educație atentă. Din pruncie, el trebuia să fie obișnuit cu o viață de strictă cumpătare. {DV 379.1}

Instrucțiuni similare au fost date în legătură cu Ioan Botezătorul. Înainte de nașterea sa, solia trimisă din cer pentru tatăl lui a fost: {DV 379.2}

„El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie; și mulți se vor bucura de nașterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare și se va umplea de Duhul Sfânt încă din pântecele maicii sale.” (Luca 1, 14-15.) {DV 379.3}

În rapoartele cerului despre oamenii nobili, Mântuitorul a declarat că nu a existat cineva mai mare decât Ioan Botezătorul. Lucrarea ce-i fusese încredințată necesita nu numai energie și rezistență fizică, ci și cele mai înalte calități intelectuale și sufletești. Atât de importantă era problema unei formări fizice corecte în vederea pregătirii pentru lucrarea sa, încât cel mai înalt înger din cer a fost trimis cu o solie de instruire pentru părinții copilului. {DV 379.4}

Îndrumările date în privința copiilor evrei ne învață că nu trebuie neglijat nimic din tot ceea ce influențează bunăstarea fizică a copilului. Nimic nu este lipsit de importanță. Fiecare înrâurire care afectează sănătatea trupului are efect și asupra minții și caracterului. {DV 380.1}

Nu se poate acorda îndeajuns de multă importanță formării timpurii a copiilor. Lecțiile învățate, obiceiurile formate în anii de pruncie și copilărie au de-a face mai mult cu formarea caracterului și cu stabilirea unei linii de urmat în viață decât vor putea-o face învățătura și toată pregătirea din anii următori. {DV 380.2}

Părinții trebuie să ia în considerație acest lucru. Ei ar trebui să înțeleagă principiile care stau la baza îngrijirii și educației copiilor. Ei ar trebui să fie în stare să-i crească în condiții de sănătate fizică, intelectuală și morală. Părinții ar trebui să studieze legile după care se conduc funcțiile vitale. Ei ar trebui să învețe despre organismul omenesc. Trebuie să înțeleagă funcțiile diferitelor organe, legăturile dintre ele și interdependența lor. Ar trebui să studieze legătura dintre puterile intelectului și cele ale trupului și condițiile necesare funcționării sănătoase a fiecăreia dintre ele. A-ți asuma răspunderile de părinte fără o asemenea pregătire este un păcat. {DV 380.3}

Prea puțină atenție este dată cauzelor care duc la moartea, boala și degenerarea care există astăzi chiar și în țările cele mai civilizate și mai favorizate. Rasa umană degenerează. Mai mult de o treime dintre copii mor de mici; dintre cei care ating vârsta maturității, marea lor majoritate suferă de diferite boli și numai câțiva ating limita vieții omenești. {DV 380.4}

Cele mai multe dintre relele care provoacă rasei umane nenorocirea și ruina pot fi împiedicate, iar puterea de a lupta împotriva lor depinde într-o mare măsură de părinți. Nu „providența misterioasă" îi ia pe copilași. Dumnezeu nu le dorește moartea. El îi dă părinților pentru a fi instruiți în scopul de a fi folositori aici și apoi în ceruri. Dacă ar face tații și mamele tot ce pot pentru a le da o bună moștenire copiilor lor și apoi dacă s-ar strădui printr-un plan iscusit să amelioreze toate neajunsurile survenite la nașterea lor, la ce schimbare în bine ar fi lumea martoră! {DV 380.5}

Îngrijirea copiilor mici1

Cu cât viața copilului este mai liniștită și mai simplă, cu atât îi va fi mai favorabilă dezvoltării fizice și intelectuale. Mama ar trebui să se străduiască întotdeauna să fie liniștită, calmă și cu stăpânire de sine. Mulți copii sunt predispuși într-o foarte mare măsură la stări de agitație pe bază nervoasă, iar comportamentul blând și răbdător al mamei va avea o influență liniștitoare, care va fi nespus de binefăcătoare pentru copil. {DV 381.1}

Sugarii au nevoie de căldură, însă adesea este comisă o greșeală când sunt ținuți în camere încălzite peste măsură, fiind într-o mare măsură lipsiți de aer proaspăt. Practica de a acoperi fața copilașului în timp ce doarme este dăunătoare, întrucât împiedică respirația liberă. {DV 381.2}

Copilul mic ar trebui ferit de orice influență care i-ar putea slăbi sau otrăvi organismul. Ar trebui avută cea mai mare grijă ca tot ceea ce-l înconjoară să fie curat și cu miros plăcut. Deși ar putea fi necesar să-i ferim pe cei mici de schimbările de temperatură prea mari sau prea bruște, ar trebui avut grijă ca, fie că sunt treji, fie că dorm, noapte sau zi, să respire un aer curat, înviorător. {DV 381.3}

Când pregătim trusoul nou-născutului, ar trebui să căutăm utilitatea, confortul și sănătatea mai degrabă decât satisfacerea cerințelor modei sau ale dorinței de a stârni admirația. Mama nu ar trebui să piardă timp cu broderii sau artificii care să înfrumusețeze micile articole de îmbrăcăminte, solicitându-se astfel printr-o muncă inutilă, cu prețul sănătății proprii și a copilului ei. Nu ar trebui să stea aplecată asupra unor cusături care îi țin ochii și nervii încordați peste măsură — aceasta într-o perioadă în care are nevoie de multă odihnă și de exercițiu fizic plăcut. Ea ar trebui să-și dea seama de obligația ei de a-și cruța puterile, pentru a putea fi în stare să facă față cerințelor cu care va fi confruntată. {DV 381.4}

Dacă îmbrăcămintea copilului oferă și căldură, și protecție, și confort, una dintre cauzele principale ale nervozității și neliniștii va fi eliminată. Micuțul va avea o sănătate mai bună și mama nu va considera că îngrijirea copilului ei reprezintă o cheltuială prea mare de energie și timp. {DV 382.1}

Fețele și cingătorile strânse împiedică activitatea inimii și a plămânilor și ar trebui evitate. Nici o parte a corpului nu ar trebui să fie vreun moment jenată de îmbrăcăminte care apasă asupra vreunui organ sau îi reduce libertatea de mișcare. Îmbrăcămintea tuturor copiilor ar trebui să fie suficient de lejeră, pentru a permite o respirație deplină și liberă, și dispusă în așa fel, încât umerii să poarte greutatea. {DV 382.2}

În unele țări, se menține încă obiceiul de a lăsa neacoperiți umerii, mâinile și picioarele copiilor mici. Acest obicei nu poate fi condamnat cu îndeajuns de multă severitate. Membrele, fiind mai departe de centrul sistemului circulator, cer o protecție mai mare decât celelalte părți ale corpului. Arterele care transportă sângele către extremități sunt groase, asigurând o cantitate suficientă de sânge pentru a furniza căldură și hrană. Dar când membrele sunt lăsate neprotejate sau sunt insuficient acoperite, arterele și venele se contractă, părțile sensibile ale corpului se răcesc, iar circulația sângelui este stingherită. {DV 382.3}

La copiii aflați în creștere, toate forțele organismului au nevoie de orice înlesnire pentru a le ajuta să desăvârșească structura fizică. Dacă membrele sunt insuficient protejate, copiii — și mai ales fetele — nu pot ieși din casă dacă vremea nu este blândă. Astfel, sunt ținuți în casă de teama frigului. Dacă sunt bine îmbrăcați, copiilor le va prinde bine să facă mișcare după plac în aer liber, fie iarnă, fie vară. {DV 382.4}

Mamele care doresc ca băieții și fetele lor să aibă vigoarea sănătății ar trebui să-i îmbrace corespunzător și să-i încurajeze să stea mult timp în aer liber, ori de câte ori vremea permite acest lucru. Poate că va fi nevoie de efort pentru a rupe lanțurile obiceiului și a-i îmbrăca și educa pe copii ținând seama de sănătate; dar rezultatul va răsplăti din plin acest efort. {DV 382.5}

Alimentația copilului

Cea mai bună hrană pentru un nou-născut este aceea pe care o furnizează organismul mamei. El nu trebuie privat în mod inutil de aceasta. Este o cruzime din partea mamei ca, din comoditate sau pentru a se bucura de compania cunoscuților, să caute să se elibereze de datoria gingașă de a-și alăpta micuțul. {DV 383.1}

Mama care îngăduie să-i fie alăptat copilul de o altă femeie ar trebui să se gândească bine care ar putea fi urmările. Într-o măsură mai mică sau mai mare, doica transmite copilului pe care-l alăptează dispoziția și temperamentul său. {DV 383.2}

Nu vom putea prețui niciodată îndeajuns importanța formării unor obiceiuri corecte de alimentare la copii. Micuții au nevoie să învețe că mănâncă pentru a trăi, nu trăiesc pentru a mânca. Pregătirea ar trebui să înceapă când copilul este încă sugar, în brațele mamei sale. Copilului ar trebui să i se dea să mănânce numai la intervale regulate și din ce în ce mai rar, pe măsură ce crește. Nu ar trebui să i se dea dulciuri sau alimente pe care le consumă cei mari, el nefiind în stare să le digere. Grija și regularitatea meselor pentru cei mici nu numai că le vor asigura sănătatea și vor avea ca rezultat faptul că vor sta cuminți și liniștiți, dar vor pune și temelia obiceiurilor care vor fi o binecuvântare pentru ei în anii următori. {DV 383.3}

„Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Proverbe 22, 6.)

Când copiii trec de perioada prunciei, ar trebui avut încă mare grijă în privința educării gusturilor și poftelor lor. Adesea li se permite să mănânce ce doresc și când doresc, fără a ține cont de sănătatea lor. Osteneala și banii atât de des aruncați pe dulciuri nehrănitoare îi aduc pe cei mici la concluzia că cel mai înalt obiectiv în viață și lucrul care oferă cea mai mare fericire este acela de a putea să-ți satisfaci apetitul. Rezultatul acestei formări este lăcomia, urmată de boală, care la rândul ei precedă folosirea medicamentelor otrăvitoare. {DV 384.1}

Părinții ar trebui să educe poftele copiilor lor și să nu le îngăduie folosirea alimentelor nehrănitoare. Însă, în efortul de a stabili reguli în alimentație, ar trebui să fim cu luare aminte să nu cădem în greșeala de a cere copiilor să mănânce ceea ce nu are gust bun sau să mănânce mai mult decât este nevoie. Copiii au drepturi și preferințe, iar când aceste preferințe sunt rezonabile, ele ar trebui respectate. {DV 384.2}

Regularitatea în alimentație ar trebui să fie păzită cu grijă. N-ar trebui să se consume nimic între mese, nici un fel de produse de cofetărie sau patiserie, nuci, fructe sau vreun alt fel de alimente. Mâncatul la ore neregulate distruge tonusul sănătos al organelor digestive, cu efect asupra sănătății și stării de voioșie. Iar când se așează la masă, copiii nu simt plăcere pentru alimentele hrănitoare; poftele lor se îndreaptă către ceea ce este dăunător pentru ei. {DV 384.3}

Mamele care satisfac dorințele copiilor lor cu prețul sănătății și bunei dispoziții seamănă semințele răului, care vor crește și vor da rod. Îngăduința de sine crește în ritmul creșterii celor mici, iar vigoarea intelectuală și cea fizică sunt amândouă sacrificate. Mamele care înfăptuiesc această lucrare culeg cu amărăciune roadele seminței pe care au semănat-o. Ele își văd copiii crescând cu o minte și un caracter nepotrivite pentru ca ei să poată avea un rol nobil și folositor în societate sau în familie. Puterile spirituale, cât și cele intelectuale și fizice suferă sub influența hranei nesănătoase. Conștiința este inhibată, iar calitatea de a fi mișcați de ceea ce este bine este slăbită. {DV 384.4}

Câtă vreme este adevărat că ar trebui să-i învățăm pe copii să-și stăpânească apetitul și să mănânce ținând seama de sănătate, să le fie explicat lămurit că ei nu se abțin decât de la ceea ce le-ar face rău. Ei renunță la lucruri dăunătoare pentru a avea ceva mai bun. Masa să fie atrăgătoare și apetisantă, căci este plină de lucrurile bune pe care Dumnezeu ni le-a dăruit cu atâta generozitate. Ora mesei să fie un moment fericit, de voioșie. În timp ce ne bucurăm de darurile venite de la Dumnezeu, să răspundem cu mulțumiri pline de recunoștință Dătătorului acestora. {DV 385.1}

Îngrijirea copiilor în caz de boală

În multe cazuri, boala copiilor se poate datora unor greșeli de îngrijire. Cauzele necazului pot fi mesele neregulate, îmbrăcămintea insuficientă în serile răcoroase, lipsa exercițiului fizic serios, care să pună în mod sănătos sângele în circulație, sau lipsa unei cantități îndestulătoare de aer necesar pentru curățirea lui. Părinții să cerceteze atent problema, pentru a găsi cauzele îmbolnăvirii, și apoi să îndrepte cât mai curând posibil ce este greșit. {DV 385.2}

Stă în puterea tuturor părinților să învețe multe despre îngrijirea bolnavului, despre prevenirea și chiar despre tratarea bolii. Mama ar trebui în special să știe ce să facă în cazurile obișnuite de boală ale celor din familia sa. Ea ar trebui să știe cum să-și îngrijească copilul bolnav. Dragostea și priceperea ei ar trebui s-o facă în stare să împlinească pentru copil lucrări care nu ar putea fi la fel de bine încredințate în mâna unui străin. {DV 385.3}

Studierea fiziologiei

Părinții ar trebui să caute de timpuriu să le trezească interesul copiilor lor pentru studiul fiziologiei și ar trebui să-i învețe principiile sale simple. Învățați-i cum să-și păstreze cel mai bine puterile fizice, intelectuale și spirituale și cum să-și folosească înzestrările, astfel încât viețile lor să poată aduce binecuvântări unul altuia și să-L onoreze pe Dumnezeu. Aceste cunoștințe sunt neprețuite pentru cei tineri. Educația în lucrurile ce privesc viața și sănătatea este mai importantă decât cunoașterea multor științe predate în școli. {DV 385.4}

Părinții ar trebui să trăiască mai mult pentru copiii lor și mai puțin pentru societate. Studiați subiecte legate de igienă și puneți cunoștințele în practică. Învățați-i pe copiii voștri să raționeze de la cauză la efect. Învățați-i că, dacă doresc sănătate și fericire, trebuie să respecte legile firii. Deși s-ar putea să nu vedeți rezultate atât de rapid cum ați dori, nu vă descurajați, ci continuați-vă lucrarea cu răbdare și perseverență. {DV 386.1}

Încă din leagăn, învățați-vă copiii să practice tăgăduirea și stăpânirea de sine. Învățați-i să se bucure de frumusețile naturii și să-și exerseze în mod sistematic toate puterile trupului și ale minții în ocupații folositoare. Creșteți-i astfel, încât să aibă o constituție fizică robustă și obiceiuri bune, o dispoziție senină și o fire blândă. Întipăriți în mințile lor fragede adevărul că Dumnezeu nu intenționează ca noi să trăim numai pentru o răsplată în timpul de

acum, ci pentru binele nostru veșnic. Învățați-i că a ceda în fața ispitei este un lucru rău și care arată slăbiciune; a rezista în fața ei înseamnă noblețe și bărbăție. Aceste lecții vor fi asemenea seminței semănate într-un pământ bun, și ele vor aduce roade care ne vor înveseli inimile. {DV 386.2}

Mai presus de orice altceva, părinții să-și înconjoare copiii cu o atmosferă de voioșie, amabilitate și iubire. Căminul în care locuiește dragostea, și în care aceasta este exprimată în priviri, cuvinte și fapte, este locul în care îngerii sunt încântați să-și manifeste prezența. {DV 386.3}

Părinți, lăsați ca razele luminoase ale iubirii, voioșiei și mulțumirii bucuroase să intre în inimile voastre și influența lor gingașă, înviorătoare, să cuprindă căminul vostru. Manifestați un spirit de blândețe și răbdare; și încurajați aceasta și în copiii voștri, cultivând toate calitățile care vor aduce strălucire în viața de familie. Atmosfera astfel creată va fi pentru copii ceea ce sunt aerul și soarele pentru lumea vegetală, susținând sănătatea și vigoarea minții și a trupului. {DV 387.1}

CAPITOLUL 33. INFLUENȚELE DIN CĂMIN

Mai puternică decât orice altă influență pământească manifestată asupra inimilor și vieților omenești este cea a unui cămin adevărat.

Căminul ar trebui să fie pentru copii locul cel mai atrăgător din lume, iar prezența mamei, cea mai mare atracție a sa. Copiii au firi sensibile, iubitoare. Ei pot fi mulțumiți cu ușurință și pot fi făcuți nefericiți la fel de ușor. Printr-o disciplină în spiritul blândeții, cu cuvinte și fapte iubitoare, mamele îi pot lega pe copii de inimile lor. {DV 388.1}

Copiii mici iubesc tovărășia și rareori se pot simți bine singuri. Ei tânjesc după simpatie și tandrețe. Ei cred că lucrurile care le fac plăcere lor îi vor face plăcere și mamei; și li se pare un lucru normal să meargă la ea cu micile lor bucurii și tristeți. Mama nu ar trebui să le rănească inimile sensibile, tratând cu indiferență lucruri care, deși pentru ea sunt nimicuri, pentru ei sunt de mare importanță, ca de exemplu simpatia și aprobarea ei. O privire de aprobare, un cuvânt de încurajare sau de laudă vor fi asemenea razelor de soare în inimile lor, adesea umplându-le cu bucurie toată ziua. {DV 388.2}

În loc să-i îndepărteze pentru a nu fi necăjită de zgomotul lor sau deranjată de măruntele lor cereri, mama să găsească ceva care să le facă plăcere sau lucrări ușoare pentru a da ceva de făcut mâinilor și minților. {DV 388.3}

Pătrunzând în lumea sentimentelor lor și orientându-i în jocurile și micile treburi încredințate lor, mama va câștiga încrederea copiilor săi și va putea corija cu mai multă eficiență obiceiurile greșite sau cenzura manifestările de egoism sau pasionale. Un cuvânt de atenționare sau de reproș rostit la timpul potrivit va fi de mare preț. Printr-o iubire răbdătoare, atentă, ea poate întoarce mințile copiilor în direcția cea bună, cultivând în ei trăsături de caracter frumoase, atrăgătoare. {DV 389.1}

Mamele ar trebui să fie cu băgare de seamă să nu-și învețe copiii să fie dependenți și preocupați numai de propria lor persoană. Nu-i faceți niciodată să își imagineze că ei sunt centrul și că totul trebuie să graviteze în jurul lor. Unii părinți acordă mult timp și atenție amuzamentului copiilor lor, însă copiii ar trebui să fie obișnuiți să-și facă de joacă singuri, să-și exerseze propria ingeniozitate și îndemânare. Astfel, ei vor învăța să fie mulțumiți cu plăceri foarte simple. Ei ar trebui să fie învățați să suporte cu bravură micile lor dezamăgiri și încercări. În loc să le fixați atenția asupra oricărei dureri sau suferințe neînsemnate, îndreptați-le mintea în altă parte, învățați-i să treacă ușor peste micile supărări sau necazuri. Cercetați cum să le sugerați căi prin care copiii să poată învăța să fie atenți față de alții. {DV 389.2}

Însă copiii să nu fie neglijați. Împovărate cu multe griji, mamele simt uneori că nu-și pot face timp pentru a-și instrui cu răbdare micuții și a le oferi dragoste și căldură sufletească.

Dar ele ar trebui să-și aducă aminte că, dacă nu găsesc în părinții și în căminul lor ceea ce le va satisface dorința de tovărășie și compasiune, copiii vor privi înspre alte surse, unde atât mintea, cât și caracterul pot fi primejduite. {DV 389.3}

Din lipsă de timp și cumpănire a problemei, multe mame refuză copiilor lor vreo plăcere nevinovată, în timp ce degete ocupate și ochi obosiți sunt prinși cu totul într-o lucrare care are ca scop numai împodobirea, o lucrare care, în cel mai bun caz, va servi doar la încurajarea mândriei și extravaganței în inimile lor tinere. Pe măsură ce copiii se apropie de împlinirea lor ca bărbați și femei, aceste lecții aduc ca roade vanitatea și incapacitatea morală. Mama este sfâșiată din pricina greșelilor copiilor, dar nu își dă seama că recolta pe care o strânge provine din sămânța pe care ea însăși a sădit-o. {DV 389.4}

Unele mame nu sunt consecvente în modul în care își tratează copiii. Uneori le îngăduie lucruri care sunt spre răul lor; și, din nou, cum am mai spus, le refuză o plăcere nevinovată oarecare, ce ar face inima de copil foarte fericită. Prin aceasta, ele nu se aseamănă cu Hristos; El i-a iubit pe copii; le-a înțeles sentimentele și a fost alături de ei în încercările și plăcerile lor. {DV 390.1}

Răspunderea tatălui

Soțul și tatăl este capul familiei. Soția așteaptă de la el dragoste, înțelegere și ajutor pentru educarea copiilor; și este corect să fie așa. Copiii sunt ai lui în aceeași măsură în care sunt și ai ei, iar el este la fel de interesat de bunăstarea lor. Copiii așteaptă de la tatăl lor sprijin și călăuzire; el trebuie să aibă o concepție corectă despre viață și despre înrâuririle și legăturile care ar trebui să existe în jurul familiei sale; mai presus de toate, el ar trebui să fie stăpânit de iubirea și teama de Dumnezeu și de învățăturile Cuvântului Său pentru a putea călăuzi picioarele copiilor săi pe drumul cel bun. {DV 390.2}

Tatăl este legiuitorul familiei sale; și, asemenea lui Avraam, ar trebui să facă din Legea lui Dumnezeu regula căminului său. Dumnezeu a spus despre Avraam: „Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului.” (Geneza 18, 19.) Nu există nici o neglijare păcătoasă de a îngrădi răul, nici un favoritism neînțelept, indulgent și trădând slăbiciune; iar înaintea pretențiilor ridicate de o „afecțiune” rău înțeleasă, nu există nici o abdicare de la convingerile legate de datoria sa. Avraam nu se mărginea doar la a comunica instrucțiunile juste, ci, de asemenea, susținea autoritatea legilor drepte. Dumnezeu a dat reguli pentru călăuzirea noastră. Copiii nu ar trebui lăsați să rătăcească departe de poteca sigură descoperită în Cuvântul lui Dumnezeu, pe cărări primejdioase, cărări care se arată în orice loc. Cu blândețe, dar ferm, cu efort perseverent însoțit de rugăciune, dorințele lor greșite ar trebui înfrânate, iar înclinațiile lor refuzate. {DV 390.3}

„Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, cu mustrarea și învățătura Domnului.” (Efeseni 6, 4.)

Tatăl ar trebui să impună în familia sa virtuțile bărbăției — energia, integritatea, onestitatea, răbdarea, curajul, sârguința și calitatea de a fi folositor în mod practic. Și ceea ce cere de la copiii săi ar trebui să practice el însuși, ilustrând aceste virtuți în postura propriei sale bărbății. {DV 391.1}

Dar, tați lor, nu vă descurajați copiii. Combinați afecțiunea cu autoritatea, bunătatea și compasiunea cu restricțiile hotărâte. Dăruiți-le copiilor voștri din ceasurile voastre de răgaz; familiarizați-vă cu ei; alăturați-vă lor în lucrul și în jocurile lor și câștigați-le încrederea. Cultivați prietenia cu ei, mai ales cu fiii voștri. În acest fel, veți fi o puternică influență spre bine. {DV 391.2}

Tatăl ar trebui să-și facă partea sa în privința fericirii din cămin. Oricare ar fi grijile și greutățile sale în afaceri, acestor lucruri nu ar trebui să li se îngăduie să arunce o umbră asupra familiei; ar trebui să intre în casă împărțind zâmbete și cuvinte plăcute. {DV 392.1}

Într-un anumit sens, tatăl este preotul familiei, aducând la altarul familial jertfa de dimineață și de seară. Însă soția și copiii ar trebui să se unească în rugăciune și în cântări de laudă. Dimineața, înainte de a pleca de acasă la munca de fiecare zi, tatăl să-și adune copiii în jurul său și, plecându-se înaintea lui Dumnezeu, să-i încredințeze grijii Tatălui din cer. Când grijile zilei au trecut, familia să se unească, înălțând rugăciuni pline de recunoștință și cântece de laudă, recunoscând purtarea de grijă divină din cursul zilei. {DV 392.2}

Tați și mame, oricât de presante ar fi treburile voastre, nu uitați să vă adunați familia în jurul altarului lui Dumnezeu. Cereți paza îngerilor sfinți în căminul vostru. Amintiți-vă că cei dragi ai voștri sunt expuși ispitelor. Supărările zilnice îi așteaptă pe cărare și pe cei tineri, și pe cei vârstnici. Cei care doresc să ducă vieți răbdătoare, pline de iubire și voioșie trebuie să se roage. Numai primind ajutor neîncetat de la Dumnezeu putem câștiga biruința asupra eului. {DV 393.1}

Căminul ar trebui să fie locul în care domnesc voioșia, politețea și iubirea; și acolo unde se află aceste virtuți, se vor afla și fericirea și pacea. Necazurile pot invada căminul, dar de ele au parte toți oamenii. Răbdarea, recunoștința și iubirea să păstreze lumina soarelui în inimă, chiar dacă ziua poate fi foarte întunecată. În asemenea cămine stau îngerii lui Dumnezeu. {DV 393.2}

Soțul și soția să caute fiecare fericirea celuilalt, neuitând niciodată micile amabilități și măruntele dovezi de afecțiune care însenin ează și luminează viața. Între soț și soție ar trebui să existe o încredere desăvârșită. Ei ar trebui să-și cerceteze responsabilitățile împreună. Împreună ar trebui să lucreze pentru binele suprem al copiilor lor. Ei nu ar trebui niciodată să-și critice unul altuia planurile sau să-și conteste unul altuia judecata în prezența copiilor. Soția să aibă grijă să nu facă mai dificilă lucrarea soțului pentru copii. Soțul să țină ridicate mâinile soției, dându-i sfaturi înțelepte și încurajări pline de iubire. {DV 393.3}

Nu ar trebui să fie îngăduită înălțarea nici unui zid de răceală și reținere între părinți și copii. Părinții să se familiarizeze cu copiii lor, căutând să le înțeleagă gusturile și dispozițiile sufletești, pătrunzând în sentimentele lor și scoțând la iveală ceea ce este în inimile lor. {DV 394.1}

Părinți, copiii voștri trebuie să vadă că îi iubiți și că veți face tot ce stă în puterile voastre să-i faceți fericiți. Dacă faceți așa, restricțiile pe care le veți găsi necesare vor avea mult mai multă greutate în mințile lor tinere. Conduceți-vă copiii cu blândețe și înțelegere, amintindu-vă că „îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 18, 10.) Dacă doriți ca îngerii să înfăptuiască pentru copiii voștri lucrarea ce le-a fost încredințată de către Dumnezeu, cooperați cu ei, făcând partea ce vă revine. {DV 394.2}

Crescuți sub călăuzirea înțeleaptă și iubitoare a unui cămin adevărat, copiii nu vor simți nici o dorință de a rătăci în căutarea plăcerii și a altor tovărășii. Răul nu-i va atrage. Spiritul care este precumpănitor în cămin le va modela caracterele; ei își vor forma obiceiuri și principii care vor constitui o apărare puternică împotriva ispitei, când vor părăsi adăpostul căminului și își vor lua locul în lume. {DV 394.3}

Copiii, ca și părinții, au îndatoriri importante în cămin. Ar trebui să fie învățați că fac și ei parte din „firma” familiei. Sunt hrăniți, îmbrăcați, iubiți și îngrijiți; și ei ar trebui să reacționeze la aceste binecuvântări, ducând partea lor din poverile căminului și aducând cât mai multă fericire posibil în familia ai cărei membri sunt. {DV 394.4}

Copiii sunt uneori ispitiți să se supere în fața restricțiilor; însă, mai târziu în viață, își vor binecuvânta părinții pentru grija lor plină de credincioșie și vegherea strictă prin care au fost păziți și călăuziți în anii în care le lipsea experiența. {DV 394.5}

CAPITOLUL 34. ADEVĂRATA EDUCAȚIE — O INSTRUIRE MISIONARĂ

„Orice creștin adevărat este o mână de ajutor a lui Dumnezeu.”

Adevărata educație este o pregătire misionară. Fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu este chemat să fie misionar; suntem chemați în slujba lui Dumnezeu și a semenilor noștri; iar obiectul educației noastre ar trebui să fie pregătirea pentru această slujire. {DV 395.1}

Pregătirea pentru slujire

Acest deziderat ar trebui avut în vedere continuu de către părinții și învățătorii creștini. Nu știm în ce ramură pot sluji copiii noștri. Ei își pot petrece viețile în cercul căminului lor; se pot angaja în ocupațiile obișnuite ale vieții sau pot merge ca învățători ai Evangheliei în țări păgâne; dar toți sunt chemați deopotrivă să fie misionari ai lui Dumnezeu, slujitori ai îndurării revărsate către lume. {DV 395.2}

Copiii și tineretul, cu talentul, energia și curajul lor viu, cu marea lor disponibilitate, sunt iubiți de Dumnezeu și El dorește să îi aducă în armonie cu uneltele divine. Ei trebuie să obțină o educație care îi va ajuta să se alăture lui Hristos în slujire altruistă. {DV 395.3}

Despre toți copiii Săi de la sfârșitul timpului, Hristos a spus ca și despre primii Săi ucenici: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (Ioan 17, 18), ca să fie reprezentanți ai lui Dumnezeu, să descopere Duhul Său, să dea pe față caracterul Său, să facă lucrarea Sa. {DV 395.4}

Copiii noștri se află, ca să zicem așa, la răscruce de drumuri. La tot pasul, atracția pe care o exercită lumea către lăcomie și îngăduință de sine îi abate de la poteca așternută pentru răscumpărații Domnului. Dacă viețile lor vor fi o binecuvântare sau un blestem, depinde de alegerea pe care o fac. Plini de energie, dornici să-și pună la lucru calitățile neîncercate încă, ei trebuie să găsească un făgaș în care să reverse preaplinul vieții lor. Și vor fi activități fie pentru bine, fie pentru rău. {DV 396.1}

Cuvântul lui Dumnezeu nu oprește acțiunea, ci îi dă o direcție corectă. Dumnezeu nu-i îndeamnă pe tineri să fie mai puțin cutezători. Elementele de caracter care fac ca un om să fie cu adevărat plin de succes și onorat printre oameni — dorința de neînfrânt de a realiza un mai mare bine, voința nestrămutată, zelul înfocat și perseverența neobosită — nu trebuie descurajate. Prin harul lui Dumnezeu, ei trebuie să fie călăuziți către atingerea unor obiective care sunt tot atât de departe de obișnuitele interese egoiste și lumești cum este cerul față de pământ. {DV 396.2}

Ca părinți și creștini, noi avem datoria de a-i îndruma corect pe copiii noștri. Ei trebuie să fie călăuziți cu grijă, cu înțelepciune și cu blândețe pe cărările lucrării creștine. Ne aflăm sub un legământ sacru cu Dumnezeu, de a ne crește copiii pentru a-I sluji. Prima datorie pe

care o avem este aceea de a-i înconjura de influențe care îi vor conduce să aleagă o viață de slujire și de a le asigura pregătirea necesară. {DV 396.3}

„Atât de mult a iubit Dumnezeu ...", încât a dat — „a dat pe singurul Său Fiu născut", ca să nu pierim, ci să avem viață veșnică. (Ioan 3, 16.) „Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi." (Efeseni 5, 2.) Dacă iubim, vom dărui. „Nu ca să I se slujească, ci El să slujească." (Matei 20, 28.) — aceasta este marea lecție pe care avem datoria să o învățăm și să o predicăm. {DV 396.4}

Tinerii să se lase pătrunși de gândul că ei nu își aparțin. Ei Îi aparțin lui Hristos. Ei sunt răscumpărați cu sângele Său, sunt pretinși de iubirea Sa. Ei trăiesc pentru că El îi păstrează prin puterea Sa. Timpul lor, tăria și calitățile lor sunt ale Lui, pentru a fi dezvoltate, educate și folosite pentru El. {DV 396.5}

Alături de ființele angelice, familia omenească, făcută după chipul lui Dumnezeu, este cea mai nobilă din toate lucrările create. Dumnezeu dorește ca membrii ei să devină tot ceea ce El a făcut cu putință ca ei să fie și să-și folosească puterile pe care li le-a dat în modul cât mai eficient posibil. {DV 397.1}

Viața este tainică și sfântă. Ea este manifestarea lui Dumnezeu Însuși, Izvorul oricărei vieți. Ocaziile ei sunt prețioase și ar trebui folosite cu seriozitate. O dată pierdute, acestea sunt pierdute pe vecie. {DV 397.2}

Dumnezeu pune înaintea noastră veșnicia, cu realitățile ei solemne, și ne oferă o înțelegere a temelor eterne. El ne pune înainte un adevăr valoros, care înnobilează, pentru ca noi să putem înainta pe o potecă sigură, în urmărirea unui obiectiv vrednic de angajarea cea mai serioasă a tuturor aptitudinilor noastre. {DV 397.3}

Dumnezeu privește în mica sămânță pe care El a făcut-o și vede ascunsă în ea floarea frumoasă, arbustul sau copacul semeț, cu coroana sa impunătoare. Așa vede El și posibilitățile fiecărei ființe omenești. Noi ne aflăm aici cu un scop. Dumnezeu ne-a dat planul Său pentru viețile noastre și El dorește ca noi să atingem standardul cel mai înalt de dezvoltare. {DV 397.4}

El dorește ca noi să creștem continuu în sfințenie, în fericire și în măsura în care putem fi folositori. Toți oamenii au calități pe care trebuie să fie învățați să le vadă ca fiind înzestrări sacre, să le aprecieze ca daruri de la Domnul și să le folosească așa cum se cuvine. El dorește ca tineretul să cultive fiecare putere a ființei lor și să folosească direct orice facultate. El dorește ca ei să se bucure de tot ceea ce este prețios în această viață, să fie buni și să facă binele, strângându-și o comoară în ceruri pentru viața viitoare. {DV 398.1}

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12, 2.)

Ambiția lor ar trebui să fie aceea de a excela în tot ceea ce este lipsit de egoism, care este înalt și nobil. Să privească la Hristos ca la un Model după care urmează să fie formați. Ei trebuie să nutrească ambiția sfântă pe care El a descoperit-o în viața Sa — ambiția de a face lumea mai bună, atâta timp cât le este dat să trăiască în ea. Aceasta este lucrarea la care sunt chemați. {DV 398.2}

O temelie largă

Cea mai înaltă știință dintre toate este aceea de salvare de suflete. Cea mai măreață lucrare la care pot aspira ființele omenești este lucrarea de a câștiga oamenii de la păcat la sfințenie. Pentru împlinirea acestei lucrări trebuie așezată o temelie largă. Este nevoie de o educație cuprinzătoare — o educație care va cere din partea părinților și învățătorilor o asemenea gândire și efort cum nu sunt pretinse în cadrul pregătirii științifice obișnuite. Se cere ceva mai mult decât cultura intelectuală. Educația nu este completă dacă trupul, mintea și inima nu sunt educate în egală măsură. Caracterul trebuie să primească o disciplină corectă pentru a se dezvolta în mod deplin și în gradul cel mai înalt. Toate facultățile minții și trupului trebuie să fie dezvoltate și educate corect. Este o datorie aceea de a cultiva și de a folosi fiecare putere care ne va face lucrători și mai eficienți pentru Dumnezeu. {DV 398.3}

Educația adevărată se extinde la întreaga ființă. Ea ne învață care este întrebuințarea corectă a făpturii noastre. Ne face în stare să folosim în mod perfect creierul, oasele și mușchii, trupul, mintea și inima. Facultățile mintale, fiind puteri superioare, trebuie să cârmuiască „împărăția” trupului. Poftele și pasiunile firii trebuie aduse sub controlul conștiinței și percepțiilor spirituale. Hristos Se află la conducerea neamului omenesc și scopul Său este de a ne conduce în serviciul Său pe cărări înalte și sfinte ale purității. Prin lucrarea neasemuită a harului Său, trebuie să ajungem desăvârșiți în El. {DV 398.4}

Isus și-a împlinit educația în cămin. Mama Sa a fost primul Său învățător dintre oameni. De pe buzele ei și din sulurile cu scrierile profeților, El a învățat despre lucrurile cerești. A trăit în căminul unui om de la țară și a luat parte cu credință și voioșie la sarcinile gospodăriei. El, care fusese comandantul cerului, era acum un slujitor de bunăvoie, un fiu iubitor și ascultător. A învățat o meserie și a lucrat cu propriile mâini în atelierul de tâmplărie, cu Iosif. În veșmintele lucrătorului de rând, El umbla pe străzile orășelului, ducându-Se și întorcându-Se de la lucrul Său umil. {DV 399.1}

Pentru oamenii din acel timp, valoarea lucrurilor era estimată în funcție de înfățișarea exterioară. Pe măsură ce își pierduse puterea, religia sporise în etalarea pompei. Educatorii din acele vremuri au căutat să impună respectul prin înfățișare exterioară și ostentație. Viața

lui Isus constituia un contrast izbitor cu toate aceste lucruri. Viața Sa a demonstrat deșertăciunea acelor lucruri pe care oamenii le priveau ca fiind valorile esențiale ale vieții. El nu căuta școlile timpului Său, care înălțau în slăvi lucrurile mărunte și făceau să pară neînsemnate lucrurile mari. Educația Sa era câștigată din sursele indicate de cer, din munca folositoare, din studiul Scripturilor, din natură și din experiențele vieții — manualele lui Dumnezeu, pline de învățături pentru toți cei ce le deschid cu o mână binevoitoare, cu un ochi scrutător și cu o inimă înțelegătoare. {DV 400.1}

„Iar pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El.” (Luca 2, 40.) {DV 400.2}

Astfel pregătit, El și-a început lucrarea, în orice contact cu oamenii exercitând asupra lor o influență spre a binecuvânta și o putere spre a transforma cum lumea nu mai văzuse niciodată. {DV 400.3}

Căminul este prima școală a copilului, și aici ar trebui pusă temelia pentru o viață de slujire. Principiile ei trebuie expuse nu numai în teorie. Ele trebuie să modeleze pregătirea întregii vieți. {DV 400.4}

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17, 3.)

Copilul trebuie învățat foarte de timpuriu lecția de a fi folositor. De îndată ce tăria fizică și puterea rațiunii sunt dezvoltate îndeajuns, el ar trebui să primească însărcinări în cămin. El ar trebui să fie încurajat să încerce să-și ajute tatăl și mama, încurajat în tăgăduirea și stăpânirea de sine, încurajat să pună fericirea și bunăstarea altora înaintea fericirii și bunăstării proprii, să folosească ocaziile de a-și încuraja și ajuta frații, surorile și prietenii de joacă și să manifeste bunătate față de cei în vârstă, cei bolnavi și cei nenorociți. Cu cât spiritul de slujire adevărată este dat pe față mai mult în cămin, cu atât se va dezvolta mai mult în viețile copiilor. Ei vor învăța să găsească plăcere în slujirea și jertfirea pentru binele altora. {DV 401.1}

Lucrarea școlii

Pregătirea din cămin ar trebui întregită prin lucrarea școlii. Dezvoltarea întregii ființe, fizică, intelectuală și spirituală, și lecțiile de slujire și jertfire de sine ar trebui avute în vedere neîncetat. {DV 401.2}

Mai presus de oricare alt mijloc, slujirea pentru Hristos prin lucrurile mărunte ale experienței de fiecare zi are puterea de a modela caracterul și de a îndrepta viața pe făgașele lucrării altruiste. Este lucrarea părintelui și a învățătorului aceea de a trezi acest spirit, de a-l încuraja și a-l călăuzi corect. Nu li se poate încredința o lucrare mai importantă. Spiritul de

slujire este spiritul cerului și îngerii se vor alătura fiecărui efort de a-l dezvolta și încuraja. {DV 401.3}

O asemenea educație trebuie să fie întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Numai aici sunt date principiile ei în toată plinătatea lor. Biblia ar trebui să fie temelia studiului și învățăturii. Cunoașterea esențială este o cunoaștere a lui Dumnezeu și a Celui pe care L-a trimis. {DV 401.4}

Fiecare copil și fiecare tânăr ar trebui să se cunoască pe sine însuși. Ar trebui să înțeleagă locuința fizică pe care i-a dat-o Dumnezeu și legile după care este menținută în stare de sănătate. Totul ar trebui să fie bine întemeiat pe ramurile obișnuite ale educației. Și ei ar trebui să posede o instruire într-o meserie anume, lucru care îi va face bărbați și femei înzestrați cu abilitate practică, pregătiți pentru datoriile vieții de zi cu zi. La aceasta ar trebui adăugate pregătirea și experiența practică în diferite linii de activitate misionară. {DV 402.1}

Învățând prin împărtășirea celor învățate

Tinerii să progreseze cât de repede și cât de mult pot în dobândirea cunoștințelor. Câmpul lor de studiu să fie tot atât de întins pe cât poate fi cuprins prin puterile lor. Iar pe măsură ce învață, să facă și altora parte din cunoștințele lor. În acest fel vor deveni mințile lor disciplinate și puternice. Modul în care se vor folosi de cunoștințele dobândite va hotărî valoarea educației lor. A petrece un timp îndelungat studiind, fără a face vreun efort de a împărtăși și altora ceea ce s-a câștigat prin învățătură, se dovedește adesea o piedică în calea unei dezvoltări reale, iar nu un ajutor pentru aceasta. Atât în cămin, cât și la școală, elevul (studentul) ar trebui să depună un efort pentru a învăța cum să studieze și cum să ofere și altora cunoștințele dobândite. Oricare ar fi chemarea sa, el trebuie să fie și elev, și profesor, toată viața lui. În felul acesta, el poate progresa neîncetat, punându-și încrederea în Dumnezeu și prinzându-se de Acela care este infinit în înțelepciune, care poate descoperi secrete ascunse de veacuri și dezlega cele mai dificile probleme pentru mințile care cred în El. {DV 402.2}

Cuvântul lui Dumnezeu pune mare accent pe influența anturajului chiar și în cazul adulților, bărbați și femei. Cu cât mai mare este puterea acestuia asupra dezvoltării minții și caracterului copiilor și tineretului! Compania pe care o agreează, principiile pe care le adoptă, obiceiurile pe care și le formează vor hotărî rațiunea lor de a exista pentru aici și problema interesului lor viitor, veșnic. {DV 402.3}

Este un lucru îngrozitor, și încă unul care ar trebui să facă să tremure inimile părinților, acela că în atât de multe școli și colegii la care sunt trimiși tinerii pentru a dobândi cultură și disciplină intelectuală, cele mai multe influențe sunt dintre acelea care formează greșit caracterul, îndepărtează mintea de la adevăratele ținte ale vieții și strică moralitatea. Venind

în contact cu cei necredincioși, cu cei iubitori de plăceri și cei stricați, mulți, mulți tineri își pierd simplitatea și puritatea, credința în Dumnezeu și spiritul de jertfire de sine pe care tații și mamele lor creștine le-au nutrit și le-au păzit printr-o instruire atentă și rugăciune serioasă. {DV 403.1}

Mulți care încep studiile cu scopul de a se pregăti pentru o ramură anume de slujire altruistă devin absorbiți de învățătura laică. Sunt cuprinși de ambiția de a dobândi distincția reprezentată de burse și de a câștiga poziție și onoare în lume. Ei pierd din vedere scopul pentru care au început școala, iar viața este jertfită prin urmărirea unor țeluri egoiste și lumești. Și adesea se formează obiceiuri care aduc la ruină viața atât pentru lumea aceasta, cât și pentru lumea care va veni. {DV 403.2}

De regulă, bărbații și femeile care au idei largi, scopuri lipsite de egoism, aspirații nobile sunt aceia în care aceste caracteristici s-au dezvoltat în cadrul tovărășiilor pe care le-au avut în prima parte a vieții. În tot ceea ce stabilea cu Israel, Dumnezeu susținea importanța vegherii asupra prieteniilor copiilor lor. Toate prevederile vieții civile, religioase și sociale erau date în scopul de a-i feri pe copii de tovărășii păgubitoare și de a-i familiariza încă din primii lor ani de viață cu preceptele și principiile Legii lui Dumnezeu. Pilda spre învățătură dată la nașterea națiunii a fost de natură să le miște profund inimile. Înainte ca ultima judecată îngrozitoare să vină asupra egiptenilor, constând în moartea primilor născuți, Dumnezeu a poruncit poporului să-și strângă copiii în propriile lor cămine. Tocul ușii fiecărei case a fost însemnat cu sânge și toți aveau să se afle sub protecția asigurată de acest simbol. În același fel, părinții de azi care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El trebuie să-și țină copiii sub „obligația legământului” — în cercul protector al acelor influențe sacre care sunt cu putință prin sângele răscumpărător al lui Hristos. {DV 403.3}

Despre ucenicii Săi, Hristos a spus: „Le-am dat Cuvântul Tău și ... ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.” (Ioan 17, 14.) {DV 404.1}

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia,” ne îndeamnă Dumnezeu; „ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre.”(Romani 12, 2.) {DV 404.2}

Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?... Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, după cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” De aceea: {DV 404.3}

„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei ...
nu vă atingeți de ce este necurat,
Și vă voi primi.
Eu vă voi fi Tată

Și voi Îmi veți fi fii și fiice,
Zice Domnul Cel Atotputernic.”

(2 Corinteni 6, 14-18.) {DV 404.4}

„Strângeți copiii.” (Ioel 2, 16.) „Faceți-le1 cunoscut hotărârile lui Dumnezeu și legile Lui.” (Exod 18, 16.) {DV 404.5}

„Astfel să pună2 Numele Meu peste copiii lui Israel, și Eu îi voi binecuvânta.” (Numeri 6, 27.) {DV 404.6}

„Toate popoarele vor vedea că tu porți Numele Domnului, și se vor teme de tine.” (Deuteronom 28, 10.) {DV 404.7}

„Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare,
Ca o rouă care vine de la Domnul,
Ca ploaia măruntă pe iarbă,
Care nu se bizuie pe nimeni,
Și nu atârnă de copiii oamenilor.”

(Mica 5, 7.) {DV 404.8}

Noi suntem numărați împreună cu Israel. Toate instrucțiunile date israeliților din vechime în ceea ce privește educația și pregătirea copiilor lor, toate făgăduințele de binecuvântare obținută prin ascultare sunt pentru noi. {DV 405.1}

Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi este: „Te voi binecuvânta ... și vei fi o binecuvântare.” (Geneza 12, 2.) {DV 405.2}

Despre primii ucenici și despre toți cei care aveau să creadă în El prin cuvântul lor, Hristos a spus: „Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17, 22-23.) {DV 405.3}

Minunate, minunate cuvinte, aproape mai presus de ceea ce poate concepe credința! Creatorul tuturor lumilor îi iubește pe aceia care se consacră slujirii Sale tot așa cum Își iubește Fiul. Chiar aici și acum, favoarea Sa plină de îndurare este revărsată asupra noastră, în această măsură minunată. Ne-a dat Lumina și Splendoarea cerului, iar o dată cu El a revărsat toată comoara cerului. Cu multe din cele făgăduite pentru viața viitoare, ne copleșește în viața aceasta, sub forma unor daruri princiare. Ca supuși ai harului Său, El dorește ca noi să ne bucurăm de tot ceea ce va înnobila, îmbogăți și înălța caracterele noastre. El este gata să insufle tinerilor putere de sus, pentru ca ei să poată sta sub steagul

stropit cu sânge al lui Hristos, să lucreze așa cum a lucrat El, să conducă suflete pe cărări sigure, să pună ferm picioarele multora pe Stânca Veacurilor. {DV 405.4}

Toți cei care caută să lucreze în armonie cu planul de educație al lui Dumnezeu vor avea sprijinul harului Său, prezența Sa continuă, puterea Sa păstrătoare. El spune fiecăruia: {DV 405.5}

„Fii puternic și curajos. Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine." „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi." (Iosua 1, 9.5.) {DV 405.6}

„Căci, după cum ploaia și zăpada se coboară din ceruri
Și nu se mai întorc înapoi,
Ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească,
Pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui care mănâncă,
Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea,
Nu se întoarce la Mine fără rod,
Ci va face voia Mea
Și va împlini planurile Mele.
Da, veți ieși cu bucurie,
Și veți fi călăuziți în pace.
Munții și dealurile vor răsuna de veselie înaintea voastră,
Și toți copacii din câmpie vor bate din palme.
În locul spinului se va înălța chiparosul,
În locul mărăcinilor va creşte mirtul.
Și lucrul acesta va fi o slavă pentru Domnul,
Un semn veșnic, nepieritor."

(Isaia 55, 10-13.) {DV 406.1}

Pretutindeni în lume, societatea este în neorânduială și este nevoie de o transformare profundă. Educația dată tinerilor trebuie să prefacă întreaga structură socială. {DV 406.2}

„Ei vor zidi iarăși vechile dărâmături,
Vor ridica iarăși năruirile din vechime,
Vor înnoi cetăți pustiite, rămase pustii din neam în neam....
Și veți fi numiți slujitori ai Dumnezeului nostru ...
Vor avea o bucurie veșnică.
Căci Eu, Domnul, iubesc dreptatea. {DV 406.3}

Le voi da cu credincioșie răsplata
Și voi încheia cu ei un legământ veșnic.
Sămânța lor va fi cunoscută între neamuri,
Și urmașii lor printre popoare; toți cei ce-i vor vedea,

Vor cunoaşte că sunt o sămânţă binecuvântată de Domnul.”...
„Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui,
Şi după cum o grădină face să încolţească semănăturile ei,
Aşa va face Domnul, Dumnezeu, să răsară mântuirea
Şi lauda, în faţa tuturor neamurilor.”

(Isaia 61, 4.6-11.) {DV 406.4}

Cunoașterea fundamentală

„Lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu”

CAPITOLUL 35. O ADEVĂRATĂ CUNOAȘTERE A LUI DUMNEZEU

„Toate lucrurile ne sunt date prin cunoașterea Lui.”

Asemenea Mântuitorului nostru, ne aflăm în această lume pentru a face lucrare pentru Dumnezeu. Suntem aici pentru a deveni ca Dumnezeu în caracter și, printr-o viață de slujire, să-L descoperim lumii. Pentru a fi împreună lucrători cu Dumnezeu, pentru a deveni ca El și a descoperi caracterul Său, trebuie să-L cunoaștem așa cum este în realitate. Trebuie să-L cunoaștem așa cum Se descoperă El Însuși. {DV 409.1}

O cunoaștere a lui Dumnezeu este temelia oricărei educații adevărate, oricărei slujiri adevărate. Aceasta este singura apărare reală împotriva ispitei. Numai ea ne poate face asemenea lui Dumnezeu în caracter. {DV 409.2}

Aceasta este cunoașterea de care au nevoie toți aceia care lucrează pentru ridicarea semenilor lor. Transformarea caracterului, puritatea vieții, eficiența slujirii, îmbrățișarea principiilor corecte, toate depind de o cunoaștere exactă a lui Dumnezeu. Această cunoaștere este pregătirea esențială atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare. {DV 409.3}

„Știința sfinților este priceperea.” (Proverbe 9, 10.) {DV 409.4}

„Tot ce privește viața și evlavia” (2 Petru 1, 3) ne sunt date printr-o cunoaștere a Sa. {DV 409.5}

„Și viața veșnică este aceasta”, a spus Isus, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17, 3.) {DV 410.1}

”Așa vorbește Domnul:
«Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui,
Cel tare să nu se laude cu tăria lui,
Bogatul să nu se laude cu bogăția lui.
Ci, cel ce se laudă, să se laude
Că are pricepere și că Mă cunoaște,
Că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă,
Judecată și dreptate pe pământ!
Căci în acestea găsesc plăcere Eu», zice Domnul.”

(Ieremia 9, 23-34.) {DV 410.2}

Avem nevoie să studiem descoperirile despre Dumnezeu pe care El Însuși le-a dat. {DV 410.3}

„Împrietenește-te acum cu Dumnezeu
Și fii în pace:
În felul acesta fericirea va veni la tine.
Primește Legea din gura Lui, te rog1,
Și pune-ți în inimă cuvintele Lui....” {DV 410.4}

„Și atunci Cel Atotputernic va fi bogăția ta;
Căci atunci Cel Atotputernic va fi desfătarea ta,
Și îți vei ridica fața spre Dumnezeu.
Îl vei ruga și El te va asculta,
Și îți vei împlini promisiunile.
Vei hotărî un lucru și îți va reuși,
Pe cărările tale va străluci lumina.
Când aceste căi vor fi smerite, atunci vei spune: Ridică-te!
Și pe cel cu ochii plecați, El îl va mântui.”

(Iov 22, 21-29.) {DV 410.5}

„Însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și divinitatea Lui se văd lămurit, de la crearea lumii, fiind înțelese de minte prin lucrurile făcute de El.” (Romani 1, 20.) {DV 410.6}

Lucrurile din natură pe care le privim acum nu ne dau decât o idee vagă despre slava Edenului. Păcatul a întunecat frumusețea pământului; asupra tuturor lucrurilor se pot vedea urmele lucrării răului. Și totuși, mult din ceea ce este frumos rămâne. Natura dă mărturie că Cineva infinit în putere, mare în bunătate, îndurare și dragoste a creat pământul și l-a umplut cu viață și bucurie. Chiar și în starea lor degenerată, toate lucrurile dezvăluie atingerea marelui Maestru. Ori încotro ne-am întoarce, putem auzi glasul lui Dumnezeu și vedea dovezile bunătății Sale. {DV 411.1}

De la prăvălirea solemnă, cu tonalități grave, a tunetului și urletul neîncetat al bătrânului ocean până la ciripitul vesel care umple pădurile de cântec, zecile de mii de voci ale naturii înalță lauda Sa. Pe pământ, în mare și în cer, cu coloritul și nuanțele lor minunate — fie aflându-se într-un contrast superb, fie topindu-se armonios unele într-altele, privim slava Sa. Munții cei veșnici ne spun despre puterea Sa. Copacii care își flutură verzile lor stindarde în lumina soarelui și florile cu frumusețea lor delicată arată către Creatorul lor. Verdele viu care acoperă ca un covor pământul brun vorbește despre grija lui Dumnezeu pentru cele mai umile creaturi ale Sale. Peșterile submarine și adâncimile pământului descoperă comorile Sale. El, care a pus perlele în ocean și ametistul și hrizolitul printre stânci, este un iubitor de frumos. Soarele care se înalță pe cer este o reprezentare a Celui care este viața și lumina a tot ceea ce a creat. Toată strălucirea și frumusețea care împodobesc pământul și luminează cerurile vorbesc despre Dumnezeu. {DV 411.2}

„Măreția Lui acoperă cerurile și slava Lui umple pământul.”

(Habacuc 3, 3.)

„Pământul este plin de făpturile Tale.”

(Psalmii 104, 24.) {DV 412.1}

„O zi istorisește alteia acest lucru,
O noapte îl face cunoscut altei nopți,
Fără grai, fără cuvinte;
Totuși glasul lor este auzit.
Răsunetul lor străbate tot pământul
Și glasul lor până la marginile lumii.”

(Psalmii 19, 2-4.) {DV 412.2}

Toate lucrurile vorbesc despre grija Sa gingașă de Părinte și despre dorința Sa de a-i face pe copiii Lui fericiți. {DV 412.3}

Puterea copleșitoare care lucrează în toată natura și susține toate lucrurile nu este, cum susțin unii oameni de știință, doar un principiu răspândit pretutindeni, o energie motrice. Dumnezeu este Duh; așa fiind, El este o Persoană — căci așa S-a descoperit pe Sine: {DV 413.1}

„Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat,
El este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic ...
Dumnezeii, care n-au făcut nici cerurile, nici pământul,
Vor pieri de pe pământ și de sub ceruri.” {DV 413.2}

„Dar Cel ce este partea lui Iacov nu este ca ei;
Căci El a întocmit totul.” {DV 413.3}

„El a făcut pământul prin puterea Lui,
A întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui,
A întins cerurile prin priceperea Lui.”

(Ieremia 10, 10-11.16.12.) {DV 413.4}

Natura nu este Dumnezeu

Lucrările lui Dumnezeu din natură nu sunt Dumnezeu Însuși în natură. Lucrurile din natură sunt o expresie a caracterului și a puterii lui Dumnezeu; dar nu trebuie să privim natura ca fiind Dumnezeu. Îndemânarea artistică a ființelor omenești produce lucrări foarte frumoase, lucruri care încântă privirile, și acestea ne descoperă ceva din modul de gândire ale autorului; dar obiectul făcut nu este făcătorul lui. Nu lucrarea, ci lucrătorul este

considerat vrednic de cinste. Astfel încât, de vreme ce natura reprezintă o expresie a gândirii lui Dumnezeu, nu natura, ci Dumnezeul naturii trebuie înălțat. {DV 413.5}

„Veniți să ne închinăm și să ne smerim,
Să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru.”

(Psalmii 95, 6.)

„El ține în mână adâncimile pământului
Și vârfurile munților sunt ale Lui.
A Lui este marea, El a făcut-o;
Și mâinile Lui au întocmit uscatul.”

(Psalmii 95, 4-5.) {DV 413.6}

„El a făcut Cloșca cu pui și Orionul,
El preface întunericul în zori,
Iar ziua în noapte neagră. (Amos 5, 8.)
El a întocmit munții, a făcut vântul
Și spune omului până și gândurile lui. (Amos 4, 13.)
El și-a zidit cămara în ceruri,
Și-a întemeiat bolta deasupra pământului;
Cheamă apele mării și le varsă pe fața pământului.
Domnul este Numele Lui!

(Amos 9, 6.) {DV 414.1}

Crearea pământului

Lucrarea creației nu poate fi explicată de către știință. Ce știință poate explica misterul vieții? {DV 414.2}

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.” (Evrei 11, 3.) {DV 414.3}

„Eu întocmesc lumina și fac întunericul ...,
Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri....
Eu am făcut pământul
Și am făcut pe om pe el;
Eu, cu mâinile Mele, am întins cerurile
Și am așezat toată oștirea lor.”

(Isaia 45, 7-12.)

„Cum le-am chemat, s-au și înfățișat îndată.”

(Isaia 48, 13.) {DV 414.4}

Pentru crearea pământului, Dumnezeu nu a rămas dator materiei preexistente. „El a zis și s-a făcut; a poruncit și a luat ființă.” (Psalmii 33, 9.) Toate lucrurile, materiale sau spirituale, s-au înfățișat înaintea lui Iehova, Domnul, la cuvântul Său și au fost create pentru un scop care Îi aparține personal. Cerurile și toată oștirea lor, pământul și toate lucrurile de pe el și-au început existența prin suflarea gurii Sale. {DV 414.5}

La crearea omului s-a descoperit puterea unui Dumnezeu existent ca Persoană. Când Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, forma umană era perfectă în toate întocmirile ei, însă era fără viață. Atunci, un Dumnezeu personal, existent prin Sine Însuși, a suflat asupra acelei forme suflarea de viață și omul a devenit o ființă vie, inteligentă. Toate părțile organismului uman au fost puse în mișcare. Inima, arterele, venele, limba, mâinile, picioarele, simțurile, facultățile mintale, toate și-au început lucrul și toate au fost condiționate de niște legi. Omul a devenit un suflet viu. Prin Hristos - Cuvântul, Dumnezeu ca Persoană l-a creat pe om și l-a înzestrat cu inteligență și putere. {DV 415.1}

Făptura noastră nu era ascunsă de privirile Sale când eram concepuți în taină; ochii Săi vedeau ființa noastră, încă nedesăvârșită, iar în cartea Sa erau consemnate toate mădularele noastre încă pe când nu exista nici unul. {DV 415.2}

Deasupra tuturor celorlalte categorii de făpturi inferioare, Dumnezeu a plănuit ca omul, lucrarea care a încoronat creația Sa, să exprime gândirea Lui și să dezvăluie slava Sa. Dar omul nu trebuie să se înalțe pe sine ca fiind Dumnezeu. {DV 415.3}

”Strigați de bucurie către Domnul ...
Slujiți Domnului cu bucurie,
Veniți înaintea Lui cu cântece de biruință.
Să știți că Domnul este Dumnezeu:
El ne-a făcut, și nu noi înșine1.
Noi suntem poporul Lui și turma păşunii Lui.
Intraţi cu mulţumiri pe porţile Lui,
Cu laude în curţile Lui!
Mulţumiți-I și binecuvântați-I Numele!”

(Psalmii 100, 1-4.)

„Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru
Și închinați-vă la muntele sfințeniei Lui.
Căci Domnul Dumnezeul nostru este sfânt!”

(Psalmii 99, 9.) {DV 415.4}

Dumnezeu este ocupat fără încetare cu susținerea și folosirea ca slujitori ai Săi a lucrurilor pe care le-a făcut. El lucrează prin legile naturii, folosindu-le ca unelte ale Sale. Acestea nu funcționează prin ele însele. În lucrarea ei, natura mărturisește despre prezența și influența activă a unei Ființe care pune în mișcare toate lucrurile după voia Sa. {DV 416.1}

„Cuvântul Tău, Doamne,
Dăinuieşte în veci în ceruri.
Credincioşia Ta ţine din neam în neam;
Tu ai întemeiat pământul şi el rămâne tare.
După legile Tale stă în picioare totul astăzi,
Căci toate lucrurile îţi sunt supuse.”

(Psalmii 119, 89-91.)

„Domnul face tot ce vrea în ceruri
Şi pe pământ, în mări şi în toate adâncurile.”

(Psalmii 135, 6.)

„El a poruncit şi au fost făcute,
Le-a întărit pe veci de veci;
Le-a dat legi şi nu le vor călca.”

(Psalmii 148, 5.6.) {DV 416.2}

Nu prin propria sa putere își dă pământul bogățiile an după an și își continuă drumul în jurul soarelui. Mâna Celui Nesfârșit este neîncetat la lucru, călăuzind această planetă. Exercitarea continuă a puterii lui Dumnezeu face ca pământul să-și păstreze poziția în timpul rotației. Dumnezeu face ca soarele să răsară pe cer. El deschide ferestrele cerului și dă ploaie. {DV 416.3}

„El dă zăpada ca lâna,
El presară bruma albă ca cenuşa.”

(Psalmii 147, 16.) {DV 416.4}

„La tunetul Lui, urlă apele în ceruri;
El ridică norii de la marginile pământului,
Dă naştere fulgerelor şi ploii
Şi scoate vântul din cămările Lui.”

(Ieremia 10, 13.) {DV 416.5}

Prin puterea Sa se dezvoltă vegetația, apare fiecare frunză, se deschide fiecare floare, crește fiecare fruct. {DV 416.6}

Mecanismul corpului omenesc nu poate fi înțeles pe deplin; el prezintă mistere care îi deconcertează și pe cei mai inteligenți. Pulsul nu încetează și fiecare respirație este urmată de o alta, nu ca în cazul unui mecanism care, o dată pus în mișcare, își continuă lucrarea. În Dumnezeu trăim, ne mișcăm și ne continuăm existența. Inima care bate, pulsul viu, fiecare nerv și mușchi din organismul viu, toate sunt păstrate în bună rânduială și active de către puterea unui Dumnezeu veșnic prezent. {DV 417.1}

Biblia ni-L arată pe Dumnezeu în locul Său înalt și sfânt, nu într-o stare de inactivitate, nu în tăcere și singurătate, ci înconjurat de zeci de mii de ori zece mii și mii de mii de făpturi sfinte, toate așteptând să împlinească voia Sa. Prin intermediul acestor mesageri, El este în legătură neîntreruptă cu fiecare colț al împărăției Sale. Prin Duhul Său, El este prezent pretutindeni. Prin mijlocirea Duhului Său și a îngerilor Săi, El lucrează pentru copiii oamenilor. {DV 417.2}

El stă pe tron, deasupra frământărilor de pe pământ; toate lucrurile sunt descoperite cercetării Sale divine; și, din veșnicia Sa măreață și netulburată, El poruncește ceea ce providența Sa vede că este cel mai nimerit. {DV 417.3}

„Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui;
Nici nu stă în puterea omului, când umblă să-și îndrepte pașii spre țintă.” {DV 417.4}

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta; ...
Recunoaşte-L în toate căile tale
Și El îți va netezi cărările.” {DV 417.5}

„Iată, ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El,
Peste cei care nădăjduiesc în bunătatea Lui,
Ca să le scape sufletul de la moarte
Și să-i țină cu viață în mijlocul foametei.” {DV 417.6}

„Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule!
La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost.”

„Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov,
Ferice de cine-şi pune nădejdea în Domnul, Dumnezeul său. {DV 417.7}

„Pământul, Doamne, este plin de bunătatea Ta.
Tu iubeşti «dreptatea şi neprihănirea».
Tu eşti «nădejdea tuturor marginilor pământului şi mării!
El întăreşte munții prin tăria Lui,
Și este încins cu putere.
El potoleşte urletul mărilor ...
Și zarva popoarelor».” {DV 418.1}

„Tu faci să cânte de veselie răsăritul şi apusul îndepărtat.
Încununezi anul cu bunătăţile Tale
Şi paşii Tăi varsă grăsimea.”2 {DV 418.2}

„Domnul sprijină pe toţi cei ce cad
Şi îndreaptă pe toţi cei încovoiaţi.
Ochii tuturor se aşteaptă de la Tine
Şi Tu le dai hrana la timpul ei.
Îţi deschizi mâna şi saturi după dorinţă tot ce are viaţă.”

(Ieremia 10, 23); (Proverbe 3, 5-6); (Psalmii 33, 18-19); (Psalmii 36, 7); (Psalmii 146, 5); (Psalmii 119, 64); (Psalmii 33, 5); (Psalmii 65, 5-7); (Psalmii 65, 8.11); (Psalmii 145, 14-16.) {DV 418.3}

Personalitatea lui Dumnezeu descoperită în Hristos

Dumnezeu S-a descoperit în Fiul Său ca fiind o Persoană. Strălucire a slavei Tatălui „şi reprezentarea exactă a Fiinţei Lui.” (Evrei 1, 3.) Isus, Mântuitor ca persoană, a venit în lume. Ca Mântuitor — persoană — a urcat în înalt. Ca Mântuitor — persoană — mijloceşte în curţile cereşti. Înaintea tronului lui Dumnezeu, în favoarea noastră, slujeşte „Cineva care seamănă cu Fiul omului.” (Apocalipsa 1, 13.) {DV 418.4}

„Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu, şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi.” (Ioan 14, 1-3.)

Hristos, Lumina lumii, şi-a acoperit splendoarea orbitoare a divinităţii Sale şi a venit să locuiască în chip de om printre oameni, pentru ca ei să-L poată cunoaşte pe Creatorul lor fără să fie mistuiţi de strălucirea Sa. Întrucât păcatul a creat o ruptură între om şi Făcătorul lui, nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu, exceptând modul în care S-a făcut cunoscut prin Hristos. {DV 419.1}

„Eu şi Tatăl una suntem” (Ioan 10, 30), a declarat Hristos. „Nimeni nu cunoaşte deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel, nimeni nu cunoaşte deplin pe Tatăl, afară de Fiul şi acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.” (Matei 11, 27.) {DV 419.2}

Hristos a venit să înveţe fiinţele omeneşti ceea ce doreşte Tatăl ca ele să ştie. În cerurile înalte, pe pământ, în apele cele multe ale oceanului vedem lucrările lui Dumnezeu. Toate lucrurile create mărturisesc despre puterea Sa, înţelepciunea şi iubirea Sa. ŞI totuşi nu de la stele, de la ocean sau de la cascade putem învăţa despre Dumnezeu ca Persoană, aşa cum a fost descoperit în Hristos. {DV 419.3}

Dumnezeu a văzut că era nevoie de o descoperire mai clară decât cea prin natură pentru a zugrăvi atât individualitatea, cât și caracterul Său. El a trimis pe Fiul Său în lume pentru a face cunoscut, așa cum putea suporta mai bine privirea omenească, natura și atributele Dumnezeului Celui nevăzut. {DV 419.4}

Descoperit ucenicilor

Să studiem cuvintele pe care le-a spus Hristos în camera de sus, în noaptea dinaintea răstignirii Sale. El Se apropia de ceasul încercării Sale și căuta să-și mângâie ucenicii, care aveau să fie ispitiți și încercați atât de greu. {DV 419.5}

„Să nu vi se tulbure inima!" a spus El. „Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.... {DV 419.6}

«Doamne», I-a zis Toma, «nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo?» Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo, Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.» {DV 419.7}

«Doamne», I-a zis Filip, «arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns». Isus i-a zis: «De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl"? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și că Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun de la Mine; ci Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări»." (Ioan 14, 1-10.) {DV 420.1}

Ucenicii încă nu înțelegeau cuvintele lui Hristos referitoare la legăturile dintre El și Dumnezeu. O mare parte din învățătura Sa era încă întunecată pentru ei. Hristos dorea ca ei să aibă o cunoaștere mai clară, mai amănunțită a lui Dumnezeu. {DV 420.2}

„V-am spus aceste lucruri în pilde", a zis El; „vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci vă voi vorbi pe față despre Tatăl." (Ioan 16, 25.) {DV 420.3}

Când, în Ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt a fost turnat peste ucenici, ei au înțeles mai bine adevărurile pe care Hristos le spusese în pilde. Multe dintre învățăturile care fuseseră un mister pentru ei au fost lămurite. Dar nici atunci n-au primit ucenicii împlinirea deplină a făgăduinței lui Hristos. Ei au primit toată cunoașterea lui Dumnezeu pe care o puteau purta, însă împlinirea deplină a făgăduinței — anume că Hristos le va vorbi pe față despre Tatăl — era încă în viitor. Și astăzi este la fel. Cunoașterea lui Dumnezeu este, în ce ne privește, parțială și nedesăvârșită. Când conflictul se va sfârși și Omul Hristos Isus îi va mărturisi înaintea Tatălui pe lucrătorii Săi credincioși, care au dat o mărturie adevărată despre El într-o lume a păcatului, ei vor înțelege cu claritate ceea ce acum este un mister pentru ei. {DV 420.4}

Hristos a luat cu Sine în curțile cerești firea Sa umană proslăvită. Celor care Îl primesc, El le dă puterea de a deveni fiii lui Dumnezeu, pentru ca, la sfârșit, Dumnezeu să-i poată primi ca fiind ai Săi și să locuiască împreună cu El toată veșnicia. Dacă Îi sunt credincioși lui Dumnezeu în această viață, ei vor vedea, la sfârșit, „fața Sa; iar Numele Său va fi pe frunțile lor.” (Apocalipsa 22, 4.) Și care să fie fericirea cerului, dacă nu aceea de a-L vedea pe Dumnezeu? Și ce bucurie mai mare ar putea avea păcătosul mântuit prin harul lui Hristos, dacă nu aceea de a privi la fața lui Dumnezeu și a-L cunoaște ca Tată? {DV 421.1}

Scripturile arată lămurit legătura dintre Dumnezeu și Hristos și scot la iveală la fel de clar personalitatea și individualitatea fiecăruia. {DV 421.2}

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul, ... care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai pe sus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: {DV 421.3}

«Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut»? {DV 421.4}

Și iarăși: {DV 421.5}

«Eu Îi voi fi Tată Și El Îmi va fi Fiu»?”

(Evrei 1, 1-5.) {DV 421.6}

Individualitatea Tatălui și cea a Fiului și, de asemenea, unitatea care există între ele sunt prezentate în capitolul șaptesprezece din Ioan, în rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi: {DV 421.7}

„Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17, 20-21.) {DV 421.8}

Unitatea care există între Hristos și ucenicii Săi nu anulează individualitatea vreunuia dintre ei. Ei sunt una în scopuri, gândire, caracter, dar nu ca persoană. În acest fel Dumnezeu și Hristos sunt una. {DV 422.1}

Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos

Luând natura umană asupra Sa, Hristos a venit să fie una cu omenirea și în același timp să-L descopere pe Tatăl nostru ceresc ființelor omenești păcătoase. El, care a fost în prezența Tatălui de la început, El, care era chipul perfect al Dumnezeului nevăzut, era

singurul capabil să descopere omenirii caracterul Dumnezeirii. El a fost făcut în toate asemenea fraților noștri. El S-a făcut trup, întocmai cum sunt trupurile noastre. I-a fost foame și sete și a fost obosit. A fot întărit prin hrană și înviorat prin somn. A împărtășit aceeași soartă cu oamenii; cu toate acestea, El era Fiul Cel fără vină al lui Dumnezeu. El era un străin și un trecător pe pământ — în lume, dar nu lumesc; ispitit și încercat tot așa cum sunt ispitiți și încercați bărbații și femeile de astăzi, și, cu toate acestea, trăind o viață fără păcat. Blând, simțitor, înțelegător, mereu atent față de ceilalți, El a reprezentat caracterul lui Dumnezeu și a fost neîncetat angajat în lucrarea de slujire — lui Dumnezeu și oamenilor. {DV 422.2}

„«Iehova M-a uns», a spus El,
«Să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
Să vestesc robilor slobozenia
Și prinșilor de război izbăvirea.»”
„Și orbilor căpătarea vederii.”
„Să vestesc un an de îndurare al Domnului;....
Să mângâi pe toți cei întristați.”

(Isaia 61, 1); (Luca 4, 18); (Isaia 61, 2.) {DV 423.1}

„Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blesteamă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.” (Matei 5, 44.45.)

„Iubiți pe vrăjmașii voștri”, ne îndeamnă El; „binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri;” (Matei 5, 44-45.) „căci El este bun cu cei nemulțumitori și răi.” (Luca 6, 35.) „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.” (Matei 5, 45.) „Fiți dar îndurători, cum și Tatăl vostru este îndurător.” (Luca 6, 36.) {DV 423.2}

„Datorită marii îndurări a Dumnezeului nostru, ...
Ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime,
Ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul
Și în umbra morții
Și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii.”

(Luca 1, 78-79.) {DV 423.3}

Slava crucii

Descoperirea iubirii lui Dumnezeu față de om își are originea la cruce. Limba nu are cuvinte pentru a exprima pe de-a-ntregul semnificația ei, tocul nu o poate descrie, mintea omului nu o poate înțelege. Privind la crucea de pe Calvar, nu putem spune decât: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică." (Ioan 3, 16.) {DV 423.4}

Hristos răstignit pentru păcatele noastre, Hristos ridicat dintre cei morți, Hristos proslăvit, aceasta este știința mântuirii, pe care trebuie să o învățăm și să o predicăm. {DV 424.1}

Hristos a fost acela

„El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat1 pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce." (Filipeni 2, 6-8.) {DV 424.2}

„Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu." (Romani 8, 34.) „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit2 pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei." (Evrei 7, 25.) {DV 424.3}

„N-avem un Mare Preot care să n-aibă milă3 de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat." (Evrei 4, 15.) {DV 424.4}

În aceste lucruri este o înțelepciune infinită, dragoste, dreptate și milă infinită — „adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu". {DV 424.5}

Primim fiecare binecuvântare prin darul lui Hristos. Prin acel dar ajunge la noi, zi după zi, izvorul nesecat al bunătății lui Iehova. Fiecare floare, cu nuanțele ei delicate și cu parfumul ei, ne este oferită pentru a ne bucura — prin același Dar unic. Soarele și luna au fost făcute de El. Nu există nici o stea, din toate câte înfrumusețează cerul, care să nu fi fost creată de El. Fiecare picătură de ploaie care cade, fiecare rază de lumină aruncată peste lumea noastră nemulțumitoare mărturisește despre dragostea lui Dumnezeu arătată prin Hristos. Totul ne este asigurat prin acest unic Dar de nespus, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. El a fost bătut în cuie pe cruce, pentru ca aceste bogății să se poată revărsa către lucrarea mâinilor lui Dumnezeu. {DV 424.6}

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!" (1 Ioan 3, 1.) {DV 425.1}

„Nici nu s-a auzit vorbindu-se și
Nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva:
Anume ca un alt dumnezeu afară de Tine

Să fi făcut asemenea lucruri,
Pentru cei ce se încred în El.”

(Isaia 64, 4.) {DV 425.2}

Cunoașterea care produce transformarea

Cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum ne este descoperit în Hristos, este cunoașterea pe care trebuie s-o aibă toți cei care sunt mântuiți. Este cunoașterea care produce transformarea caracterului. Primirea acestei cunoașteri va reface sufletul după chipul lui Dumnezeu. Ea va aduce în întreaga făptură o putere de natură divină. {DV 425.3}

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3, 18.) {DV 425.4}

Mântuitorul a spus despre propria Sa viață: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu.” (Ioan 15, 10.) „Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” (Ioan 8, 29.) Dumnezeu dorește ca, în același fel în care a umblat Isus în natura umană, să umble și urmașii Săi. În tăria Sa, noi trebuie să ducem viața curată și plină de noblețe pe care a dus-o Mântuitorul. {DV 426.1}

„Iată de ce”, spune Pavel, „îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” (Efeseni 3, 14-19.) {DV 426.2}

Noi „nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie.” (Coloseni 1, 9-11.) {DV 426.3}

Aceasta este cunoașterea pe care Dumnezeu ne invită s-o primim și pe lângă care orice altceva este deșertăciune și nimicnicie. {DV 426.4}

CAPITOLUL 36. PRIMEJDIA REPREZENTATĂ DE CUNOAȘTEREA SPECULATIVĂ

„Mărturisind că sunt înțelepți, au devenit absurzi în raționamentele lor, iar inima lor lipsită de judecată s-a întunecat.”

Unul dintre cele mai mari rele care țin de dorința de a cunoaște și de cercetările științifice este înclinația de a înălța capacitatea omenească de judecată mai presus de adevărata ei valoare și dincolo de sfera sa legitimă de cuprindere. Mulți încearcă să facă aprecieri cu privire la Creator și la lucrările Sale, folosindu-se de cunoștințele lor științifice imperfecte. Ei încearcă să determine natura, atributele și prerogativele lui Dumnezeu și își permit să se lanseze în teorii speculative în privința Celui Nesfârșit. Cei care se angajează în acest domeniu de studiu pășesc pe un teren interzis. Cercetările lor nu vor oferi rezultate de valoare, ele putând fi întreprinse numai cu riscul pierderii sufletului. {DV 427.1}

Primii noștri părinți au fost duși în păcat prin îngăduința unei dorințe de cunoaștere a ceea ce Dumnezeu le interzisese. Căutând să dobândească această cunoaștere, ei au pierdut tot ce le-ar fi fost de folos. Dacă Adam și Eva nu s-ar fi atins niciodată de pomul oprit, Dumnezeu le-ar fi oferit cunoștința neatinsă de blestemul păcatului, cunoștința care le-ar fi adus bucuria veșnică. Tot ce au câștigat ascultând de ispititorul a fost cunoașterea păcatului și a rezultatelor lui. Prin neascultare, omenirea s-a înstrăinat de Dumnezeu, iar pământul a fost despărțit de cer. {DV 427.2}

Lecția aceasta este pentru noi. Terenul pe care i-a condus Satana pe primii noștri părinți este tot acela pe care îi ademenește pe oamenii de astăzi. El umple lumea cu povești plăcute. Prin orice mijloc pe care îl are la îndemână, el îi ispitește pe oameni să facă speculații în privința lui Dumnezeu. În felul acesta, el îi împiedică să obțină acea cunoaștere a lui Dumnezeu care înseamnă mântuire. {DV 428.1}

Teoriile panteiste

În ziua de azi, intră în instituțiile de învățământ și în bisericile de pretutindeni învățături spiritiste care subminează credința în Dumnezeu și în Cuvântul Său. Teoria că Dumnezeu este o „esență” răspândită peste tot în natură este primită de mulți dintre cei care mărturisesc că au credință în Scripturi; însă, oricât ar fi de frumos înveșmântată, această teorie este o amăgire dintre cele mai periculoase. Ea Îl înfățișează în mod greșit pe Dumnezeu și reprezintă o dezonoare la adresa măreției Sale. Și cu siguranță că scopul acestei teorii nu este doar de a-i călăuzi greșit pe oameni, ci și de a-i strica. Elementul său este întunericul, sfera sa de acțiune — senzualitatea. Rezultatul acceptării ei este despărțirea de Dumnezeu. Iar pentru natura umană căzută, aceasta înseamnă ruina. {DV 428.2}

Starea în care ne aflăm prin păcat nu este normală, iar puterea care ne reface trebuie să fie supranaturală, căci altfel nu are nici o valoare. Nu există decât o singură putere în stare să rupă legăturile pe care le are răul asupra inimilor oamenilor, și aceea este puterea lui Dumnezeu în Isus Hristos. Numai prin sângele Celui răstignit există curățire de păcat. Numai harul Său ne poate face să ne împotrivim tendințelor firii noastre căzute și să le biruim. Teoriile spiritiste referitoare la Dumnezeu fac ca harul Său să nu mai aibă nici un efect. Dacă Dumnezeu este o „esență" răspândită peste tot în natură, atunci El Se găsește în toți oamenii; iar pentru a obține sfințenia, omul nu are altceva de făcut decât să dezvolte puterea care este în el. {DV 428.3}

Aceste teorii, analizate până la concluzia logică ce se desprinde din ele, suprimă tot sistemul religios creștin. Ele se dispensează de necesitatea ispășirii și fac din om propriul său mântuitor. Aceste teorii privitoare la Dumnezeu lipsesc Cuvântul Său de orice putere, iar aceia care le acceptă se află în marea primejdie de a ajunge în cele din urmă să privească întreaga Biblie ca fiind ficțiune. Ei chiar pot privi virtutea ca fiind mai bună decât viciul; însă, înlăturându-L pe Dumnezeu din poziția de suveran ce I se cuvine pe drept, ei acceptă să devină dependenți de puterea omenească, putere care nu are nici o valoare fără Dumnezeu. Voința omenească lipsită de ajutor nu are în mod real putere să se împotrivească răului și să-l biruie. Sistemele defensive ale sufletului sunt anihilate. Omul nu mai are nici o apărare împotriva păcatului. O dată ce restricțiile Cuvântului lui Dumnezeu și ale Duhului Său sunt respinse, nu știm până la ce adâncimi se poate scufunda cineva. {DV 428.4}

„Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat.
Este un scut pentru cei ce se încred în El.
N-adăuga nimic la cuvintele Lui,
Ca să nu te pedepsească, și să fii găsit mincinos."

(Proverbe 30, 5-6.) {DV 429.1}

„Cel rău este prins în înseși nelegiuirile lui,
Și este apucat de legăturile păcatului lui."

(Proverbe 5, 22.) {DV 429.2}

A cerceta tainele divine

„Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie." (Deuteronom 29, 29.) Descoperirea pe care a dat-o Dumnezeu în Cuvântul Său despre Sine Însuși este pentru studiul nostru. Aceasta poate fi cercetată pentru înțelegerea noastră. Dincolo de ea însă, nu avem voie să pătrundem. Cel mai strălucit intelect se poate strădui până la surmenare, făcând supoziții privitoare la natura lui Dumnezeu, dar efortul va fi neroditor. Această problemă nu ni s-a dat spre rezolvare. Nici o minte omenească nu-L poate cuprinde pe Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să-și

îngăduie speculații cu privire la natura Sa. Aici, tăcerea vorbește. Cel Atotștiutor este mai presus de orice discuție. {DV 429.3}

Nici chiar îngerilor nu li s-a permis să participe la sfatul dintre Tatăl și Fiul când a fost făcut planul de mântuire. Iar ființele omenești nu trebuie să se amestece în secretele Celui Prea Înalt. Suntem tot atât de neștiutori în ce-L privește pe Dumnezeu ca și copilașii; dar, asemenea copilașilor, Îl putem iubi și asculta de El. În loc să facem speculații în legătură cu natura sau prerogativele Sale, să luăm aminte la cuvintele pe care le-a spus El: {DV 429.4}

„Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu,
Că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic?
Cât cerurile-i de înaltă: ce poți face?
Mai adâncă decât Locuința morților: ce poți ști?
Întinderea ei este mai lungă decât pământul
Și mai lată decât marea.”

(Iov 11, 7-9.)

„Dar înțelepciunea unde se găsește?
Unde este locuința priceperii?
Omul nu-i cunoaște prețul, ea nu se găsește în pământul celor vii.
Adâncul zice: «Nu este în mine»;
Și marea zice: «Nu este la mine».
Ea nu se dă în schimbul aurului curat,
Nu se cumpără cântărindu-se cu argint;
Nu se cântărește pe aurul din Ofir,
Nici pe onixul cel scump, nici pe safir.
Nu se poate asemăna cu aurul, nici cu diamantul,
Nu se poate schimba cu un vas de aur ales.
Mărgeanul și cristalul nu sunt nimic pe lângă ea:
Înțelepciunea prețuiește mai mult decât mărgăritarele.
Topazul din Etiopia nu este ca ea
Și aurul curat nu se cumpănește cu ea.
De unde vine atunci înțelepciunea?
Unde este locuința priceperii?...
Adâncul și moartea zic: «Noi am auzit vorbindu-se de ea.»
Dumnezeu îi știe drumul, El îi cunoaște locuința.
Căci El vede până la marginile pământului,
Zărește totul sub ceruri....
Când a dat legi ploii
Și când a însemnat drumul fulgerului și al tunetului,

Atunci a văzut înțelepciunea
Și a arătat-o, i-a pus temeliile și a pus-o la încercare.
Apoi a zis omului:
«Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea;
Depărtarea de rău este pricepere.»”

(Iov 28, 12-28.) {DV 430.1}

Înțelepciunea nu va fi descoperită nici cercetând adâncimile pământului, nici prin străduințe deșarte de a pătrunde tainele ființei lui Dumnezeu. Va fi de găsit mai degrabă prin primirea cu umilință a revelației pe care a avut El plăcerea să o dea și prin supunerea vieții după voința Sa. {DV 431.1}

Nici oamenii cu mintea cea mai pătrunzătoare nu pot înțelege tainele lui Iehova, așa cum se arată ele în natură. Inspirația divină pune multe întrebări la care nici cel mai înțelept învățat nu poate răspunde. Aceste întrebări n-au fost puse pentru ca noi să le aflăm un răspuns, ci pentru a ne atrage atenția asupra tainelor adânci ale lui Dumnezeu și a ne învăța că înțelepciunea noastră este limitată; că, în ceea ce întâlnim în viața de zi cu zi, există multe lucruri care se află dincolo de înțelegerea ființelor limitate. {DV 431.2}

Scepticii refuză să creadă în Dumnezeu pentru că ei nu pot să înțeleagă puterea infinită prin care Se descoperă El. Însă Dumnezeu trebuie recunoscut tot atât de bine prin ceea ce nu dezvăluie despre Sine, cât prin ceea ce este descoperit înțelegerii noastre limitate. Atât în revelația divină, cât și în natură, Dumnezeu a lăsat taine care să ne suscite credința. Și așa și trebuie să fie. Putem fi într-o continuă căutare, punându-ne mereu întrebări, învățând mereu, și totuși, dincolo de acestea, întinzându-se infinitul. {DV 431.3}

„Cine a măsurat apele cu mâna lui?
Cine a măsurat cerurile cu palma
Și a strâns țărâna pământului într-o treime de măsură?
Cine a cântărit munții cu cântarul, și dealurile cu cumpăna?
Cine a cercetat Duhul Domnului
Și cine L-a luminat cu sfaturile lui?...
Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră,
Sunt ca praful pe o cumpănă;
El ridică ostroavele ca un bob de nisip.
Libanul n-ajunge pentru foc
Și dobitoacele lui n-ajung pentru arderea de tot.
Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui,
Nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune. Cu cine voiți să asemănați pe Dumnezeu?
Și cu ce asemănare Îl veți asemăna?...
«Nu știți? N-ați auzit?

Nu vi s-a făcut cunoscut de la început?
Nu v-ați gândit niciodată la întemeierea pământului?»
El șade deasupra cercului pământului
Și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui;
El întinde cerurile ca o mahramă subțire
Și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el....
«Cu cine Mă veți asemăna?» ... zice Cel Sfânt.
«Ridicați-vă ochii în sus, și priviți!
Cine a făcut aceste lucruri?
Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor?
El le cheamă pe toate pe nume;
Așa de mare e puterea și tăria Lui,
Că una nu lipsește.»" {DV 431.4}

„Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele:
«Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului
Și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu»?
Nu știi? N-ai auzit?
Dumnezeul Cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului.
El nu obosește, nici nu ostenește;
priceperea Lui nu poate fi pătrunsă».”

(Isaia 40, 12-28.) {DV 432.1}

Să cunoaștem măreția Dumnezeului nostru din reprezentările date de Duhul Sfânt profeților Săi. Proorocul Isaia scrie: {DV 432.2}

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau. Strigau unul la altul, și ziceau: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!» Și se zguduiau ușiorii ușii de glasul care răsuna, și casa s-a umplut de fum. {DV 432.3}

Atunci am zis: «Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!» {DV 433.1}

Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis: «Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău ispășit!»” (Isaia 6, 1-7.) {DV 433.2}

„Nici unul nu este ca Tine, Doamne!
Mare eşti Tu, şi mare este Numele Tău prin puterea Ta.
Cine să nu se teamă de Tine, Împărate al neamurilor?”

(Ieremia 10, 6-7.)

„Doamne, Tu mă cercetezi de aproape
Şi mă cunoşti, ştii când stau jos şi când mă scol,
Şi de departe îmi pătrunzi gândul.
Ştii când umblu şi când mă culc,
Şi cunoşti toate căile mele.
Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă,
Şi Tu, Doamne, îl şi cunoşti în totul.
Tu mă înconjori pe dinapoi şi pe dinainte
Şi-ţi pui mâna peste mine.
O ştiinţă atât de minunată este mai pe sus de puterile mele:
Este prea înaltă ca s-o pot prinde.”

(Psalmii 139, 1-6.) {DV 433.3}

„Mare este Domnul nostru şi puternic prin tăria Lui, priceperea Lui este fără margini.” (Psalmii 147, 5.) {DV 433.4}

„Căci căile omului sunt lămurite înaintea ochilor Domnului şi El vede toate cărările lui.” (Proverbe 5, 21.) {DV 433.5}

„El descoperă ce este adânc şi ascuns; El ştie ce este în întuneric, şi la El locuieşte lumina.” (Daniel 2, 22.) {DV 433.6}

„Cunoscute Îi sunt lui Dumnezeu toate lucrările Sale, de la începutul lumii.”1 (Faptele Apostolilor 15, 18.) „Şi în adevăr, «cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?» Din El, prin El şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.” (Romani 11, 34-36.) {DV 433.7}

„A Împăratului veşniciilor, a nemuritorului, a nevăzutului” (1 Timotei 1, 17), „singurul care are nemurirea, care locuieşte într-o lumină, de care nu poţi să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, şi care are cinstea şi puterea veşnică!” (1 Timotei 6, 16.) {DV 434.1}

„Nu vă înfricoşează măreţia Lui?
Şi nu cade groaza Lui peste voi?”

(Iov 13, 11.) {DV 434.2}

„Nu este Dumnezeu sus în ceruri?
Privește vârful stelelor ce înalt este!”

(Iov 22, 12.) {DV 434.3}

„Cine ar putea să-I numere oștirile?
Și peste cine nu răsare lumina Lui?”

(Iov 25, 3.) {DV 434.4}

„El face lucruri mari
Pe care noi nu le înțelegem.
El zice zăpezii:
„Cazi pe pământ!”
Și același lucru ploii,
Chiar și celor mai puternice ploi.
Pecetluiește mâna tuturor oamenilor,
Pentru ca toți să recunoască lucrarea Lui....
Încarcă norii cu aburi, și-i risipește scânteietori;
Mișcarea lor se îndreaptă după planurile Lui,
Pentru împlinirea a tot ce le poruncește El pe fața pământului locuit.
Îi face să pară ca o nuia cu care lovește pământul,
Sau ca un semn al dragostei Lui....
La aminte la aceste lucruri!
Privește liniștit minunile lui Dumnezeu!
Știi cum cârmuiește Dumnezeu norii,
Și cum face să strălucească din ei fulgerul Său?
Înțelegi tu plutirea norilor, minunile Aceluia
A cărui știință este desăvârșită?...
Poți tu să întinzi cerurile ca El,
Tari ca o oglindă turnată?
Arată-ne ce trebuie să-I spunem.
Căci suntem prea neștiutori ca să-I putem vorbi....
Acum, firește, nu putem vedea lumina soarelui care strălucește în dosul norilor dar va trece un vânt și-l va curăți;
De la miazănoapte ne vine aurora,
Și ce înfricoșată este măreția care înconjoară pe Dumnezeu!
Pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge,
Căci este mare în tărie, dar dreptul și dreptatea deplină El nu le frânge.
De aceea oamenii trebuie să se teamă de El.”

(Iov 37, 5-24.) {DV 434.5}

„Cine este ca Domnul, Dumnezeul nostru,
Care locuieşte atât de sus?
El Îşi pleacă privirile ca să vadă ce se face în ceruri şi pe pământ.”

(Psalmii 113, 5-6.) {DV 435.1}

„Domnul umblă în furtună şi în vârtej,
Şi norii sunt praful picioarelor Lui.”

(Naum 1, 3.) {DV 435.2}

„Mare este Domnul şi foarte vrednic de laudă,
Şi mărimea Lui este nepătrunsă.
Fiecare neam de om să laude lucrările Tale
Şi să vestească isprăvile Tale cele mari!
Voi spune strălucirea slăvită a măreţiei Tale,
Şi voi cânta minunile Tale.
Oamenii vor vorbi de puterea Ta cea înfricoşată,
Şi eu voi povesti mărimea Ta.
Să se trâmbiţeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate,
Şi să se laude dreptatea Ta.... {DV 435.3}

Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne,
Şi credincioşii Tăi Te vor binecuvânta.
Vor spune slava împărăţiei Tale, şi vor vesti puterea Ta,
Ca să facă cunoscut fiilor oamenilor puterea Ta,
Şi strălucirea plină de slavă a împărăţiei Tale.
Împărăţia Ta este o împărăţie veşnică şi stăpânirea
Ta rămâne în picioare în toate veacurile ...
Gura mea să vestească lauda Domnului,
Şi orice făptură să binecuvânteze Numele Lui
Cel sfânt în veci de veci!”

(Psalmii 145, 321.) {DV 435.4}

Descoperind din ce în ce mai multe lucruri privitoare la ceea ce este Dumnezeu şi ce suntem noi înşine înaintea Sa, ne vom înfricoşa şi vom tremura în faţa Lui. Oamenii de astăzi să înveţe din soarta celor care, în vremurile străvechi, şi-au permis libertăţi cu ceea ce Dumnezeu declarase ca fiind sacru. Când israeliţii au îndrăznit să deschidă chivotul, în timp ce se întorceau cu el din ţara filistenilor, încumetarea lor nerușinată a fost pedepsită pe loc. {DV 435.5}

Și iarăși, gândiți-vă la judecata care a căzut asupra lui Uza. În timp ce chivotul era adus la Ierusalim, în timpul domniei lui David, Uza și-a întins mâna ca să-l echilibreze. Pentru încumetarea de a atinge simbolul prezenței lui Dumnezeu, el a fost lovit de o moarte instantanee. {DV 436.1}

La rugul arzând, când Moise, nedându-și seama de prezența lui Dumnezeu, s-a întors să contemple minunata priveliște, a fost dată porunca: {DV 436.2}

„«Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.»... Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească la Dumnezeu.” (Exod 3, 5-6.) {DV 436.3}

„Iacov a plecat din Beer-șeba și și-a luat drumul spre Haran. A ajuns într-un loc unde a rămas peste noapte, căci asfințise soarele. A luat o piatră de acolo, a pus-o căpătâi și s-a culcat în locul acela. {DV 436.4}

Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau pe scara aceea. Și Domnul stătea deasupra ei și zicea: {DV 436.5}

«Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care ești culcat, ți-l voi da ție și seminței tale.... Iată Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi până nu voi împlini ce-ți spun.» {DV 436.6}

Iacov s-a trezit din somn și a zis: «Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut!» I-a fost frică și a zis: «Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!»” (Geneza 28, 10-17.) {DV 436.7}

În sanctuarul din pustie și în templu — care erau simbolurile pământești ale locuinței lui Dumnezeu, o parte a cortului era consacrată prezenței Sale. Perdeaua ornamentată cu heruvimi, la intrarea în acea parte a cortului, nu trebuia ridicată decât de o singură mână. Ridicarea acelei perdele și pătrunderea fără o poruncă anume în taina sacră a Locașului Preasfânt însemna moarte. Căci deasupra tronului îndurării se afla slava Celui Preasfânt — slavă pe care nici un om nu o putea privi și trăi după aceea. În unica zi din an stabilită pentru slujire în Locul Preasfânt, marele preot intra cu cutremur în prezența lui Dumnezeu, în timp ce nori de tămâie fereau privirile sale, acoperind slava. Peste tot în curțile templului înceta orice zgomot. Nici un preot nu mai slujea înaintea altarelor. Ordia închinătorilor, aplecați cu o teamă plină de respect, înălța rugăciuni pentru mila lui Dumnezeu. {DV 437.1}

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10, 11.) {DV 438.1}

„Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt.
Tot pământul să tacă înaintea Lui!”

(Habacuc 2, 20.) {DV 438.2}

„Domnul împărăţeşte: popoarele tremură;
El şade pe heruvimi: pământul se clatină.
Domnul este mare în Sion şi înălţat peste toate popoarele.
Să laude oamenii Numele Tău cel mare
Şi înfricoşat, căci este sfânt!”

(Psalmii 99, 1-3.) {DV 438.3}

„Domnul Îşi are scaunul de domnie în ceruri.
Ochii Lui privesc, şi pleoapele Sale cercetează pe fiii oamenilor.”

(Psalmii 11, 4.)

„Căci El priveşte din înălţimea sfinţeniei Lui,
Domnul priveşte ... pe pământ.”

(Psalmii 102, 19.)

„Din locaşul locuinţei Lui, El priveşte pe toţi locuitorii pământului.
El le întocmeşte inima la toţi,
Şi ia aminte la toate faptele lor.”

(Psalmii 33, 14-15.)

„Tot pământul să se teamă de Domnul!
Toţi locuitorii lumii să tremure înaintea Lui!”

(Psalmii 33, 8.) {DV 438.4}

Oamenii nu-L pot găsi pe Dumnezeu prin cercetare. Nimeni să nu caute să ridice, cu o mână a încumetării, perdeaua care ascunde slava Sa. „Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui şi cât de neînţelese sunt căile Lui!” (Romani 11, 33.) Faptul că El Îşi ascunde puterea este o dovadă a îndurării Sale; căci ridicarea vălului care ascunde prezenţa divină înseamnă moarte. Nici o minte de muritor nu poate pătrunde taina în care este învăluit şi lucrează Cel Atotputernic. Putem înţelege despre El numai ceea ce găseşte El potrivit să ne descopere. Raţiunea trebuie să recunoască deasupra ei o autoritate superioară. Inima şi intelectul trebuie să se plece înaintea marelui Eu Sunt. {DV 438.5}

CAPITOLUL 37. FALS ȘI ADEVĂRAT ÎN EDUCAȚIE

„De ce aș cheltui bani pentru ceea ce nu este pâine?”

Mintea conducătoare în confederația răului lucrează fără încetare, pentru a lua dinaintea ochilor cuvintele lui Dumnezeu și a aduce în locul lor părerile oamenilor. Intenția lui Satana este ca noi să nu auzim vocea lui Dumnezeu spunând: „Iată drumul, mergeți pe el.” (Isaia 30, 21.) Prin sistemele sucite de învățământ, el face tot ce poate pentru a stinge lumina cerului. {DV 439.1}

Speculațiile filozofice și cercetările științifice în care nu este recunoscut Dumnezeu creează sceptici cu miile. În școlile de astăzi, concluziile la care au ajuns oamenii învățați, ca rezultat al cercetărilor lor științifice, sunt predate cu grijă și explicate în amănunt; și aceasta, în timp ce este subliniată în mod lămurit implicația că, dacă acești oameni învățați au dreptate, Biblia nu poate fi corectă. Scepticismul este plăcut pentru mintea umană. Tinerii văd în el o independență care pune stăpânire pe imaginație și sunt amăgiți. Satana triumfă. El udă fiecare sămânță de îndoială care este sădită în inimile tinere. O face să crească și să aducă roadă și curând se strânge o recoltă îmbelșugată de necredință. {DV 439.2}

Motivul pentru care este atât de periculos să se sădească semințele scepticismului în mințile tinere este acela că inima omului este înclinată spre rău. Tot ce slăbește credința în Dumnezeu jefuiește sufletul de puterea de a se împotrivi ispitei. Îndepărtează singura apărare reală împotriva păcatului. Avem nevoie de școli în care tineretul să fie învățat că măreția constă în a-L onora pe Dumnezeu, descoperind caracterul Său în viața de zi cu zi. Trebuie să învățăm despre Dumnezeu prin Cuvântul și lucrările Sale, pentru ca viețile noastre să poată împlini scopul Său. {DV 440.1}

Autorii necredincioși

Mulți cred că, pentru a obține o educație, este esențială studierea scrierilor autorilor necredincioși, pentru că aceste lucrări conțin multe perle strălucite ale gândirii. Dar cine a inspirat aceste perle ale gândirii? Dumnezeu și numai Dumnezeu. El este sursa oricărei sclipiri de lumină. Și atunci, de ce să ne chinuim să răzbatem prin masa enormă de erori ce se găsesc în lucrările necredincioșilor de dragul câtorva adevăruri intelectuale, când avem la dispoziție adevărul întreg? {DV 440.2}

Cum se face că oameni care sunt în război cu guvernarea lui Dumnezeu ajung în posesia înțelepciunii pe care o etalează uneori? Însuși Satana a fost educat în curțile cerești și el cunoaște atât binele, cât și răul. El amestecă ceea ce este prețios cu ceea ce este ordinar, și acesta este lucrul care îi dă puterea de a înșela. Să-l primim însă pe Satana ca fiind un înger de lumină pentru motivul că s-a înveșmântat cu hainele strălucirii cerești? Ispititorul își are agenții săi, educați după metodele lui, mișcați de duhul său și pregătiți pentru lucrarea lui.

Să conlucrăm cu ei? Să primim lucrările uneltelor sale ca fiind esențiale pentru dobândirea unei educații? {DV 440.3}

Dacă timpul — și efortul — cheltuit în încercarea de a prinde înțelesul ideilor strălucite ale necredincioșilor ar fi dăruit studiului prețioaselor lucruri ale cuvântului lui Dumnezeu, mii de persoane care stau acum în întuneric și în umbra morții s-ar bucura de slava Luminii vieții. {DV 440.4}

Lucrările istorice și teologice

Ca pregătire pentru lucrarea creștină, mulți cred că este esențial să dobândească o cunoaștere aprofundată a scrierilor istorice și teologice. Ei cred că aceste cunoștințe le vor fi un ajutor în predicarea Evangheliei. Însă studiul lor laborios în ce privește părerile oamenilor tinde să ducă mai degrabă la o slăbire a lucrării lor decât la o întărire a ei. Când văd librării pline cu volume groase de lucrări istorice și teologice, mă gândesc: De ce aș cheltui bani pentru ceea ce nu este pâine? Capitolul 6 din Ioan ne spune mai mult decât poate fi găsit în asemenea lucrări. Hristos spune: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată, și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.” „Eu sunt Pâinea vie, care S-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac.” „Cel care crede în Mine are viață veșnică.” „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și sunt viață.” (Ioan 6, 35.51.47.63.) {DV 441.1}

Există un studiu al istoriei care nu trebuie condamnat. Istoria sacră era una din materiile școlilor profeților. În raportul privitor la modul Său de a proceda cu națiunile erau evidențiați pașii făcuți de Iehova Domnul. La fel și astăzi, noi trebuie să luăm în considerație procedeele lui Dumnezeu folosite cu națiunile pământului. Noi trebuie să vedem împlinirea profetică în istorie, să studiem lucrările providenței în marile mișcări reformatoare și să înțelegem desfășurarea evenimentelor în strângerea națiunilor pentru conflictul final al marii controverse. {DV 441.2}

Un asemenea studiu va oferi perspective largi, cuprinzătoare, despre viață. Ne va ajuta să înțelegem ceva din legăturile și interdependențele ei, să înțelegem cât de minunat suntem întrețesuți în marea frățietate a societății și a națiunilor și într-o cât de mare măsură oprimarea și degradarea unui singur membru înseamnă o pierdere pentru toți. {DV 442.1}

„De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele, pe care le aveați altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră.” (1 Petru 1, 13-15.)

Însă istoria, așa cum este studiată în mod curent, se ocupă cu realizările omului, cu victoriile sale în bătălii, cu succesul dobândirii puterii și măreției. Partea lui Dumnezeu în

treburile oamenilor este pierdută din vedere. Puțini studiază împlinirea scopurilor Sale în ridicarea și căderea națiunilor. {DV 442.2}

Și, într-o mare măsură, teologia, așa cum este studiată și predată, nu este altceva decât un raport al speculațiilor omenești, care nu slujește decât pentru a „întuneca sfatul prin cuvinte fără pricepere”. Prea adesea, motivul pentru care sunt acumulate aceste multe cărți nu este atât din dorința de a obține hrană pentru minte și suflet, cât din ambiția de familiarizare cu filozofi și teologi, din dorința de a prezenta poporului creștinismul în termeni și formulări elevate. {DV 442.3}

Nu toate cărțile pot servi scopului unei vieți sfinte. „Învățați de la Mine”, a spus marele Învățător, „luați jugul Meu asupra voastră” și învățați blândețea și smerenia Mea. Mândria voastră intelectuală nu vă va ajuta să comunicați cu suflete care pier din lipsa pâinii vieții. Prin faptul că studiați aceste cărți, înlocuiți astfel lecțiile practice pe care ar trebui să le învățați de la Hristos. Poporul nu este hrănit cu rezultatele dobândite din acest studiu. Foarte puțin din aceste cercetări, care sunt atât de obositoare pentru minte, aduc ceea ce-i va fi de folos unei persoane, ca lucrător eficient pentru suflete. {DV 442.4}

Mântuitorul a venit să vestească „săracilor Evanghelia.” (Luca 4, 18.) În învățătura Sa, El folosea cei mai simpli termeni și cele mai comune simboluri. Și se spune că „gloata cea mare Îl asculta cu plăcere.” (Marcu 12, 37.) Cei care caută să facă lucrarea Sa pentru acest timp trebuie să analizeze mai profund lecțiile pe care le-a dat El. {DV 443.1}

Cuvintele viului Dumnezeu sunt cea mai înaltă educație care poate fi dobândită. Cei care slujesc poporul au nevoie să se hrănească ei înșiși cu pâinea vieții. Aceasta le va da tărie spirituală; atunci vor fi pregătiți să lucreze pentru toate felurile de oameni. {DV 443.2}

Clasicii

În colegii și universități, mii de tineri își consacră o mare parte a celor mai buni ani pentru a studia scrierile autorilor greci și latini. Și, în timp ce sunt angajați în aceste studii, mintea și caracterul sunt modelate de sentimentele rele care răzbat din literatura păgână — a cărei citire este privită, în general, ca o parte esențială a studiului acestor limbi. {DV 443.3}

Cei care sunt familiari cu clasicii declară că „tragedia greacă este plină de incest, crimă și jertfe umane închinate unor dumnezei pătimași și răzbunători”. Ar fi cu mult mai bine pentru lume dacă ne-am lipsi de educația câștigată din asemenea surse. „Poate merge cineva pe cărbuni aprinși, fără să-i ardă picioarele?” (Proverbe 6, 28.) „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul.” (Iov 14, 4.) Și atunci, cum să așteptăm ca tinerii noștri să dobândească un caracter creștin, în timp ce educația lor este modelată de învățătura acelora care nesocotesc principiile Legii lui Dumnezeu? {DV 443.4}

Renunțând la înfrânare și aruncându-se în distracții nesocotite, în viață de plăceri și viciu, studenții nu fac decât să imite ceea ce este ținut înaintea lor prin aceste studii. Există chemări pentru care este nevoie de cunoașterea limbilor latină și greacă. Unii trebuie să studieze aceste limbi. Însă cunoașterea lor, esențială în scopuri practice, ar putea fi dobândită fără studierea literaturii corupte și corupătoare. {DV 444.1}

Iar cunoștințele de greacă și latină nu sunt necesare multora. Studiul limbilor moarte ar trebui trecut pe planul al doilea, după studiul acelor subiecte care învață folosirea corectă a tuturor puterilor trupului și minții. Este o nebunie ca studenții să-și petreacă timpul învățând limbile moarte sau dobândind cunoștințe teoretice într-o direcție sau alta, cu prețul neglijării pregătirii pentru datoriile practice ale vieții. {DV 444.2}

Ce iau cu ei studenții când părăsesc școala? Unde merg? Ce trebuie să facă? Au ei cunoștințele care îi va face în stare să-i învețe pe alții? Au fost ei educați să fie adevărați tați și mame? Pot sta ei la cârma unei familii ca instructori înțelepți? Singura educație vrednică de acest nume este aceea care îi face pe tineri și tinere să fie asemenea lui Hristos, care îi pregătește să poarte răspunderile vieții, îi pregătește să stea la conducerea familiilor lor. O asemenea educație nu poate fi dobândită prin studiul clasicilor păgâni. {DV 444.3}

Literatura de senzație

Multe dintre publicațiile populare ale zilei sunt pline de povestiri senzaționale care instruiesc tineretul în fărădelege, conducându-l pe căile pierzării. Mulți sunt doar copii ca vârstă, dar maturi în cunoașterea crimei. Ei sunt incitați la rele prin istorisirile pe care le citesc. În imaginația lor trăiesc faptele descrise, până când li se trezește ambiția de a vedea ceea ce pot face în făptuirea crimei, ca apoi să scape de pedeapsă. {DV 444.4}

Pentru mintea activă a copiilor și tineretului, scenele înfățișate în descrierile închipuite ale viitorului sunt realități. Așa cum revoluțiile au prezis și tot felul de procedee demonstrează înlocuirea barierelor legii și ale înfrânării de sine, mulți sunt cuprinși de spiritul acestor reprezentări. Ei sunt conduși la comiterea crimelor chiar mult mai rău, dacă este posibil, de cum au înfățișat acești scriitori de senzație. Prin influențe de felul acesta, societatea devine tot mai coruptă. Semințele fărădelegii se răspândesc pretutindeni. Deci, nu trebuie să se mire nimeni că rezultatul este un seceriș al crimei. {DV 444.5}

Lucrările romanțate, poveștile frivole, emoționante, nu reprezintă într-o măsură mai mică un blestem pentru cititor. Autorul poate declara că expune o lecție morală și poate presăra întreaga sa lucrare cu sentimente religioase; însă, adesea, acestea slujesc numai camuflării nebuniei și nimicniciei de dedesubt. {DV 445.1}

Lumea este invadată de un potop de cărți pline cu erori ademenitoare. Tinerii primesc ca adevăr ceea ce Biblia denunță ca fiind fals și iubesc și se prind de amăgirea care înseamnă ruină pentru suflet. {DV 445.2}

Există lucrări de ficțiune care au fost scrise în scopul de a scoate la iveală adevărul sau a deconspira un mare rău. Unele lucrări dintre acestea au făcut un mare bine. Totuși, au produs și nespus de mult rău. Ele cuprind afirmații și tablouri descrise cu mare măiestrie, care stârnesc imaginația și dau naștere unui mod de gândire foarte primejdios, mai ales pentru tineri. Scenele zugrăvite sunt trăite iarăși și iarăși în mintea lor. O asemenea lectură pune mintea în imposibilitatea de a fi de folos și o descalifică pentru exercițiul spiritual. Risipește interesul pentru Biblie. Lucrurile cerești cu greu își găsesc loc în gândurile lor. Pe măsură ce mintea se ocupă cu scenele de desfrâu prezentate, pasiunea crește, iar rezultatul este păcatul. {DV 445.3}

Chiar ficțiunea care nu cuprinde nici măcar o aluzie la desfrâu și care poate avea la origine dorința de a expune principii excelente, chiar și aceasta este dăunătoare. Ea încurajează obiceiul cititului grăbit, superficial, numai de dragul povestirii. În felul acesta, ea manifestă tendința de a nimici puterea unei gândiri viguroase, capabile de a face legături; această ficțiune face sufletul incapabil de a contempla marile probleme legate de datorie și destin. {DV 445.4}

Nutrind dragostea doar ca amuzament, cititul lucrărilor de ficțiune creează dezgust față de datoriile practice ale vieții. Prin puterea-i incitantă, îmbătătoare, nu este rareori cauza unor boli mintale și fizice. Cămine nenorocite, neglijate, bolnavi mintali pe viață, pacienți ale ospiciilor, iată efecte ale cititului de romane. {DV 446.1}

Se propune adesea să le oferim tinerilor un tip mai bun de ficțiune pentru a-i îndepărta de literatura de senzație sau maculatura literară. Aceasta este ca și cum am încerca să-l vindecăm pe bețiv, dându-i, în loc de whisky sau coniac, băuturi mai slabe, ca vin, bere sau cidru. Folosirea acestora din urmă n-ar face decât să țină în continuare trează pofta de stimulente mai tari. Singura siguranță pentru cel dedat la băutură — și de asemenea pentru omul cumpătat — este abstinența totală. Pentru iubitorul de ficțiune este adevărată aceeași regulă. Abstinența totală este singura siguranță. {DV 446.2}

Mituri și basme

Basmelor, miturilor și povestirilor fictive li se acordă acum un loc important în educarea copiilor și tinerilor. Cărți de acest fel sunt folosite în școli și pot fi găsite în multe familii. Cum le pot permite părinții creștini copiilor lor să citească asemenea cărți pline de minciună? Când copiii întreabă care este înțelesul povestirilor atât de diferite de învățătura părinților, răspunsul este acela că povestirile nu sunt adevărate; însă aceasta nu înlătură rezultatele rele ale citirii lor. Ideile prezentate în aceste cărți îi îndrumă greșit pe copii. Ele oferă perspective false ale vieții, nasc și nutresc o dorință după ireal. {DV 446.3}

Răspândirea largă din zilele noastre a acestui fel de cărți este unul din mijloacele viclene folosite de Satana. El caută să întoarcă mințile bătrânilor și tinerilor de la marea lucrare de

zidire a caracterului. El intenționează ca tinerii și copiii noștri să fie furați de amăgirile care nimicesc sufletul, amăgiri cu care umple lumea. În consecință, el caută să le abată mințile de la Cuvântul lui Dumnezeu și să facă astfel ca ei să nu poată dobândi o cunoaștere a acelor adevăruri care ar constitui apărarea lor. {DV 447.1}

În mâinile copiilor sau tinerilor nu ar trebui puse niciodată cărți care conțin adevăruri denaturate. Nu permiteți ca, tocmai în procesul de obținere a unei educații, copiii noștri să primească idei care se vor dovedi semințe ale păcatului. Dacă cei cu minți mature n-ar avea deloc de-a face cu astfel de cărți, ar fi mai întâi ei înșiși cu mult mai în siguranță, iar exemplul și influența lor în bine ar face ca păzirea de ispită a tineretului să fie cu mult mai puțin dificilă. {DV 447.2}

Avem din belșug lucruri reale, lucruri divine. Cei ce însetează după cunoaștere nu trebuie să meargă la izvoare poluate. Domnul spune: {DV 447.3}

„Pleacă-ți urechea și ascultă cuvintele înțelepților
Și ia învățătura mea în inimă....
Pentru ca să-ți pui încrederea în Domnul,
Vreau să te învăț eu astăzi, da, pe tine.
N-am așternut eu oare în scris pentru tine sfaturi și cugetări,
Ca să te învăț lucruri temeinice, cuvinte adevărate,
Ca să răspunzi cu vorbe adevărate celui ce te trimite?”

(Proverbe 22, 17-21.) {DV 447.4}

„El a pus o mărturie în Iacov,
A dat o lege în Israel,
Și a poruncit părinților noștri
Să-și învețe în ea copiii ...
Vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului,
Puterea Lui, și minunile pe care le-a făcut....
Ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei,
De copiii care se vor naște,
Și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor;
Pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu,
Să nu uite lucrările lui Dumnezeu, și să păzească poruncile Lui.”

(Psalmii 78, 5.4.6.7.) {DV 447.5}

„Binecuvântarea Domnului îmbogățește
Și El nu lasă să fie urmată de nici un necaz.” (Proverbe 10, 22.) {DV 448.1}

Învățătura lui Hristos

Hristos a prezentat în același fel principiile adevărului în Evanghelie. În învățătura Sa, putem bea din undele curate care izvorăsc de la tronul lui Dumnezeu. Hristos le-ar fi putut oferi oamenilor cunoștințe care ar fi întrecut orice dezvăluiri anterioare și ar fi lăsat în urmă orice altă descoperire. El ar fi putut dezlega taină după taină și ar fi putut concentra asupra acestor descoperiri minunate gândirea activă, angajată, a unor generații întregi, până la sfârșitul timpului. Însă El nu voia să piardă o clipă fără să ne învețe știința mântuirii. Timpul, înzestrările și viața Sa au fost cântărite și folosite numai ca mijloace pentru lucrarea de mântuire a sufletelor oamenilor. Venise pentru a căuta și a salva ceea ce era pierdut și nu S-a lăsat îndepărtat de la scopul Său. Nu a permis să fie abătut de nimic. {DV 448.2}

Hristos a dăruit numai acea cunoaștere care putea fi folosită. Instruirea poporului era restrânsă la nevoile specifice condiției lor, în viața practică. Domnul Isus nu a satisfăcut curiozitatea care îi împingea să vină la El cu întrebări iscoditoare. A făcut din aceste momente în care I se puneau întrebări ocazii pentru chemări solemne, vitale, puternice. Celor care erau atât de dornici să culeagă din pomul cunoașterii, El le oferea fructul din pomul vieții. Ei găseau închise toate drumurile, în afară de calea care duce la Dumnezeu. Orice izvor era secat, în afară de izvorul vieții veșnice. {DV 448.3}

Mântuitorul nostru nu a încurajat pe nimeni să urmeze școlile rabinice din vremea Sa, pentru că mințile lor ar fi fost corupte tot spunând: „Se zice” sau „S-a spus”. Și atunci, noi de ce am accepta cuvintele nestatornice ale oamenilor, înălțându-le la rangul de înțelepciune, când avem la îndemână o înțelepciune sigură, mult mai mare? {DV 449.1}

Ceea ce am văzut despre lucrurile veșnice și despre slăbiciunea firii omenești a făcut o impresie profundă asupra minții mele și mi-a influențat lucrarea vieții. Nu văd nimic pentru care omul ar trebui lăudat sau slăvit. Nu văd nici un motiv pentru care părerile oamenilor înțelepți în felul lumii și ale acelora așa-numiți oameni mari ar trebui tratate cu încredere și înălțate. Cum ar putea avea idei corecte despre planurile și căile lui Dumnezeu cei care sunt lipsiți de iluminare divină? Ei fie că Îl tăgăduiesc total și Îi ignoră existența, fie că Îi limitează puterea prin propriile lor concepții limitate. {DV 449.2}

Noi trebuie să alegem să fim învățați de Acela care a creat cerurile și pământul, de Acela care a pus stelele pe întinderea cerului în ordinea lor și a încredințat soarelui și lunii lucrarea lor. {DV 449.3}

Este bine ca tinerii să aibă simțământul că trebuie să atingă cea mai înaltă dezvoltare a puterilor lor intelectuale. Nu dorim să restrângem educația căreia Dumnezeu nu i-a fixat granițe. Însă realizările noastre nu sunt de nici un folos dacă nu sunt folosite spre onorarea lui Dumnezeu și binele omenirii. {DV 449.4}

Nu este un lucru bun să împovărăm mintea cu studii care ne solicită foarte mult, dar care nu sunt aplicate în viața practică. O asemenea educație va fi o pierdere pentru student. Căci

aceste studii micșorează dorința și înclinația pentru acele studii care îl vor pregăti pentru o viață folositoare și îl vor face capabil să-și împlinească responsabilitățile. O pregătire practică valorează cu mult mai mult decât oricâtă teorie fără aplicații. Nu este îndeajuns nici măcar să ai cunoștințe. Trebuie să avem abilitatea de a folosi corect aceste cunoștințe. {DV 449.5}

Timpul, mijloacele și studiul pe care le consacră atâția pentru obținerea unei educații care, în comparație cu acestea, este nefolositoare, ar trebui folosite pentru dobândirea unei educații care îi va transforma în femei și bărbați practici, pregătiți să poarte responsabilitățile vieții. O asemenea educație ar fi de cea mai mare valoare. {DV 450.1}

Lucrul de care avem nevoie este cunoașterea care ne va întări mintea și sufletul, care va face din noi bărbați mai buni, femei mai bune. Educația inimii este cu mult mai importantă decât simpla învățătură luată din cărți. Este bine, chiar esențial, să avem o cunoaștere a lumii în care trăim; însă, dacă nu luăm în considerație veșnicia, vom suferi un eșec din care nu ne vom mai putea reveni niciodată. {DV 450.2}

Un student își poate angaja toate puterile pentru a dobândi cunoștințe; dacă însă nu-L cunoaște pe Dumnezeu, dacă nu respectă legile care guvernează propria-i făptură, se va autodistruge. Prin obiceiuri greșite, el pierde puterea de autoevaluare; pierde autocontrolul. Nu poate gândi corect în privințe care îl afectează în modul cel mai profund. El este nechibzuit și irațional în modul în care își tratează mintea și corpul. Prin neglijența sa de a cultiva principiile corecte, el este ruinat atât pentru lumea aceasta, cât și pentru cea viitoare. {DV 450.3}

Dacă tinerii și-ar înțelege propria slăbiciune, și-ar găsi tăria în Dumnezeu. Dacă vor căuta să fie învățați de El, vor deveni înțelepți în felul înțelepciunii Sale, iar viețile lor vor fi rodnice în binecuvântări pentru lume. Dacă însă își predau mințile pentru studiul speculativ și pur lumesc și se despart astfel de Dumnezeu, ei vor pierde tot ceea ce îmbogățește viața. {DV 450.4}

CAPITOLUL 38. IMPORTANȚA CĂUTĂRII ADEVĂRATEI CUNOAȘTERI

„Pleacă-ți urechea ... și îndreaptă-ți inima spre știința mea.”

Trebuie să avem o înțelegere mai clară ca în prezent a problemelor implicate în marele conflict în care suntem angajați. Trebuie să înțelegem mai bine valoarea adevărurilor Cuvântului lui Dumnezeu și pericolul de a îngădui ca mințile noastre să fie abătute de la ele de către marele amăgitor. {DV 451.1}

Valoarea infinită a jertfei cerute pentru răscumpărarea noastră descoperă faptul că păcatul este un rău îngrozitor. Prin păcat, întregul organism este tulburat, mintea este pervertită, imaginația coruptă. Păcatul a degradat calitățile sufletului. Ispitele din exterior găsesc o strună rezonantă în inimă, iar picioarele se îndreaptă pe nesimțite către rău. {DV 451.2}

Întrucât jertfa adusă în favoarea noastră a fost desăvârșită, și refacerea noastră din întinarea păcatului trebuie să fie desăvârșită. Legea lui Dumnezeu nu va scuza nici o faptă păcătoasă; nici o fărădelege nu va scăpa de sub condamnarea ei. Etica Evangheliei nu recunoaște nici un standard în afară de perfecțiunea caracterului divin. Viața lui Hristos a fost o împlinire desăvârșită a fiecărui precept al Legii. El a spus: „Am păzit poruncile Tatălui Meu.” (Ioan 15, 10.) Viața Sa este exemplul de ascultare și slujire pe care-l avem. Doar Dumnezeu poate reînnoi inima. „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea.” Însă noi suntem îndemnați: „Duceți până la capăt mântuirea voastră.” (Filipeni 2, 13.12.) {DV 451.3}

Lucrarea care reclamă gândirea noastră

Relele nu pot fi îndreptate — așa cum nu se pot face schimbări în caracter — doar prin câteva eforturi slabe, intermitente. Zidirea caracterului nu este o lucrare de o zi, nici de un an, ci de o viață. Lupta de biruire a eului, lupta pentru sfințenie și pentru cer durează toată viața. Fără un efort continuu și o activitate neîntreruptă, nu poate exista nici o înaintare în viața divină, nici dobândirea coroanei de biruitor. {DV 452.1}

Cea mai puternică dovadă a căderii omului dintr-o condiție superioară este faptul că ne costă atât de mult să ne întoarcem. Calea de întoarcere poate fi câștigată numai printr-o luptă aprigă, centimetru cu centimetru, ceas de ceas. Într-o clipă, printr-un act grăbit, neatent, ne putem lăsa în puterea răului; însă, pentru a rupe lanțurile și a dobândi o viață mai sfântă, este nevoie de mai mult de o clipă. Scopul poate fi formulat, lucrarea începută; însă, împlinirea lui va necesita trudă, timp, perseverență, răbdare și sacrificiu. {DV 452.2}

Nu ne putem permite să acționăm din impuls. Nu putem fi pe picior greșit nici o clipă. Asaltați de ispite fără număr, trebuie să rezistăm cu fermitate sau vom fi biruiți. Dacă am

ajunge la încheierea vieții cu lucrarea neterminată, rezultatul ar fi o pierdere veșnică. {DV 452.3}

Viața apostolului Pavel a fost un conflict neîncetat cu eul. El a spus: „Eu mor în fiecare zi.” (1 Corinteni 15, 31.) Voința și dorințele sale intrau zilnic în conflict cu datoria și voința lui Dumnezeu. În loc să-și urmeze înclinațiile, el a făcut voia lui Dumnezeu, oricât ar fi fost de greu să-și răstignească firea. {DV 452.4}

La încheierea vieții sale de conflict, privind înapoi la luptele și biruințele lui, el a putut spune: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, «în ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept.” (2 Timotei 4, 7-8.) {DV 453.1}

Viața creștină este o luptă și un marș neîncetat. În acest război nu există nici un armistițiu; efortul trebuie să fie susținut, perseverent. Prin străduințe continue, rămânem biruitori asupra ispitelor lui Satana. Integritatea creștină trebuie să fie căutată cu o energie nesecată și menținută prin urmărirea neabătută a scopului propus. {DV 453.2}

Nimeni nu se va înălța către cer fără un efort stăruitor, perseverent, personal. Toți trebuie să se angajeze în acest război în mod individual; nimeni nu poate da luptele în locul nostru. Suntem răspunzători, fiecare în dreptul său, pentru rezultatele luptei; chiar dacă Noe, Iov și Daniel ar fi pe pământ, ei n-ar putea izbăvi nici o fiică și nici un fiu prin neprihănirea lor. {DV 453.3}

Știința pe care trebuie să fim stăpâni

Există o știință a creștinismului pe care trebuie să fim stăpâni — o știință care este tot atât de adâncă, largă și înaltă față de orice știință a oamenilor cum sunt cerurile de sus față de pământ. Mintea trebuie disciplinată, educată, pregătită; căci noi trebuie să slujim lui Dumnezeu în moduri care nu sunt în armonie cu înclinațiile înnăscute. Tendințele spre rău, ereditare și cultivate, trebuie biruite. Adesea, trebuie să renunțăm la educația și pregătirea de o viață pentru a putea deveni un elev în școala lui Hristos. Inimile noastre trebuie educate să devină statornice în Dumnezeu. Trebuie să ne formăm obiceiuri ale cugetului, care să ne permită să ne împotrivim ispitei. Trebuie să învățăm să privim în sus. Noi trebuie să înțelegem principiile Cuvântului lui Dumnezeu — principii înalte precum cerul și durabile cât măsura veșniciei — în legătura pe care o au cu viața noastră de zi cu zi. Fiecare faptă, fiecare cuvânt, fiecare gând trebuie să fie în consonanță cu aceste principii. Totul trebuie adus în armonie cu Hristos și în supunere față de El. {DV 453.4}

Darurile prețioase ale Duhului Sfânt nu se dezvoltă într-un moment. Curajul, tăria de caracter, blândețea, credința, încrederea nestrămutată în puterea de a mântui a lui Dumnezeu sunt dobândite în urma unor ani de experiență. Printr-o viață de străduințe sfinte și alipire

nedezmințită la ceea ce este drept, copiii lui Dumnezeu urmează să-și pecetluiască destinul. {DV 454.1}

Nu este timp de pierdut

Nu avem timp de pierdut. Nu știm cât de curând se poate încheia timpul nostru de probă. Cel mult, avem doar o scurtă viață aici și nu știm cât de curând săgeata morții ne poate străpunge inimile. Nu știm cât de curând putem fi chemați să părăsim lumea și toate interesele ei. Veșnicia se întinde înaintea noastră. Perdeaua stă să fie ridicată. Însă câțiva ani doar și va ieși porunca pentru toți cei numărați printre vii: {DV 454.2}

„Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; ... cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană; și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe.” (Apocalipsa 22, 11.) {DV 454.3}

Suntem noi pregătiți? L-am cunoscut noi pe Dumnezeu, Guvernatorul Cerului, Dătătorul Legii, și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis în lume ca reprezentant al Său? Când lucrarea vieții noastre s-a sfârșit, vom putea spune, așa cum a făcut-o Hristos, exemplul nostru: {DV 454.4}

„Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.... Eu am făcut cunoscut Numele Tău.” (Ioan 17, 4-6.) {DV 454.5}

Îngerii lui Dumnezeu încearcă să ne distragă atenția de la noi înșine și de la lucrurile pământești. Să nu-i lăsăm să lucreze degeaba. {DV 454.6}

Mințile care au fost obișnuite cu o gândire ușuratică trebuie să se schimbe. „Încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveați altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.»” (1 Petru 1, 13-16.) {DV 455.1}

Gândurile trebuie fixate asupra lui Dumnezeu. Trebuie să depunem cel mai serios efort pentru a birui tendințele rele ale inimii firești. Eforturile noastre, perseverența și tăgăduirea noastră de sine trebuie să fie direct proporționale cu valoarea infinită a obiectului pe care dorim să-l dobândim. Numai biruind așa cum a biruit Hristos vom câștiga cununa vieții. {DV 455.2}

Nevoia lepădării de sine

Marele pericol în care se află omul este acela de a se amăgi singur, îngăduindu-și independența și despărțindu-se astfel de Dumnezeu, izvorul tăriei sale. Dacă nu sunt corijate de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, tendințele noastre firești au în ele sămânța morții morale.

Dacă nu ne alipim cu toată hotărârea de Dumnezeu, nu putem rezista efectelor nelegiuite ale îngăduinței de sine, iubirii de sine și ispitei de a păcătui. {DV 455.3}

Pentru a primi ajutor de la Hristos, trebuie să ne dăm seama de nevoia noastră. Trebuie să ne cunoaștem bine pe noi înșine. Hristos nu-l poate salva decât pe acela care se știe păcătos. Numai când ne vedem neputința nu ne mai încredem în propriile noastre puteri, numai atunci ne vom prinde de puterea divină. {DV 455.4}

Hotărârea de a renunța la eul nostru nu trebuie luată numai la începutul vieții de creștin. Ea trebuie reînnoită cu fiecare pas nou către cer. Toate faptele noastre bune depind de o putere din afara noastră; din acest motiv, trebuie să existe o continuă orientare a inimii către Dumnezeu, o mărturisire constantă, serioasă, a păcatului și o umilire a sufletului înaintea Lui. Primejdiile ne înconjoară; iar noi suntem în siguranță numai când ne simțim slăbiciunea și ne prindem prin credință de puternicul nostru Izbăvitor. {DV 455.5}

Hristos, izvorul primordial al adevăratei cunoașteri

Trebuie să ne întoarcem de la o mie de subiecte care ne solicită atenția. Există probleme care răpesc timp și nasc întrebări, dar nu ajung la nimic bun. Interesele cele mai înalte cer energia și marea atenție care sunt atât de ades acordate lucrurilor comparativ insignifiante. {DV 456.1}

Acceptarea unor teorii noi nu aduce în sine viață nouă sufletului. Chiar o familiarizare cu date și teorii importante în ele însele este prea puțin valoroasă dacă acestea nu poate fi folosite practic. Ne trebuie simțământul răspunderii de a da sufletelor noastre hrană care va întreține și stimula viața spirituală. {DV 456.2}

„Ia aminte la înțelepciune ... 1
Pleacă-ți inima la pricepere ...
Caut-o ca argintul ...
Umblă după ea ca după o comoară ascunsă —
Atunci vei înțelege frica de Iehova
Și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu ...
Atunci vei deosebi bine dreptatea, judecata dreaptă,
Nepărtinirea, orice cale bună.
Căci înțelepciunea va veni în inima ta
Și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău;
Chibzuința va veghea asupra ta,
Priceperea Te va păzi.”

(Proverbe 2, 2-11.)

„Înțelepciunea „este un pom al vieții pentru cei
Ce o apucă, și cei ce o au sunt fericiți.”

(Proverbe 3, 18.) {DV 456.3}

Iată întrebarea care se pune și pe care trebuie s-o studiem: „Ce e adevărul — adevărul care trebuie nutrit, iubit, cinstit și respectat?” Partizanii științei au fost înfrânți și descurajați în eforturile lor de a-L descoperi pe Dumnezeu. Ceea ce ar trebui să întrebe în punctul acesta este: „Care este adevărul care ne va ajuta să câștigăm mântuirea sufletelor noastre?” {DV 456.4}

„Ce credeți despre Hristos?” — aceasta este cea mai importantă întrebare. Îl primești ca Mântuitor personal? Tuturor celor ce-L primesc, El le dă putere să devină fii ai lui Dumnezeu. {DV 457.1}

Hristos L-a descoperit ucenicilor pe Dumnezeu într-un mod care a făcut în inimile lor o lucrare specială, tot așa cum dorește să facă și în inimile noastre. Sunt mulți care, ocupându-se prea mult de teorie, au pierdut din vedere puterea vie a exemplului Mântuitorului. Ei nu L-au mai văzut ca lucrător umil, cu tăgăduire de sine. Lucrul de care au nevoie este să-L privească pe Isus. Avem zilnic nevoie de descoperirea proaspătă a prezenței Sale. Avem nevoie să-I urmăm mai îndeaproape exemplul de lepădare de sine, de jertfire de sine. {DV 457.2}

Avem nevoie de experiența pe care a avut-o Pavel când a scris: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” (Galateni 2, 20.) {DV 457.3}

Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos exprimată în caracter reprezintă o înălțare la un nivel aflat mai presus de orice altceva care se bucură de cinste, pe pământ sau în cer. Aceasta este cu adevărat cea mai înaltă educație. Este cheia care deschide porțile orașului ceresc. Aceasta este cunoașterea pe care Dumnezeu intenționează ca toți cei ce se îmbracă în Hristos s-o aibă. {DV 457.4}

CAPITOLUL 39. CUNOAȘTEREA PRIMITĂ PRIN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

„Dezvăluirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere.”

Întreaga Biblie este o descoperire a slavei lui Dumnezeu în Hristos. Primită, crezută, ascultată, ea este marele instrument de transformare a caracterului. Este mărețul stimulent, forța constrângătoare care înviorează puterile fizice, intelectuale și spirituale și conduce viața pe făgașele corecte. {DV 458.1}

Motivul pentru care tinerii, și chiar și cei mai bogați în ani, sunt aduși atât de ușor în ispită și păcat este că nu studiază Cuvântul lui Dumnezeu și nu meditează asupra lui, așa cum ar trebui s-o facă. Lipsa unei voințe nesovăitoare, care se reflectă în viață și caracter, este rezultatul neglijării instrucțiunilor sacre ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu-și îndreaptă mintea, printr-un efort hotărât, către ceea ce le-ar inspira gânduri curate, sfinte, și nu și-o abat de la ceea ce este murdar și neadevărat. Puțini sunt cei care își aleg partea cea bună, care stau la picioarele lui Isus, cum a făcut Maria, pentru a învăța de la Dascălul divin. Puțini strâng cuvintele Sale ca o comoară în inimă și le pun în practică în viață. {DV 458.2}

Primite, adevărurile Bibliei vor înălța mintea și sufletul. Dacă ar fi Cuvântul lui Dumnezeu apreciat așa cum se cuvine, atât tinerii, cât și vârstnicii ar avea o corectitudine interioară, o tărie a principiilor care le-ar da puterea de a se împotrivi ispitei. {DV 459.1}

Bărbații să dea învățătură și să scrie despre lucrurile prețioase ale Sfintelor Scripturi. Gândirea, aptitudinile, exersarea intensă a puterilor creierului să fie devotate studiului gândurilor lui Dumnezeu. Nu studiați filozofia supozițiilor oamenilor, ci filozofia Aceluia care este adevăr. Nici un alt gen de literatură nu se poate compara ca valoare cu aceasta. {DV 459.2}

Mintea pământească nu găsește nici o plăcere în contemplarea Cuvântului lui Dumnezeu; însă, pentru mintea înnoită de Duhul Sfânt, de pe paginile sacre strălucește o frumusețe divină și o lumină celestă. Ceea ce pentru mintea pământească era o pustietate amară, pentru mintea spirituală devine un ținut cu izvoare vii. {DV 460.1}

Cunoașterea lui Dumnezeu așa cum este descoperită în Cuvântul Său este cunoașterea pe care trebuie să o dăm copiilor noștri. De la primele sclipiri ale rațiunii, ei trebuie să cunoască Numele și viața lui Isus. Primele lor lecții ar trebui să-i învețe că Dumnezeu este Tatăl lor. Prima lor pregătire ar trebui să fie aceea a ascultării iubitoare. Cuvântul lui Dumnezeu să le fie citit și repetat cu respect și iubire, în părți potrivite pentru înțelegerea lor și adaptate pentru a le trezi interesul. Și, mai presus de orice, să învețe despre dragostea Sa descoperită în Hristos și despre marea ei lecție: {DV 460.2}

„Dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.” (1 Ioan 4, 11.) {DV 460.3}

„Învățăturile Tale sunt desfătarea mea și sfătuitorii mei.” (Psalmii 119, 24.)

Tinerii să facă din Cuvântul lui Dumnezeu hrana minții și a sufletului. Din crucea lui Hristos să facă știința întregii educații, centrul oricărei învățături și al oricărui studiu. Să fie adusă în experiența zilnică, în viața practică. Așa va deveni Mântuitorul pentru tineri un tovarăș zilnic și un prieten. Fiecare gând va fi robit ascultării de Hristos. Împreună cu apostolul Pavel, ei vor putea spune: {DV 460.4}

„Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume!” (Galateni 6, 14.) {DV 460.5}

Astfel, prin credință, ei ajung să-L cunoască pe Dumnezeu printr-o cunoștință experimentală. S-au convins ei înșiși de realitatea Cuvântului Său, de adevărul făgăduințelor Sale. Ei au gustat și au văzut că Domnul este bun. {DV 461.1}

Ioan cel preaiubit avea o cunoaștere câștigată prin propria lui experiență. El putea mărturisi: {DV 461.2}

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, — pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; — deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.” (1 Ioan 1, 1-3.) {DV 461.3}

Așa încât fiecare, prin propria lui experiență, „adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.” (Ioan 3, 33.) El poate da mărturie despre ceea ce el însuși a văzut, auzit și simțit despre puterea lui Hristos. El poate mărturisi: {DV 461.4}

„Aveam nevoie de ajutor și l-am găsit în Isus. Mi-au fost acoperite toate lipsurile, iar foamea sufletului meu a fost potolită; pentru mine, Biblia este descoperirea lui Hristos. Cred în Isus pentru că El este pentru mine un Mântuitor divin. Cred în Biblie pentru că am descoperit că ea este vocea lui Dumnezeu, care se adresează sufletului meu.” {DV 461.5}

Cel care a câștigat o cunoaștere a lui Dumnezeu și a Cuvântului Său prin experiență personală este pregătit să se angajeze în studiul științelor naturii. Despre Hristos este scris: „În El era viața și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1, 4.) Înainte de intrarea păcatului în lume, Adam și Eva erau înconjurați în Eden de o lumină curată și minunată, lumina lui Dumnezeu. Această lumină strălucea asupra oricărui lucru de care se apropiau. Nu exista

nimic care să împiedice percepția lucrărilor lui Dumnezeu sau a însușirilor acestora. {DV 461.6}

Când însă au cedat ispititorului, lumina s-a îndepărtat de la ei. Pierzând veșmintele de sfințenie, ei au pierdut lumina care strălucea asupra naturii. Ei nu mai puteau citi în ea cum se cuvine. Ei nu mai puteau discerne caracterul lui Dumnezeu în lucrările Sale. Și astăzi la fel, omul singur nu poate citi corect învățătura naturii. Dacă nu este călăuzit de înțelepciunea divină, el înalță natura și legile naturii deasupra Dumnezeului naturii. Iată de ce simplele idei omenești în legătură cu știința contrazic atât de des învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu. Însă, pentru aceia care primesc lumina vieții lui Hristos, natura este iluminată din nou. În lumina care strălucește de la cruce, putem interpreta corect învățătura primită de la natură. {DV 462.1}

Cel care Îl cunoaște pe Dumnezeu și Cuvântul Său din experiență personală are o credință statornică în caracterul divin al Sfintelor Scripturi. El s-a convins că Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr și știe că adevărul nu se poate contrazice singur niciodată. El nu testează Biblia prin ideile oamenilor de știință; el aduce aceste idei spre testare prin standardul infailibil. El știe că în știința adevărată nu poate fi nimic contrar învățăturii Cuvântului; de vreme ce amândouă au același Autor, înțelegerea corectă a amândurora va dovedi că ele se află în armonie. Orice lucru care, în învățătura așa-zis științifică, contrazice mărturia Cuvântului lui Dumnezeu nu este decât muncă omenească nesistematică, pe ghicite. {DV 462.2}

Unui asemenea student, cercetarea științifică îi va deschide câmpuri largi de gândire și informație. Pe măsură ce contemplă lucrurile din natură, i se descoperă o nouă percepție a adevărului. Cartea naturii și Cuvântul scris aruncă lumină în mod reciproc unul asupra celuilalt. Amândouă îl familiarizează tot mai mult cu Dumnezeu, învățându-l despre caracterul Său și despre legile prin care lucrează El. {DV 462.3}

Experiența psalmistului este experiența pe care o pot câștiga toți, primind cuvântul lui Dumnezeu prin natură și prin revelație. El spune: {DV 462.4}

„Căci Tu mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne,
Și eu cânt de veselie când văd lucrarea mâinilor Tale.”

(Psalmii 92, 4.)

„Bunătatea Ta, Doamne, ajunge până la ceruri
Și credincioșia Ta până la nori.
Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu
Și judecățile Tale sunt ca Adâncul cel mare.... {DV 463.1}

Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule!
La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost....
Îi adăpi din şuvoiul desfătărilor Tale.
Căci la Tine este izvorul vieţii;
Prin lumina Ta vedem lumina."

(Psalmii 36, 5-9.) {DV 463.2}

„Ferice de cei fără prihană în calea lor,
Care umblă întotdeauna după Legea Domnului!
Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui,
Care-L caută din toată inima lor. {DV 463.3}

Cum îşi va ţine tânărul curată cărarea?
Îndreptându-se după Cuvântul Tău.
Aleg calea adevărului,
Pun legile Tale sub ochii mei."

(Psalmii 119, 1.2.9.30.)

„Strâng cuvântul Tău în inima mea,
Ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.
Voi umbla în loc larg, căci caut poruncile Tale. {DV 463.4}

Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!
Învăţăturile Tale sunt desfătarea mea şi sfătuitorii mei.
Mai mult preţuieşte pentru mine legea gurii Tale,
Decât o mie de lucruri de aur şi de argint. {DV 463.5}

Cât de mult iubesc Legea Ta!
Toată ziua mă gândesc la ea.
Învăţăturile Tale sunt minunate:
De aceea le păzeşte sufletul meu.
Orânduirile Tale sunt prilejul cântărilor mele,
În casa pribegiei mele. {DV 463.6}

Cuvântul Tău este cu totul încercat
Şi robul Tău îl iubeşte. {DV 463.7}

Temelia Cuvântului Tău este adevărul,
Şi toate legile Tale cele drepte sunt veşnice. {DV 464.1}

Să-mi trăiască sufletul
Şi să Te laude şi judecăţile Tale să mă sprijine.

Multă pace au cei care iubesc Legea Ta,
Și nu li se întâmplă nici o nenorocire. {DV 464.2}

Eu nădăjduiesc în mântuirea Ta,
Doamne, și împlinesc poruncile Tale.
Sufletul meu ține învățăturile Tale
Și le iubesc mult de tot! {DV 464.3}

Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină,
Dă pricepere celor fără răutate.
Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei,
Căci totdeauna le am cu mine.
Am mai multă pricepere decât bătrânii,
Căci păzesc poruncile Tale.
Prin poruncile Tale mă fac mai priceput,
De aceea urăsc orice cale a minciunii.
Învățăturile Tale sunt moștenirea mea de veci,
Căci ele sunt bucuria inimii mele."

(Psalmii 119, 11.45.18.24.72.97.129.54.140.160.175.165-167.130.98-100.104.111.) {DV 464.4}

Descoperiri mai clare ale lui Dumnezeu

Este privilegiul nostru să ne înălțăm mai sus și mai sus, în căutarea unor descoperiri mai clare ale caracterului lui Dumnezeu. Când Moise s-a rugat: „Arată-mi, te rog, slava Ta", Domnul nu l-a mustrat, ci i-a ascultat rugăciunea. Dumnezeu a declarat slujitorului Său: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta." (Exod 33, 18-19.) {DV 464.5}

Păcatul este cel care ne întunecă mințile și ne desensibilizează. Când păcatul este curățit din inimile noastre, lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos, strălucind asupra Cuvântului Său și reflectându-se pe fața naturii, va întări din ce în ce mai mult faptul că „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie." (Exod 34, 6.) {DV 464.6}

Lumina o vom vedea numai în lumina Sa, până când mintea, inima și sufletul vor fi transformate după chipul sfințeniei Sale. {DV 465.1}

Pentru aceia care se prind astfel de asigurările divine ale Cuvântului lui Dumnezeu există posibilități minunate. Înaintea lor se întind câmpuri vaste ale adevărului și resurse bogate de putere. Lucruri glorioase urmează să fie descoperite. Vor fi date pe față privilegii și îndatoriri despre care ei nici nu bănuiesc că s-ar afla în Biblie. Toți cei ce umblă pe cărarea

supunerii umile, împlinind scopul Său, vor cunoaște mai mult și mai mult Cuvântul lui Dumnezeu. {DV 465.2}

Studentul să-și ia Biblia ca ghid și să rămână neclintit în principii și, astfel, poate aspira la orice realizări, oricât de înalte. Toate filozofiile firii omenești au dus la încurcătură și rușine când Dumnezeu nu a fost recunoscut ca fiind totul. Însă credința prețioasă inspirată de Dumnezeu aduce tărie și noblețe de caracter. Cu cât ne ocupăm mai mult de bunătatea, îndurarea și iubirea Sa, cu atât percepția adevărului va fi mai clară și cu atât mai înaltă și mai sfântă va fi dorința de a avea curățenie a inimii și limpezime a minții. Sufletul care rămâne în atmosfera pură a gândurilor sfinte este transformat de tovărășia cu Dumnezeu, prin studierea Cuvântului Său. Adevărul este atât de cuprinzător, întins, profund, larg, încât eul este pierdut din vedere. Inima este înmuiată și adusă la umilință, blândețe și iubire. {DV 465.3}

Iar puterile naturii umane sunt sporite mulțumită supunerii sfinte. În urma studierii Cuvântului vieții, studenții pot dobândi un intelect superior, caracterizat prin profunzime și noblețe. Dacă sunt, asemenea lui Daniel, ascultători și împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, ei pot progresa, ca și el, în toate ramurile de instruire. Având o minte curată, ei vor dobândi o minte puternică. Fiecare facultate intelectuală li se va dezvolta. Ei se pot disciplina și educa în așa fel, încât toți cei aflați în sfera lor de influență vor vedea ce poate fi și ce poate face omul când este în legătură cu Dumnezeul înțelepciunii și puterii. {DV 466.1}

Educația în viața veșnică

Lucrarea vieții noastre de aici este o pregătire pentru viața veșnică. Educația începută aici nu se va termina în această viață; va continua în toată veșnicia — progresând neîncetat și nefiind vreodată încheiată. Din ce în ce mai mult se va descoperi înțelepciunea și iubirea lui Dumnezeu în planul de răscumpărare. Mântuitorul va dărui bogății ale cunoașterii când Își va duce copiii la izvoarele de apă vie. Și, zi după zi, minunatele lucrări ale lui Dumnezeu, mărturiile puterii Sale, care a creat și susține universul, se vor deschide înaintea minții cu o nouă frumusețe. În lumina care strălucește de la tron, tainele vor dispărea și sufletul va fi umplut de uimire văzând simplitatea lucrurilor neînțelese până atunci. {DV 466.2}

Acum vedem ca printr-o oglindă, nelămurit;1 dar atunci va fi față în față; acum cunoaștem în parte; atunci însă, vom cunoaște limpede, așa cum limpede suntem cunoscuți. {DV 466.3}

Nevoia lucrătorului

„Urcă la Mine pe munte.”

CAPITOLUL 40. AJUTOR ÎN VIEȚUIREA ZILNICă

„Cum sunt zilele tale, așa va fi și tăria ta.”

Există în viața liniștită, consecventă, a unui creștin curat, adevărat, o elocvență cu mult mai mare decât elocvența cuvintelor. Ceea ce este un om are mai multă influență decât ceea ce spune. {DV 469.1}

Slujitorii care au fost trimiși la Isus au venit înapoi cu raportul că nici un om nu mai vorbise cum vorbea El. Însă motivul era că nimeni nu mai trăise așa cum trăia El. Dacă viața Sa ar fi fost altfel decât era, El nu ar fi putut vorbi așa cum vorbea. Cuvintele Sale erau încărcate de putere de convingere pentru că ieșeau dintr-o inimă curată și sfântă, plină de iubire și compasiune, bunăvoință și adevăr. {DV 469.2}

Propriul nostru caracter și experiența noastră sunt hotărâtoare în ce privește influența pe care o avem asupra altora. Pentru a-i convinge pe alții de puterea harului lui Hristos, trebuie să-i cunoaștem puterea în propriile noastre inimi și vieți. Evanghelia pe care o înfățișăm pentru salvarea sufletelor trebuie să fie Evanghelia prin care propriile noastre suflete sunt salvate. Numai printr-o credință vie în Hristos ca Mântuitor personal este posibil să ne facem simțită influența într-o lume sceptică. Dacă dorim să-i tragem pe păcătoși afară din apele care curg cu repeziciune, trebuie ca propriile noastre picioare să fie fixate bine pe Stâncă, Hristos Isus. {DV 469.3}

Însemnul creștinismului nu este o insignă exterioară și nici purtarea unei cruci sau a unei coroane, ci este ceea ce se dă pe față ca rezultat al unirii dintre om și Dumnezeu. Prin puterea harului Său, manifestat în transformarea caracterului, lumea trebuie să fie convinsă că Dumnezeu și-a trimis Fiul ca Răscumpărător al ei. Nici o altă influență care poate înconjura sufletul omenesc nu are o asemenea putere ca influența unei vieți lipsite de egoism. Cel mai puternic argument în favoarea Evangheliei este un creștin iubitor și iubit. {DV 470.1}

Disciplinarea prin încercări

Pentru a trăi o asemenea viață, pentru a exercita o asemenea influență, se va plăti la fiecare pas prețul efortului, jertfirii de sine, disciplinei. Tocmai pentru că nu înțeleg aceasta, mulți sunt descurajați atât de ușor în viața de creștin. Mulți care își consacră în mod sincer viețile în slujba lui Dumnezeu sunt surprinși și dezamăgiți când se confruntă cu obstacole și se lovesc de încercări și încurcături ca niciodată mai înainte. Ei se roagă pentru un caracter creștin, pentru a fi pregătiți pentru lucrarea Domnului, și sunt aduși în împrejurări care par

să stârnească toată răutatea caracterului lor. Sunt scoase la iveală cusururi a căror existență nici măcar nu o bănuiau. Ca Israelul din vechime, ei se întreabă: „Dacă ne conduce Dumnezeu, de ce vin asupra noastră toate aceste lucruri?” {DV 470.2}

Pentru că îi conduce Dumnezeu vin aceste lucruri asupra lor. Încercările și obstacolele sunt metodele de disciplinare alese de Domnul și mijloacele hotărâte de El pentru succesul nostru. Cel care citește inimile oamenilor le cunoaște caracterele mai bine decât și le cunosc ei înșiși. Dumnezeu vede că unii au puteri și înzestrări care, canalizate corect, ar putea fi folosite pentru înaintarea lucrării Sale. În providența Sa, El aduce aceste persoane în situații diferite și împrejurări variate, astfel încât ele să-și poată descoperi în caracter defectele de care nu au avut cunoștință. El le dă ocazia să-și corijeze aceste defecte și să devină apte pentru serviciul Său. Adesea, El permite ca aceste persoane să fie asaltate de focurile nenorocirilor pentru a le putea curăți. {DV 471.1}

Faptul că suntem chemați să răbdăm încercări arată că Domnul Isus vede în noi ceva prețios, pe care dorește să-l dezvolte. Dacă nu ar vedea în noi nimic prin care să-și poată slăvi Numele, nu și-ar pierde timpul cu perfecționarea noastră. Nu aruncă în cuptorul Său pietre lipsite de valoare. El nu rafinează decât minereul valoros. Fierarul pune și fierul, și oțelul în foc ca să poată ști ce fel de metale sunt. Domnul îngăduie ca aleșii Săi să fie trecuți prin cuptorul suferinței pentru a arăta ce firi au și dacă pot fi prelucrați pentru lucrarea Sa. {DV 471.2}

Olarul ia lutul și îl modelează după cum dorește. Îl frământă și iar îl frământă. Îl rupe în bucăți și pune iarăși totul împreună. Îl udă și apoi îl usucă. Îl lasă să stea o vreme fără să-l atingă. Când a devenit perfect maleabil, își continuă lucrarea și face din el un vas. Îi dă o formă și, tot pe roată, îl ajustează și îl lustruiește. Îl usucă la soare și îl coace în cuptor. Astfel devine un vas bun de folosit. Tot așa dorește să ne modeleze și să ne cizeleze și marele Maestru lucrător. Noi nu trebuie să încercăm să facem lucrarea olarului. Partea noastră este aceea de a ne lăsa noi înșine modelați de Maestrul lucrător. {DV 471.3}

„Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui.” (1 Petru 4, 12-13.) {DV 472.1}

În plina lumină a zilei și înconjurată de muzica altor voci, pasărea din colivie nu va cânta melodia pe care stăpânul dorește ca ea s-o învețe. Prinde un sunet acum, un tril altă dată, dar niciodată o melodie întreagă și distinctă. Însă stăpânul acoperă colivia și o pune acolo unde pasărea va auzi doar melodia pe care trebuie s-o cânte. În întuneric, ea încearcă să cânte acea melodie din nou și din nou, până când o știe și izbucnește într-un cânt desăvârșit. Apoi pasărea este readusă la locul ei, unde va putea cânta mereu acea melodie, la lumină. Tot așa

procedează Dumnezeu cu copiii Săi. El are să ne învețe un cântec și, după ce-l vom fi învățat printre umbrele suferințelor, îl vom putea cânta mereu după aceea. {DV 472.2}

Mulți sunt nemulțumiți de lucrarea vieții lor. Se poate ca anturajul lor să fie neprietenos; timpul le este umplut cu o lucrare de rând — în timp ce ei se cred capabili de răspunderi mai mari; adesea, propriile eforturi li se par neluate în seamă sau infructuoase; viitorul lor este nesigur. {DV 472.3}

Să ne amintim că, deși lucrarea pe care o avem de făcut s-ar putea să nu fie aleasă de noi înșine, ea trebuie acceptată ca fiind alegerea lui Dumnezeu pentru noi. Plăcută sau neplăcută, trebuie împlinită datoria care ne este cea mai la îndemână. „Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!" (Eclesiastul 9,10.) {DV 472.4}

Dacă Domnul dorește ca noi să purtăm o solie către Ninive, nu-I vom face pe plac dacă mergem la Iope sau la Capernaum. El are motivele Sale să ne trimită în locul către care ne călăuzește pașii. Chiar acolo se poate afla cineva care are nevoie tocmai de ajutorul pe care-l putem da noi. El, care l-a trimis pe Filip la sfetnicul etiopian, pe Petru la sutașul roman și pe fetița israelită în ajutorul lui Naaman, căpetenia siriană, trimite pe bărbații, femeile și tinerii de astăzi ca reprezentanți ai Săi la aceia care au nevoie de ajutor divin și călăuzire. {DV 473.1}

Planurile lui Dumnezeu sunt cele mai bune

Planurile noastre nu sunt întotdeauna și planurile lui Dumnezeu. El poate vedea că este cel mai bine pentru noi și pentru cauza Sa să refuze chiar și cele mai bune intenții ale noastre, așa cum a făcut în cazul lui David. Dar putem fi siguri de un lucru: că îi va binecuvânta și îi va folosi pentru înaintarea cauzei Sale pe aceia care se consacră pe ei înșiși și tot ceea ce au spre slava Sa. Dacă El consideră că este cel mai bine să nu le satisfacă dorințele, va compensa refuzul, dăruindu-le dovezi ale iubirii Sale și încredințându-le o altă lucrare. {DV 473.2}

În grija Sa iubitoare și în interesul arătat față de noi, adesea Cel care ne înțelege mai bine decât ne înțelegem noi înșine refuză să ne lase să căutăm în mod egoist satisfacerea propriei noastre ambiții. Nu ne permite să trecem pe lângă îndatoririle comune, dar sfinte, care se află chiar lângă noi. Adesea, aceste îndatoriri reprezintă chiar pregătirea esențială pentru o lucrare mai înaltă. Deseori, planurile noastre eșuează tocmai pentru a avea succes acelea pe care le are Dumnezeu pentru noi. {DV 473.3}

Nu suntem niciodată chemați să facem cu adevărat un sacrificiu pentru Dumnezeu. El ne cere să-I cedăm multe lucruri, dar, dacă facem așa, nu renunțăm decât la ceea ce ne stânjenește în calea noastră către cer. Chiar și când ni se cere să renunțăm la acele lucruri

care în sine sunt bune, putem fi siguri că Dumnezeu ne pregătește un bine și mai mare. {DV 473.4}

În viața viitoare, tainele care aici ne-au necăjit și dezamăgit ni se vor desluși. Vom vedea că rugăciunile noastre aparent neascultate și așteptările noastre zadarnice s-au numărat printre binecuvântările cele mai mari. {DV 474.1}

Trebuie să privim fiecare îndatorire, oricât de umilă, ca fiind sacră, pentru că ea reprezintă o parte din serviciul față de Dumnezeu. Rugăciunea noastră zilnică ar trebui să fie: „Doamne, ajută-mă să fac tot ce pot mai bine. Învață-mă cum să fac o lucrare mai bună. Dă-mi energie și voioșie. Ajută-mă să aduc în ceea ce fac slujirea iubitoare pe care a înfăptuit-o Mântuitorul”. {DV 474.2}

O lecție din viața lui Moise

Să luăm ca exemplu experiența lui Moise. Educația pe care a primit-o în Egipt ca nepot al împăratului — și viitor moștenitor al tronului — a fost foarte riguroasă. Nu a fost neglijat nimic din cele presupuse că vor face din el un om înțelept, așa cum înțelegeau egiptenii înțelepciunea. A primit cea mai înaltă pregătire civilă și militară. El credea că era pe deplin pregătit pentru lucrarea de a izbăvi pe Israel din robie. Dar Dumnezeu judeca lucrurile altfel. Providența Sa a hotărât pentru Moise patruzeci de ani de pregătire în pustie, ca păstor. {DV 474.3}

Educația pe care Moise o primise în Egipt i-a fost un ajutor în multe privințe; însă cea mai valoroasă pregătire pentru lucrarea vieții lui a fost aceea care a avut loc în timpul în care era angajat ca păstor. Moise era din fire un impulsiv. În Egipt, ca favorit al împăratului și al poporului, conducător militar plin de succes, fusese obișnuit să primească laude și aprecieri lingușitoare. Atrăsese poporul către sine. El spera să împlinească în propriile sale puteri lucrarea de eliberare a lui Israel. Mult diferite au fost lecțiile pe care a trebuit să le învețe ca reprezentant al lui Dumnezeu. Conducându-și turmele în pustietatea munților și prin pajiștile înverzite ale văilor, el a învățat credința și blândețea, răbdarea, umilința și lepădarea de sine. A învățat să îngrijească oile slabe, să le oblojească pe cele bolnave, să le caute pe cele rătăcite, să le suporte pe cele nesupuse, să aibă grijă de mielușei și să le hrănească pe cele bătrâne și pe cele slăbite. {DV 474.4}

În această lucrare, Moise a fost adus mai aproape de Marele Păstor. El a ajuns într-o legătură strânsă cu Sfântul lui Israel. Nu mai plănuia să facă o mare lucrare. El căuta să ducă la bun sfârșit cu credincioșie, ca pentru Dumnezeu, lucrarea încredințată lui. Recunoștea prezența lui Dumnezeu în jurul său. Întreaga natură îi vorbea despre Cel Nevăzut. Îl cunoștea pe Dumnezeu în mod personal și, meditând asupra caracterului Său, el începea să fie pătruns din ce în ce mai mult de prezența Sa. El găsi scăpare în brațele veșnice. {DV 475.1}

După această experiență, Moise a auzit chemarea cerească de a schimba cârja păstorului cu toiagul autorității; de a-și lăsa turma de oi și de a trece la conducerea lui Israel. Porunca divină îl găsi neîncrezător în sine, cu o vorbire greoaie și timid. Era copleșit de sentimentul că nu este capabil să fie purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu. Însă a acceptat lucrarea, punându-și toată încrederea în Domnul. Măreția misiunii sale i-a solicitat aproape toate puterile minții. Dumnezeu i-a binecuvântat supunerea neîntârziată și el a devenit elocvent, încrezător, cu stăpânire de sine, pregătit pentru cea mai mare lucrare încredințată vreodată omului. Despre el este scris: „În Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față." (Deuteronom 34, 10.) {DV 475.2}

Cei care simt că lucrarea lor nu este apreciată și care râvnesc o poziție de răspundere mai mare să ia aminte că „nici de la răsărit, nici de la apus, nici din pustie nu vine înălțarea. Ci Dumnezeu este Cel ce judecă: El coboară pe unul și înalță pe altul." (Psalmii 75, 6.7.) Fiecare om își are locul său în planul veșnic al cerului. Dacă vom ocupa sau nu locul acela, depinde de credincioșia noastră când conlucrăm cu Dumnezeu. {DV 476.1}

Trebuie să ne ferim să ne plângem singuri de milă. Nu vă îngăduiți niciodată sentimentul că nu sunteți prețuiți așa cum s-ar cuveni, că eforturile voastre nu sunt apreciate, că lucrarea voastră este prea dificilă. Gândul îndreptat către ceea ce a suportat Hristos pentru noi să reducă la tăcere orice alt gând de nemulțumire. Suntem tratați mai bine decât a fost tratat Domnul nostru. „Și tu umbli după lucruri mari? Nu umbla după ele!" (Ieremia 45, 5.) Domnul nu are nici un loc în lucrarea Sa pentru cei care au o dorință mai mare de a câștiga cununa decât de a purta crucea. El vrea oameni care sunt mai concentrați asupra înfăptuirii datoriei decât asupra primirii răsplății — oameni care țin mai mult la principii decât la promovare.1 {DV 476.2}

Cei care sunt umili și care își fac lucrarea ca pentru Dumnezeu s-ar putea să nu ofere un spectacol atât de măreț ca aceia care sunt plini de neastâmpăr și înfumurare; însă lucrarea lor are valoare mai mare. Adesea, aceia care fac mare paradă atrag atenția asupra lor, interpunându-se între popor și Dumnezeu, iar lucrarea lor se dovedește a fi falimentară. „Înțelepciunea este lucrul principal; prin urmare, dobândește înțelepciunea2 și, cu tot ce ai, dobândește priceperea. Înalț-o, și ea te va înălța; ea te va aduce la cinste dacă o vei îmbrățișa." (Proverbe 4, 7.8.) {DV 477.1}

Pentru că nu au hotărârea de a-și asuma răspunderea și de a se schimba, mulți ajung într-o stereotipie a unui mod greșit de lucru. Dar nu trebuie să existe aceasta. Ei își pot cultiva puterile pentru a face cel mai bun tip de lucrare și atunci vor avea mâinile mereu ocupate. Vor fi prețuiți la justa lor valoare. {DV 477.2}

Dacă unii sunt calificați pentru o poziție mai înaltă, Domnul nu va pune povara numai asupra lor, ci și asupra celor care i-au pus la probă, care le cunosc valoarea și care îi pot împinge înainte în cunoștință de cauză. Cei care își fac zilnic cu credincioșie lucrarea ce le-a

fost încredințată vor auzi, la timpul stabilit de Dumnezeu, chemarea Sa: „Veniți mai sus.” {DV 477.3}

Îngerii din ceruri au venit la păstori când aceștia își vegheau turmele pe dealurile Betleemului. Tot așa și astăzi, în timp ce lucrătorul umil al lui Dumnezeu se achită de însărcinarea sa, îngeri ai lui Dumnezeu stau lângă el, ascultându-i cuvintele, luând notă de modul în care este dusă la înfăptuire lucrarea sa, pentru a vedea dacă în mâinile sale pot fi încredințate răspunderi mai mari. {DV 477.4}

Dumnezeu nu-i evaluează pe oameni după bogăția lor, după educația sau poziția lor. Îi evaluează după puritatea motivației și după frumusețea caracterului. El caută să vadă în ce măsură au ei Spiritul Său și cât de mult dau pe față asemănarea cu El prin viața lor. A fi mare în împărăția lui Dumnezeu înseamnă a fi asemenea unui copilaș ca umilință, ca simplitate a credinței, ca puritate a iubirii. {DV 477.5}

„Știți”, a spus Hristos, „că domnitorii neamurilor domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru.” (Matei 20, 25-26.) {DV 478.1}

Dintre toate darurile pe care cerul le poate revărsa asupra oamenilor, părtășia cu Hristos prin suferințele Sale este cea mai consistentă dovadă de încredere și cea mai înaltă onoare. Nici Enoh, care a fost schimbat și luat la cer, nici Ilie, care a urcat într-un car de foc, nu a fost mai mare sau mai onorat decât Ioan Botezătorul, care a pierit singur în închisoare. „Vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El.” (Filipeni 1, 29.) {DV 478.2}

Planuri pentru viitor

Mulți sunt incapabili să facă planuri hotărâte pentru viitor. Viața lor nu este așezată. Ei nu pot vedea rezultatul afacerilor, și aceasta îi umple adesea de neliniște și îi face agitați. Să ne amintim că viața copiilor lui Dumnezeu în această lume este o viață de peregrin. Nu avem înțelepciune să ne planificăm propriile vieți. Nu este treaba noastră să ne potrivim viitorul. „Prin credință Avraam când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se ducea.” (Evrei 11, 8.) {DV 478.3}

În viața Sa pe pământ, Hristos nu a făcut nici un plan pentru Sine. A acceptat planurile lui Dumnezeu pentru El, iar Tatăl Își desfășura planurile zi după zi. Tot așa ar trebui să depindem și noi de Dumnezeu, pentru ca viețile noastre să poată fi lucrarea simplă a voinței Sale. Dacă încredințăm căile noastre în seama Lui, El ne va călăuzi pașii. {DV 479.1}

Prea mulți, făcând planuri pentru un viitor strălucit, ajung la un eșec total. Lăsați-L pe Dumnezeu să facă planuri pentru voi. Asemenea unui copilaș, aveți încredere în călăuzirea Lui, care „va păzi pașii prea iubiților Lui.” (1 Samuel 2, 9.) Dumnezeu nu-și conduce

niciodată copiii altfel decât ar alege ei înșiși să fie conduși, dacă ar putea vedea sfârșitul de la început și dacă ar zări slava scopului pe care îl împlinesc ca împreună lucrători cu El. {DV 479.2}

Plata

Când Hristos i-a chemat pe ucenici să-L urmeze, nu le-a oferit nici un fel de perspective îmbietoare pentru viața aceasta. Nu le-a făcut nici o promisiune de câștig sau onoare lumească și nici ei nu au pus condiții privitoare la ceea ce ar trebui să primească. Lui Matei, care stătea la oficiul vamal1, Mântuitorul i-a spus: „Vino după Mine! Vameșul a lăsat totul, s-a sculat și a mers după El.” (Luca 5, 27-28.) Matei nu a zăbovit, înainte să-și părăsească slujba, pentru a cere un anumit salariu, egal cu cel primit până atunci. Fără întrebări sau ezitări, el Îl urmă pe Isus. Îi era suficient că avea să fie cu Mântuitorul, pentru a-I putea auzi cuvintele și pentru a I se alătura în lucrarea Sa. {DV 479.3}

„Așadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.” (Romani 2, 1.)

Așa fusese și cu ucenicii chemați mai înainte. Când Isus i-a îndemnat pe Petru și pe tovarășii lui să-L urmeze, ei și-au lăsat imediat bărcile și plasele. Unii dintre acești ucenici aveau prieteni care depindeau de ei, fiind întreținuți. Însă, când au primit invitația Mântuitorului, ei nu au ezitat și nu au întrebat: „Cum voi trăi și cum îmi voi întreține familia?” Ei au fost credincioși chemării; iar când, după aceea, Isus i-a întrebat: „Când v-am trimis fără pungă, fără traistă și fără încălțăminte, ați dus voi lipsă de ceva?”, ei i-au putut răspunde: „De nimic.” (Luca 22, 35.) {DV 480.1}

Astăzi, Mântuitorul ne cheamă în lucrarea Sa așa cum i-a chemat și pe Matei, Ioan și Petru. Dacă inimile noastre sunt atinse de iubirea Sa, problema unei compensații nu se va afla pe primul plan în mințile noastre. Ne vom bucura să fim împreună lucrători cu Hristos și nu ne vom teme să ne încredem în purtarea Sa de grijă. Dacă facem din Dumnezeu tăria noastră, vom vedea cu claritate care ne este datoria și vom avea aspirații lipsite de egoism; viața noastră va fi pusă în mișcare de un țel nobil, care ne va ridica deasupra motivelor josnice. {DV 480.2}

Dumnezeu va purta de grijă

Mulți dintre aceia care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos au o inimă tulburată, neliniștită, pentru că se tem să se lase în grija lui Dumnezeu. Ei nu I se predau în întregime; deoarece se feresc de consecințele pe care le presupune o asemenea predare. Dar nu vor putea găsi pacea dacă nu se vor preda în felul acesta. {DV 480.3}

Sunt mulți ale căror inimi gem sub povara grijilor, pentru că ei caută să atingă standardul lumii. Ei au ales să-i slujească, au acceptat încurcăturile ei, i-au adoptat obiceiurile. Astfel, caracterul lor este mânjit, iar viața le este obositoare. Grija neîncetată epuizează forțele vitale. Domnul nostru dorește ca ei să lase deoparte acest jug al robiei și îi invită să accepte jugul. El spune: „Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară." (Matei 11, 30.) Îngrijorarea este oarbă și nu poate vedea viitorul; dar Isus vede sfârșitul de la început. În orice dificultate, El are o cale pregătită pentru a aduce ușurare. „Domnul nu lipsește de nici un bine pe cei ce duc o viață fără prihană." (Psalmii 84, 11.) {DV 481.1}

„De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare." (2 Corinteni 12, 10.)

Tatăl nostru ceresc are o mie de căi prin care ne poate purta de grijă, căi despre care nu știm nimic. Aceia care acceptă principiul fundamental de a face din slujirea lui Dumnezeu o datorie supremă vor vedea încurcăturile dispărând și o potecă netedă înaintea picioarelor lor. {DV 481.2}

Îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor zilei de astăzi este cea mai bună pregătire pentru încercările de mâine. Nu îngrămădiți laolaltă toate răspunderile și grijile zilei de mâine, adăugându-le zilei de azi. „Ajunge zilei necazul ei." (Matei 6, 34.) {DV 481.3}

Să fim plini de încredere și de curaj. Disperarea în serviciul lui Dumnezeu este păcătoasă și irațională. El cunoaște fiecare nevoie a noastră. Alături de omnipotența Împăratului împăraților, Dumnezeul nostru, care Își ține legământul, pune blândețea și grija păstorului celui bun. Puterea Sa este absolută, ea fiind și chezășia împlinirii sigure a făgăduințelor Sale față de toți aceia care se încred în El. El are mijloace pentru îndepărtarea oricărei dificultăți, pentru ca aceia care Îl slujesc și Îi respectă mijloacele pe care le folosește să poată fi sprijiniți. Dragostea Sa este tot atât de departe de oricare altă dragoste cum este cerul față de pământ. El veghează asupra copiilor Săi cu o iubire veșnică și nemăsurată. {DV 481.4}

În cele mai negre zile, când perspectivele par îngrozitoare, aveți credință în Dumnezeu. El Își împlinește voința, făcând toate lucrurile bine în favoarea poporului Său. Tăria celor care Îl iubesc și Îl slujesc va fi înnoită în fiecare zi. {DV 482.1}

El poate și dorește să reverse asupra servilor Săi tot ajutorul de care au nevoie. El le va da înțelepciunea cerută de feluritele lor nevoi. {DV 482.2}

Încercatul apostol Pavel a spus: „El mi-a zis: «Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.» Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos; căci, când sunt slab, atunci sunt tare." (2 Corinteni 12, 9-10.) {DV 482.3}

CAPITOLUL 41. ÎN CONTACT CU ALȚII

„Purtați-vă sarcinile unii altora și astfel veți împlini legea lui Hristos.”

Fiecare întovărășire din viață reclamă exercitarea stăpânirii de sine, a răbdării și compasiunii. Suntem atât de diferiți ca temperament, obiceiuri, educație, încât felul în care privim lucrurile variază de la persoană la persoană. Judecăm fiecare în mod diferit. Modul în care înțelegem adevărul, ideile pe care le avem despre cum trebuie să trăim nu sunt la fel în toate privințele. Nu există doi inși a căror experiență se aseamănă în fiecare detaliu. Încercările unuia nu sunt și încercările altuia. Îndatoririle pe care unul le găsește ușoare sunt pentru altul extrem de dificile și încurcate. {DV 483.1}

Natura umană este atât de fragilă, atât de neștiutoare, atât de ușor indusă în eroare, încât fiecare dintre noi ar trebui să fie prudent când îl judecă pe altul. Cunoaștem prea puțin care este influența faptelor noastre asupra experienței altora. Ceea ce facem sau ceea ce spunem ne poate părea de mică importanță, pe când, dacă am avea ochii deschiși, ar trebui să vedem că de acestea depind cele mai importante rezultate — fie spre bine, fie spre rău. {DV 483.2}

Considerație față de cei ce poartă poveri

Sunt mulți care au dus atât de puține poveri, ale căror inimi au cunoscut atât de puțină suferință adevărată și care au simțit atât de puțin durerea și încurcăturile punându-se în locul altora, încât nu pot înțelege lucrarea adevăratului purtător de poveri. Ei nu sunt în stare să țină seama de poverile acestuia, așa cum copilul nu poate înțelege grija și truda tatălui său aplecat sub greutăți. Copilul poate fi nedumerit de temerile și încurcăturile tatălui său. Acestea îi par inutile. Însă, când viața sa se va fi îmbogățit cu ani de experiență, când ajunge să poarte el însuși poverile ei, va revizui viața tatălui său și va înțelege ceea ce odinioară era de neînțeles. Experiența amară i-a dăruit cunoaștere. {DV 483.3}

Lucrarea multor purtători de poveri nu este înțeleasă, truda lor nu este respectată, până când moartea îi doboară. Când alții ridică poverile pe care le-au lăsat aceștia și dau de dificultățile cu care s-au confruntat ei, pot înțelege cum le-au fost puse la încercare credința și curajul. Atunci, ei ajung deseori să nu mai țină în seamă greșelile pe care odată se grăbeau să le sancționeze. Experiența îi învață să fie înțelegători. Dumnezeu îngăduie ca oamenii să fie plasați în poziții de răspundere. Când ei greșesc, El are puterea de a-i îndrepta sau de a-i îndepărta. Ar trebui să fim prevăzători, să nu luăm în mâinile noastre lucrarea de a judeca, lucrare care Îi aparține lui Dumnezeu. {DV 484.1}

„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.” (Romani 12, 21.)

Purtarea lui David față de Saul reprezintă o lecție. Din porunca lui Dumnezeu, Saul fusese uns ca împărat al lui Israel. Din cauza neascultării lui, Domnul a declarat că îi va fi luată împărăția; și, cu toate acestea, cât de iubitor, atent și răbdător a fost comportamentul

lui David față de El! Căutând să-i ia viața lui David, Saul a mers în pustie și, neînsoțit, a intrat chiar în peștera în care erau ascunși David și războinicii săi. „Oamenii lui David i-au zis: «Iată ziua în care Domnul îți zice: ... „Dau pe vrăjmașul tău în mâinile tale; fă-i ce-ți va plăcea”».... Și a zis oamenilor săi: «Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă ca să pun mâna pe el! Căci el este unsul Domnului.»” (1 Samuel 24, 4-6.) Mântuitorul ne îndeamnă: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.” (Matei 7, 1-2.) Amintește-ți de asemenea că El a spus: „Omu-le, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți ... fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.” (Romani 2, 1.) {DV 484.2}

Îndelungă răbdare când suntem nedreptățiți

Nu ne putem permite să ne înfierbântăm din pricina vreunui rău, real sau presupus, pe care ni-l va fi făcut cineva. Eul este vrăjmașul de care trebuie să ne temem cel mai mult. Nici o formă de viciu nu are un efect mai distrugător asupra caracterului ca pasiunea omenească ce nu se află sub controlul Duhului Sfânt. Nici o biruință pe care o putem dobândi nu va fi atât de prețioasă ca aceea asupra eului. {DV 485.1}

Nu ar trebui să ne simțim jigniți cu ușurință. Trebuie să trăim nu pentru a ne păzi de jigniri sau pentru a ne păstra reputația, ci pentru a salva suflete. Când devenim interesați de mântuirea sufletelor, încetăm să mai fim deranjați de mărunțele nepotriviri care se ivesc adesea, în timp ce petrecem timp unii cu alții. Orice ar putea gândi alții despre noi și orice ne-ar putea face nu trebuie să ne tulbure unirea cu Hristos, părtășia cu Duhul. „Ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți pălmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu.”(1 Petru 2, 20.) {DV 485.2}

Nu plătiți cu aceeași monedă. Atât cât depinde de voi, îndepărtați orice cauză a unei înțelegeri greșite. Evitați provocarea răului. Faceți tot ce stă în puterea voastră — fără să jertfiți principiile — pentru a-i împăca pe alții. „Dacă îți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi și împacă-te cu fratele tău; apoi vino și adu-ți darul.” (Matei 5, 23-24.) {DV 485.3}

Dacă vi se spun cuvinte nerăbdătoare, nu dați niciodată un răspuns în același spirit. Amintiți-vă că „un răspuns blând potolește mânia.” (Proverbe 15, 1.) Și există o putere minunată în tăcere. Cuvintele adresate ca răspuns unuia care este mânios nu servesc uneori decât ca să-l exaspereze. Dar mânia întâmpinată cu tăcere, într-un spirit iubitor, îngăduitor, se stinge repede. {DV 486.1}

Sub o furtună de cuvinte usturătoare, defăimătoare, țineți-vă mintea ancorată în Cuvântul lui Dumnezeu. Mintea și inima să fie umplute cu făgăduințele lui Dumnezeu. Dacă sunteți

trataţi rău sau acuzaţi pe nedrept, în loc să daţi un răspuns mânios, repetaţi-vă în minte promisiunile preţioase. {DV 486.2}

„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine.” (Romani 12, 21.) {DV 486.3}

„Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, şi El va lucra, El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, şi dreptul tău ca soarele la amiază.” (Psalmii 37, 5-6.) {DV 486.4}

„Nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nici ascuns, care nu va fi cunoscut.” (Luca 12, 2.) {DV 486.5}

„Ai lăsat pe oameni să încalece pe capetele noastre, am trecut prin foc şi prin apă; dar Tu ne-ai scos şi ne-ai dat din belşug.” (Psalmii 66, 12.) {DV 486.6}

Avem înclinaţia să căutăm la semenii noştri compătimire şi încurajare, în loc să le căutăm la Isus. În îndurarea şi credincioşia Sa, Dumnezeu îngăduie adesea ca aceia în care ne punem încrederea să ne înşele aşteptările, ca să putem înţelege nebunia de a ne încrede în om şi de a face tăria noastră din ceea ce este carne muritoare. Să ne încredem pe deplin în Dumnezeu, cu umilinţă, fără egoism. El cunoaşte întristările pe care le simţim în adâncul fiinţei noastre, dar pe care nu le putem exprima. Când totul pare întunecat şi inexplicabil, amintiţi-vă cuvintele lui Hristos: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.” (Ioan 13, 7.) {DV 486.7}

Studiaţi istoria lui Iosif şi a lui Daniel. Domnul nu a împiedicat uneltirile oamenilor care căutau să le facă rău; dar a făcut ca toate aceste mijloace să lucreze pentru binele slujitorilor Săi, care, în mijlocul încercărilor şi luptelor, şi-au păstrat credinţa şi loialitatea. {DV 487.1}

Câtă vreme suntem în lume, ne vom confrunta cu influenţe potrivnice. Vor exista provocări, pentru a ne pune la încercare stăpânirea de sine; iar harurile creştine se dezvoltă prin întâmpinarea acestora într-un spirit liniştit. Dacă Hristos este în noi, vom fi răbdători, buni şi îndelung răbdători, optimişti în mijlocul supărărilor şi stărilor de iritare. Zi de zi şi an de an, vom birui eul şi vom creşte până la un eroism nobil. Aceasta este sarcina pe care am primit-o; dar ea nu poate fi împlinită fără ajutorul lui Isus, fără o hotărâre fermă, un ţel nestrămutat, o veghere neîncetată şi rugăciune continuă. Fiecare dintre noi are de dus o luptă. Nici măcar Dumnezeu nu poate aduce noblеţe caracterelor noastre şi nu poate face ca vieţile să ne fie folositoare, dacă nu devenim împreună lucrători cu El. Cei care refuză lupta pierd tăria şi bucuria victoriei. {DV 487.2}

Nu trebuie să ţinem o evidenţă personală a încercărilor şi dificultăţilor, întristărilor şi durerilor noastre. Toate aceste lucruri sunt scrise în cărţi, iar cerul va avea grijă de ele. În timp ce numărăm lucrurile dezagreabile, multe altele, asupra cărora putem reflecta cu plăcere, ni se şterg din memorie, cum ar fi: bunătatea plină de îndurare a lui Dumnezeu, care

ne înconjoară în fiecare clipă, și iubirea care îi face pe îngeri să se minuneze — că Dumnezeu a dat pe Fiul Său să moară pentru noi. Dacă simțiți, ca lucrători pentru Hristos, că ați avut griji și încercări mai mari decât au avut alții, amintiți-vă că pentru voi există o pace necunoscută celor care se feresc de aceste poveri. Există mângâiere și bucurie în serviciul lui Hristos. Lumea trebuie să vadă că o viață cu El nu este un eșec. {DV 487.3}

Dacă nu-ți simți inima ușoară și voioasă, nu vorbi despre simțămintele tale. Nu arunca nici o umbră asupra vieților altora. O religie rece, fără soare, nu atrage niciodată suflete la Hristos. Le îndepărtează de El în plasele pe care Satana le-a întins pentru picioarele celor rătăcitori. În loc să te gândești la descurajările tale, gândește-te la puterea pe care o poți cere în Numele lui Hristos. Imaginația ta să se prindă de lucrurile nevăzute. Gândurile tale să se îndrepte către dovezile iubirii celei mari a lui Dumnezeu pentru tine. Credința poate rezista încercării, poate face față ispitei, poate suporta apăsarea dezamăgirii. Isus trăiește ca Apărător al nostru. Tot ceea ce ne este asigurat prin mijlocirea Sa ne aparține. {DV 488.1}

Nu crezi că Hristos îi prețuiește pe aceia care viețuiesc în sfințenie pentru El? Nu crezi că îi vizitează pe aceia care, asemenea preaiubitului Ioan în exil, se află pentru El în locuri grele și apăsătoare? Dumnezeu nu va putea accepta ca vreunul din lucrătorii Săi cu inimă curată să fie lăsat singur, să lupte împotriva unor forțe mult superioare și să fie biruit. El păstrează ca pe un giuvaer prețios pe orice om a cărui viață este ascunsă cu Hristos în El. Despre fiecare dintre aceștia, El spune: „Te voi păstra ca o pecete; căci Eu te-am ales.” (Hagai 2, 23.) {DV 488.2}

Apoi vorbește despre făgăduințe; vorbește despre dorința lui Hristos de a binecuvânta. El nu uită de noi nici o clipă. Când, oricât ar fi de neplăcute împrejurările, ne odihnim cu încredere în iubirea Sa și ne închidem în El, simțământul prezenței Sale ne va inspira o bucurie adâncă, liniștită. Hristos a spus despre Sine: „Eu ... nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” (Ioan 8, 28-29.) {DV 488.3}

Prezența Tatălui L-a înconjurat pe Hristos și nimic nu L-a lovit în afară de ceea ce a îngăduit iubirea infinită, pentru binecuvântarea lumii. Acesta era izvorul mângâierii Sale, acesta este și al nostru. Cel care este umplut cu Duhul lui Hristos rămâne în Hristos. Orice ar veni asupră-i vine de la Mântuitorul, care îl înconjoară cu prezența Sa. Nimic nu îl poate atinge dacă Domnul nu aprobă. Toate suferințele și necazurile noastre, toate ispitele și încercările, toate întristările și durerile, toate persecuțiile și privațiunile, pe scurt, toate lucrează împreună pentru binele nostru. Toate experiențele și împrejurările sunt lucrătorii lui Dumnezeu prin care binele ajunge la noi. {DV 488.4}

Dacă ne dăm seama de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de noi, nu vom fi găsiți judecându-i sau acuzându-i pe alții. Când Hristos trăia pe pământ, cât de surprinși ar fi fost cei cu care stătuse de vorbă dacă, după ce L-ar fi cunoscut, L-ar fi auzit rostind un singur

cuvânt acuzator, defăimător sau nerăbdător. Să nu uităm că aceia care Îl iubesc trebuie să Îl reprezinte în caracter. {DV 489.1}

„Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.” (Romani 12, 10.) „Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea.” (1 Petru 3, 9.) {DV 489.2}

Domnul Isus pretinde ca noi să recunoaștem drepturile fiecărui om. Trebuie luate în considerație drepturile sociale ale oamenilor și drepturile lor de creștini. Toți trebuie să fie tratați cu rafinament și delicatețe, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. {DV 489.3}

Creștinismul va produce oameni onorabili.1 Hristos a fost amabil chiar față de persecutorii Săi; și urmașii Săi vor manifesta același spirit. Priviți-l pe Pavel când a fost adus înaintea cârmuitorilor. Cuvântarea sa ținută înaintea lui Agripa este o ilustrare atât a adevăratei politeți, cât și a unei lecții de elocință. Evanghelia nu încurajează politețea formală, care este o practică obișnuită în lume, ci amabilitatea care izvorăște dintr-o bunătate neprefăcută a inimii. {DV 489.4}

Cea mai atentă cultivare a manierelor de convenienţă mondenă nu este de ajuns pentru a ascunde orice toană, judecata aspră și limbajul deplasat. Adevăratul rafinament nu va fi niciodată dat pe față atâta timp cât eul este considerat valoare supremă. Iubirea trebuie să locuiască în inimă. Un creștin care nu acceptă compromisuri își găsește motivația faptelor în iubirea adâncă din inima sa, iubirea pentru Stăpânul său. Prin rădăcinile afecțiunii lui față de Hristos, se înalță seva unui interes altruist față de semenii săi. Dragostea conferă posesorului ei har, decență și un comportament atrăgător. Ea luminează înfățișarea și coboară vocea; rafinează și înalță întreaga ființă. {DV 490.1}

Viața este constituită în cea mai mare parte nu din mari jertfe și realizări minunate, ci din lucruri mărunte. Cel mai adesea, prin lucrurile mărunte — care par atât de nevrednice de a fi luate în seamă — este adus în viața noastră un mare bine sau un mare rău. Obiceiurile se formează și caracterul este modelat greșit tocmai prin eșecul nostru de a trece cu bine probele lucrurilor mărunte cu care suntem confruntați; iar când vin marile încercări, ne găsesc nepregătiți. Numai acționând din principiu în probele vieții de zi cu zi putem dobândi puterea de a rămâne neclintiți și credincioși în cele mai periculoase și mai dificile situații. {DV 490.2}

Nu suntem niciodată singuri. Fie că ni-L alegem, fie că nu, avem un Tovarăș. Amintește-ți că, oriunde te afli, orice vei face, Dumnezeu este acolo. Nimic din ceea ce este spus, făcut sau gândit nu poate scăpa atenției Sale. Ai un martor pentru fiecare cuvânt sau faptă — pe Dumnezeu Cel Sfânt, Cel ce urăște păcatul. Gândește-te mereu la acest lucru înainte să vorbești sau să acționezi. Creștin fiind, ești membru al familiei împărătești, copil al

Împăratului ceresc. Să nu spui nici un cuvânt, să nu faci nimic care va aduce dezonoare asupra frumosului „nume pe care-l purtați.” (Iacov 2, 7.) {DV 490.3}

Studiază cu atenție caracterul divin-uman și întreabă-te mereu: „Ce-ar face Isus dacă ar fi în locul meu?” Aceasta ar trebui să fie ștacheta datoriei noastre. Nu te plasa în mod inutil în societatea celor care, prin șiretenia lor, îți vor slăbi hotărârea de a face binele sau vor aduce o pată asupra conștiinței tale. Să nu faci nimic printre necunoscuți, pe stradă, în tramvai

2, în cămin, nimic din toate câte ar putea avea o cât de mică aparență de rău. Fă în fiecare zi ceva să îmbogățești, să înfrumusețezi și să înnobilezi viața pe care a răscumpărat-o Hristos cu propriul Său sânge. {DV 491.1}

Acționează mereu din principiu, nu din impuls. Stăpânește-ți înflăcărarea naturală a firii — prin umilință și blândețe. Nu vă îngăduiți nici un fel de ușurătate sau neseriozitate. Nici o vorbă „de duh” ironică să nu vă scape de pe buze. Nici chiar gândurile nu trebuie lăsate fără control. Ele trebuie înfrânate, aduse în captivitate, în ascultare de Hristos. Să se îndrepte către lucruri sfinte. Atunci, prin harul lui Hristos, ele vor fi curate și oneste. {DV 491.2}

Avem nevoie de înrâurirea neîncetată a puterii înnobilatoare a gândurilor curate. Singura siguranță a oricărui suflet este să aibă gânduri bune. Căci omul, „așa cum a gândit în sufletul lui, așa este el.” (Proverbe 23, 7.) Puterea stăpânirii de sine se întărește prin exercițiu. Ceea ce pare la început dificil devine ușor dacă este repetat în mod constant, până când gândurile și faptele bune devin o obișnuință. Dacă dorim, ne putem întoarce de la tot ce este ieftin și inferior și ne putem ridica la un standard înalt; putem fi respectați de oameni și iubiți de Dumnezeu. {DV 491.3}

Cultivați obiceiul de a vorbi de bine pe alții. Reflectați asupra calităților bune ale celor cu care vă însoțiți și observați cât mai puțin posibil erorile și cusururile lor. Când sunteți ispitiți să vă plângeți de ceea ce a spus sau a făcut cineva, arătați-vă prețuirea pentru ceva din viața sau caracterul acelei persoane. Cultivați spiritul de a fi mulțumitor. Lăudați-L pe Dumnezeu pentru dragostea Sa minunată, arătată prin aceea că a dat pe Hristos să moară pentru noi. Nu câștigăm nici-odată nimic dacă ne gândim la nemulțumirile noastre. Dumnezeu ne cheamă să ne gândim la îndurarea Sa și la iubirea Lui fără pereche, pentru a fi inspirați cu laude la adresa Sa. {DV 492.1}

Lucrătorii sinceri nu au timp să se ocupe de greșelile altora. Nu ne putem permite să trăim din pleava greșelilor și metehnelor altora. Vorbirea de rău este un blestem îndoit, căzând cu mai multă greutate asupra celui ce spune decât asupra celui ce ascultă. Cel care seamănă semințele învrăjbirii și neînțelegerii culege roadele mortale în propriul său suflet. Însuși faptul de a căuta răul în alții dezvoltă răul în cei ce privesc. Ocupându-ne de greșelile altora, suntem schimbați după chipul acesta. Însă, privind la Isus, vorbind despre dragostea

Sa și perfecțiunea caracterului Său, ne schimbăm după chipul Lui. Contemplând idealul măreț pe care l-a pus înaintea noastră, vom fi înălțați într-o atmosferă curată și sfântă — ne vom afla chiar în prezența lui Dumnezeu. Când vom fi acolo, vom reflecta o lumină care va străluci asupra tuturor celor care au legături cu noi. {DV 492.2}

În loc să-i criticați și să-i condamnați pe alții, spuneți: „Trebuie să-mi lucrez propria mântuire. Dacă eu cooperez cu Cel care dorește să-mi salveze sufletul, trebuie să mă controlez neîncetat. Trebuie să îndepărtez orice rău din viața mea. Trebuie să birui orice defect. Trebuie să devin o făptură nouă în Hristos. Atunci, în loc să-i slăbesc pe cei care se luptă împotriva răului, îi pot întări prin cuvinte de încurajare". Suntem prea indiferenți unii față de alții. Uităm prea adesea că tovarășii noștri de lucrare au nevoie de tărie și îmbărbătare. Nu uitați să-i asigurați de interesul și simpatia voastră față de ei. Ajutați-i prin rugăciunile voastre și ei să știe că faceți acest lucru. {DV 492.3}

Nu toți cei ce mărturisesc că sunt lucrători pentru Hristos sunt ucenici adevărați. Printre cei ce poartă Numele Său și care se află chiar în numărul lucrătorilor Lui, există unii care nu Îl reprezintă în caracter. Ei nu sunt conduși de principiile Sale. Aceste persoane sunt adesea o cauză de nedumerire și descurajare pentru tovarășii lor de lucrare, care sunt tineri în ce privește experiența creștină; însă nici unul dintre ei nu trebuie să se lase indus în eroare. Hristos ne-a dat un exemplu desăvârșit și ne îndeamnă să-L urmăm pe El. {DV 493.1}

Până la sfârșitul timpului va exista neghină prin grâu. Când servitorii stăpânului casei, în zelul pe care-l aveau pentru onoarea sa, au cerut permisiunea să smulgă neghina, acesta a spus: „Nu, ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă până la seceriș." (Matei 13, 29-30.) {DV 493.2}

În mila și îndelunga Sa răbdare, Dumnezeu îi îngăduie cu toleranță pe cei îndărătnici și chiar pe cei cu inima nesinceră. Printre apostolii aleși ai lui Hristos a fost și trădătorul Iuda. Atunci să existe motiv de surprindere sau descurajare că sunt și unii vicleni printre lucrătorii Săi de astăzi? Dacă Acela care citește inimile l-a îngăduit pe cel despre care știa că este trădătorul Său, cu ce răbdare ar trebui să-i îngăduim noi pe cei greșiți? {DV 493.3}

Și nu toți sunt ca Iuda — nici chiar dintre aceia care par păcătoși din cale afară. Petru, aprins, nesăbuit și încrezător în el însuși, părea adesea cu mult mai dezavantajat decât Iuda. El primea mult mai des reproșuri din partea Mântuitorului. Dar ce viață de slujire și sacrificiu a fost viața sa! Ce mărturie reprezintă aceasta pentru puterea harului lui Dumnezeu! În măsura în care suntem în stare, trebuie să fim pentru alții ce a fost Isus pentru ucenicii Săi când a umblat și a vorbit cu ei pe pământ. {DV 493.4}

Priviți la voi înșivă ca misionari — mai întâi de toate printre tovarășii voștri de lucrare. Adesea, este nevoie de foarte mult timp și muncă pentru a câștiga un singur suflet la Hristos. Iar când un suflet se întoarce de la păcat la neprihănire, este bucurie între îngeri. Credeți că

duhurile slujitoare care veghează asupra acestor suflete sunt mulțumite să vadă cu câtă indiferență sunt tratate de către unii care pretind că sunt creștini? Dacă Isus ar proceda cu noi în felul în care prea adesea ne purtăm unii cu alții, cine ar mai putea fi salvat dintre noi? {DV 493.5}

Aduceți-vă aminte că nu puteți citi inimile. Nu cunoașteți motivele care au stat la baza faptelor pe care le priviți ca fiind greșite. Sunt mulți care nu au primit o educație corectă; caracterele lor sunt diforme, sunt plămădiți dintr-un material dur și colțuros și par suciți în orice privință. Însă harul lui Hristos îi poate transforma. Nu-i aruncați niciodată la o parte, nu-i împingeți niciodată spre descurajare sau disperare, zicând: „M-ai dezamăgit și nu voi încerca să te ajut.” Câteva cuvinte spuse cu nesăbuință la provocare — ceea ce credem noi că merită — pot tăia firele influenței care ar fi trebuit să lege inimile lor de ale noastre. {DV 494.1}

Viața consecventă, îndelunga răbdare, spiritul care rămâne calm când este provocat reprezintă întotdeauna argumentul cel mai convingător și apelul cel mai solemn. Dacă ați avut ocazii și avantaje de care nu s-au bucurat alții, luați acest lucru în calcul și fiți un învățător mereu înțelept, mereu atent și blând. {DV 494.2}

Pentru ca ceara să primească amprenta clară și adâncă a sigiliului, nu apeși sigiliul pe ea cu grabă și violență; îl pui cu grijă pe aceasta și îl apeși încet, ferm, până când ceara s-a întărit după forma lui. Într-un mod asemănător să vă purtați cu sufletele omenești. Exercitarea permanentă a influenței creștine este secretul puterii ei, și aceasta depinde de statornicia cu care manifestați caracterul lui Hristos. Ajutați-i pe cei care au greșit, spunându-le experiențele voastre. Arătați-le cum, când ați făcut greșeli grave, răbdarea, bunătatea și ajutorul venit din partea tovarășilor voștri de lucrare v-au dat curaj și speranță. {DV 494.3}

Până la judecată, nu veți ști care a fost influența unei purtări blânde și atente față de cei nestatornici, irațională, nevrednici. Când ne confruntăm cu nerecunoștință și înșelarea încrederii sfinte, suntem provocați să ne manifestăm disprețul sau indignarea. Cei vinovați se așteaptă la acestea, sunt pregătiți pentru ele. Dar răbdarea plină de bunătate îi ia prin surprindere și adesea trezește în ei pornirile lor mai bune și o dorință de a duce o viață mai nobilă. {DV 495.1}

„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuți, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Hristos.” (Galateni 6, 1-2.) {DV 495.2}

Toți cei ce mărturisesc că sunt copii ai lui Dumnezeu ar trebui să-și amintească faptul că, în calitate de misionari, vor fi aduși în legătură cu toate felurile de gândiri. Cu cele rafinate

și cu cele grosolane, cu cele umile și cu cele mândre, cu cele religioase și cu cele sceptice, cu cele educate și cu cele neștiutoare, cu cele ale bogaților și cu cele ale săracilor. Aceste minți diferite nu pot fi tratate toate în același fel; însă toate au nevoie de blândețe și înțelegere. Prin contact reciproc, mințile noastre ar trebui să se cizeleze și să capete rafinament. Depindem unii de alții, fiind strâns legați prin legăturile frăției umane. {DV 495.3}

„Depindem unul de altul — ne e dat de sus,
Prieteni dacă am fi sau slugă, sau stăpân.
Ne îndeamnă Cerul să strigăm după ajutor
Până slăbiciunea unuia e de ajuns s-adauge la forța tuturor.” {DV 496.1}

Creștinismul ajunge în legătură cu lumea prin relațiile sociale. Fiecare bărbat sau femeie care a primit lumina divină trebuie să răspândească de asemenea lumină pe cărarea celor care nu cunosc calea cea mai bună. Influența socială, sfințită de Duhul lui Hristos, trebuie cultivată pentru a aduce suflete la Mântuitorul. Hristos nu trebuie ascuns în inimă ca o comoară mult râvnită, pentru ca de ea să se bucure numai posesorul ei. Trebuie să-L avem pe Hristos în noi ca un izvor care țâșnește în viață veșnică, înviorându-i pe toți aceia care vin în contact cu noi. {DV 496.2}

CAPITOLUL 42. CREȘTERE ȘI SLUJIRE

„Fiți oameni, întăriți-vă!”

Viața de creștin este mai mult decât consideră mulți că este. Ea nu constă doar în blândețe, răbdare, umilință și bunăvoință. Aceste calități sunt esențiale; dar este, de asemenea, nevoie de curaj, forță, energie și perseverență. Cărarea pe care o indică Hristos este un drum îngust, al tăgăduirii de sine. Pentru a porni pe această cărare și a răzbi prin dificultăți și descurajări, este nevoie de oameni care să fie mai mult decât niște făpturi plăpânde. {DV 497.1}

Tăria de caracter

Este nevoie de bărbați tenace, bărbați care să nu aștepte netezirea căii lor și îndepărtarea tuturor piedicilor, bărbați care să inspire un zel proaspăt eforturilor apatice ale lucrătorilor deprimați, bărbați ale căror inimi sunt încălzite de dragostea creștină și ale căror mâini sunt tari pentru a face lucrarea Stăpânului lor. {DV 497.2}

Unii care se angajează în lucrarea misionară sunt slabi, fără putere, lipsiți de îndrăzneală și se descurajează ușor. Le lipsește un spirit energic. Nu au acele trăsături pozitive de caracter care dau puterea de a face ceva — spiritul și energia care aprind entuziasmul. Cei care doresc să aibă succes trebuie să fie curajoși și încrezători. Ei nu trebuie să cultive numai calitățile pasive, ci și pe cele active. Deși urmează ca ei să dea un răspuns plin de blândețe, care îndepărtează mânia, trebuie să aibă curajul unui erou pentru a rezista înaintea răului. Alături de iubirea care rabdă totul, ei au nevoie de tăria de caracter care va face din influența lor o putere pozitivă. {DV 497.3}

Unii nu au deloc tărie de caracter. Planurile și țelurile lor nu au o formă hotărâtă și nici consecvență. Ei nu dau în lume decât un ajutor practic limitat. Ar trebui biruită această slăbiciune, nehotărâre și ineficacitate. În adevăratul caracter creștin, există o consecvență care nu poate fi transformată sau înăbușită de împrejurări nefavorabile. Trebuie să avem o coloană vertebrală a moralității, o integritate care nu poate fi măgulită, mituită sau îngrozită. {DV 498.1}

Dumnezeu dorește ca noi să ne folosim de fiecare ocazie pentru a dobândi o pregătire pentru lucrarea Sa. El așteaptă ca noi să depunem toate eforturile pentru împlinirea acesteia și să ne păstrăm inimile treze față de caracterul ei sacru și răspunderile sale înfricoșătoare. {DV 498.2}

Mulți care sunt apți să înfăptuiască o lucrare excelentă realizează puțin pentru că încearcă puțin. Mii trec prin viață ca și cum n-ar avea nici un obiectiv mare pentru care să trăiască, nici un standard înalt pe care să-l atingă. Un motiv pentru aceasta este prețul scăzut

pe care-l pun pe ei înșiși. Hristos a plătit un preț infinit pentru noi și dorește să ne evaluăm conform prețului plătit. {DV 498.3}

Nu vă mulțumiți cu atingerea unui standard scăzut. Noi nu suntem ceea ce am putea fi sau ceea ce dorește Dumnezeu să fim. Dumnezeu ne-a dat puteri ale rațiunii nu pentru a rămâne inactive sau pentru a fi stricate prin urmărirea unor scopuri pământești și josnice, ci pentru a putea fi dezvoltate în cea mai înaltă măsură, rafinate, sfințite, înnobilate și folosite pentru promovarea intereselor împărăției Sale. {DV 498.4}

Nimeni nu ar trebui să consimtă să fie o simplă mașină, condusă de mintea altui om. Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a gândi și de a acționa, iar voi veți putea deveni capabili de a purta poveri, acționând cu chibzuință. Rămâneți cu personalitatea voastră, pe care v-a dăruit-o Dumnezeu. Nu fiți umbra nici unui alt om. Așteptați-vă ca Domnul să lucreze în, cu și prin voi. {DV 498.5}

Să nu gândiți niciodată că ați învățat îndeajuns și că acum vă puteți relaxa după eforturile voastre. Mintea cultivată este măsura omului. Educația voastră ar trebui să continue toată viața; zilnic ar trebui să învățați și să folosiți practic cunoștințele dobândite. {DV 499.1}

Aduceți-vă aminte că, oricare ar fi poziția în care lucrați, dați la iveală o motivație și vă dezvoltați un caracter. Oricare ar fi lucrarea voastră, împliniți-o cu sârguință și exactitate; biruiți înclinația de a căuta o sarcină ușoară. {DV 499.2}

Spiritul și principiile pe care le dezvăluie cineva în munca de zi cu zi vor fi date la iveală în întreaga viață. Cei care doresc o sarcină fixă de îndeplinit și un salariu fix și care vor să se dovedească perfect potriviți pentru ceva, fără să se mai necăjească să se adapteze sau să facă vreo pregătire, nu sunt cei pe care îi cheamă Dumnezeu să lucreze pentru cauza Sa. Cei care calculează cum să dea cât mai puțin posibil din puterea lor fizică, intelectuală și morală nu sunt lucrătorii asupra cărora Domnul să poată revărsa un belșug de binecuvântare. Exemplul lor este molipsitor. Interesul propriu este principiul după care se călăuzesc. Cei care trebuie supravegheați și care lucrează numai dacă li se arată explicit fiecare datorie nu sunt aceia care vor fi chemați buni și credincioși. Este nevoie de lucrători care dau dovadă de spirit energic, integritate, hărnicie, care sunt gata să facă orice lucru care trebuie făcut. {DV 499.3}

„Nu spun lucrul acesta ca să vă dau o poruncă; ci pentru râvna altora, şi ca să pun la încercare curăţia dragostei voastre.” (2 Corinteni 8, 9.)

Mulți devin incapabili, fugind de răspunderi de teama eșecului. Astfel, ei nu reușesc să dobândească acea educație rezultată din experiență, pe care cititul, studiul și toate celelalte avantaje câștigate altfel nu le-o pot oferi. {DV 500.1}

Omul poate modifica împrejurările, dar împrejurările nu ar trebui lăsate să lucreze asupra omului. Ar trebui să ne folosim de împrejurări ca fiind instrumente prin care să lucrăm. Noi trebuie să le stăpânim, nu să le lăsăm să ne ia în stăpânire. {DV 500.2}

Oameni puternici sunt aceia care au fost înfruntați, șicanați și care au întâmpinat împotrivire. Punându-și forțele în mișcare, ei descoperă că obstacolele pe care le întâlnesc se dovedesc a fi pentru ei adevărate binecuvântări. Ei câștigă încredere de sine. Luptele și încurcăturile cer exercițiul încrederii în Dumnezeu și acea statornicie care sporește puterea. {DV 500.3}

Hristos nu avea un timp anumit alocat slujirii. El nu-și măsura lucrarea cu ora. Timpul, inima, sufletul și tăria Sa erau date pentru binecuvântarea umanității. Petrecea zile obositoare în lucrare și nopți lungi aplecat în rugăciune pentru har și tărie, ca să fie în stare să facă o lucrare mai mare. Cu strigăte puternice și lacrimi, El Își trimitea cererile către cer, pentru ca natura Sa umană să poată fi întărită și să primească puteri noi ca să-l înfrunte pe vrăjmașul viclean în toate lucrările lui de amăgire, să fie înviorat pentru a-și împlini misiunea de ridicare a omenirii. El le spune lucrătorilor Săi: „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.” (Ioan 13, 15.) {DV 500.4}

„Dragostea lui Hristos”, spune Pavel, „ne strange.” (2 Corinteni 5, 14.) Acesta a fost principiul călăuzitor al comportamentului său; era tăria motivației sale. Dacă în calea datoriei sale zelul i se stingea pentru o clipă, o singură privire către cruce îl ajuta să-și încingă din nou coapsele minții și să înainteze pe drumul tăgăduirii de sine. În străduințele lui pentru frații săi, se sprijinea mult pe iubirea nesfârșită arătată în jertfa lui Hristos, cu puterea sa care supune și constrânge. {DV 500.5}

Cât de puternic și cât de mișcător este apelul Său: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” (2 Corinteni 8, 9.) Cunoașteți înălțimea de la care S-a coborât și la ce adâncimi ale umilinței S-a plecat. Pașii Săi au intrat pe cărarea jertfirii și nu au părăsit-o până când și-a dat viața. Nu a existat odihnă pentru El între tronul din cer și cruce. Dragostea Lui pentru om L-a făcut să suporte orice insultă și să rabde orice nedreptate. {DV 501.1}

Pavel ne povățuiește ca „fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora”. Ne îndeamnă să avem în noi gândul „care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat1 pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fot găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2, 4-8.) {DV 501.2}

Pavel era extrem de preocupat ca umilința lui Hristos să se vadă și să fie înțeleasă. El era convins că, dacă oamenii ar putea fi conduși să mediteze asupra uimitoarei jertfe aduse de Maiestatea cerului, egoismul ar fi izgonit din inimile lor. Apostolul zăbovește asupra fiecărui punct, pentru ca noi să putem înțelege într-o oarecare măsură minunata bunăvoință a Mântuitorului, manifestată în favoarea păcătoșilor. El canalizează mințile mai întâi către poziția pe care Hristos a ocupat-o în cer, în sânul Tatălui Său; după aceea, Îl arată lăsându-și deoparte slava, supunându-Se de bunăvoie condițiilor umilitoare din viața omului, asumându-și responsabilitățile de rob și devenind ascultător până la moarte, și încă cea mai rușinoasă și revoltătoare, cu agonia cea mai lungă — moartea pe cruce. Putem contempla noi această minunată manifestare a iubirii lui Dumnezeu fără recunoștință și iubire și fără simțământul adânc al faptului că nu suntem ai noștri? Un asemenea stăpân nu ar trebui slujit din motive egoiste și în silă. {DV 501.3}

„Căci știți", spune Petru, „că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați." (1 Petru 1, 18.) O, dacă acestea ar fi fost suficiente pentru cumpărarea mântuirii omului, cât de ușor s-ar fi împlinit acest lucru de către Acela care spune: „Al Meu este argintul și al Meu este aurul!" (Hagai 2, 8.) Dar păcătosul putea fi răscumpărat numai prin sângele prețios al Fiului lui Dumnezeu. Cei care, nereușind să pună preț pe această jertfă minunată, se abțin să-I slujească lui Hristos vor pieri în egoismul lor. {DV 502.1}

Un țel unic

În viața lui Hristos, totul era pus în joc pentru lucrarea Sa, marea lucrare de răscumpărare pe care a venit s-o înfăptuiască. Și același devotament, aceeași tăgăduire de sine și același sacrificiu, aceeași supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu urmează să fie date pe față de către ucenicii Săi. {DV 502.2}

Oricine Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor al său personal va tânji după privilegiul de a-L sluji pe Dumnezeu. Prin contemplarea a ceea ce a făcut cerul pentru el, inima îi este mișcată de o iubire nemărginită și o recunoștință plină de adorare. El este dornic să-și manifeste recunoștința, consacrându-și calitățile în slujba lui Dumnezeu. El este însuflețit de dorința fierbinte de a-și arăta dragostea pentru Hristos și pentru proprietatea Sa răscumpărată. El râvnește munca grea, greutățile, sacrificiul. {DV 502.3}

Adevăratul lucrător pentru Dumnezeu va face tot ce-i stă în putere, pentru că, făcând astfel, își poate slăvi Stăpânul. El va face binele pentru a respecta cerințele lui Dumnezeu. El se va strădui să-și desăvârșească toate calitățile. Își va îndeplini orice datorie ca pentru Dumnezeu. Dorința sa de căpetenie va fi ca Hristos să poată fi cinstit și slujit cum nu se poate mai bine. {DV 502.4}

Există un tablou, reprezentând un bou care stă între un plug și un altar, cu inscripția: „Gata pentru oricare dintre acestea", gata pentru a trudi la câmp sau pentru a fi oferit pe altar

ca jertfă. Aceasta este poziția adevăratului copil al lui Dumnezeu — gata de a merge acolo unde îl cheamă datoria, gata de a-și tăgădui eul, gata de a se jertfi pentru cauza Răscumpărătorului. {DV 502.5}

CAPITOLUL 43. O EXPERIENȚĂ MAI ÎNALTĂ

„Rămâi în mine și eu rămân în tine.”

Avem continuu nevoie de o descoperire nouă de la Hristos, o experiență zilnică ce se armonizează cu învățăturile Sale. Cunoștințe înalte și sfinte sunt la îndemâna noastră. O continuă înaintare pe tărâmul cunoașterii și virtuții este țelul pe care-l are Dumnezeu pentru noi toți. Legea Sa este ecoul propriei Sale voci, făcându-le tuturor invitația: „Vino mai sus. Fii sfânt, și mai sfânt.” Putem înainta zi de zi întru desăvârșirea caracterului creștin. {DV 503.1}

Aceia care sunt angajați în lucrare pentru Stăpân au nevoie de o experiență mult mai înaltă, mai profundă, mai largă decât și-au închipuit mulți până acum că vor avea. Mulți care sunt deja membri ai marii familii a lui Dumnezeu știu prea puțin ce înseamnă să privești la slava Sa și să fii preschimbat din slavă în slavă. Mulți au un început de înțelegere a desăvârșirii lui Hristos, iar inimile lor tremură de bucurie. Ei doresc mult să fie pătrunși de un simțământ mai plin, mai adânc al iubirii Mântuitorului. Aceștia să nutrească orice dorință a sufletului îndreptată către Dumnezeu. Duhul Sfânt lucrează cu aceia care vor să fie schimbați, îi modelează pe cei ce vor să fie modelați, îi rafinează pe aceia care doresc să fie rafinați. Nu vă refuzați cultivarea cugetărilor spirituale și a părtășiilor sfinte. Nu ați văzut decât primele raze ale răsăritului slavei Sale. Pe măsură ce înaintați în cunoașterea Domnului, veți ști că „drumul celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.” (Proverbe 4, 18.) {DV 503.2}

„V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.” (Ioan 15, 11.) {DV 504.1}

Hristos avea mereu înaintea ochilor rezultatul misiunii Sale. Viața Sa pământească, plină de atâta trudă și jertfire de sine, era înviorată la gândul că toată această muncă a Sa nu va fi în zadar. Dându-și viața pentru viața oamenilor, El avea să restabilească în om chipul lui Dumnezeu. El avea să ne ridice din țărână, să ne remodeleze caracterul după modelul propriului Său caracter și să-l înfrumusețeze cu propria Sa slavă. {DV 504.2}

Hristos a văzut roada muncii sufletului Său și a fost mulțumit. El a privit în veșnicii și a văzut fericirea acelora care, prin umilința Sa, aveau să primească iertarea și viața veșnică. El a fost străpuns pentru nelegiuirile lor, zdrobit pentru fărădelegile lor. Pedeapsa care le dă pacea era peste El și prin biciuirea1 Lui au fost vindecați. El a auzit strigătul celor răscumpărați. El i-a auzit pe cei răscumpărați cântând cântarea lui Moise și a Mielului. Deși mai întâi trebuia primit botezul sângelui, deși păcatele lumii aveau să-I apese sufletul nevinovat, deși avea asupra Lui umbra unei tristeți de nespus, cu toate acestea, pentru bucuria pusă înaintea Sa, El a ales să îndure crucea și a disprețuit rușinea. {DV 504.3}

Toți urmașii Săi pot fi părtași la această bucurie. Oricât de măreață și slăvită va fi lumea viitoare, răsplata noastră nu urmează să fie în întregime păstrată pentru clipa izbăvirii finale. Chiar aici putem intra, prin credință, în bucuria Mântuitorului. Asemenea lui Moise, noi trebuie să răbdăm ca și cum am vedea cele nevăzute. {DV 504.4}

Acum biserica este angajată în luptă. Acum ne confruntăm cu o lume aflată în întuneric, aproape în întregime cucerită de idolatrie. Dar vine ziua când se va da bătălia și se va câștiga victoria. Voia lui Dumnezeu urmează să fie înfăptuită pe pământ, așa cum este înfăptuită în ceruri. Națiunile celor mântuiți nu vor ști altă lege decât Legea cerului. Toți vor fi o familie fericită, unită, înveșmântată în haina laudei și recunoștinței — haina neprihănirii lui Hristos. Toată natura, în frumusețea ei de neegalat, Îi va aduce lui Dumnezeu un omagiu de laudă și adorare. Lumea va fi scăldată în lumina cerului. Lumina lumii va fi asemenea celei a soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare decât este acum. Anii se vor scurge în bucurie. La această priveliște, stelele dimineții vor cânta împreună, iar fiii lui Dumnezeu vor scoate strigăte de bucurie, în timp ce Dumnezeu și Hristos Se vor uni spunând: „Nu va mai fi păcat și nici moarte nu va mai fi.” {DV 504.5}

Aceste imagini ale slavei viitoare, scene zugrăvite de mâna lui Dumnezeu, ar trebui să le fie dragi copiilor Săi. {DV 506.1}

Stai în pragul veșniciei și ascultă urarea de bun venit plină de har, adresată celor care au cooperat cu Hristos în această viață, privind ca o onoare și ca un privilegiu faptul de a suferi pentru El. Împreună cu îngerii, ei își aruncă cununile la picioarele Răscumpărătorului, exclamând: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!... A Celui ce stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5, 12-13.) {DV 506.2}

Acolo, cei răscumpărați îi întâlnesc pe cei care i-au îndrumat către Mântuitorul înălțat. Ei se unesc în laudă pentru Cel ce a murit ca ființele omenești să poată avea viața care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Conflictul s-a sfârșit. Toate strâmtorările și luptele s-au isprăvit. Cântările de biruință umplu tot cerul, în timp ce răscumpărații stau în jurul tronului lui Dumnezeu. Toți încep să cânte refrenul vesel: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat” și care ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu. {DV 506.3}

„M-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea nimeni s-o numere, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe scaunul de domnie, și a Mielului».” (Apocalipsa 7, 9-10.) {DV 507.1}

„Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce stă pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Versetul 14-17.) „Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 21, 4.) {DV 507.2}

Avem nevoie să ținem neîncetat înaintea ochilor această imagine a lucrurilor nevăzute. În felul acesta, vom fi în stare să prețuim corect lucrurile veșniciei și pe cele trecătoare. Acest lucru ne va da putere să-i influențăm pe alții pentru o viață mai înaltă. {DV 508.1}

Pe munte cu Dumnezeu

„Veniți la Mine pe munte”, ne îndeamnă Dumnezeu. Lui Moise, înainte ca acesta să poată fi unealta lui Dumnezeu spre izbăvirea lui Israel, i s-au hărăzit patruzeci de ani de comuniune cu El, în singurătatea munților. Înainte de a purta solia lui Dumnezeu pentru faraon, el a vorbit cu îngerul din rugul aprins. Înainte de a primi Legea lui Dumnezeu ca reprezentant al poporului Său, Moise a fost chemat pe munte și a privit slava Sa. Înainte de a împlini judecata asupra celor idolatri, el a fost ascuns în crăpătura stâncii, iar Domnul a spus: „Voi chema Numele Domnului înaintea ta” (Exod 33, 19), „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, ... dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat.” (Exod 34, 6-7.) Înainte de a-și lăsa, o dată cu viața sa, povara pentru Israel, Dumnezeu l-a chemat pe vârful Pisga și a desfășurat înaintea lui slava țării promise. {DV 508.2}

Înainte ca ucenicii să plece în misiunea lor, au fost chemați sus pe munte cu Isus. Înainte de puterea și slava Cincizecimii, a fost noaptea de părtășie cu Mântuitorul, întâlnirea de pe munte, în Galilea, scena despărțirii de pe muntele numit al Măslinilor (împreună cu făgăduința îngerilor) și zilele de rugăciune și comuniune din camera de sus. {DV 508.3}

Isus, când Se pregătea pentru o mare încercare sau o lucrare importantă, recurgea la singurătatea din munți și Își petrecea noaptea rugându-Se Tatălui Său. O noapte de rugăciune a precedat alegerea apostolilor și predica de pe munte, schimbarea la față, agonia din sala de judecată, crucea și slava învierii. {DV 509.1}

Privilegiul rugăciunii

Și noi trebuie să avem un timp pus deoparte pentru meditație și rugăciune și pentru a primi înviorare spirituală. Noi nu prețuim puterea și eficiența rugăciunii așa cum ar trebui s-o facem. Rugăciunea și credința vor face ceea ce nu poate izbândi nici o putere de pe pământ. Rareori suntem — în toate privințele — puși în aceeași situație de două ori. Noi

trecem continuu prin situații și încercări noi, pentru care experiența din trecut nu poate fi un îndrumător suficient de bun. Trebuie să avem lumina nestinsă care vine de la Dumnezeu. {DV 509.2}

Hristos trimite mereu solii celor care caută să-I audă glasul. În noaptea agoniei din Ghetsemani, ucenicii adormiți nu au auzit glasul lui Isus. Ei aveau un simțământ vag al prezenței îngerilor, dar au pierdut puterea și slava priveliștii. Din pricina toropelii și nemișcării lor, ei nu au putut primi dovada care le-ar fi întărit sufletele pentru scenele îngrozitoare la care aveau să fie martori. Și astăzi este la fel — adesea, chiar oamenii care au cea mai mare nevoie de învățătură divină nu reușesc s-o primească pentru că nu stabilesc o relație cu cerul. {DV 509.3}

Ispitele la care suntem expuși zilnic fac din rugăciune o necesitate. Primejdiile stau la pândă pe orice cărare. Cei ce

caută să-i salveze pe alții de la viciu și ruină sunt îndeosebi expuși ispitei. Fiind confruntați neîncetat cu răul, au nevoie să se prindă cu putere de Dumnezeu, pentru a nu fi ei înșiși corupți. Pașii care îi duc pe oameni de pe terenul înălțat și sfânt pe unul inferior sunt mici și siguri. Într-o clipă, pot fi luate decizii care hotărăsc pentru totdeauna soarta cuiva. Eșecul de a obține o biruință lasă sufletul fără apărare. Dacă nu i se opune rezistență, un obicei rău va căpăta în timp duritatea unor lanțuri de oțel, încătușând omul în întregime. {DV 509.4}

Motivul pentru care atât de mulți sunt lăsați singuri în locuri ale ispitei este că aceștia nu-L păstrează întotdeauna pe Domnul înaintea lor. Când îngăduim ca părtășia noastră cu Dumnezeu să fie ruptă, atunci ne-am pierdut apărarea. Toate scopurile voastre bune, toate intențiile voastre bune nu vă vor ajuta să vă împotriviți răului. Trebuie să fiți bărbați și femei ale rugăciunii. Cererile voastre nu trebuie să fie slabe, făcute de formă și dacă vă aduceți aminte, ci din toată inima, perseverente și continue. Nu este întotdeauna necesar să vă plecați pe genunchi pentru a vă ruga. Cultivați obiceiul de a vorbi cu Mântuitorul când sunteți singuri, când mergeți în drumul vostru și când sunteți ocupați cu munca zilnică. Inima voastră să se înalțe neîncetat, cerând în tăcere ajutor, lumină, tărie, cunoaștere. Fiecare respirație să vă fie o rugăciune. {DV 510.1}

Ca lucrători pentru Dumnezeu, trebuie să ajungem la oameni acolo unde se află, înconjurați de întuneric, scufundați în viciu și întinați de stricăciune. Însă, atâta vreme cât ne fixăm gândurile asupra Aceluia care este soarele și scutul nostru, răul care ne înconjoară nu va aduce nici o pată asupra veșmintelor noastre. În timp ce lucrăm pentru a salva suflete care sunt gata să piară, nu vom fi dați de rușine dacă ne punem încrederea în Dumnezeu. Hristos în inimă, Hristos în viață — aceasta este siguranța noastră. Atmosfera prezenței Sale va umple sufletul de dezgust față de tot ce este rău. Spiritul nostru poate ajunge atât de asemănător cu al Său, încât să fim una cu El în gândire și țeluri. {DV 511.1}

Prin credință și rugăciune a ajuns Iacov, dintr-un om al slăbiciunii și păcatului, prinț al lui Dumnezeu. În acest fel puteți deveni bărbați și femei cu scopuri înalte și sfinte, cu vieți nobile, bărbați și femei care nu vor accepta pentru nici un motiv să fie îndepărtați de la adevăr, dreptate și ceea ce este bine. Toți sunt apăsați de griji, poveri și îndatoriri urgente, însă, cu cât este mai dificilă poziția în care vă aflați și cu cât sunt mai grele poverile voastre, cu atât mai mult aveți nevoie de Isus. {DV 511.2}

Este o greșeală gravă neglijarea serviciului divin al comunității. Privilegiile serviciului divin nu ar trebui privite cu superficialitate. Cei ce îngrijesc de bolnavi se află adesea în imposibilitatea de a se bucura de aceste privilegii, însă ar trebui să fie atenți să nu lipsească în mod inutil de la casa de rugăciune. {DV 511.3}

Slujind celor bolnavi, mai mult decât în oricare altă ocupație mireană, succesul depinde de spiritul de consacrare și jertfire de sine în care este împlinită lucrarea. Cei ce poartă răspunderi au nevoie să se plaseze acolo unde vor fi profund impresionați de Spiritul lui Dumnezeu. Ar trebui ca, față de alții, să râvniți cu atât mai mult ajutorul Duhului Sfânt și cunoașterea lui Dumnezeu, cu cât poziția de încredere pe care o dețineți comportă mai multă răspundere decât a altora. {DV 511.4}

De nimic nu este mai multă nevoie în lucrarea noastră ca de rezultatele practice ale comuniunii cu Dumnezeu. Ar trebui să arătăm prin viețile noastre de zi cu zi că avem pace și odihnă în Mântuitorul. Pacea Sa din inimă va străluci pe chipul nostru. Ea va da vocii o putere de convingere. Părtășia cu Dumnezeu va înnobila caracterul și viața. Oamenii își vor da seama, așa cum și-au dat seama și de primii ucenici, că am fost cu Isus. Acest lucru va atribui lucrătorului o putere pe care nimic altceva n-o poate da. El nu trebuie să îngăduie să fie deposedat de această putere. {DV 512.1}

Trebuie să ducem o viață dublă — o viață de cugetare și una de acțiune, o viață de rugăciune tainică și una de lucrare plină de zel. Tăria primită prin părtășia cu Dumnezeu, unită cu efortul serios de a pregăti mintea pentru chibzuință și considerație, îl califică pe om pentru datoriile zilnice și asigură păstrarea cumpătului în orice împrejurări, oricât de grele ar fi. {DV 512.2}

Sfetnicul divin

Când sunt la necaz, mulți cred că trebuie să apeleze la vreun prieten pământesc, căruia să-i spună despre supărările lor și de la care să cerșească ajutor. În împrejurări grele, neîncrederea le umple inimile, iar calea pare întunecoasă. Și în tot acest timp, alături de ei stă puternicul Sfetnic al veacurilor, invitându-i să-și pună încrederea în El. Isus, marele Purtător de poveri, spune: „Veniți la Mine și vă voi da odihnă.” Să ne întoarcem de la El înspre ființele omenești schimbătoare, care depind de Dumnezeu la fel cum depindem noi înșine? {DV 512.3}

Puteți avea simțământul imperfecțiunii caracterului vostru și al priceperii voastre reduse, în comparație cu măreția lucrării. Dar chiar dacă ați avea cel mai puternic intelect dat vreodată omului, nu v-ar fi îndeajuns pentru lucrarea voastră. „Fără Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5), spune Domnul și Mântuitorul nostru. Rezultatul a tot ce facem este în mâinile lui Dumnezeu. Orice s-ar întâmpla, prindeți-vă de El cu încredere neclintită, constantă. {DV 513.1}

În afacerile voastre, în părtășia cu alții în orele de destindere și în căsătorie, în toate întovărășirile în care intrați, să începeți prin rugăciune sinceră, umilă. Veți arăta astfel că Îl onorați pe Dumnezeu, iar Dumnezeu vă va onora pe voi. Rugați-vă când sunteți cuprinși de teamă. Când deznădejdea pune stăpânire pe voi, pecetluiți-vă buzele față de oameni; nu umbriți poteca altora; dar spuneți-I totul lui Isus. Înălțați-vă mâinile după ajutor. În slăbiciunea voastră, prindeți-vă de tăria infinită. Cereți umilință, înțelepciune, curaj, sporirea credinței, pentru a vedea lumina în lumina lui Dumnezeu și a vă bucura în dragostea Sa. {DV 513.2}

Consacrare, încredere

Când suntem plini de umilință și pocăință, stăm în locul în care Dumnezeu poate și vrea să ni Se arate. El are o mare plăcere când noi ne grăbim să trecem de îndurările și binecuvântările Sale, având ca motiv dorința ca El să-și reverse asupra noastră binecuvântări mai mari. Domnul va face mai mult decât să împlinească strict așteptările celor care se încred pe deplin în El. Isus știe exact de ce anume au nevoie copiii Săi, știe câtă putere divină vom lua pentru binecuvântarea omenirii; iar El revarsă asupra noastră tot ce vom folosi spre binecuvântarea altora și pentru înnobilarea propriilor noastre suflete. {DV 513.3}

Trebuie să avem mai puțină încredere în ce putem face noi înșine și mai multă încredere în ce poate face Domnul pentru și prin noi. Nu sunteți angajați în propria voastră lucrare; voi înfăptuiți lucrarea lui Dumnezeu. Predați-vă Lui voința și calea voastră. Nu păstrați nici o rezervă, nu faceți nici măcar un compromis cu eul. Aflați ce înseamnă să fii liber în Hristos. {DV 513.4}

Simpla audiere a predicilor Sabat după Sabat, citirea Bibliei iarăși și iarăși sau explicarea ei verset cu verset nu ne vor fi de folos nici nouă, nici celor care ne ascultă, dacă nu experimentăm noi înșine adevărurile Bibliei. Priceperea, voința, afecțiunea, toate trebuie puse sub controlul Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci, prin lucrarea Duhului Sfânt, preceptele Cuvântului vor deveni principiile vieții. {DV 514.1}

Când Îl rugați pe Domnul să vă ajute, onorați-L pe Mântuitorul vostru, crezând că și primiți binecuvântarea Sa. Toată puterea, toată înțelepciunea ne stau la îndemână. Tot ce avem de făcut este să le cerem. {DV 514.2}

Umblați neîncetat în lumina lui Dumnezeu. Meditați zi și noapte asupra caracterului Său. Atunci veți vedea frumusețea Lui și vă veți veseli în bunătatea Sa. Inima voastră va străluci, simțind iubirea Sa. Veți fi înălțați ca și cum ați fi purtat de brațe veșnice. Cu puterea și lumina pe care v-o dă Dumnezeu, veți putea înțelege și realiza mai mult decât ați crezut înainte că este posibil. {DV 514.3}

„Rămâneți în Mine"

Hristos ne îndeamnă: „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă dacă nu rămâneți în Mine.... Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.... Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi ucenicii Mei." {DV 514.4}

„Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea.... {DV 514.5}

Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea." (Ioan 15, 4-16.) {DV 514.6}

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine." (Apocalipsa 3, 20.) {DV 516.1}

„Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă, și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni, decât acela care-l primește." (Apocalipsa 2, 17.) {DV 516.2}

„Celui ce va birui ... îi voi da luceafărul de dimineață" , „voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu ... și Numele Meu cel nou." (Versetul 26-28; 3, 12.) {DV 516.3}

„Eu una fac"

Cel a cărui încredere este în Dumnezeu va putea spune împreună cu Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește." (Filipeni 4, 13.) Oricare ar fi greșelile sau eșecurile trecutului, cu ajutorul lui Dumnezeu, ne putem ridica deasupra lor. Vom putea spune împreună cu apostolul: {DV 516.4}

„Eu fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus." (Filipeni 3, 13-14.) {DV 516.5}
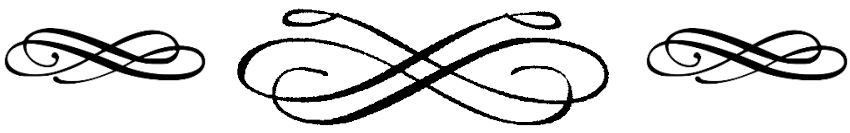
În Așteptarea Sfârșitului